

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MOLLY MCADAMS

iki Aşk Arasında

Hasret's
sisters
Planet

"Yükreklerinizi
ısıtacak coşkulu bir
sona sürükmeden
önce, sizi ters köşeye
yatırıp duygularınızı
paramparça edecek
etkileyici bir gençlik
ve aşk hikâyesi."

A. L. Jackson,
çok satan yazar

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MOLLY MCADAMS

iki Aşk Arasında

Evden uzaktaki ilk yılı neredeyse mükemmel olacakken, arzularına yenik düştüğü bir hafta sonu kaçamağı her şeyi değiştirecekti.

On sekiz yaşındaki Harper, asker babasının kontrolü altında büyümüştü. Hayatı kendi istediği gibi yaşamaya ve yalnızca babasının birliğindeki askerlerden duyduğu şeyleri deneyimlemeye hazır bir şekilde, San Diego Devlet Üniversitesine doğru yola çıkar.

Yeni oda arkadaşının sayesinde, Harper partilerin, yakışıklı erkeklerin, ailenin ve duyguların farkına varır. Hem yeni erkek arkadaşı Brandon'a hem de oda arkadaşının kardeşi Chase'e kısa sürede âşık olunca, kalbi ikiye bölünür. Tehlikeli görünümlerine ve geçmişlerine rağmen, iki erkek de Harper'a tapar ve onun için her şeyi yaparlar; bu, onu mutlu etmek için bir adım geri atmak anlamına gelse bile...

facebook.com/AspendosYayinevi

aspendos

6 22

ISBN 978-605-5175-65-8

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

9 786055 175658

İki Aşk Arasında
Original Adı: Taking Chances

Yazarı: Molly McAdams
Çevirmen: Gamze Öy Terzi
Editör: Dilda Eşiyok
Kapak Uygulama: İlknur Muştu
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2012, Molly McAdams

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Ekim 2014

ISBN: 978-605-5175-65-8
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş
Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04
Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88
Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İki Aşk Arasında

MOLLY MCADAMS

Hasret's Sisters Planet

Çeviren: Gamze Öy Terzi

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Odama son kez bakarken geniş geniş sırtıyordum. En nihayetinde başarmıştım, kendi hayatımı yaşayacaktım. Gerçi şu zamana dek yaşadıklarım da fena sayılmazdı. Beni babam büyüttü. Onu seviyordum ama kendisi tam olarak nasıl baba olunacağını bilmiyordu. Bu işin tek bildiği yanı “hayır” demekti. Emin olun, mızımız bir ergen değilim ben; tüm konuşmalarımız bu kadar sürer. Kendimi bildim bileli beraberiz. Çok az konuşur ve sessizce benden mükemmel iş çıkarmamı bekler. Onu suçlamıyorum, liseden beri Deniz Kuvvetleri’ndeymiş ve işinde de oldukça başarılı olagelmiş. Onun birliğinden gelmiş geçmiş herkesin ona saygısı vardır. Kendi de bu insanlardan gururla bahseder. Beni evde eğitti, bu da benim onunla işe gitmem ve ödevlerimi onun ofisinde yapmama neden oldu. Genç yaşımda, eğer bir şeyi anlamıyorsam bunu sormamanın daha iyi olacağını öğrendim. Bana alttan alttan tek kaşı kalkmış vaziyette bakar, içini çeker, sonra da o anda artık her ne yapıyorsa onu yapmaya devam ederdi. Tek kelime etmeksizin, ödevlerimi, sabah taliminden önce bitirmemi ve kendiyile birlikte dışarı gitmemi beklerdi. Sadece birliğindekilerle gerçekten konuşabilirdim. Soran olsaydı, babam tarafından değil de, sevdiğim bir grup ergen denizci tarafından büyütüldüğümü söyleyebilirim.

Şimdiyse, on sekiz yıl boyunca babamın gözünde asla ulaşamayacağım bir mertebeve hoş vere erisme çabamdan

sonra, en sonunda o kadar kasmamaya ve üniversite deneyimi yaşamaya karar vermiştim - artık o her ne idiyse - ve bu sürede gerçekten kim olduğumu anlayabilmeyi umuyordum. Burada kolayca bir okula girebilirdim aslında. Burada kalacak olsaydım asla yaşayamayacağım şeyleri yaşamak istedim. Öte yandan da, babamın sert biri olduğunu söylemek de sadece ifadeyi yumuşatmak olur.

“Bunu yapmak istediğine emin misin Harper? Kuzey Carolina’da bir sürü güzel okul var.”

Her zamanki gibi doğrudan gözünün içine bakarak, “Yüzde yüz, efendim. Yapmam gereken tam olarak da bu,” dedim. Daha önce ona “Efendim” den başka şekilde seslenmemin yasak olduğundan bahsetmiş miydim?

“Hım,” dedi omzumun üstünden pencereye bakarak, “buralar daha farklı olacak.” Sonra da dönüp odadan çıktı.

Olabileceği kadar iyiydi. Dürüst olmak gerekirse, aylardır yaptığımız en uzun konuşma da buydu. Dört cümle. Tüm gün boyunca birliğindekilerle konuşabilmesine rağmen, ne zaman biz konuşmaya başlasak odadan hemen çıkıp gidivermesi oldukça ilginçtir zaten.

Telefonum çaldı ve yine sırtıtmaya başladım. “Kardeşlerim” Kaliforniya’ya gidişime o kadar da sevinmiyordu. Önceki geceden beri, gitmemem için yalvaran mesajlar, aramalar ve Facebook iletileri alıyordum. Artık yaşça daha büyük olduğum ya da birliktekilerin çoğuyla yaşıt olduğumdan değildi bu. Birliktekiler artık beni yetiştirmeye çalışmıyordu; artık beni kız kardeşleri, arkadaşları olarak görmeye başlamışlardı ve erkekler konusunda bilmem gereken birçok şeyi onlar bana öğretmişti. Aralarından bir çoğunun boş zamanlarını benimle geçirmek istemesi beni hep güldürmüştür, ama sanırım; hep dikkatlerini çekmeye çalışan şu diğer kızlar gibi olmadığım için benden hoşlanıyorlardı. Elbette, düşündüğünüz anlamdaki ilgi değil ama ben, uğ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

raşmak zorunda kaldıkları kadınların yanında hoş bir mola gibiydim.

J. Carter - 'BENİ BIRAKMA! Yanımda olmazsan, burada kafayı yerim.'

Ben - 'Emin ol, bir şey olmaz sana Carter. Gidişim Prokowski ve Sanders'ı herkesten daha çok sarsmış gibi.'

Birbirinizi teselli edersiniz işte ;) Ya da yancılarının aklına esen başka şeyleri yaparsınız. Emin ol, benimle geçirdiğinden daha iyi zaman geçirirsin onlarla.'

J. Carter - 'O ikisi aklıma geldikçe dudağım uçukluyor.'

Ben - 'Ne! İyy. Çıkmam lazım, Efendi bavullarımı arabaya yerleştirdi bile.'

J. Carter - 'Seni deli gibi özleyeceğim Harper. İyi eğlenceler, beni sakın unutma.'

Ben - 'Asla.'

Jason Carter yirmi yaşındaydı ve aşağı yukarı bir yıldır Efendi'nin birliğindeydi. Hemen yakınlaşmıştık birbirimize. En iyi arkadaşımdı ve ne zaman serbest zamanı olsa birlikte vakit geçirirdik. Diğer arkadaşlarıyla hatun tavlamak yerine benimle zaman geçirmeyi tercih eden kişilerden biriydi. Birlikten ne zaman birileri yeni bir birliğe, bölüğe atansa ya da Deniz Kuvvetleri'nden ayrılrsa üzölmüşümdür ama Carter gitseydi, bu resmen yıkardı beni. Bu yüzden, son bir saat içinde altıncı kez gitmememi istediğinde şaşırmadım. Daha iyi anlatamazdı herhâlde, ben de onu deli gibi özleyecektim. Arabaya binmeden önce büyüdüğüm eve bir kere daha baktım. Kesinlikle bu evi özlemeyecektim.

İki araba ve iki uçak yolculuğunu içeren, aşağı yukarı on iki saatlik yolculuktan sonra; San Diego Eyalet Üniversitesi'nin yurdundaki odama ulaşmıştım. Yeni oda arkadaşım henüz gelmemişti ama son haftalarda birbirimize yolladığımız e-postalardan buraya yakın bir yerde yaşadığını

ve birkaç gün sonra burada olacağını biliyordum. Odanın, bana düşen yarısını topladım ve duş alıp yatağıma girdim. Telefonuma baktım. Saat gece ikiye geliyordu. Esnedim. Evde olsam şimdi çoktan Efendi'yle üsse varmıştım. Uzun bir gün olmuştu, yolculuk ve odaya yerleşmek tüm kalan enerjimi de silip süpürmüştü. Yorganımın altına kıvrıldım ve uykuya daldım.

“Harper? Haaaaarperrrrr! Uyan!”

Gözlerimi açtığımda karşımda gülümseyen bir surat görürdüm. Yatakta zıplayarak doğruldum ve kollarımı kaldırdım. Tüm vücudum gerilmişti.

“Yavaş! Sakin! Benim, Breanna!”

“Canına mı susadın? Bir daha yapma sakın!” Hâlâ rüya gördüğümü sandığım için şanslıydı. Babamla büyümek, sabahları savunma odaklı uyanmak demekti.

Kıkırdayıp yatağımın ucuna oturdu. “Özür dilerim, son beş dakikadır seni uyandırmaya çalışıyorum,” dedi.

Garipti bu; normalde uyum oldukça hafiftir. “Bu pazara kadar yoksun sanıyordum,” dedim.

“Hım, aslında teknik olarak gelmiş sayılmam. Her şeyim evde hâlâ...” Odanın boş yanına doğru öylesine bir jest yaparak ekledi: “Ama erkek kardeşim ve arkadaşları bu gece büyük bir parti verecekler. Ben de sana da gelir misin diye sormayı düşündüm.”

Bu zamana kadar en fazla, üsteki çocuklardan parti hikâyeleri dinlemiştim. Heyecanımı göstermemeye çalışarak, pek de ilgilenmemişim gibi omzumu silktilim. “Elbette, saat kaçta?”

“Dokuzdan önce başlamaz, yani hâlâ birkaç saatimiz var. Akşam yemeği yesek mi?”

“Akşam yemeği derken? Saat kaç ki?” Telefonumu aldım ve saatime daha bakamadan Efendi'nin beni yirmi kere aradığını gördüm. “Hay seni, Ef- imm, önce babamı aramam lazım. Hazırlanınca da çıkarız.”

Breanna yatağımdan kalkmayınca ben de onu kendi hâline bırakmaya karar verdim; nasılsa Efendi'nin bağrıışlarını duyunca yataktan kalkardı. Arama tuşuna bastım ve gerginlikle beklemeye başladım. Aşağı yukarı on altı saat kadardır uyuyordum ve Efendi beni kesin öldürecekti. Tahmin ettiğim gibi, daha ilk çalışta telefonu açtı ve Kaliforniya'ya vardığını ve iyi olduğumu ona haber vermediğim, telefonlarını açmadığım için fırça atmaya başladı. Hatta buraya gelmeme izin vermenin hata olduğunu söyledi. Konuşabildiğim her anda, Breanna'nın kahkahalarına aldırmamaya çalışarak özür cümleleri mırıldandım. Çok konuşmazdık ama Efendi sinirlendiğinde bu pek de hafife alınacak bir şey olmazdı.

“Sence de ailenden ayrılmaya başlamanın zamanı gelmedi mi?”

Konuşma bitmişti. Derin bir nefes aldım. “Şey, sahip olduğu bir ben kaldım.”

“Annen nerede ki?”

“Öldü.”

Ağzını eliyle kapatıp gözlerini kocaman açtı. “Çok çok özür dilerim! Aklıma bile gelmemiştii!”

“Sıkıntı yok,” diyerek övrünü savuşturdum. “Onu hiç tanımadım zaten.”

Breanna kısaca başını sallamakla yetindi.

“Babamı iyi tanırım ama, evden ilk kez ayrılıyorum ve bu yüzden sanırım endişeli. Şimdi hayatta olduğumu bildiğine göre galiba bir süre araşmayız.”

Breanna hâlâ konuşmuyordu. Bu, kime annemin hayatta olmadığını söylesem böyle oluyordu. Ona bu konuda daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fazla endişelenmemesini söylemek yerine kalkıp parti için giyinmeye başladım. Neyse ki koyu kestane renkli saçlarım doğuştan düzdü ve hemen hazırlanabiliyordum. Çantamı alarak Breanna'ya döndüm. Dehşet içinde, bana bakıyordu.

“N-Ne oldu?”

“Bu kılıkta mı gideceksin?”

Omzumu sikerek uzun kot şortuma ve sarı siyah piyade okulu tişörtüme baktım. “Evet. Niye?”

“Kesinlikle hayır.” Şimdi kalkmış gardırobuma bakıyordu. Tüm kıyafetlerimi incelemeye almıştı. “Peki, seninle ben aynı ölçülerdeyiz. Boyun kaç?”

“Bir elli yedi.” Evet biliyorum. Boyum kısa.

“Benden çok da kısa sayılmazsın... Hım. Tamam. Şimdi bana gidip üstünü değiştiriyoruz.”

“Bunun nesi var ki?”

İtinayla şekillendirilmiş sarı kaşlarından birini kaldırıp mavi gözlerini kısarak bana baktı. “Kısaca şunu diyeyim, yarın tüm gardırobundakileri atıp seni alışverişe götüreceğim, açıkçası şu an pek de zamanımız yok. Hazır çıkmışken, galiba biraz da makyaj malzemesi almamız gerekecek.”

Başımı sallayarak onayladım. Açıkçası, daha önce hiç makyaj yapmam gerekiyormuşum gibi hissetmemiştim. Çok çekici olduğumu düşündüğüm için filan söylemiyorum bunu. Sadece önceden gerek görmemişim. Allah vergisi güzel bir ten rengim, uzun koyu renk kirpiklerimin arasına gizlenmiş büyük gri gözlerim var ve hep başka bir şeyin fazla geleceğini düşünmüşümdür. Dahası, makyaj malzemesi filan almış olsam eminim Efendi kriz geçirirdi.

Bir büfeden birkaç sandviç aldık ve ben daha net olarak farkına varamadan Breanna çoktan makyajımı tamamlamış, üstüme değişik değişik kıyafetler tutmaya başlamıştı. En sonunda soluk renkli, gerçekten mini görünen bir etekte ve siyah ip askılı bir bluzda karar kıldı.

“Tamam, bunları giy ama kendine bakmak yok!”

“Bu atletin üstüne giyeceğim bir şeyler var mı peki?”

“Atlet derken? Hayır canım, bu bluz!” Banyoya girmeden önce bana çıldırmışım gibi baktı.

Neyse ki bluz, eteği biraz daha aşağı indirmeme izin verecek kadar uzundu. Ama daha önce kendi banyom dışında bu tarz kıyafetleri hiçbir yerde giymemiştım. Breanna ise benim aksime, üstümdekiler bir iki santim daha uzun olsa bunları asla giyemezdi.

“Ooo ÇOK daha iyi!”

“Emin misin? Kendimi çıplak hissediyorum.” Hâlâ bluzu biraz daha aşağı çekmeye çalışıyordum.

“Hah! Hayır, çok hoş görünüyorsun, emin ol,” diyerek beni aynaya doğru döndürdü.

“Hay senin.” Efendi beni böyle görse öldürürdü ama ne yalan söyleyeyim, sanırım bu durum hoşuma gitmişti. Bluz herhangi bir şeyi zar zor kapatıyordu ve bunun gibi bir bluzla göğüs dekoltesinin olmaması imkânsızdı. Galiba hoş göğüslerim vardı ama elinizdeki hemen her giysi ordu pazarından alınma olunca maalesef pek bir şey görme şansınız olmuyordu. Hafifçe arkamı dönüp gülümsedim. Tekrar aynaya doğru tam dönüp yüzüme baktım ve “Aman Tanrım, gözlerime bak!” dedim.

“Değil mi? Sen de sevdin,”

“Sen bir dâhisin Breanna.” Duman rengi göz kapaklarıma ve daha gür görünen kirpiklerime bir baktım; gözlerim şimdi koyu renk fırtına bulutlarına benziyordu.

“Eh, çalıştığın yüz ve vücut seninki gibiyse çok kolay oluyor. Gözlerini ve dudaklarını bu geceliğine alsam sorun olur mu?”

Bir kakhaha attım ama yeni görünüşümden büyülenmiştim. “Açıkçası, daha önce hiç böyle şeyler giymemiştım ve bu akşam da ilk defa makyaj yapıyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ciddi misin?” diye sordu büyük bir şaşkınlıkla.

“Babam asker. Makyaj malzemesine dokunmadım bile. Hiç alışveriş merkezine de gitmedim.”

Yüzü dehşete düşmüş bir ifadeye bürününce kıkırdamaktan kendimi alamadım.

“Sanırım bu, yarın seni alışverişe götürmeme itirazının olmadığı anlamına geliyor.”

“Basit bir parti için bu kadar güzel görünmemi sağlıyabiliyorsan, sana tüm kıyafetlerimi seçmen için izin veriyorum.”

Minik bir çığlık atıp ellerini çırpıttı. Çantasını kaparak, “Evvet! Tamam, haydi bir iki eleman tavlayalım.”

Gözlerimi kocaman açarak durdum. Tavlamayı bırak, bir erkekle nasıl normal konuşmam gerektiğini bilmiyordum.

“İl, aslında karşı cinsle ilişkilerim pek iyi değil. Yani, daha önce hiç erkek arkadaşım filan olmadı.”

“Ohooo, ney?!”

“‘Babam asker’ lafının neresini anlamadın? Asker olmayan biriyle hiç konuşmadım daha önce.”

“Bi’ dakika. Ciddi misin sen? Hiç öpüşmedin mi yani?” Ben dudaklarımı hayır anlamında büzerken soluğunu tutuverdi.

“Ah tatlım, söz veriyorum, bu gecenin sonuna kadar en azından bunu telafi etmiş olacaksın.”

Breanna’nın mezuniyet hediyesi olan yepyeni arabaya doğru giderken yanaklarım kıpkırmızı oldu.

“HEY BREE!”

“Selam Drew.” Breanna kapıyı açan ve alkolden çoktan etkilenmiş görünen çocuğu kucakladı. “Drew, bu benim yeni oda arkadaşım Harper. Harper, bu da Drew.”

“Memnun oldum,” diye geveledim. Daha bir şey yapmadan biralı bir kucaklamayla sarınmıştım. Derin bir soluk alarak çocuğu tekmeleme isteğimi bastırdım.

“Yeni piliçleri ağırlamak bizim için zevktir,” dedi beni yerime oturturken.

“Yavaşla kaplan, o seni aşar!” diyerek onu göğsünden dürttü Breanna.

“Aaaa Breanna, horoz bekçiliği yapma.”

Tek bir kaşımı kaldırdım ve neredeyse ona gülecektim de. Öyle çekici bir yanı da yoktu ve elinde de şişme bir bebek duruyordu.

“I-ih, bu evde yaşayan hiç kimse onun yanından dahi geçemez. Sizin ne olduğunuzu biliyorum çünkü. Uslu çocuk ol, tamam mı?”

“Drew söylene söylene plastik bardağını yeniden doldurmaya gitti. Breanna kulağıma eğilerek, “Sana, çok düzgün çocuklar deyip yalan söylemeyeceğim. Aslında burada yaşayan her çocuk en az onun kadar kötü ve bunun gibi bir dolusu bu akşam burada olacak. Sana kimin iyi kimin kötü olduğunu söylerim.”

Gülümseyerek, “Sağ ol Bree,” dedim. “Sana borçluyum.” Kimden uzak durmamı söylediği için değil. Efendi benim askerler arasında büyümemi sağlamıştı. Onlar hiç sahip olmadığım kardeşlerim gibiydiler ama Efendi de biliyordu ki bir kızın önünde salak salak konuşan birilerine âşık olmazdım.

Breanna kaşlarını çatıp benimle eğlenerek, “Hıh. İçki ister misin?” diye sordu.

Onaylayarak, onun peşinden fiçılardan birinin etrafında dolanan bir grubun yanına gittim. Birer bira alıp mümkün olduğunca kötü tadını umursamadan yarısını içtikten sonra, daha fazla kişiyle tanışmak için Breanna’yı arka bahçeye kadar izledim. Birçoğunun adını hatırlamıyorum ama saya-

madığım kadar fazla kucaklanıp karşılandım ve tanıştığımız her çocuk bana bön bön baktı. Bree bana bunun, güzel görüldüğümünden kaynaklandığını söyledi. Bense o anda, şu üstümdeki minilere lanet ederek bir sweatshirt ve kot pantolon giymiş olmayı diliyordum. Breanna, kendine dokunan ve gözlerini üstünde dolaştıran çocukların yanında oldukça rahat görünüyordu ve ben bunu nasıl yaptığını anlamıyordum. Artık kendimi güzel hissetmiyordum. Drew'un dediği gibi hissediyordum. Piliç. Bree ve diğerleri beni dans pistine çektiklerinde, ikinci biramın yarısına gelmiştim.

Hayatımda hiç bu kadar kendimi ait hissetmediğim bir yerde daha bulunmamıştım. Birbirlerine dokunan insanları izlerken yanaklarım alev alev yanıyordu. Bree'yi takip etmeye çalışıyordum ama etrafımdakilere tökezleyip çarpıyordum. Kafamı çevirip yeni tanıştıklarımın birini görmeye çalışırken, bu zamana dek gördüğüm en güzel bir çift mavi gözün bana baktığını gördüm. Duruş şeklinden aslında onun iri göğüslü bir sarışınla çok yakınlaşmış olduğunu fark edip hemen oradan uzaklaşmaya çalıştım. Bree beni durdurmaya çalıştığında mutfağı işaret ettim. En sonunda birbirine kenetlenmiş insanların arasından geçerek kendimi salondan dışarı atmayı başardım.

“N’aber Harper?”

Dönüp yanımda duran Drew’a baktım. “Fena değil. Sadece şuradan çıkmaya çalışıyordum,” dedim omzumun üstünden geldiğim yönü işaret ederek.

“Dans etmek istemez misin?”

Ona dans etmek mi diyordu? “Hayır, pek tarzım değil.”

Drew iki kolunu tezgâha yaslayarak beni kendisiyle tezgâh arasına sıkıştırdı. Vücudunu benimkine yaslayarak, “Senin ilgini çekebilecek başka ne yapabilirim?” diye sordu.

Maalesef, ilgimi hiç çekememişti. “Buralarda kullanılabileceğim bir tuvalet filan var mı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sorar sormaz bir grup çocuk, neler olup bittiğini görmek için döndü ve şarkı söylemeye başladı. Olayı gördüğümde az daha gözlerim yerinde fırlıyordu. Dans pistinde son rastladığım çocuk, alev rengi saçlı bir kızın ağzından içki içiyor, bir yandan da dilini boynunda ve göğüslerinde gezdiriyordu. Kızın üstüne biraz daha tuz serpince bunu neden yaptığını anladım. Üçüncü seferinden sonra direkt gözlerimin içine bakıp, dördüncü bardağını içmeden hemen önce bana göz kırptı. Başımı hafifçe iki yana sallayarak, Drew'un yanıt vermesini beklemeden tuvaleti kendim bulmaya koyuldum. İki çiftin yiyeştiği bir odanın kapısını açtıktan sonra etrafimdakilere tuvaletin nerede olduğunu sormaya başladım. Bulur bulmaz da kapıyı kilitleyip kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu türden hikâyeleri kardeşlerimden duyardım ama duymak ve birebir görmek farklı şeylerdi.

Dışarıda insanlar kapıyı yumruklamaya ve kapısı açık diğer odalara karşı ilgilerini yitirinceye değin içeride kaldım. Çıkınca, tam köşeyi dönecektim ki geniş ve kaslı bir göğüsle burun buruna geldim. Beni tutmasaydı yere düşecektim.

“Özür dilerim, ben-” Başımı kaldırıp gene o derin mavi gözleri gördüm ve ağzımı kapadım.

Bana gülümsedi ve o anda muhteşem görüntüsü, bembeyaz dişleri ve güzel dudaklarından başkasını göremez oldum. Başını yana yatırıp gülümsedi. Bir anlığına yüzünden geçen ve hemen sonra yerini seksi bir gülümsemeye bırakan ifadeyi gördüm. Bu arada da kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Eminim ki o bakışı yıllar önce çalışmıştır. “Ee, kimsin bakalım sen?”

Gözlerimi kırıştırdım ve güç bela bakışlarımı dudaklarından çektim. Kıpırdamayı denedim ama hâlâ beni tutuyordu.

“Bana söylemeyecek misin?”

Daha önce yanında gördüğüm iki kız aklıma geldi. Yanında bu defa bir başka sarışının, onun beline sarılmış olduğunu da şimdi fark ediyordum. Vay be, yarım saatte üç kız. Tek kaşımı kaldırdım ve cevapladım, “Demek ki.”

O ve uzun sarışın pek bir eğlendiler. Kollarımı bıraktıktan sonra kollarını kavuşturdu. Bu şekilde daha fazla kası ve iki kolundaki dövmeleeri görünüyordu. Yüzü yarı şaşkın yarı eğlenmiş görünmese, duruşu gerçekten korkutucu görünebilirdi. “Pardon Prenses?”

Gözlerimi kısarak omzunun üstünden gideceğim yöne bakarak, “Ah evet,” dedim. “Pardon.”

Geçmem için kenara çekildi. Ben de yeniden dışarı çıktım. Buradayken olan şeylere başımı çevirmek ya da gözlerimi kapatmak zorunda kalmayacaktım. Bree tüm gece burada olacağımızı söylemişti. Çocukça olduğunu biliyordum ama tek istediğim saklanmaktı. Bahçenin karanlık bir köşesinde bir çift koltuk buldum ve kendimi onlardan birine attım. Partilerden ilerde de pek hoşlanmayacağım açıktı. Telefonumu çıkarıp Carter’a mesaj yazdım.

Ben - ‘Evet... Siz erkeklerin neden partilerden hoşlandığını anlamış değilim’

J. Carter - ‘Partide misin?’

Ben - ‘Evet’

J. Carter - ‘İçiyor musun?’

Ben - ‘Az biraz.’

J. Carter - ‘...lütfen dikkatli ol. Kendine dikkat edeceğini ben herkesten iyi biliyorum. Ama daha önce hiç alkol almadın. Kimseden açık içki alma ve içkini asla yere koyma.’

Ben - ‘Peki anne.’

J. Carter - ‘Ciddiyim Kiraz. Dikkatli ol.’

Lakabı görünce gülümsedim. Kızardığım iyi bilinirdi.

Ben - 'Olacağım. Seni özledim.'

J. Carter - 'Aynen. Bu hafta sonu kimse izne çıkmadı, hepimiz sen yoksun diye çok üzgünüz.'

Ben - 'Buna şüpheliyim. Şu anda muhtemelen biriyle buluştun ve beni çoktan unuttun.'

Saatlerce mesajlaştık ve Breanna yanıma geldiğinde partinin büyük ölçüde dağıldığını fark ettim.

“Harper! Burada tek başına ne yapıyorsun? Sabahtan beri seni arıyorum.”

“Özür dilerim, galiba bu işte senin gibi iyi değilim.”

Somurtarak yanımdaki sandalyeye kendini bıraktı. “Yakında alışırsın, bir kere daha fazla insanla tanıştığında eğlenmeye de başlarsın. Kimseyle konuştun mu?”

Başımı iki yana salladım. “Senden ayrıldıktan sonra şu Drew’u ve birini daha gördüm, o kadar.”

“Burada bir sürü çocuk vardı, sense son bir iki saattir iki kişi gördüm diyorsun.”

“Öyle değil aslında... Birden ortaya çıktı sanırım.” Hem bana, herkesçe söylenen ama aslında nefret ettiğim bir la-kapla hitap etmişti hem de bu zamana dek gördüğüm en çekici çocuktuk. Kötü çocuk gibi görünüyordu ve maalesef o da bunun farkındaydı.

“Gerçekten mi? Kim bu gizemli çocuk?”

“Açıkçası o kadar da gizemli değil,” diyerek güldüm. “Yarım saat içinde onu üç farklı kızla gördüm. O da pisliğin teki yani.” Gerçi pek de öyle sayılmazdı ama o tepeden bakan davranışından hoşlanmamıştım.

“Kulağa aynı benim tipim gibi geliyor!”

Şok olmuş hâlde ona döndüm.

“Dalga geçiyorum Harper! Dalga geçiyorum. ah Tanrım

ne kadar da ciddiye alıyorsun. Eh ben de aynı anda birçok erkekle takılmadım ama en azından dört saat boyunca da boş durmadım.” Gülerek ayağa kalktı ve bana elini uzattı. “Haydi gel. Neredeyse herkes gitti.”

“Eee... Nereye gidiyoruz?”

“Önce kardeşimi bulacağız, sonra da odasına dalacağız.”

“Ne? Hayır! Onun odasında uyumayacağım.”

“Sakin ol Harp, odada yalnızca ikimiz olacağız. Bu partilerden sonra hep onun odasında uyurum.”

Mız mızlanarak ona ayak uydurmaya çalıştım. Az kalsın terliklerimden biri ayağımdan çıkacaktı.

“EVVVEEEEET Bree ve yeni piliç bu gece beraber uyuyacaklar!” Breanna, Drew’un ve tanıyamadığım bir başka çocuğun üstünden atladı. İkisi de kalan içkilerden yuvarlıyor ve göğüslerime bakıp sırtıyordu.

“Bak sen, prenses değil mi bu?”

Vücudumun gerildiğini hissettim. Gelişini izlerken kaşlarımı çatıttım. Gözlerimi kısarak yüzüme sahte bir gülücük kondurdum. “Sana yapışık bir hatun olmadan seni tanıyamadım.”

Drew ve diğer çocuk kıs kıs güldü.

Kulağıma eğilip sertçe fısıldayarak, “Durumu değiştirmek ister misin?” diye sordu. “Bu gece daha sınıırıma ulaşmadım.”

Ah, neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki? Vücudum, onunkinin yakınlığıyla alarm vermeye başlamıştı. Bir adım geriye çekilip takınabileceğim en masum ifadeyle cevap verdim: “Özür dilerim ama bende hiç hastalık yok. Pek tipin değilim, yani.”

Drew öksürmeye başladı. Breanna da son içtiği içkiyi tüm tezgâha döktü.

Aksırıp tıksırdıktan sonra yatışıp kendine geldi ve “Chase, oda arkadaşından uzak dursan iyi olacak. Diğerlerine de onun size göre öğütlerini söyletirim.”

Gözlerimi çocuktan ayırıp Bree'ye baktım. "Tanıyor musun onu?"

Yanımda duran çocuk dışında herkes gülmeye başladı. Kaşlarını kaldırdı ve o mükemmel ağzı hafifçe açıldı. Sanırım kadınlardan genelde ret cevabı almıyordu.

"Öyle sanırım," dedi Breanna. "Benim kardeşim o."

Hay senin. Ani bir sıcaklığın dalga dalga yanaklarıma yayıldığını hissettim. Bir adım geri çekildim. Daha önce anlamam gerektiğini fark etmiştim. İkisinde de aynı sarı saç, mavi göz ve ölümcül gülüşten vardı.

"Bir dakika, Harper pisliğin teki dediğin çocuk bu muydu?"

Gözlerimi kocaman açarak yere baktım.

"Bana pislik mi dedin sen?" dedi Chase bara dönerek. "Bana yollu erkek diyen tek kişi."

"Arkadaşlarıma kaba davranma Chase!" dedi Breanna bir bardak daha yuvarlayarak. Sonra da kardeşinin koluna bir yumruk attı ama Chase'in bunu hissettiğini pek düşünmedim.

Bir şey söylemeden arka bahçedeki karanlık köşeme geri döndüm ve müzik sona erene dek orada kaldım. Kural olarak hiçbir erkeğin bana bu şekilde davranmasına izin vermezdim ama yeni oda arkadaşımın kardeşi için söylediklerim yüzünden kendimi berbat hissediyordum. Evinde olduğumuzdan, hatta odasında kalacağımızdan bahsetmiyorum bile. Ellerimi yüzüme gömerek hafifçe eğildim ve ağzımı kapalı tutmak konusunda kendime kızdım. Sanki onu düşündüğümü bilirmişçesine, Chase birden yanımdaki sandalyede bitiverdi.

Elimi yüzümden çekip koyu mavi gözlerine baktım. "Saklanıyor musun?" diye sordu, yüzünde yine o ahmak seksi gülüşle.

"O kadar belli oluyor mu?"

Boş bahçeye şöyle bir bakıp bana doğru dönerek, “Eh, biraz,” dedi. Uzun kollarını esneterek sandalyede biraz daha kaykıldı. “Senin gibi bir prenses benim partimde ne arıyor?”

İrkildim ve gerçekten dilimi ısırmak zorunda kaldım. “Ne kastettiğine emin değilim ama davet edilmiştim.” Cümlelerim ağzımdan, istediğimden daha sert çıkmıştı ama bunun için de özür dileyecek değildim.

Gülümsemesi yüzünden silindi. Kızmış görünüyordu. “Partiye gelmek için davet edilmiş olman gerekmez ama fark etmediysen ben söyleyeyim; buraya gerçekten uygun değilsin, Prenses,” diyerek dudak büktü.

Ağzım hafif bir sesle açılıverdi. Hemen kendimi toparladım. Haklıydı, buraya uymuyordum ama o kabalığına ne demeli? En azından ben birini küçümserken içindeki ironiyi anladınız.

“Senin mideni bu kadar bulandırırıyorsak gelecek sefere okulda kalabilirsin,” deyip ayağa kalktı. Gitmeden önce de bana pis bir bakış attı.

Mükemmel. Bir buçuk gün kadardır buradaydım ama Kaliforniya’daki hayatım harika başlamıştı.

“Chase.” Sesim onu durdurdu. “Özür dilerim, haddimi aştım.”

Arkasını dönüp bana bakarken başını hafifçe yana yatırdı. Kafası karışmış bir surat ifadesiyle bana bakarken konuşmama devam ettim.

“Beni kırıncı biri olarak yetiştirmediler ama söylediklerim gerçekten ağırdı. Özür dilerim. Seni tanımıyorum ve bu yüzden seni yargılamamalıyım.”

Yarı kızgın bir ‘hıh’ çıktı ağzından ve o anda dudaklarının hafifçe yukarı kalktığını gördüm. Başını iki yana salladı. Hâlâ kafası karışmış görünüyordu. Eve girmeden önce bir süre durakladı.

Çok uzun bir gece olacaktı. Nerede olduğumuzu bilsem, kampüse geri dönerdim.

“Haarrrrrrpppceerrrr!” Breanna arka kapıdan yalpalayarak çıktı. “Harper içeri gel, kimse kalmadı!”

Yanına vardığımda koluma girerek beni salona doğru yönlendirdi. “Ee, bu gece kimseyle öpüştün mü bakalım?” İki kaşını, sanki onları oldukları yerde tutmak istermişçesine kaldırdı.

“Hayır,” diye mırıldandım.

Breanna’nın birlikte içki içtiği çocuk mutfaktan seslendi, “O konuda yardımcı olabilirim!”

Başımı iki yana yasladım ve tam cevap vermeye başlamıştım ki Bree yeniden konuşmaya başladı. “Hayır, hayır, hayır. Çocuklar, o size göre değil!”

“Haydi Bree, bu işin oluru ne ki?”

Öne hafifçe eğilip fısıldarmış numarası yaparak, “Olmaz. Çünkü bakire o. Tamamen. Saf,” dedi.

Ağzım açık kaldı. Breanna’yı bileğinden tuttum ama o parmağını kaldırıp benim dudaklarıma hafifçe vurmaya başladı. “Breanna!”

Sonra parmağını kendi dudakları üstüne koyarak sus işareti yaptı. “Şşş Harper, onlara bir şey söyleme!”

Eh, artık bunun için biraz geçti. Donakalmıştım. Ona kızmak istiyordum ama ayakta zor duruyordu. Tüm bunları yarın hatırlayacağından emin değildim.

Başımı kaldırıp baktığımda, karşıda dört çocuğun bana baktıklarını gördüm. Kahkaha atmak üzereymiş gibi duruyorlardı. Utancımdan ölmek üzereydim. Ama hayır, önce oradan çıkmalıydım, sonra utancımdan ölürdüm.

Tanışmadığım çocuklardan biri, gözlerindeki yaşları silerek sordu, “Aman Tanrım, Prenses, doğru mu bu?”

Hepsinin, yeni lakabımı benimsemiş olması harikaydı tabii. Sanki biri bana lakap taksın diye can atmışım gibi.

Cevap bile veremiyordum, boğazım kurumuştu ve belki de yıllardan sonra ilk defa ağlayacaktım.

Breanna'nın kolundan çıktım. Koridordan kapıya giden yola şöyle bir baktım. Niyetim kampüse geri dönmekti. Chase'in koridorun orta yerinde durduğunu gördüğümde yürümeyi kestim. Odada tek gülmeyen oydu ve kız kardeşine, onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

“Lütfen çekil.”

Beni omuzlarımdan yakaladı ve salona geri soktu. Ne yapmaya çalışıyordu? Beni götüremesin diye yere sağlam basmaya gayret ettim.

“Dokunma bana!” diye tısladım.

Kulağıma, “Güven bana.” diye homurdandı ve herkes Bree'nin düşüşüne gülerken beni diğerlerinin yanından geçirdi.

Koridordan geçerken mutfaktaki çocuklardan biri bağırdı: “Prenses, senin için bu sorunu Chase giderecek gibi görünüyor!” Bu lafı diğerlerinin yeniden kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Chase bir anlığına durup usulca küfretti. İlerlemeye devam ettik. Koridorun sonuna geldiğimizde bir kapının önünde durdu. Beni odaya sokmadan önce bir anahtar çıkarıp odanın kapısını açtı. Işığı yaktığında, bir yatak odasında olduğumuzu idrak edinceye kadar gözlerimi kırptırdım. Soluğumu tutarak Chase'in beni bırakması için daha fazla çabaladım. Azcık ona doğru dönebilsem, onu itip yere düşürebilirdim ama beni kuvvetle kavramıştı. Tek bir santim bile kımlıdayamıyordum.

“Hayır! Bırak beni!”

“Bana vurmayacaksan, seni bırakacağım!”

Kımlıdamayı kestim ama Chase kollarımı bırakmadan önce olduğu gibi gergin gergin bekledim. Kollarımı bıraktığındaysa ona dönerek geri çekildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sakin ol Prenses,” dedi içini çekerek. Sesi ilgisizmiş gibi çıkıyordu. “Sana bir şey yapmayacağım.”

“Keşke bana öyle demeyi kessen,” dedim dişlerimi gıcırdatarak.

Gözlerini devirdi. Bir çekmeceye doğru gidip bir basketbol şortu çıkardı ve bana fırlattı. Kapıya doğru ilerlerken, “Giy bunu, geliyorum,” dedi.

“Neden?”

“O etekle mi uyumak isterdin? İçerdeki herif alt dudağını ısıırıyordu, gözlerini de bacaklarından ayırmıyordu. Gerçi bana göre hava hoş ama o etekle rahat edemezsin gibi geldi bana.”

“Breanna bu gece birlikte kalacağımızı söylemişti. Bu olmayacaksa yurda dönmeyi tercih ederim.”

“Emin ol, o bu gece banyoda uyuyacak. Üstünü değiştirmen için bir dakikan var, hemen geliyorum.”

“Burada seninle uyumayacağım.”

“Bak, gerçekten hoşsun. Sırf bu yüzden peşinden gelen çok olacak. Hem tatlı olduğun kadar alaycısın da, konuşmalarından bunu anlıyorum ve bu gayet kıskırtıcı bir bileşim. İnan bana, seninle ilgili duydukları o şeyi değiştirmeye çalışacaklar. Eğer sakıncası yoksa, bunun olmadığından emin olmak istiyorum.”

Kapıyı çarparak kapattı ve birkaç saniye sonra onun, mutfaktaki çocuklara bağırıldığını ve Breanna'ya bu gece artık kendine hâkim olmasını söylediğini duydum. Odaya gelip kapıyı kilitletiğinde üstümde basketbol şortu ve ip askılı bluzla duruyordum.

“Çok kabasın. O senin kardeşin. O da burada olmalı.”

Bana inanmayarak baktı ve “Emin misin?” diye sordu. “Sırrını ağzından kaçırmamasına rağmen mi?”

Omuzlarımı silkerek arkamı döndüm ve bir yanıma göstermemeye çalışarak sandalyedeki tişörtü üstüme geçirdim. “Çok sarhoş. Ücretsiz PDF kitaplarındaki bilgileri www.yurkey.org

“Bu bir bahane değil, maalesef.” Yatağın örtülerini kaldırıyordu. Sesi çok yumuşak geliyordu. “Haydi Harper.”

Adımı sylerkenki sesi vücudumda minik bir titremeye neden oldu. Gözlerimi ondan ayırmaya çalışarak yatağa kıvrıldım. Çıplak göğsüne ve kollarına şöyle bir bakmak bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Işıkları söndürdü. Hemen sonra yatağın, bir başka ağırlıkla aşağı çekildiğini hissedip doğrudum.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Benimle burada uyuyamazsın!”

Kıkırdayarak, “Benim yatağım değil mi? İstediğimi yaparım.”

Beni görmeyeceğini biliyordum ama ona gene de pis pis baktım. Örtüyü üstümden çektim ve bir yastık alarak yere oturdum.

“Yatağa dn Prens.”

İçimden lakabıma lanet okudum. Karanlıkta sanki bana bakıyor gibi geliyordu. Uzunca bir süreden sonra içini çektiğini ve yatağın kımıldadığını duydum. Bir battaniye isteyecektim ama sormaya inat ediyordum. Bir an sonraysa kendimi havada buldum.

“Beni hemen yere indir!”

Beni yatağa bırakıp üstümden atladı.

“Chase! Hayır!”

“Sakin ol. Kendi tarafımda kalacağım. Kendini daha iyi hissedeceksen aramıza yastık da koyabiliriz,” diyerek kıs kıs güldü.

Sylene homurdana yatağın diğer ucuna kıvrıldım. Açıkçası bir erkekle daha önce hiç aynı yatakta uyumamıştım ve şimdi onun vücudu benimkinden birkaç santim uzaktayken tüm bedenim titriyordu. “Yemin ederim bana dokunursan Lorena Bobbit’in kocasının başına gelen, senin de başına gelir!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ne kastettiğimi anlaması pek de uzun sürmedi. Aniden patlayan kahkahasını bastırmak için yüzüne yastık kapattı. “Aman Tanrım! Prenses! Yeni favorim sensin!”

“Şaka yapmıyorum Chase.”

Daha yakınım gelirken hâlâ sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. Parmaklarıyla koluna dokundu. “Bir gün sana dokunayım diye yalvaracaksın.”

Şimdiki titrememin zevkten mi yoksa tiksintiden mi olduğunu anlayamadım ama homurdanarak elini sertçe ittim. “Ciddiyim Chase. Bu akşam yanında gördüğüm kızlar gibi değilim ben.”

“Kendini hafife alma,” dedi ve yatağın diğer ucuna giderek içini çekti. “Uyu biraz Prenses. sabaha görüşürüz.”

2

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda bir şeyin beni sıkıştırdığını hissettim. Başımı hafif eğdiğimde, belime dolanmış kaslı ve dövmeli bir kol gördüm. Sonra bir önceki gece Chase'in yatağında uyuduğum aklıma geldi. Hemen, kolunu itip yataktan fırladım. O kadar hızlı kalkmışım ki bir anlığına başım dönüverdi. Chase'in tişörtsüz göğsünü bir kere daha görmek resmen kalbimi yerinden çıkaracaktı. Dövmeleri omuzlarına dek uzanıyordu. İçimden o dövmeleri parmaklarımla takip edip sonra da kollarına ve göğsüne dokunmak geliyordu. Oy oy, bu adam cidden süper ötesi bir şeydi.

Chase yatakta dikilerek, kim olduğumu fark edene dek lanet okudu. "Hay Allah, Prenses! Az daha kalp krizi geçirecektim. Burada bir kız var sandım." Ellerini yüzüne kapayarak kendini yastığa bıraktı.

Bu beni hemen gerçeğe geri döndürdü. "Chase?"

"Hım?"

"Pardon, görmedin ama ben bir kıyım."

Kollarını yatağına bıraktı ve bana doğru dönerek kaşlarını çatı. O anda ufaktan beni süzmeye başlamıştı. Yüzüme baktığında yanaklarım parlak bir kırmızıya bürünmüştü. "Dün gece inan ki fark ettim," dedi. Şaşkın şaşkın bakarken, biraz daha açıkladı. "Yani, burada bir kıyın uyumasına izin verdiğimi düşündüm."

“Ha?”

“Birlikte olduğum biri, Prenses. Kızın tekine çaktım, sonra da onun burada kalmasına izin verdim diye düşündüm.”

“Ah.”

Homurdanarak, “Kusura bakma, o hassas kulaklarına fazla mı geldi?” diye sordu.

“Hayır, sadece neden burada birinin kalmasının bu kadar kötü olabileceğini anlamıyorum.”

Derin bir nefes alarak dirseğinin üzerinde doğruldu ve direkt gözlerimin içine baktı. “Dışarda dolandığım kızlar bırak gece burada kalmayı, bu odaya giremezler. Burası bana ait olan tek yer, burayı da onlarla paylaşacak değilim.”

“Yani, kızlarla birlikte olduktan sonra onları buradan gitmeye mi zorluyorsun?” Onlarla nerede birlikte olduğunu sormak dahi istemedim.

“Hayır, onlara çaktıktan sonra onları buradan gitmeye zorluyorum.”

Başımı iki yana salladım ve kapıya doğru yürüdüm. “Tam bir domuzsun.”

Neşesiz neşesiz güldü ve çıkmamı izledi.

Salona girdiğimde Breanna’nın evdekilerden biriyle masada oturduğunu gördüm. Ben içeri girdiğimde konuşma aniden kesildi. Hayatımda, galiba hiç bu kadar garip hissetmemiştim.

Bree sandalyesinden kalktı ve boş boş bana bakarak yanıma geldi. “Harper, çok üzgünüm, Brad her şeyi anlattı.” Lafın sonuna doğru sesi azaldı. “Yemin ederim, seni utandıracak bir şeyi kasıtlı yapmam. Biliyorum, yeni tanıştık ama ben seninle aynı odada kalmak için can atıyorum ve galiba böyle bir şey yapıp seni incittim, hem de tanıştıktan hemen sonra.”

“Cidden, sorun değil. Ne yaptığımı bilmediğini anlayacak kadar hikâye duydum.”

“Bu kadar hafif değil ki olay! Benden nefret ediyor olmalısın.”

Başımı salladım. Derken gözüme bana sırttan Brad ilişti. “Aslına bakarsan, bu çocuklardan hiçbirini bir daha görme-yi planlamıyorum. Eh, konuyu daha fazla kafana takmana gerek yok.” Ona gülümseyip her şeyin yolunda olduğunu göstermek istedim.

Aşağılanmış olmama rağmen, pek kin tutan biri değil-dim ve şimdi de kin tutmayacaktım. Burada yeni yeni bir hayata başlamaya çalışıyordum. Şu anda beş sıfır geriden başlamış olsam da elimden geldiğince yeni hayatımı en iyi şekilde yaşayacaktım. Utanç verici bir zaman yaşamış ol-sam da önümde hâlâ birçok alternatif vardı. Ya bunun ha-yatıma etki etmesine izin verecek ve kendimi insanlardan soyutlayacaktım. Ya da başımı dik tutup hayatıma devam edecektim.

Suratı hâlâ asıktı ve bu beni rahatsız ediyordu. “Eh,” de-dim. “En azından insanlar yollu olduğumu filan düşünmü-yor.”

Breanna gülümsedi ve hafiften bir kakhaha attı. “Hep bardağın dolu yanını görenlerdensin, değil mi?”

“Elbette.” Boynuma atılıp bana sıkıca sarıldı. Yerine dö-nerken, “En azından sana yeni bir kıyafet almama izin ver,” dedi.

“Hah! Seni kesinlikle durdurmayacağım. Ama bugün alışverişe çıkmak istediğinden emin misin? Dün akşamdan sonra herhangi bir şey için ayılabileceğini düşünmüyor-dum.”

“Ah tatlım, ben her şekilde çıkarım alışverişe. Sen üstü-nü değiş, çıkalım.”

Chase’in odasına geri döndüm. Oda boştu. Hemen şor-tu çıkarıp Bree’nin eteğini giydim. Tam kapayamadan kapı savrulup açıldı ve içeri Chase girdi.

“Şu vücudu kimseye göstermiyorsun ya, yazık ediyorsun.”

Kırmızının elli tonuna bürünerek eteğimi kapattım. Arkamı dönüp direkt ona baktım.

“Merak etme, daha önce görmediğim bir yerini görmedim.” Boynunu ileri doğru uzatıp kaşlarından birini kaldırdı. Kaşı resmen saçlarının altında kayboldu. “Tabii, görmek istemediğimden söylemiyorum.”

“Yürü oradan,” dedim kapıya doğru ilerlerken onu iterek.

“Yanma doğru mu?”

“Öyle sanmaya devam et.”

Belimi kavrayıverdi ve beni göğsüne doğru çekti. Burunun ucu çeneme değiyordu. “Bir gün Prensese, emin ol.”

Ona dönüp kaşlarımı bir kere daha çattım. “Hiçbir zaman seni isteyecek kadar umutsuz olmayacağım.” Eh, elbette bu bir yalandı. Vücudunu bana yasladığında nefesim zaten hızlanmıştı.

Seksi gülümsemesi yavaş yavaş yüzüne yayıldı. “Eh,” dedi. “Göreceğiz.”

Breanna’yla ben altı saatlik dillere destan alışveriş seansımızdan sonra kendimizi yataklarımıza bırakmış uzanıyorduk. Söz verdiğim gibi her parça eşyayı onun seçmesine izin vermiştim. O da içlerinden birini kendi ödemişti. Alışverişimizi bitirmiştik ama ben kendimi çok pişman hissediyordum. Bir sürü para harcamıştım; on beş farklı tişört, dört kot pantolon, birkaç mini şort ve etek, üç seksi ama aynı zamanda şirin elbise ve beş çift de ayakkabı almıştım. Tüm bunlardan sonra bir de Victoria’s Secret’a gitmiş. Bree tüm iç çamaşırlarımı, yeni sütyenlerimi ve pijamalarımı seçer-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ken ben de tüm dükkânı pespembe bir suratla dolanmıştım. Son durağımız makyaj malzemesi almak için gittiğimiz Sephora'ydı. Bree nasıl kullanılacağını bilmediğim birçok şeyi alırken, onları kullanmayı öğreteceğine söz verdi. Her şeye rağmen gayet iyi yapmıştım. Efendi'nin ben büyürken yaptığı en iyi şey, Ordu Pazarı'nda çalışmama izin vermek olmuştu. Genelde yaşlılarımın bunu yapmasına izin yoktu ama herkes bizim durumumuzu biliyordu. Ben de oradan kazandığım her kuruşu biriktirmeye başlamıştım.

"Deli. Gibi. Yorgunum."

"Değdi ama! Şimdi okul için gerçekten hazırsın."

Eski kıyafetlerimin olduğu siyah çöp torbalarına bakarak güldüm ve kendimi yine yastığıma bırakarak, "Galiba haklısın," dedim.

"Şimdi yapmamız gereken sevimli çocuklarla aynı ortamdayken seni rahat hissettirmek. O zaman gerçekten süper olacak. Söyle bakalım, ne tiplerden hoşlanıyorsun?"

Kardeşin tipli olanlardan. "Aaah, belirlediğim bir şey yok ki kafamda."

"En ufak tercihin bile yok mu? Saç rengi, göz rengi, teninin rengi? Sporcu, inek, müzisyen?"

Var aslında, diye geçirdim içimden. Sörfçü, kirli sarı renkte ve gür saçlı, imkânsız derecede mavi gözlü, görüp görebileceğin en tatlı gülümsemesi olan birileri. Mümkünse dövmeleri de olsun. Ondan varsa, alabilir miyim?

Dövmelerini düşünürken alt dudağımı ısırıverdim. Yine onları parmaklarımla takip etme hayalini kuruyordum. Efendi görse kesin nefret ederdi. Eh, ben de doğal olarak çekimine kapılmıştım.

"Hey Bree?"

"Evet?"

"Aslında bir süredir yapmak istediğim bir şey var. Sen de biliyorsun. Neyse, boş ver."

Yatakta sıçrayarak doğruldu. “Hayır, boş vermiyorum! Şimdi söyleyeceksin. Ne yapmak istiyordun?”

“Eh, aslında çok şey var ama hepsini bir anda yapmak kötü bir fikir sanırım. Öncelikle hepsini bir planlayıp zamanla yaymam lazım.”

“Bekliyorum Harper.”

İçimi çekerek duvara döndüm ve kaşlarımı çattım. “Bırkaç piercing istiyorum.”

“Pfft, ben de daha ilginç bir şey söyleyeceksin sanmıştım,” dedi. Eh şaşırmaması normaldi, her bir kulağında dörder tane vardı çünkü.

Kaşlarımı çattım.

“Tamam, tamam! Ne tür bir şey istiyorsun?”

“Ne dendiğini bilmiyorum ama bir buraya bir de şuraya istiyorum,” deyip üst dudağımı ve kulağımı işaret ettim.

“Güzel!” dedi. “Dudağındakine Monroe, kulağındakine de tragus deniyor. Aslında ben de dudağıma bir tane istiyorum! Birlikte yaptıralım mı bir ara?”

Başımı eğdim. “Sence şimdi gidebilir miyiz?” diye sorarak yan yan baktım. “On sekiz yıl boyunca istediğim herhangi bir şeyi yapamayınca, sanırım biraz sabırsızlanıyorum.”

“Harper, eminin çok iyi arkadaş olacağız,” diyerek çarşafsız yatağından kalktı ve kapıya doğru gitti. Sanırım bu gidiyoruz anlamına geliyordu.

Bree’nin kampüsü bilmesi beni gerçekten memnun ediyordu, çünkü çok oyalanmadan bir dövme dükkânına sürmüştü arabayı. Piercingleri yapacak kişiyle hemen konuştuktan sonra dükkâna geçmiş ve bunun ne kadar iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeden model seçmeye başlamıştık. Koltuğa oturuncaya kadar hiç heyecanlı değildim. Ama piercing ustası gelip de deleceği yerlere koymaya başlayınca heyecanlandım. “Aman Tanrım, Breanna, lütfen elimi tut.”

Gölerek yanıma geldi.

“Gölme, sırada sen varsın,” deyince sustu.

“Tamam, şimdi derin bir nefes al,” dedi piercing ustası. “Ve bırak.” Kulağımdakini yerleştirdikten sonra bir başka paket açarak dudağım için işleme başladı. “Bir kere daha derin nefes al... ve tamam.”

Gözlerim sulanıyordu ama nihayet bitmişti. Aynada kendime koca bir gülümsemeyle baktım. Kesinlikle bu piercingleri çok sevmiştim.

“Aman Tanrım, sende çok güzel durdu! Ay bende nasıl duracak acaba?!” Bree de bir tane tragus yaptırmaya karar vermişti; bu sayede ikimizde de olacaktı. Ama o ve piercing ustası ufak bir konuşmadan sonra ikinci piercingi, Bree’nin ağız yapısına daha uygun olacağından, alt dudağına yapmanın daha uygun olacağına karar verdiler.

Bir on dakika kadar sonra işimiz tamamen bitmişti. Bree, piercingleri yaptırırken elimi sıkıca kavradı ve son dakikaya dek bırakmadı. O kadar sıktı ki bir daha damarlarımdan kan geçmeyecek sandım. Paraları ödeyip arabaya koştuk ve hareket etmeden aynada kendimize baktık.

“Ailen bir şey demez mi?”

“Ne? Hayır. Kardeşimi görmedin mi? Dövmelerini seviyorlar, bendekileri göreceklerini bile sanmıyorum. Hem denesem bile bizimkileri kızdırabilir miyim, bilmiyorum.” Güldü. “Tahmin edeyim, baban köpürecek, değil mi?”

“Ha! Evet, eminim söküp almaya çalışacaktır. Neyse ki on ay kadar eve gitmeyeceğim!”

“On ay mı? Kış tatilinde ne yapacaksın?”

Omuzlarımı silkerek, “Burada kalacağım. Pek fark etmez. Genelde aynı evde vakit geçirmeyiz,” dedim.

“Imm Harper, cidden kötü bir çocukluk geçirdin, değil mi?”

“Pek sayılmaz, tek bildiğim dünya oydu. Senin e-pos-

talarını almaya başlamadan önce bunun normal olduğunu sanıyordum.” Bir an geçmişimden konuşmayı bırakmam gerektiğini hissettim. Dinleyen herkesin morali bozuluyordu. “Ee, yemek yiyelim mi?”

Bana dönüp gülümsedi. “Sen benim oda arkadaşısın. Haydi, gidip bir iki hamburger alalım, sonra da bana gidelim. Eşyalarımı yurda yarın taşıyım.”

3

Tanıtım haftasından sonra bu pazartesi dersler başladı ve ilk hafta uçup gitti. Breanna ve ben hocalarımızı sevdik ve neyse ki onlar da zorlayıcı türden gibi görünmüyorlardı. Chase'in evindeki çocuklarla hiç karşılaşmamıştım ancak bu benim yaptığım bir şeydi. Bu güne değin onlardan kaçmıştım. Bree öğleyin hep onlarla yemek yiyordu. İlk üç gün boyunca bahaneler uydurdum ama tek başıma odamda yemek yemekten de çok sıkılmıştım. Asla yüksek sesle itiraf edemesem de Bree ilk ders için odadan çıktığında tam üç kere kıyafet değiştirdim ve uzunca bir süre makyaj yapmakla vakit harcadım. Chase'i görebilme düşüncesiyle tüm vücudum titriyordu. Buna rağmen hâlâ sınıfta oturuyordum. Bugünse işler değişti. Ders bitince Bree, bana yer ayırdığını söyleyen bir mesaj attı. Bundan bu defa kaçış yoktu.

"Hey, hey! Nasıl gidiyor Prenses?"

"Prenses! Ne kadar da geciktin!"

Sızlanmamı bastırarak masadakilere gülümsedim ve Bree'nin yanındaki sandalyeye gömüldüm. Chase'i orada görmeyişime bozulmuştum ama bunu çaktırmamaya çalışıyordum. Tam makyaj yapmak için harcadığım onca zamana lanet okuyordum ki tabağımın iki yanında eller belirdi ve sırtımda, sert bir göğüs ile kulağımda ılık bir nefes hissettim.

"Benden mi saklanıyordun küçük hanım?" Ben titrerken o da kıkırdıyordu.

“Neden? Özledin mi beni?”

“Elbette. Favorimsin, unuttun mu?” Burnu boynumu gıdıkladı. Az daha şeker gibi eriyecektim.

Dramatik bir şekilde içimi çektim. Etkileyici varlığından kaçınarak arkama yaslandım. “Ne yazık, birlikte değiliz.”

“Emin misin?” deyip bir parmağıyla koluma dokundu. Tüylerim diken diken oldu.

“Chase! Onu rahatsız etmeyi kes, gidip otur.”

Grupça masada oturduğumuzu hatırlayarak Breanna’ya baktım. Chase neyse ki gidip birkaç sandalye öteye oturdu, ben de yeniden sağlıklı düşünmeye başladım. Chase’in dört ev arkadaşını görmek için şöyle bir baktım. Brad ve Derek’in kız arkadaşı diye bildiğim iki kız daha vardı masada. Tanımadığım bir başka kız, apaçık bana bakıyordu. Ona karanlık bir bakış attıktan sonra masada kalanlara bakmaya devam ettim. Case’in diğer yanında, partide gördüğüm iki çocuk oturuyordu ama adlarını bilmiyordum. Onların karşısında da bir çift gri göz gülümseyerek bana bakıyordu. Eğilip salatama baktım ve tekrar yüzüne bakmadan önce içimden beşe kadar saydım. Chase ile konuşuyordu. Daha iyi görebilmek için başımı biraz daha kaldırdım. Kısa saçları, sıcak bir gülümsemesi vardı. Her kahkaha attığında sağ yanağındaki gamzesi ortaya çıkıyordu. Vücudu Chase’inkinden biraz daha kaslıydı. Üstündeki tişört göğsü ve omuzları yüzünden gerilmişti. Chase’den daha kaslı olduğuna eminim. Chase’in gördüğüm en çekici çocuk olduğunu düşünüyordum ama Tanrım, bu çocuk inanılmazdı.

“Hoş bir şey mi gördün?” diye sorarak bana doğru eğildi Bree.

“Ne? Hayır.”

“Ah-ha, bu yüzden dudağını ısıırıyordun. Sana yine bakıyor.”

Başımı kaldırdım. Gizemli çocuk bana bakıp gülümse-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

di. O dakika yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Kendimi önüme, ardından Bree'ye bakmaya zorladım.

"Sana bakmadığını nereden bileceğiz?"

"Ha! Ona baktığını biliyordum." Sırıtıp hamburgerinden koca bir lokma aldı.

"Vay be, çok çekici."

Bree ağzındaki lokmaya rağmen konuşmayı başarak, "Bundan almadığına pişmansın, değil mi?" dedi.

Yine salatama bakıp yüzümü ekşittim. Midem o kadar dönüyordu ki daha bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum. "Adını biliyor musun?" diye Bree'ye doğru fısıldadım. Daha Bree cevap veremeden Drew araya girdi.

"Ee, Prenses, neden son zamanlarda görünmüyorsun? İki haftadır yoksun. Sen yokken kendimi çok sevgisiz hissettim."

Ona güldüm ve gözlerimi devirerek sordum: "Ah, pardon, kız arkadaşın patladı mı?"

Tüm masa kahkahalara boğuldu. Drew'un içkisi boğazına kaçmıştı. Derek onun sırtına vuruyor, birkaç çocuk da "Şişme Mindy" ile dalga geçiyordu. Ben de ilginin başka bir yere kaymasından oldukça memnun olmuşum.

Bree bana doğru eğilerek, "Adı Brandon," diye fısıldadı. "Bu elemanlarla yaşıyor ama o gün partide yoktu," dedi.

"Onu tanıyorsun yani?" dedim. Ona bakmaya can atıyordum ama yeniden ona bakarken yakalanmak istemiyordum.

"Pek sayılmaz. Daha üçüncü sınıf. Geçen yıl yurttan kalmış. Ben de bu hafta, yemek yerken tanıştım onunla."

"Üçüncü sınıf mı?" diye sordum şaşırarak.

"Evet. Diğerleri dördüncü sınıf."

"Ah," dedim Brandon'dan yana işaret ederek. "Peki sen...?"

Bana gülümsedi ve sandalyesinde dik oturmadan önce beni dirseğiyle şöyle bir dürttü. "Dikkatimi çoktan başkalarına kaydırđım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yurtttayken tüm hafta boyunca sınıfındaki çocuklardan bahsettiğini hatırlayarak başımı salladım. Masanın ucunda bir yerlerde biri ismimi söyledi. Oraya doğru baktım. Chase'in çatalı ağzıyla tabağı arasında kalakalmış, çenesi kilitlenmiş gibi duruyor ve o anda karşısındakiyle konuşan Brandon'a delici bakışlar atıyordu. Sonra bakmaktan vazgeçti ve bakışlarımız karşılaştı. Chase'in yüzü rahatladı ve usulca başını sallayarak yemeğe devam etti.

"Bu gece parti var. Geliyor musunuz?"

Bree burnundan ufak bir "hah" sesi vererek, "Zach, cidden," dedi. "Ne zaman parti oldu da gelmedim?"

"Prenses?"

Bree benim yerime cevap verdi, "Elbette o da gelecek." Sonra bana doğru eğilerek, "İlk defaki gibi olmayacak. En fazla yirmi kişi filan olur. Büyük partileri cuma akşamları veriyorlar."

"Peki," diye homurdandım.

"Yatağımı yine seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum, küçük hanım."

Chase'e pis bir bakış attım. Sıcaklık dalga dalga yüzüme yayılıyordu. Chase ise başını yana yatırmış ve tek kaşını kaldırmış hâlde Brandon'a bakıyordu. Bakışındaki meydan okumayı görebiliyordum.

"Teşekkürler ama Drew'un şişme bebeğiyle aynı yatağı paylaşmayı tercih ederim."

Chase dönüp bana baktı. Kendimi ona, kısık gözlerle bakmaya zorladım. O anda ise aslında onunla öpüşmenin nasıl hissettireceğini düşünüyordum. O anda, daha önce masada beni süzen kız kalkıp Chase'in yanına geldi. Önce boynunu, daha sonra da çenesini öpmeye başladı. Chase hemen kızın kalçasını kavradı ama gözlerini benimkilerden çekmedi.

"Ben seninle aynı yatağı paylaşırım Chase," dedi bebek

gibi konuşan bir sesle. Kızın sesini duyunca içim kalktı. Ben beş yaşındayken bile o türden bir sesle konuşmuyordum.

Kız tam Chase'in dudaklarını öpecekken başımı çevirip masanın diğer ucundaki Brandon'a baktım. Bana bakıyordu. Çok rahatsız edici bir bakış değildi ve istediğimin yarısı kadar bile sürmedi. Ona bakarak saatlerce oturabilirdim. Daha önce hiçbir çocuk için bu türden şeyler hissetmemiştim ve şimdiyse kendimi onunla Chase'in arasında gidip gelmekten alamıyordum. Birine bakınca midemde kelebekler uçuşuyordu, diğerine bakınca da titremeye başlıyordum. Chase için hissettiklerim gerçekten aptalcaydı ve bunu fark eder etmez az daha sesli gülecektim. Koyu renk saçlı kızla olan şu anki durumu bunun bir kanıtıydı. Diğer taraftan, Brandon ile ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Kahkahasından başka bir şey duymamıştım. Cidden saçmalıyordum, çocuklardan biri yolluydu, diğeriyle de daha konuşmamıştım bile.

Herkese selam vererek çantamı toplarlardım ve yürümeye başladım. Arkamdan dinç bir sesin adımı söylediğini duydum. Yürümeye devam ederek omzumun üstünden baktım; Brandon masadan kalkmış yanıma geliyordu. Chase ise o anda, yanındaki kızın başını itti. Kızsa Chase'in boynunu öpmeye devam etti.

Brandon önümde durup elini uzattı. "Daha tanışmadık, ben Brandon Taylor."

Tanrım, bu ses beni yılın en soğuk gününde bile ısıtırdı. "Harper Jackson, memnun oldum."

Kapıyı benim için açarken, "Ben de," dedi. "Bizimkileri iyi tanıyorsa benziyorsun ama biz daha yeni tanışıyoruz. Bana Bree'nin oda arkadaşı olduğunu söylediler."

"Ah, evet. Ama onları çok iyi tanımıyorum. Bugüne kadar, hepsiyle toplanan on dakika filan konuşmuşumdur."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Gerçekten mi?” Dudaklarının kenarı yukarı doğru seğirdi. “Üzerlerinde, kısa zamanda büyük bir etki bırakmışsın gibi görünüyor.”

“Ah kesinlikle bir etki bıraktım,” diye mırıldandım.

Soran bakışlarla baktı ama ben başımı sallayınca, ısrar etmedi. Beni yurda onu da diğer derse götürecek yol ayırımına dek birlikte yürüdük. Utanmazca onu baştan aşağı süzdüm. Yürürken ne kadar uzun olduğunun farkına varmamıştım, benden en az otuz santim uzundu. Kaslı kolları ve boyu bende, onun kucasına kıvrılma isteği yaratıyordu; oraya tam sığarmışım gibi görünüyordu. Gri gözlerini izlerken hafif bir heyecanla alt dudagımı ısırdım. Bakışı partideki çocuklarinkine benzemiyordu. Her şeyden önce bana yenecek bir şeymişim gibi bakmıyordu. Bakışı hem kendimi güzel hissettiriyor hem de heyecanlandırıyordu. ‘Heyecanlandırmak derken?’ diye geçirdim içimden. ‘Kendini toparla Harper, tanışalı iki dakika olmadı daha.’

“Haydi Küçük Hanım, gidiyoruz,” dedi Chase. Kolumdan tutup çekştirmeye başladı.

“Chase! Dur!” Kolumu silkeleyip elinden kurtardım ve ona pis bir bakış attım. “Derdin ne senin?”

“Bree’yle seni yurda götürüyorum. Eşyalarınızı hafta sonu için toplayacaksınız. Gidiyoruz. Yine kolumdan tutmaya hamle etti ama bu defa kolumu kaptırmadım.

“Bu hafta sonu derken?”

“Benimle geliyorsunuz. Gidip toparlan.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Brandon’a doğru dönerek Chase’e “İyi, bekle bir dakika,” dedim.

“Harper.”

“Git Chase, seninle odada buluşuruz. Gidip Bree’yi bul.”

Gelip tam da arkamda durdu. İçimi çekip Brandon’a hafifçe gülümsedim. “Kusura bakma, gitmem gerek. Bu akşam partide olacak mısın?” Bunu neden sorduğumu bilmiyordum, zaten partinin verileceği ev kendi eviydi.

Yüzünde seksi bir gülümseme belirdi. Elini şöylesine bir kolumda dolaştırdıktan sonra, “Akşam görüşürüz,” dedi. Chase’e ağır bir baş selamı vererek uzaklaştı.

Chase’in yanından geçtim ve yurda kadar ona dönüp bakmadım. Bree ve ben eşyalarımızı toplarken o da kapıda dikildi. Çok rahatsız ediciydi, Bree’ye ne giysem diye so-ramadım. Sadece birkaç parça kıyafeti, çamaşırı, pijamayı, banyo ve makyaj malzemesini çantama tıktım.

“Lütfedip şunu taşıy mısın?” diyerek çantayı Chase’e uzattım. Sesim öfkeli çıkıyordu ve bu da onu çok eğlendirmişe benziyordu.

Belimden tutup beni kendine çekerek kulağıma fısıldadı, “Nasıl istersen tatlım.”

Kalbim daha hızlı çarpmaya ve bacaklarım titremeye başladı. Kollarında olması gerekenden bir saniye daha fazla kaldım; o da bunu fark etti. Suratındaki bilmiş gülümseme-yi görünce onu ittim. “Tanrım, senin yüzünden köpürüyorum.”

“Oooy oy, sen ‘köpürmek’ mi dedin? Bu dilinize yakışmadı küçük hanım,” diyerek kakhaha attı. Ona pis bir bakış atarak otoparka gittim.

Eve geldiğimizde Bree, Chase’in odasında bir başka çocukla konuşuyordu. Beni tamamen Chase ile yalnız bırakmıştı bu. Kumandayı alarak koltuğa yayıldım ve dikkatimi çekecek bir şeyler aramaya koyuldum. Herhangi bir şey bulmaksızın birkaç kere aynı kanaldan geçtim ve en sonunda da haber kanalını açtım. Efendi benimle gurur duyardı.

Chase’in odanın neresinde durduğunu ve bana olduğu yerden baktığını biliyordum, ne yazık ki. Neden ama neden bu çocuğu her gördüğümde alev almış gibi oluyordum ki? İstemediğimden değil aslında, son iki haftadır durmadan onu düşünüyordum. Ama okuldakilerden onun ününü duymuştum. Bree bana bazı hikâyeler de anlatmıştı. Bu türden

biriyle olmayı istememeliydim bile. Her zaman başka başka kızlarla oluyordu. Kafede olansa oldukça normaldi onun için. Bree'nin dediğine bakılırsa son dört yıldır hiç uzun bir ilişkisi olmamıştı, çünkü "Bu onun tarzı değildi." Görünüşe göre kızlar da Chase ile birlikte olduklarında kendilerini öncelikli biri gibi hissediyorlardı. Bense birinin tek gecelik ilişkisi olmaktan nefret ederdim herhâlde.

Chase koltuğa yaklaştı. Bacaklarımı kaldırırken kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Oturdu ve bacaklarımı da kucığına koydu. Onun bu kadar yakınımda olmasının beni benden aldığını söylememe gerek yok.

"Galiba kız kardeşim seni kötü etkiliyor."

Öyle derin bir konuşma filan beklemiyordum ama bunu da beklemiyordum tabii. "Neden bahsettiğini bir bilsem."

"Bundan bahsediyorum," dedi ve dudaklarına dokunmak için eğildi. Lanet olsun ki bana her dokunduğunda titriyordum.

"Ne? Hoşuna gitmiyor mu?"

"Öyle bir şey demedim. Hava cehennem gibi bugün." Suratındaki o gülümsemeyle geri çekilmeden önce parmakları bir süre çenemde kaldı. "Hayal kırıklığına uğradım. Seni bir şeylere ikna edebiliyor. Senin bu tip biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ağzım açık kaldı. Bacaklarımı toplayıp göğsüme çektim. "Seni ilgilendirmez. Ben istedim, o da yardım etti. Ayrıca kimse beni bir şeylere ikna etmiyor. Beni bu kadar çok düşündüğün için teşekkürler," diyerek Chase'in odasına gittim ama kapı kilitliydi. Geri dönüp de onunla karşılaşmak istemiyordum. Burada salak gibi dikilmeyi de... Chase'in telefonunun çaldığını duydum. Sesi uzaklaşmaya başlamıştı. Ben de tekrar salona dönmeye karar verdim. Tam oturmuştum ki gelip yanıma oturdu. Bir elinde telefonu tutuyordu, diğer kolunu koltuğun arkasına uzatmıştı.

“Sana,” diyerek telefonu uzattı. Ağzı ince bir çizgi hâlini almıştı. Çenesinin baskıdan ötürü seğirdiğini fark ettim.

“A-Alo?”

“Seni Chase’den aradığım için kusura bakma, seninle konuşmak istedim.”

Telefonu kulağımdan çekip arayanın ismine baktım. Brandon’dı. Gülümseyip kendimi minderlerin üstüne bıraktım. “Sorun değil, ne haber?”

“Son dersten önce birkaç saatim var. O arada birer kahve içelim mi?”

Ona, elbette olur, saatlerce oturup gülümsemeni izlemek istiyorum, demek istiyordum aslında. Onun yerine kısa kesip, “Olur tabii. Nerede buluşalım?” dedim. Acaba arabamın olmadığını biliyor muydu? “Eve geliyorum. Beş dakika oradayım.”

“Görüşürüz.” Gülümseyip yüzü taş gibi olmuş Chase’e telefonunu verdim. Odasına koşup kapıyı tıklattım. Bree kapıyı açar açmaz, “Brandon beni kahve içmeye çağırdı!” diye ciyakladım. Bree, “Seni sonra ararım,” deyip telefonu kapattı. Bana bakarak, “Biliyordum!” dedi.

“Arayacağını mı?”

“Hayır, ondan hoşlandığını!”

“Bree, daha onu tanımıyorum bile.”

“Ama tanımak istiyorsun, değil mi?”

“Gördün sen de onu değil mi? Deli gibi çekiciydi ve o görünüşü resmen titretti beni. Ah Tanrım, bir de o gülüşü.” “Ah tatlım, sen çoktan kendini kaptırmaya başlamışsın.”

“Kahretsin, Bree çok gerginim. Erkeklerle nasıl konuşulur bilmiyorum.”

“Chase ve diğerleriyle gayet iyi konuşuyorsun...”

“Evet ama onlar sinir bozucu insanlar olduklarından oluyor bu. Ama Brandon öyle biri görünmüyor. Dahası, inanılmaz yakışıklı.” Beni dürterken gülümsedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Onu da diğerkleri gibi görmeye çalış; hepsi de senden hoşlanıyor. Eminim Brandon da öyledir. Gerileceğin bir şey yok!”

“Öyle diyorsan... Güzel görünüyor muyum?”

“Hem de nasıl! Öğle yemeğinde söyleyecektim aslında, cidden göz alıcı görünüyorsun!”

Aslında bu sabah Chase için giyiniyordum. Şimdiyse Brandon’la buluşacağım için heyecanlıyım. Yani gerçekten, elim ayağım titriyordu. Aklımdan geçen bu şeyler beni güldürdü.

“Niye gülüyorsun?”

Hay Allah. “Bir şey yok.”

Elbette yemedi.

“Sadece daha önce kimseyle buluşmadım,” diye yalan söyledim. “O yüzden heyecanlıyım. On sekiz yaşında ilk randevuma gittiğim için kendimi çok salak hissediyorum.”

“Eh, bu durum daha fazla sürmeyecek,” dedi Bree ve hemen ardından aşağıdan Brandon’un bana seslendiğini duyduk. “Döndüğünde görüşürüz,” dedi Bree.

Yanına gitmek için odadan çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Bana gülümsediğinde sıcak bir dalga yanaklarıma hücum etti. Etraftaki herkesin neden bu kadar güzel bir gülümsemesi ve dişleri olmak zorundaydı ki sanki? Neyse ki benim diş yapım anneminkine benziyordu. Dişlerim doğuştan düzgünlerdi.

“Hazır mısın?”

Başımı sallayarak onayladım ve kızardığımı göstermek için kafamı eğdim. Maalesef bu hareketim de annemden mirastı bana. Brandon’u takip ederek dışarı çıktım. Siyah Jeep’inin yolcu koltuğuna oturdum. Yolda konuşmak için pek fırsatımız olmadı (diğer türlü saçlarım ağzıma dolacaktı), o yüzden aracı park edene dek sessizce oturdum. Kapının mandalına tam elimi atmıştım ki usulca elime do-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kunup, “Bir dakika,” dedi. Bana gülümseyerek arabadan indi. Benim tarafıma gelerek arabanın kapısını açtı.

Son derece yakışıklı, aynı zamanda da centilmen, öyle mi? Tek kaşımı kaldırarak gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Ne demek.” Önüme düşmüş bir perçemi kulağımın arkasına koydu ve yavaşça gülümseyerek saçımın yeni hâline baktı. “Bant taksan çok yakışır.”

Suratım düştü. Gözlerimi iyice açtım.

“Ah! Hayır, kötü anlamda söylemedim. Gerçekten. Yemin ederim.”

Birden kaldırım ilgimi çekiverdi. Elini çenemin altına koyup başımı kaldırdı. “Harper, birden ağzımdan çıktı. Özür dilerim. Sen şu zamana kadar gördüğüm en güzel kızsın ve yemin ederim, saçların şu anda güzel görünüyor.” Yüzüme dikkatlice baktı. İçim ısındı. “Diğerleri sana yaklaşmasın diye çok uğraşmam gerekecek.”

Güzel olduğumu söylemişti. Yavaş yavaş gülümsedim. Bir yandan çantamda aradığım saç bandını olduğu yere tıkarak, “Hiç sanmam. Ama teşekkürler,” dedim.

Brandon başını iki yana salladı ve beni, sırtıma dokunarak yönlendirmeye başladı. Aslında, sırtıma elini koysun istiyordum ama yapmadı. Mesafeyi korudu ve beni sadece yönlendirdi. İçeceklerimizi alarak bahçeye çıktık. Sessizliği doldurma çabasında olmaması hoşuma gitmişti. Bu biraz da bana yatışmam için fırsat veriyordu.

“Anlat bakalım,” diye başladı.

“Ne bilmek istiyorsun?” “Her şeyi.” Ağzının bir kenarı kıvrıldı. Gamzesi belli belirsiz görünüyordu.

Omuzlarımı silktilim. “Anlatacak çok bir şey yok. Hayatım inanılmaz derecede sıkıcıdır.”

Devam etmeden önce hafifçe gülümsedi. “Peki ya ailen?”

“Beni babam büyüttü. Hiç kardeşim yok. Sadece bana göz kulak olabilmek için beni evde eğitti.”

Ücretsiz PDF Kİtap Arşivi - <https://rantey.org>

“Ne? Evde mi eğitti?”

“Evet...?”

“Pardon ama kafamdaki evde eğitilen tiplere pek benze-miyorsun.”

Güldüm. Beni birkaç hafta önce görse ne düşüneceğini merak ediyordum açıkçası. “Bu bir iltifat, galiba.”

Sıcacık bakışları ve gülümsemesi, bunu doğruladı. “Peki ya annen?” diye sordu.

“Beni doğururken ölmüş.” Ondan, birden yüz ifadesini değiştirip bolca özür dilemesini beklerken, Brandon’ın bakışları daha da yumuşadı ve ağzı hafif bir gülümsemeyle kapandı.

“Benim de babam öldü,” dedi. “İkiz kulelere çarpan uçaklardan birindeydi.”

İçimden bir şeyler koptu sanki. Daha önce insanların neden bu kadar üzüldüklerini anlamamıştım. Evet, annemi hiç tanımamıştım ama onu kaybetme şansım da olmamıştı. Çoktan ölmüştü ama ya bu olay? Brandon’ın acısını asla anlayamazdım ama bir şekilde onu rahatlatmak istedim. Tek bildiğim, şu anda taziye dileklerime ihtiyacı olmadığıydı. Ben de masada uzanıp, elimi onun elinin üstüne koydum. Diğer eliyle, tüm elimin aniden ısınmasına neden olarak parmaklarıma dokundu.

“Babanı anlatsana.”

Bir anlığına bana baktı. Bir erkek ‘güzel’ sıfatıyla tanımlanmaz ama bakışı gerçekten güzeldi.

“Mükemmel biriydi. Çok çalışıyordu ama her akşam bizimle aynı masada yemek yemeye özen gösterirdi. Her hafta sonu anneme çiçekler getirirdi ve hiçbir maçımızı da kaçırmazdı. Bana futbol oynamayı ve sörf yapmayı öğreten odur. Bize, yeterince çalışırsak her istediğimizi elde edebileceğimizi öğretti. Hep büyüdüğümde onun gibi olmak istedim. Herkes onu severdi. Gerçekten harika biriydi.”

“Öyle gibi görünüyor. Eminim seninle gurur duyuyordur.”

Bana gülümsedi. Sandalyenin arkasına yaslanarak bana dikkatle baktı.

“Ne?”

“Kimse daha önce bu türden bir şey sormamıştı. Genelde herkes hemen özür dilemeye başlar ve rahatsız olurlar. Açıkçası biraz garip ve bu türden şeyler de eskide kaldı.”

“Sormam seni rahatsız mı etti?”

“Hiç de değil. Onun hakkında konuşmak iyi oluyor bazen. Baban hiç annenden bahseder mi?”

“Hım, pek sayılmaz. Sadece bir iki kez ona annemi hatırlattığını söylemişti. Çok mantıklı gelmese de beni hep yakınında tutmuştur. Evde eğitmek falan gibi. Ama bana her zaman aslında beni istemediğini hissettirmiştir.” Susum. Daha fazlasını sormadığı için de kendimi rahat hissetmiştim.

“Kendi kaybetmiş.”

Ya, tabii. Bunu bir de ona söylesen ya, diye geçirdim içimden. Bir grup azgın askerin arasında yetişmeme neden oldu. “Nerelisin?” diye sordum.

“Arizonalıyım. Phoenix’in hemen güneyinden. Babamın akrabaları buraya yakın yaşıyor. Buraya gelme sebeplerimden biri budur.”

“Okuldayken sıkça görüşüyor musunuz?”

Omuzlarını silkerek başını yana eğdi. “Ayda bir. Peki, sen neden buradasın?”

“Babam asker. Kışlada kalıyor.”

“Bu okula gelmenin nedeni bu mu?” diye sordu dirseklerini masaya dayarken.

“Gerçek nedeni mi istiyorsun?”

“Elbette.”

“Evden olabildiğince uzak bir yerlere gitmek istiyor-

dum. Plajları da severim. Hem burası bir başka kıışlanın da yakınlarında bir yer. Efendi ancak bu şekilde gelmeme izin verirdi.”

“Burada olman çok güzel Harper.”Güzel ses tonu ismimi seslendirince mideme bir sıcaklık yayıldı. “Bence de.”

Bir buçuk saat daha orada oturup hangi yemeği sevdiğimden, sevdiğim filmlerden, okuldan ve yapmak istediklerimden konuştuk. Brandon’la gerçekten kolay konuşuluyordu ve sanırım Breanna haklıydı, çoktan âşık olmaya başlamıştım. Sırılsıklam.

Geri döndüğümde Bree ve ben, hazırlanmak için Chase'in odasına gittik. Mini bir şort ve tek omzumu açıkta bırakan ve cidden çok hoşuma giden bir bluz giydim. Gözlerime kalem çekip rimel sürdüm ve saçlarımı atkuyruğu yaptım. Bree, onayını vermeden önce saçlarımın birazcık karışık görünmesini sağlayacak kadar tokamı kaydırıldı.

"Hafta sonunu Brandon'la geçireceğin için heyecanlı mısın?"

Kalbim deli gibi atmaya başladı ve adını duyar duymaz salak gibi sırtmaya başladım.

Sol elime baktım, Chase'in evine gelirken el ele tutuşmuştuk. "Evet!" dedim. "Umarım burada kalacağım için bir şeylerin olmasını beklemiyordur."

"Şey derken, bildiğimiz anlamdaki mi? Yoksa başka bir şey mi?"

"Bence anladın sen."

"İyi de burada onunla değil benimle kalacaksın."

Başımı sallayarak onayladım. Sonra bir kapıya bir Bree'ye bakıp, "Sence diğerleri ona söyler mi?" diye sordum.

"Neyi?"

"Bakire olduğumu?" Bunları kısık sesle söylemişim; eve gelip gelmediğini ya da odasının nerede olduğunu bilmiyordum henüz.

Burnundan bir 'hıh' sesi vererek parfümüne uzandı. "Söylemişlerse ne olmuş yani? Dediğin gibi en azından sür-tük değilsin. İnan bana Harper... Erkekler bir kızın sür-tük olmadığını bilmekten hoşlanır."

Oturma odasındaki seslerin arttığını duyunca hemen son bir kez daha aynada kendimize bakıp aşağı indik. Bree haklıydı, en fazla yirmi kişi vardı ve hemen hepsi de ba-rın yanında, Zach'in o anda içtiği koca bir fiçinin etrafında duruyordu. Şöyle bir etrafa baktım ve Chase'in bir kızın boynuna yüzünü gömdüğünü ve Brandon'ın da koridordan geldiğini gördüm. Yanıma gelirken ikimiz de birbirimize kocaman gülümsedik.

"Merhaba güzellik."

Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. "Ders nasıldı?" diye sordum dirseğimle dürterek.

"Uzun. İyi ki bu hafta başka dersim yok."

"Aynen. Dinlenmek için üç günün olması her zaman iyi-dir."

Başını sallayarak onayladı ve biraz daha yaklaştı. "Tüm hafta sonu burada mısınız?" diye sordu yüzünde belli belir-siz bir gülümsemeyle.

"En azından cumartesi de buradayız." Parfümünün ko-kusu çok güzeldi. Ona daha fazla yaklaşmamak için kendi-mi zor tutuyordum. Kokunun adını bilmiyordum ama ona çok yakışıyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sordu. Yüzüme bakma-dan hemen önce başını çevirip arkaya baktı.

"Elbette."

"Chase ile aranızda bir şey mi var?"

Yüzüne bakmak için bir adım geri çekildim. Ciddi mi-y-di? "Hayır... Neden?"

Brandon başını çevirip diğer yana bakarak, "Öylesine sordum," dedi. "Merak ettim."

Yüzüm asıldı. “Brandon. Ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı.” Brandon bir süreliğine oturdu ve konuşmaya başlamadan önce şöyle bir bakışımı tarttı. “Seni bıraktıktan sonra Chase beni aradı ve senden uzak durmamı söyledi.”

“Ne?”

“Öyle. Sahibin varmış ve bana senin, onun yatağında uyuduğunu ve bu hafta sonunda da aynen öyle uyuyacağını hatırlattı.”

Sahibi var derken? diye düşündüm. Chase’in olduğu yere işaret ettim, o sırada dilini yanındaki kızın boynunda gezdirip kahkahalar atıyordu. “Sen söyle, aramızda bir şey varmış gibi mi duruyor?” Oturma odasına yöneldim. O da arkamdan geldi. “Yatağında uyuma işine gelince, beni diğer elemanlardan ‘koruduğunu’ söylemişti. Yemin ederim, başka bir şey de olmadı.”

“Bu hafta sonu da orada mı kalacaksın?” Sesi agresif ya da sahiplenici değil daha çok meraklı geliyordu.

“Büyük ihtimalle ama Bree ile uyuyacağım. O odada bile olmayacak.”

“Peki, şu an biriyle çıkıyor musun?”

Ona omzumun üstünden bakıp cevap verdim: “Henüz değil.”

Kanepeye otururken gülümsemesi hafiften yaramaz bir hâl aldı. “Yani aslında senden uzak durmama gerek yok, öyle mi?”

Yüzü benden birkaç santim uzaktaydı. Daha hızlı nefes almaya başlamıştım. “Umarım durmazsın,” dedim. Kendimi onun yüzüne yaklaşırken yakaladım. O da bir dudaklarımın bir gözlerime bakıyordu. Biraz daha yaklaşmıştı ki bir şey beni hızla yukarı kaldırdı. Az sonra da Chase’in omzunda olduğumu fark ettim. Chase bir yandan bağıyor ve bir bira oyununu başlatmayı öneriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“CHASE!” Beni yere indir!” Omzunda olduğum anın tadını çıkaramadım bile. İlk öpüşmem olabilecek bir anı mahvetmişti ve omzu karnımı acıtıyordu.”

“Olmaz! Prenses tahtına oturmalı!”

Sırtını yumruklamaya başladım ama bu onu daha da fazla güldürdü. Bacağıma bir şaplak attı. Cidden zor bir durumdaydım, şöyle sağlam bir tane bile çakamıyordum. “Beni yere bırakmazsan, tehdidim gerçek olacak!”

Geçen gece yatağındaki hadiseyi hatırlamadan önce birkaç saniye daha güldü. Sonra beni hemen yere bıraktı. Oturdum ama elbette, son söz daha söylenmemiştir. Kolumdan sıkıca kavrayarak beni kapının yanına dek götürdü ve kulağıma fısıldayacak kadar kendine yaklaştırdı.

“Seni onun yanında görmeyeyim,” diye homurdanarak kolumu daha sıkı kavradı. Hıh, o bile ufak da olsa zevkten titretiyordu.

“Onunla derdin ne? Paylaşmak istediğin bir şey mi var?”

“O senin için yeterince iyi değil.”

Başımı iki yana salladım. Kolumu çekmeye çalıştım ama başaramadım. Canım acımaya başlamıştı. “Ne biliyorsun ki? Daha beni tanıımıyorsun!” diye tısladım.

Tam o anda sıcak bir çift el omuzlarıma kondu ve Chase kolumu bıraktı. Daha önce olduğundan daha çok kızmış görünüyordu. Kolumu sıkı kavramıştı evet ve kolum zonklamaya başlamıştı.

“Sana geri basmanı söylemiştim, değil mi kardeşim?” Chase’in sesi giderek yükseliyordu. Git gide horoz gibi kabarıyordu.

Brandon’ınsa caydırıcı bir hâli vardı ama kolumu bir yandan ovarken bir yandan da bana huzur veriyordu. “Bunun sana kaldığını sanmıyorum,” dedi Chase’e.

Chase, bana tatlı tatlı baktı. Sonra hırçın bir sesle, “Onu incitirsen yemin ederim, boynunu kırarım.” diyerek mutfağa yöneldi.

Bu fazlaydı. “Rezalet,” dedim nefesimi vererek. O ana dek de tuttuğumu anlamamıştım. Brandon’a dönerek, “Sen sormadan söyleyeyim, hiçbir fikrim yok,” dedim.

Gülerek bana sarıldı. “Hâlâ aranızda bir şey olmadığına emin misin?”

“Elbette. Muhtemelen beni kardeşi gibi görüyor, o yüzden de korumacı davranıyor.”

“Ah, emin ol seni Bree gibi görmüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bunun mümkün olacağını sanmıyordum ama bir şekilde sesini daha çok alçalttı. O anda tek istediğimin onun sesini dinlemek olduğunu düşündüm. “Çok güzelsin, eğlencelisin ve tek kelimeyle mükemmelsin. İşin kötü yanı bunu görmüyorsun. Buraya gelmeden önce konuştuğum kişiler hep senden bahsediyordu. Ne kastettiklerini şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Hayır, Brandon,” diyerek gözlerimi devirdim.

Kaşlarını kaldırdı ve gülümseyerek baktı. “Sana yalan söylemeyeceğim Harper. Kardeşin olmayı istemezdi dediğimde bana inan. Ama kardeşlikten öteye geçmesine de izin vermeyeceğim.”

Aniden dudaklarıma yapıştı ve tüm dünya durdu sanki. Bir eli kalçamın üstünde duruyor, bir eli ensemdede; yüzümü yüzüne çekiyordu. Dudakları çok yumuşaktı. Yavaşça geri çekilip gözlerimin içine baktı. Gülümsedi. Beni yeniden öpmeden önce diliyle alt dudağıma ufak ufak dokundu. Nefesimi hızla içime çekerek tişörtünü yakaladım ve kendime çekmeye başladım. Dilim diline değdiğinde ağzından ufak bir inleme çıktı. Ürperdim. Birbirimizden ayrılırken üstümüz başımız hafiften dağılmıştı. O dudaklara âşık oluyordum. Güzelim gri gözleriyle bir yandan bana bakarken diğer yandan da baş parmağıyla yanağımı okşuyordu.

“Harper bir gelsen - oy oy! Paaardon.” Bree odaya girer-

ken pek de öyle utanmışa benzemiyordu. Geçip oturdu ve gülümseyerek bize bakmaya başladı.

“Ne oldu Bree?”

“Ha, şey, bira topunda sıra bende de. Eşim olur musun diye soracaktım.”

Şu ‘bira topu’ denen şeyi ikidir duyuyordum. Neydi acaba? “Nasıl oynanacağını bilmiyorum.”

“Eheh. Durup birileriyle oynaşarak da öğrenemezsin ama.”

Kızardım ve gene ördekler gibi eğdim kafamı. Brandon kıkırdayarak, “Tamam, haydi gidelim,” dedi.

Tüm herkes bana oyunu açıklamaya çalışırken, Drew de masayı kurdu. Başımı evet anlamında salladım ve dakika-sında endişelenmeye başladım. Eğer bu çocuklar bu oyunda iyiysen ben birkaç dakikada kesin yenilecektim.

Bree’ye eğilip, “O bardaklar o kadar dolu olmak zorunda mı?” diye sordum.

“Değil ama Drew’un amacı seni sarhoş etmek. Umalım da hiç sayı alamasınlar.”

“Bahse varım eninde sonunda amacına ulaşacak,” dedim kendimi daha o dakika kötü hissederek; daha tek yudum dahi almamıştım.

Görünüşe göre acemi şanssı dedikleri şey doğrudu ki sadece tek bir atış kaçırmıştım ve sadece iki bardak içmek zorunda kalmıştım. Daha o hâldeyken bile kendimi daha iyi hissediyor ve biraz daha fazla gülüyordum. Eh, maalesef alkole pek dayanıklılığım yoktu. Bardakları yeniden dizdiler, bu defa içleri o kadar dolu değildi. Brandon ve Derek öne çıktılar.

Tek kaşımı kaldırıp hafifçe gülümsedim ve “Kaybetmeye hazır mısınız?” diye sordum.

“Daha önce hiç kaybetmedim. Gönder gelsin, tatlım.”

İkisi de tek bir tane bile kaçırmadı.

Kendi atışlarımızı yapmadan önce iki bardak daha içtik. İkinci atışında Brandon kendininkini attı ama Derek başaramadı. Sıra bize geldiğinde ikimiz de başarılı olduk. Sinsi sinsi seviniyordum ki sıra yeniden onlara geldi ve bu defa ikisi de toplarını düzgünce attı. Neyse ki Konrad ve Drew bu kadar iyi değildi. Sıra yine bize geldiğinde Bree atışını başarıyla yaptı. Sıra bana geldiğinde ise tam topu atacakken o anda Brandon kollarını yukarı kaldırarak sırtını esnetti. Tişörtü biraz yukarı sıyrıldı ve güzel kaslı bir bel görüldü. Iskaladım. Gülüp tişörtünü düzeltti. Hile yapıyordu resmen. Tam Derek ceza bardağını içiyorken Bree'ye olanı fısıldadım ve Bree kahkahalara boğuldu. Herkes bize deliymişiz gibi baktı ama bu bizim pek umurumuzda olmadı. Sıra Brandon'daydı. Atışını yapmak için kolunu kaldırmıştı. Hemen yerde bir şey arıyormuş numarası yapıp eğildim. Topu ıskaladı. Sıra Derek'e geldiğinde, Bree bilerek öne eğildi. Derek'in topu masada bir yere çarpmadan kız arkadaşının kafasının yanından geçti. Sıra bize geldiğinde gülmekten kırıliyorduk. Sıra yeniden erkeklere geçtiğinde, tanımadığım iki başka eleman yanımıza "hile" yapmayalım diye geldi ama onun da pek faydası olmadı. O kadar yüksek sesle gülüyorduk ki zaten kimse bize bakmadan edemiyordu. O yüzden yine kimse sonraki birkaç atışı yapamadı. Oyunun ilk yarısı çoktan bitmiş olsa da Bree ve benim için, cezamızın telafisi olarak dört başarılı tur geçirmemiz gerekliydi.

"Benden bu kadar. İsteyen yerime geçebilir," diye gülererek Brandon'a yaklaşmaya başladım.

"Eğleniyor gibisin?"

Başımı evet anlamında salladım ve tam geri geri gitmeye başlamıştım ki birden beni yakaladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dudaklarımız ayrıldığında beni kucağına alıp kanepeye götürdü. Hafiften çakırkeyiftim ve onu

tutkuyla öpüyordum. Ah Tanrım, bu her zaman hayalimde olan şey miydi? Yoksa kanım Brandon nedeniyle mi kaynıyor, kalbim bu kadar hızlı Brandon nedeniyle mi çarpıyordu? Geniş omuzlarından tutarak ona daha da yaslandım, kaslı kollarıyla beni sarıyordu. Dudaklarımı bırakıp çene mi, boynumu öpmeye başlamıştı ki tanıdık bir ses her şeyi böldü.

“Bak sen şu Prensese,” diye dudak büktü Chase, yanındaki kızla arka kapıya giderken.

Nerede olduğumu yeniden idrak ederek gözlerimi açtım. Yalnız olmadığımızı tamamen unutmuştum. Hemen toparlanıp Brandon’ın yanına oturdum ve Chase’e bakmamaya çalıştım.

Brandon kafası karışmış hâlde bakarak, “Bir dakika,” dedi. “Seni böyle mi çağırıyorlar?”

Kıpkırmızı kesilerek ellerime baktım. Galiba diğerleri ona bir şey söylememişti.

“Sana söylemedi mi? Seninle tanışana dek dibine kadar bakireydi. Şimdiyse sadece bakire. Galiba durumu tamamen değiştirecek. Belki şansın benimkinden yaver gider.”

O anda nefesim artık tamamen farklı nedenle hızlanmıştı ve Brandon’un yüzüne bakamıyordum. Orada durmuş bana baktığının farkındaydım oysa. Chase ve tek geceliği yanımdan geçerken kıkırdadı. Bir hışımla yerimden kalkıp odasına yöneldim. Başkaları oradayken kapısını kilitleyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Az daha kapıyı kıracaktım ama keşke kırabilseydim; o zaman Brandon utançtan patlıcana dönmüş suratımı görmeyecekti. Banyoya girip kapıyı kapatırken Brandon’un ve yanında birinin daha geldiğini duydum. Az sonra kapı hafifçe vuruldu ve Bree içeri girip kapıyı kapattı.

“Beni affedebilecek misin?”

Başımı kaldırıp sordum, “Affetmek derken? Niye ki?”

“Geçen gün sırrını herkese söylediğim için.”

“Bree, onu kasıtlı yapmadın ki. Söylediğinde kendinde değildin bile! Ama onun yaptığı çok başka bir şey.”

Yere yanına oturdu ve parmaklarıyla atkuyruğumu okşadı.

“Onu duyan oldu mu?”

“Yok, herkes mutfaktaydı. Onlar geçerken ben Konrad’ın yanında duruyordum sadece.”

Başımı salladım ve memnun olmaya çalıştım. “Odasının anahtarını getirir misin?”

“Harper, biri seni utandırmaya çalışırken kaçıp bir yerlere saklanamazsın.”

“Breanna, lütfen. Şu anda Brandon’ın yüzüne bakacak hâlim kalmadı.”

“Neden ki?”

“Kardeşinin dediklerini duymadın mı? Onlardan sonra gidip de nasıl konuşayım? Muhtemelen o da diğerleri gibi bana Prenses demeye başlayacak,” deyip Breanna’nın yüzüne baktım.

“Brandon’ı iyi tanımıyorum ama bu hafta gördüklerim ve senin söylediklerinle anlıyorum ki aslında diğerlerine pek de benzemiyor. Chase’in seni utandırmasına gerçekten çok sinirlendi. Chase’in peşinden gitmemesi için onu ikna etmem gerekti önce. Sonra da yanına geldim. İlk benimle konuşmak isteyebileceğini düşündüm.”

“Sağ ol Bree, sen iyi bir arkadaşsın. Onunla konuşacağım ama sonra. Rica etsem anahtarı getirir misin? Şu anda gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Çıkarken kapıyı arkasından kapattı. Hemen sonra konuştuğunu duydum. “Şu anda seni görmek istemiyor. Ona biraz zaman tanı.”

Sesin tokluğundan, sahibinin Brandon olduğunu anlıyordum ama Bree’ye ne söylediğini duyamıyordum.

“Aşağılandı da ondan! Yine de geldi ama... Yo, birini suçlayacaksan benden başla. Onun hakkındakileri ilk söyleyen benim... Bak, Chase itin teki ama gidip de onunla kavga edersen Harper’ı daha da utandırırısın. Emin ol, Chase elinden geleni ardına koymaz bu konuda. Boş ver o yüzden.”

Bree elinde anahtarla gelene dek başka bir şey duymadım. Beni Chase’in odasına göndermeden önce koridoru kolaçan etti.

“İkinci partim ve yine bir yerlerde saklanıyorum.”

“Bu defa seni suçlamıyorum. Ama keşke Brandon’la konuşsan. Neden ondan kaçtığını anlamıyor.”

Neşesiz neşesiz güldüm ve çantamdan pijama altımla sporcu atletimi çıkardım. “Onunla benim yerime konuştuğun için sağ ol. Galiba yatacağım şimdi.”

“Gerçekten mi? Saat daha on bir.”

“Evet, erken kalktık. Yarın erken yatmam, olur mu?”

Diş suyum, fırçamı, macunumu ve giysilerimi alıp banyoya fırladım. Kapıyı kapatmadan önce Bree’ye dönüp, “Çok sağ ol Bree,” dedim. “Eğer bu gece Brandon’ı yine görürsen, ona onu yarın göreceğimi söyler misin?”

Kaşlarını çattı ama evet anlamında başını salladı. Makyajımı temizledikten sonra pijamalarımı giydim ve yatağa gittim. Ne kadar oradaydım bilmiyorum ama Chase odaya paldır küldür gelmeden önce çok da zaman geçmemişti.

“Beni yalnız bırakamaz mısın?” diye homurdanarak yattığım yerde ona döndüm.

“Yine diyorum, odamda olan sensin Prenses.”

“İyi. Giderim o hâlde.” Yanından geçip gitmeyi denedim ama ellerini omuzlarıma bastırıp kımıldamamı engelledi. “Chase, bırak beni!”

“Benimle konuş, öyle bırakayım.”

Öfkeden kılımı kımıldatamıyordum. “Konuşacak bir şeyimiz yok!”

“Seni incittiğim için özür dilerim ama çok kızmıştım!”

“Dışardan ne kadar çocukça görüldüğünün farkında mısın? Çok kızdığın için mi beni incittin yani?! Sana ne yaptım ben Chase? Ve neden her seferinde bana dokunmak zorundasın ki? Hemen. Bırak. Beni.

“Çünkü durup da benimle beş dakika konuşmayacaksın!”

“O hâlde seninle konuşmak istemediğimi anlamam lazım.” Hâlâ bırakmıyordu beni. “Cevap ver! Seni kızdıracak ne yaptım ben?”

Yüzünü aniden yüzüme yaklaştırdı ve daha sıkı kavramaya başladı. Omuzlarımı deiecek gibi tutuyordu. “Hiçbir şey! Sen bir şey yapmadın, sana kızgın değilim!” Ağzı deli gibi votka kokuyordu. Sırf o kokuyla sarhoş olabilirdim.

“Cidden, canımı yakıyorsun! Elini çek ve beni rahat bırak!” Henüz tehlikeli bir durum yoktu ama öyle bir şey olursa diye bana öğretilenleri aklımdan geçirmeye başladım.

Kapı savrularak açıldı ve Brandon içeri daldı. Hemen arkasından Bree ve birkaç kişi daha. “Ne oluyor Chase?!” diye kükreyerek bize doğru yürümeye başladı.

Brandon önce Chase’in suratına yapıştırdı. Chase yere düşerken çığlık atıp geri sıçradım.

“Ellerini onun üzerinden çek!” Brandon bana yaklaşarak yüzümü ellerine aldı ve “Seni incitti mi?” diye sordu.

Ona bakarak güven verircesine elimi elinin üstüne koydum. Birinin benim yardımına gelmesine ihtiyacım yoktu ama Brandon’ın yaptığı da hafiften hoşuma gitmişti.

“Haydi, çıkalım buradan,” deyip beni kapıya yönlendirdi. Sonra da Bree’ye dönüp, “Bree, üzgünüm –“

Bree susturmak amaçlı bir elini kaldırarak, “Sakın,” dedi. “Kesinlikle hak etti.” Yerde yatan kardeşine bakmadan hemen önce bize gülümsedi. Brandon ona çok sert

vurmuş olmalıydı. “Harper’ın bu gece düzgün uyumasını sağlar mısın?” dedi Bree Brandon’a. “Onun Harper’ın etrafında olmasını istemiyorum.”

“Elbette.”

“Sen de ellerine dikkat et,” dedi Bree sertçe, bir yandan da kaşının tekini kaldırarak.

“Emredersiniz hanımım,” dedi Brandon ve beni koridor-daki kalabalığın içinden geçirirken nazıkçe omzumu kavradı. Karanlık olan odasına girdiğimizde bir kere daha yüzümü ellerine alarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim. Benimle konuşmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.”

“Seni onunla konuşmaya ya da onunla aynı odada kalmaya zorlayamaz. İlk söylediğinde seni bırakması gerekiyordu.”

“İlk söylediğinde derken?”

İçini çekti ve “Her şeyi duyduk Harper,” dedi.

İnleyerek suratımı göğsüne gömdüm ve içimden kızardığımı sakladığı için karanlığa teşekkür ettim. “Harika. Artık bu eve gelmemem gerektiğini düşünmeye başlıyorum.”

“Belki sadece Chase buradayken gelmemelisin.” Mahsustan karnına vururken o da flört edercesine güldü. “Seni ben korurum.”

“Fark ettim. Galiba bayıldı.”

“Emin ol, o kadar sert vurmadım. Ona sadece sana ikinci kez dokunurken düşünmesi gerektiğini gösterdim.” Beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Yüzümü görmek ya da onun gibi bir şey yapmak istiyordu ama oda gerçekten karanlıktı. “Seni rahatsız mı etti bu durum?”

“Aslında şaşırdım. Bunu beklemiyordum.”

“Üzgünüm. Ama senin ona seni bırakmasını iki kez söylediğini duymak da benim için zor oldu.”

Ben Chase’i yumruklamış olsam tek bir taneyle yetin-

mezdim. Brandon ise karşımda durmuş benden özür diliyordu. Kollarımı boynuna dolayarak yüzünü kendiminkine yaklaştırdım ve onu öpmeden hemen önce, “Üzülme,” dedim. Ufacık iki öpücükten sonra alnımı alnına dayadım.

“Bunu senin önünde yapmamalıydım.”

Karanlıkta gülümsedim, yaptığından aslında hoşnut olduğumu bilmiyordu ama ben de gidip ona söylemeyecektim. “Onu bayıltmadığına emin misin?”

Brandon’un kuvvetli ve sıcacık kahkahası her yanıma sardı. İç çektim. “Hayatımı böyle kazanıyorum ben Harper, ona çok ser vurmadığıma eminim.”

“Ne? Ne yapıyorum dedin?”

“Dövüşüyorum. Bree sana söylemedi mi?”

Kesinlikle haberim yoktu. Söylese eminim ki bu türden bir şeyi hatırlardım. “Ah, hayır. Mesleğin bu mu yanı? Nasıl dövüşüyorsun?”

“Karma Dövüş. Genellikle yer altı gerçi ama. Her zaman yerel turnuvalara da katılırım ama daha çok yer altını tercih ediyorum. Daha az kuralı var ve daha çok kazanabiliyorum.”

Gözüme birden daha iri geldi. Uzun ve kaslıydı ve ciddi anlamda güçlüydü. Oysa gözüme iç çamaşırı mankenleri ya da Abercrombie&Fitch mankenleri gibi görünüyordu. “Heee,” diye cevap verdim ezik ezik.

“Rahatsız etti seni,” dedi ifadesiz bir şekilde.

Kafamı hayır anlamında salladım. Hatta şu anda daha çok çekimine kapılmış durumdaydım. Garip miydi bu? “Ne kadardır yapıyorsun bunu?”

“Babam öldükten sonra bir spor salonuna gitmeye ve orada da çalışmaya başladım. İlk yılımda Brad ve Chase ile tanıştıktan sonra Yer altı olayına girdim.”

“Onlar da mı dövüşüyor?” Bree nasıl olmuştu da bunları bana anlatmadan durabilmişti?

“Pek sayılmaz, daha çok salonda çalışıyor onlar. Bir iki maça çıktılar ama Brad’i arenada geçen yılın ortalarından beri görmedim. Hemen hemen Chase’i de.

“Haa,” diye yanıtladım. Bu gece gerçekten de zekâm paçalarımın akıyordu.

Brandon’un yüzü, benim düşüncelerimi anlamaya çalışırken maskelenmişti. “Biraz ürkütücü bir yanı var ama kulağa etkileyici de geliyor. Seni dövüşürken izleyebilir miyim?”

Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. “İstersen. Bir iki gün içinde bir tane daha olur herhâlde.”

“Ne zaman olduğunu bilmiyor musun?”

“Hayır. Dövüş olmadan bir saat öncesinden haber veriyorlar. İzleyiciler de daha sonra öğreniyor. Bu şekilde de fazla dikkati üstümüze çekmiyoruz.”

“Fazla derken... Polisleri mi kastediyorsun?”

“Çabuk öğreniyorsun,” diye boynuma doğru fısıldadı. Soluğunun sıcaklığı çok güzeldi. “Uyumaya hazır mısın?”

Pek değildim ama yine de evet anlamında başımı salladım. “Nerede uyuyacaksın?”

“Yerde,” diyerek burnumun ucunu öptü ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni hop diye kaldırıverdi.

“Hay senin!”

Güldü ve beni yatırmadan önce yatağın örtüsünü çekti.

“Bunları benim de yapabileceğimin farkındasın, değil mi?” diye sordum nefes nefese.

“Evet ama o zaman eğlencesi kalmıyor ki.” Kulağımın arkasından köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu ve “Birkaç dakikaya hemen geliyorum,” dedi.

Çekmecelerin açılıp kapandığını duydum. Brandon odadan çıkmıştı. Kendimi uyumak için telkin ediyordum ama beş dakika sonra Brandon üstünde yalnızca bir şortla içeri girdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ah Tanrım, bu ço-

cuğun vücudu tek kelimeyle muhteşemdi. Gözlerimle onu baştan ayağa taradım ve o anda göğsünde bir şey gördüm ama ne olduğunu anlayamadan kapı kapandı ve oda yeniden karardı. Gelip yataktan bir yastık aldı ve yere bırakarak uzandı. Orada rahatsız yatıyor olmalıydı, üstünde battaniye de yoktu.

“Hey, Brandon?”

“Hım?”

Durdum. Az kalsın kafamdakini söyleyecektim. Yatakta dönüp yattığı yere baktım. Ona gülümsedim ve elimi yataktan sarkıtıp keskin hatları olan göğsüne dokundum. Sadece onun mermer gibi vücuduna dokunmak istiyordum ama bir yandan da onun bana sarılmasını istiyordum. “Orada uyumanı istemiyorum.”

“Ha, tamam,” deyip yastığını aldı ve kapıya doğru gitmeye başladı.

“Sen... Ne yapıyorsun?”

“Drew’un odasına çörekleneneğim.”

“Niye?”

“Uyuyasın diye. Sabah görüşürüz Harper. Tatlı rüyalar.”

Bu eleman arenada kimlerin defterini dürüyordu ama şu anda tek derdi beni rahat ettirmektir. Ah Tanrım, gerçekten çok tatlıydı. Kıkırdayarak doğruldum ve “Hayır,” dedim. “Seni odada istiyorum ama yerde uyumanı istemiyorum.”

“Emin misin?”

“Gel buraya.” Elimi uzatarak onun gelmesini bekledim. Elimi tutup yatağa girerken hafifçe avcumun içini öptü.

“Rahat etmeyeceksen yerde uyumak benim için hiç önemli değil.”

“Biliyorum,” diyerek kendi kendime gülümsedim. Brandon’ın göğsüne kıvrıldım ve mutlulukla iç çektim. Haklıydım, gerçekten de tam tamına onun kucağına uyuyordum.

“Bir şey sorabilir miyim?” diye sordu. Gecemizi başlatan ifadeye güldüm. “Elbette,” dedim.

“Neden bu gece Chase’in dediklerinden sonra beni görmek istemedin?”

Ah, o olayı tamamen unutmuştum. “Utanmışım ve hakımda düşünebileceklerinden korktum.”

“Hakkında düşüneceklerimden mi? Neden?”

Görünüşe göre, olaya bu açıdan sadece ben bakıyordum. Yüzümü ona döndüm. “Garip biriyim çünkü. İki hafta öncesine kadar hiç partiye gitmemiştim. Yaşıttım bir erkekle takılmamıştım, aynı Chase’in dediği gibi.”

“Öpüştüğün ilk kişi ben miyim?”

Bir süre yanıt vermedim. “Evet.”

Güldü ve sırtımı okşadı. “Aklımın ucundan bile geçmemişti. Harika öpüşüyorsun.”

“Beni neşelendirmek zorunda değilsin.”

Bir kere daha güldü ama bu defa daha yüksek sesle. “İnan ki öyle bir şey yapmıyorum. Oyun oynarken tek düşünebildiğim şey seni yeniden öpebilmektir.”

Gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. “Bana neden Prenses dediklerini bilmiyor muydun?”

“Pek değil. Sana Prenses dendiğini duydum sadece, o kadar.”

“O isimden pek de hoşlanmıyorum aslında,” diye homurdandım.

“Sana hiç öyle seslenmeyeceğim,” diye boynuma doğru fısıldadı ve tüm vücudum ürperdi. “Söz veriyorum.”

Boynumda nefesini hissetmek, az daha bana sormak istediğini unutturuyordu. “Bu kadar tecrübesiz olmam seni rahatsız etmiyor mu?”

Gülümsemesini yine boynumda hissediyordum. Hayır anlamında kafasını sallarken dudakları boynuma değiyordu. “Hayır,” dedi. “Dürüst olmam gerekirse, tüm ilklerinin benimle olacağını bilmek hoşuma gidiyor.”

Tüm ilklerimin mi? Onunla o kendimi o şekilde düşü-

nürken kalbim hızla çarpmaya başladı. Şu anda yaşamak istediğim bir şey değildi bu ama kendimi Brandon’la düşünmediğimi de söylersem yalan söylemiş olurum. “Hiç biriyle oldun mu?” Vücudunun hareketsiz kalışından, ne sormak istediğimi anladığını anladım.

“Evet.”

“Kaç kızla peki?”

Hafifçe geri çekilip elini saçlarımda gezdirdi. Sonra elini boynuma koyarak, “Harper,” dedi. “Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?”

Bu çocuktan zaten deli gibi hoşlanıyordum ve eğer o da benimle bir şeyle yaşamaya karar vermişse, bu noktayı bilmem gerekiyordu. *Ah Tanrım, umarım Chase gibi çıkmaz,* diye düşünüyordum. Sesli şekilde yutkundum ve “Evet, bilmek istiyorum,” dedim. Ne de olsa, tüm gece boyunca onunla yaşayacağım ilklerim konusunda konuşup durmuştuk. Ancak bunun gibi bir şeyi bilirsem tüm konuşmalar eşit yapılmış olacaktı.

Konuşmadan önce derin bir iç geçirdi ve “Beş,” dedi. “Ben buradaki diğer elemanlar gibi değilim, ilişkilerim uzun sürer. Bu zamana kadar da beş kız arkadaşım oldu.”

Beş bana o kadar fazla geldi ki anlatamam. Ama sonra bu miktarın tek elin parmakları kadar olduğunu fark ettiğimde biraz memnun oldum. Chase iki eliyle bile uğraşsa haftalarca bitiremezdi herhâlde. “Peki,” dedim.

“Lütfen bir daha benimle konuşamayacak kadar çekinme benden.” Kulağıma fısıldamak için daha da yaklaştı. “Seni rahatsız edecek bir şeyi asla kasten yapmam. Seni rahatsız edecek bir şey yaparsam, lütfen söyle. Ve seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamam.”

“Biliyorum, yapmazsın. Endişelendiğim konu o değil.” Yüzümü göğsüne bastırdım ve kaslarına dokunmamak için resmen kendimi zor zapt ettim. Orada bir süre sessizce dur-

duk. Brandon sırtımı okşuyordu, az kalsın uykuya dalacaktım ama ona daha söyleyeceklerim vardı. “Bir ara odadan çıkmıştın ya, nereye gittin?”

“Özledin mi beni?” diye kıkırdadı. “Duş aldım sadece.”

“Hızlı olmuş.” Gerçekten mi? Ben olsam sırf saçımı yıkamak için dakikalarımı harcardım... O sorunu da yoktu Brandon’ın. Yavaşça uzanıp kısacık saçlarını okşadım.

“Başım seni rahatsız mı ediyor?”

“Pek sayılmaz.” Dürüst olmam gerekirse elimin altındaki o his çok hoşuma gidiyordu. Bunu, onu daha kafede ilk gördüğüm zamandan beri yapmak istiyordum. Yavaşça parmaklarımı kafasında dolaştırmaya başladım. Hafif bir iniltiyle, “Ne kadar güzel hissettirdiğini bilemezsin.” dedi.

Hafifçe doğrulup yatağın başına doğru uzandım. Sırayla başını ve şakağını öptüm. Dudaklarına yakınlaştığımda, Brandon dudaklarıma yapıştı. Vücudumu kendininkine çekiyordu. Ağırlığını hissetmek çok hoşuma gitmişti. Kendimi, onu kendime daha çok çekmeye çalışırken buldum. Bacaklarımdan birini diziyle yana itti ve o anda ani bir sıcağın belime yayıldığını hissettim. Brandon boynumu öperken hafif bir ürperme hissettim.

“Harper,” diye inledi boynuma doğru. “Yapma şöyle.”

Donakaldım. “Ne yapmayayım?”

Kendi tarafına çekilip beni kollarına alırken, “Seni öperken böyle titreme, aklımı başımdan alıyor,” dedi.

Herhangi bir şeyi yanlış yapmadığımı anlayınca rahatladım. Dudağımı ısırarak suratımdaki salak gülümsemeyi korumaya çalıştım. Onun beni etkilediği kadar, benim de onu etkilediğimi bilmek hoşuma gitmişti.

“Uyumayacaksak, gidip yerde uyuyacağım,” dedi.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ama haklıydı. “İyi geceler Brandon. Sabaha görüşürüz.”

“İyi geceler tatlım.”

Sabah uyandığımda hiç de teyakkuzda uyanmadım. Nerede ve kimin yanında olduğumu biliyordum. Brandon uyanıp da parmaklarını belimde dolaştırana kadar uyandığım gibi kaldım yanında.

“Uyanıksın sanırım.”

“Rüya olmadığını umuyorum,” dedi o güzelim sesiyle.

Yüzümü ona dönerken ellerimle yüzümü kapattım. Bir gece önceden makyajımı temizlemiştim gerçi ama sabah sabah yüzümde tonla şey olmalıydı.

Ellerimi usulca yüzümden çekti. “Tanrım, Harper. Çok güzelsin.” Sol eliyle yanağımı okşadı ve yüzüme düşen saçları geri çekti. “Dün gece oda karanlıktı ve seni göremiyordum ama şimdi...” Durup yavaşça başını salladı ve “Güzel tek söyleyebildiğim kelime,” dedi.

Gülümsedim ve yüzünü incelemeye koyuldum. Bir süreden sonra yüzünde bir şeyin değişik olduğunu fark ettim. “Gözlerin kahverengi!”

Güldü. Yanağındaki gamzeyi deli gibi öpmek istedim. “Gözlem için teşekkürler mi desem...?”

“Yo yo, sadece onların benimkiler gibi gri olduğunu düşünmüştüm.”

“Senin gözlerin gibisini daha önce hiç görmemiştim. Büyüleyiciler.” Gözlerinin içine dikkatle baktım. “Gri gibi, bazen kahverengi gibi, yeşil gibi. Değişiyor duruma göre.”

“Dün grilerdi ama. Şimdiyse kahverengi. Ama ela gibi de görünmüyorlar.”

“Işığa, tişörtümün rengine göre renk değişiyor.”

“Peki, ne yapıyorsun da yeşil oluyor?” Büyülenmişim ve gözlerinin alabileceği her rengi görmek istiyordum.

“Galiba Hulk gibi sinirlenince.”

Güldüm ve çenesini ısırđım. “Eh, dün gece Chase’in odası karanlıktı; yazık oldu. O rengi de görmek isterdim.

Ellerini arkamda yumruk yaptı ve ağzının içinden bir ses çıkardı.

“Tamam, sakin ol.”

“Kusura bakma,” diyerek soludu ve ellerini gevşetti. “Yeterince müdahale etmedim gibi geliyor. Dün. o yaptıklarımın fazlasını hak ediyordu.

Erkekler ve bitmek bilmez şiddet dürtüleri. Gülünç ötesi. “Lütfen daha fazla bir şey yapma. Şu anda iyiyim ve yaptığı tek şey beni utandırmaktı.”

“Yeniden benzer bir şey yapacak olursa lütfen bana söyle.”

Derin derin iç geçirdim ve daha başka bir şey söylemesin diye dudaklarını öptüm. “Tamam,” diyerek kafamı kucağına gömdüm. En sonunda göğsündeki şeye iyi bakabilecek hâle gelmişim. “Dövmen var senin,” dedim. Numaralar vardı. Ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışarak dövme dokundum.

“Birkaç tane daha var,” dedi.

“Bu harf ve numaralar ne işe yarıyor?” Dövmede U A UN 175 9 11 01 yazılıydı.

“United Airlines Uçuş No 175. Eylül 11, 2001.”

“Baban.”

“Hıhı.”

“Bir şey sorabilir miyim? Cevaplamak zorunda değilsin.”

Yüzüme düşen perçemimi yine kulağımın arkasına attı ve yüzümü ellerine alarak, “İstediğin her şeyi cevaplarım ben,” dedi.

“Neden o uçağı binmişti?”

“İki yılda bir tüm ülkeyi baştan uca katederdi, iş için. O ara, eve gelmeden önceki son uğraması gereken yere gidi-

yordu.” Sesindeki acı çok keskindi ve sorduğuma çok pişman oldum.

“Özür dilerim,” dedim göğsüne doğru fısıldayarak. Dövmesinin olduğu yeri öptüm. Saçlarımla yeniden oynamaya başlayınca ya değin orada öyle sessizce bekledim. Sonra, “Bana diğerlerini de gösterir misin?” diye sordum.

Bana gülümseyip arkasını döndü. Sırtındaki onca şeyi görünce resmen dilim tutuldu. Orada ‘birkaç’ taneden fazlası vardı. Sağ omzunun üstünde kabile işaretlerine benzer şeyler vardı çoğunlukla. Bu işaretler beline kadar gidiyordu. Brandon’dan başkasında olsaydı bu dövmeler, gerçekten çok salak dururlardı diye düşünmekten kendimi almadım. Güzelim sırtında çok hoş duruyordu o dövmeler. Sol yanında, kaburgalarının olduğu yerde yabancı dilde birkaç kelime vardı. Bir kırlangıç figürünün yanında saklı birkaç yıldız ve bir Kelt düğümü vardı. Bu figürleri daha önce hiç görmemiştim ama hepsi de Brandon’ın üzerinde çok güzel duruyordu.

“Hoşuna gitti mi?” Yüzünü tekrar bana dönecekken onu durdurdum, sırtını biraz daha izlemek istiyordum. Güldü ve elimi yakalayarak avuç içini öptü. Yeterince izledikten sonra omzuna, dönebileceğini gösterecek şekilde dokundum.

“Teşekkürler Harper,” dedi yavaşça.

“Ne için?”

“Bana, babam hakkında konuşma fırsatı verdiğin için.”

Yüzünü yüzüme yaklaştırdım ve direkt gözlerine baktım. “Onun hakkında ne zaman konuşmak istersen bana anlatabilirsin.”

Bana hızlı bir öpücük vererek yataktan çıktı. Kollarını hemen geri etrafımda istedim. Kaşlarımı çattım. “Somurtma. Çok güzel biliyorum ama seni aynı zamanda dışarı kahv - şey, öğle yemeğine götürmek istiyorum.”

Homurdandım ve yataktan neredeyse sürünerek çıktım. Ayağımı yere değdiremeden önüme çömelip bacaklarımı

beline doladı ve beni öpmeye başladı. Neyse ki bu kez titrememi görmezden gelmişti. Beni kaldırıp duvara yaslarken güldüm. Boynumu ve köprücük kemiğimi öptü. Omuzumu öpmesini beklerken yeniden güldüm ama Brandon durmuştu.

Dişlerinin arasından nefes aldı. Kalbinin deli gibi attığını hissediyordum. “Şaka mı bu şimdi?” diye bağırdı. Evdeki herkesin o sesle uyandığına emindim.

“Brandon, şşş, ne oldu?”

Birdenbire bu şekilde sinirlenmesine rağmen bana bu kadar yumuşak dokunmasına çok şaşırmıştım. Derin derin soluk alıyordu ve ilgisi artık benim üzerimde değildi. Dişlerinin arasından yeniden lanet okuyarak beni oturtmaya çalıştı ve nihayet yüzüme baktı.

Gözlerindeki nefreti görünce ürktüm. “Brandon?”

Dudaklarını birbirine sıkıca kenetlemiş hâlde, alnını alnıma yasladı ve gözlerini kapattı.

Başımı eğip neye baktığını görmek istediğimde çenemden tutup başımı kaldırdı ve “Bakma,” diye homurdandı. Birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı ve yeniden koluma baktı. “Harper,” dedi dişlerinin arasından. “Burada kalıp hazırlanmanı istiyorum. Hemen döneceğim.” Alnıma sıkı sıkı bastırarak öptü ve kapıya yöneldi.

“Brandon sorun-” Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Aman. Tanrım.”

“CHASE!” diye kükreyerek odadan çıktı.

Resmen şok geçiriyordum. Brandon Chase’in odasının kapısını yumrukluyor bir yandan da Chase’e bağıırıyordu. Ben de sonra kendime gelebildim. Chase’in odasına yöneldim ve giderken, dün gece Brandon’ın üzerinde olan tişörtü geçirdim. “Brandon! Brandon dur!”

“Chase aç şu lanet kapıyı!” diye bağırdı kapıyı yumruklarken.

Odanın önüne henüz afyonu patlamamış birkaç kişi doluşmuştu. Derken Bree kapıyı açtı.

“Derdin ne senin?” diye darladı Brandon’ı.

“O nerede Bree?”

Bree daha cevap veremedi arka kapı kayarak açıldı ve Chase gözlerini ovuşturarak dolandı. Dışarıda mı uyumuştum? “Kim ne diye bağıyor sabah sabah?”

“Seni it oğlu it!” diye gürledi Brandon Chase salona geçerken.

“Brandon!” Salonun kapısına çok yakındım. Hemen ikisinin arasına geçtim. Chase bunu elbette hak etmiyordu. Brandon beni nazikçe kenara itti. Yüzüyle çok gerilmişti ve olacak her ne ise ona hazırmış gibi görünüyordu. “Brandon, lütfen dur!” Yeniden aralarına geçtim ve iki elimi yana açarak bir Brandon’ın bir de Chase’in göğsüne dayadım. Brandon’ın hayatını nasıl kazandığı ya da onu bir gündür tanıyor olmam umurumda değildi ama biliyordum; Brandon beni hayatta incitmezdi. Az önce beni yana iterkenki nazik dokunuşu bunun bir kanıtıydı.

“Harper, lütfen çekil kenara.”

“Hayır.” Bir dakika daha ellerim iki yana açık şekilde kaldıktan sonra Brandon’ın artık Chase’e vurmayacağına emin oldum. Brandon’a yaklaştım ve onun karnına dokunarak, “O buna değmez,” diye fısıldadım.

Soluk alıp vermesi bana boğaları hatırlattı. “Dalga mı geçiyorsun! Yaptığına-”

“Biliyorum,” diye fısıldadım sadece onu duyacağı kadar bir sesle. “Ne yaptığını gördüm. Ama lütfen şu an böyle bir şey yapma.”

“Biri bize de ne olduğunu anlatacak mı?” diye seslendi biri. Kim olduğunu görmedim ama galiba ev sakinlerinden biriydi.

Bir elimle Brandon’ın boynunu kavradım ve onu bana

bakmaya zorladım. “Bunu aşacağız ama bu şekilde değil, tamam mı?” Onu yavaşça öptüm ve gözlerine baktım. “Bırak ben konuşayım onunla. Bir dakikaya yanındayım.”

Bir bana bir Chase baktı ve sonra sertçe soluğunu bıraktı. “Olmaz öyle,” deyip herhangi bir cevap beklemeden beni çekti ve odasına doğru yürüdük. Ona kendim yürüyebileceğimi hatırlatmak istedim ama ağzımı kapalı tuttum. “Özür dilerim ama seni onunla tek başına bırakamam,” dedi. Beni sertçe öptü ve koltuğa oturttu.

“O kadarını tahmin ettim.”

“Şu anda seni kızdırdığının farkındayım ama,” yenimin altından koluma baktı ve iç geçirerek, “neden beni durdurdun ki?” diye sordu.

“Sana onun buna değmeyeceğini söyledim,” diye cevap verdim. “İkiniz birlikte yaşıyorsunuz ve olur da kavgaya girerseniz kavga sadece ikinizin arasında kalmazdı. O kavganın nedeni de ben olmak istemiyorum Brandon.” Chase için endişelenmiş olmaktan ötürü de kendimden nefret ediyordum. Elbette kocaman adamdı ve eminim ki Brandon’la başa çıkardı ama onun incinmesini istememiştim ve bir de Brandon’ın ona ne kadar hasar verebileceğini bilemiyordum.

Burnunun kemerini sıktı ve yatağa otururken derin derin soludu. “Kolun çürümüş Harper. Çürümüş. Seni o kadar sıkı tuttuğunu neden söylemedin ki?”

“Farkına varmamıştım ki,” diye yalan söyledim.

Tam o anda kapı vuruldu ve Chase kafasını uzattı. Brandon alelacele ayağa dikildi. Ben de ayağa kalkıp onun göğsüne şöyle bir dokunarak ‘ne yapmaması’ gerektiğini anlatmaya çalıştım. Neyse ki anladı; diğer türlü hayatta onu durduramazdım.

“Evdeki herkesi uyandırdın. En azından bana açıklasan?”

Elimin altında Brandon'ın kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyordum. Artık ikisinin de sakin olması gerekiyordu. "Chase," diye konuya girmeye çalıştım sakince. "Dün gece ne kadar sarhoştun?"

"Çenemin neden ağrıdığını unutacak kadar değildim maalesef." Brandon'a dik dik bakıyordu. Uygun bir anda çenesine yediği yumruğu Brandon'a iade etme isteğini görebiliyordum.

"Onu hak ettin. Çok kötü davranıyordun çünkü."

Kollarını şöyle bir sallayarak bana baktı. "Seninle konuşuyordum sadece!"

Brandon beni Chase'in yanına götürüp tişörtümün kollarını omzuma dek sıyırdı. "Onunla böyle mi konuşuyorsun?" diye sordu.

Chase'in yüzü, kollarımdaki çürükleri görünce soluverdi. Sol kolumdaki çürükler de dün geceki parti başlamadan oluşmuştu. Parmakların şekli bariz görünüyordu. Omuzumdaki çürüklerse dün gece odasındaki tartışmamızdan sonra oluşmuştu. Başını yavaşça iki yana salladı ve yüzüme güçlükle baktı.

"Aman Tanrım, Harper. Ben. Ben." Derin bir nefes alıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Çok özür dilerim, ne yaptığımın farkında değildim. Yemin ederim, amacım seni incitmek değildi."

Herhangi bir şeyin farkında olmadığını daha o anda biliyordum. Ama Brandon'ı bu konuda ikna etmemin hiçbir yolu yoktu. Chase şu anda, kendine Brandon'ın onu dövebileceğinden daha fazla eziyet ediyordu. Brandon'm uyarısına rağmen yaklaşıp parmaklarını kolumdaki izlerin üstüne koydu.

"Harper," dedi Chaser boğazını temizleyerek. "Seninle bir dakikalığına yalnız konuşabilir miyim?"

Brandon arkamda sinirlenmişti ama sonra usulca bana

döndü ve yüzüme baktı. Boynumu öptü ve kulağıma, “Gidip bize yiyecek bir şeyler alacağım. Herhangi bir şey yaparsa hemen ara beni. Ben hemen gelirim, tamam mı?” diye fısıldadı.

Başımı evet anlamında salladım ve onun üstünü giyip cüzdanını ve anahtarını alışıni seyrettim. Çıkmadan önce beni o kadar tutkulu öptü ki neredeyse odada Chase’in olduğunu unutuyordum. Yüzündeki gülümsemeden, bunu kasıtlı yaptığını anlamıştım. Chase’i sessizce uyardıktan sonra dışarı çıktı.

Chase ön kapı kapanana dek herhangi bir şey söylemedi. “İyi misin? Tanrım, ne saçma soru bu? Tabii ki değilsin.”

“Yo, iyiyim.”

“Bunu nasıl bu kadar kolay söyleyebiliyorsun?”

“E iyiyim çünkü!” Oooof, bu herifler benim camdan yapılmı olduğumu filan mı düşündü acaba? Evet, minyon bir tipim var ama babam bir bölüğün başındaki bir askerdi ve ben her gün o bölükle içtimaya çıkardım. O askerler boş zamanlarında genellikle bana kendimi nasıl savunacağımı öğretirlerdi. “Acımıyorlar. Brandon onları görene kadar benim de onlardan haberim yoktu.”

“Yemin ederim, kasıtlı olarak yapmadım bunu. Yemin ederim.”

Çektiği acı yüzünden okunuyordu, evet, gerçekten de bunu bana kasıtlı yapmamıştı. Ne yaptığımı anlamadan kollarımı Chase’in boynuna doladım ve alnını alnıma dayadım. “Biliyorum Chase,” dedim. “Kasıtlı yapmadın. Önemli değil. Sarhoştun ve ben de sana bağıryordum.”

Homurdanarak geri yaslandı. “Yapma bunu,” dedi. “Her şey sarpa sarmışken aslında mükemmelmış gibi davranma. Bunu herkese yapıyorsun. Ve lütfen benim için de bahaneler bulmaktan vazgeç. Evet, sarhoştum ve genelde bu hâl-deyken yaptıklarımın farkına varmam ama bu bir bahane

değil, Prenses.” Prenses derken sesi çok şefkatli çıkmıştı. Her ne kadar bu sinirimi kaldırsa da bunun üzerinde o an durmamaya karar verdim.

“Eh, o zaman içmemelisin belki de,” diye dalga geçtim havayı yumuşatmak için.

“Belki de,” dedi kaşlarını çatarak. Düşünceli görünüyordu. “Neden o, Harper?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Neden Brandon? Daha önce kimseyle öpüşmemiştin. Neden onu seçtin?”

Benimle dalga geçmemesi gerçekten çok garipti. Az daha sorusunu cevaplayamayacaktım şaşkınlıktan. “Neden Brandon olmasın ki?” diye cevapladım sadece. Ağzından bir kahkaha çıktı ama başka bir şey de söylemedi. “Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor Chase?”

“Çünkü seni takdir edecek birine layıksın sen. Senin ne kadar harika olduğunu anlayabilecek birine. Sana tüm gününü harcamış ilk kişiye ilk öpücüğünü vermemeliydin.”

“Sanki her şeyimi vermişim gibi konuşuyorsun. Sadece öptüm onu!” Kollarımı çözerek yatağa oturdum. “Hem sen ne hakla kimi öpüp öpmeyeceğim hakkında hüküm veriyorsun?”

“Lütfen yapma. Her şeyini sakın verme.” Elinin yerini değiştirdi ve yüzünü benim yüzüme yaklaştırdı. “Seni hak etmiyor ki Harper,” dedi.

Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Geri yaslanmam gerektiğini biliyordum ama bunu yapamadım. “E kim hak ediyor peki Chase... Sen mi?” Sesim neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

Gözleri bir anlığına parladı. Başını geri yaslayarak, “Hayır, ben de seni hak etmiyorum. Seni gerçekten takdir edecek birine layıksın sen. Seni koruyacak, sana iyi bakacak ve dünyada senden daha iyisini bulamayacağının bilincinde birine,” dedi ve gözlerime baktı. Bir süre öylece bakıştık.

Bir anlığına odağımı yitirdim. Sesindeki duygulu tonu daha önce hiç duymamıştım. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Bana karşı bunları düşünmesine imkân yoktu. Yaklaştı, dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar yaklaştı. Kalbim duracak sandım.

“Chase...”

Sesi kısık ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Bu bile beni heveslendirmeye yetiyordu. “İlk tanıştığımız gece senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadığımı fark ettim. Ama sen, seni bir şeyler için senin kadar beklemiş birini hak ediyorsun. Her ne kadar o kişi olmayı deli gibi istesem de o kişi maalesef ben değilim, Harper.”

Yüzünü çektğinde neredeyse homurdanacaktım. Kollarımı iki yanıma koydum ve hızlı nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Bir başkasına bu türden şeyler hissetmek o kadar da sağlıklı değildi. Dudaklarını boynuma bastırdı ve minik bir inilti ağızımdan kaçırıyordu.

“İnanılmaz birisin Harper. Kimse de senin kadar iyi olmayacak.”

Parmaklarımı saçlarında kenetledim ama onu yakına çekmedim. Dürüst olmak gerekirse öyle bir şey yaparsam olabileceklerden korktum. Onu öpseydim orada durabilir miydim, bilmiyorum. Bu beni nasıl gösterirdi? İlk öpücüğümü dün gece almıştım ve Brandon daha on beş dakika önce benimleydi. Bu iki çocuk için de kalbim ikiye bölünmüştü ve bu durum beni gerçekten kızdıırıyordu. İşleri, Chase’i öperek daha da karmaşık hâle getirmek istemiyordum. Brandon’ı çok uzun süredir tanımasam da onu incitme düşüncesine katlanamazdım bile. Kollarımı geri çekerken Chase elimi havada yakalayıp bileğimle avuç içimi öptü ve dışarı çıktı.

Kalktım ve tüm o aklımdakileri atmak ve Brandon gelmeden önce tazelenmek için banyoya gittim. Odasına gel-

diğimde Brandon dönmüştü, buzlu kahve ve yaban mersinli çöreklerden almıştı. Gülümsedim ve onu öpmek için sıçradım. Yüzünde çok güzel bir gülümseme belirdi. Beni yakalayıp havaya kaldırdı. Bu çocuk gerçekten de beni havaya kaldırma işini seviyordu.

“Bir sıkıntı yok ya?”

“Yok. Gerçekten iyi davrandı. Çok özür diledi ve bir daha olmayacağını söyledi.” Daha banyodayken ona ne anlatacağımı kurmuştum kafamda.

“Olmasa iyi olur,” diye homurdandı Brandon ve beni yerime oturttu.

Güldüm ve kahveme baktım. “Kahvaltı için teşekkürler,” dedim.

“Ne demek. Çok bir şey değil ki. Hem aslında seni bu akşam dışarı davet etmeyi umuyordum.”

İçtiğim kahve boğazımda kaldı. “Dışarı derken? Randevu gibi mi?”

Kıkırdayarak beni yatağa doğru çekti. “Evet, randevu gibi. Çok sıradan biliyorum ama yemek ve film kulağına nasıl geliyor?”

“Harika geliyor!” Sesim kulağıma biraz fazla hevesli gibi gelmişti. Elimi ağzıma götürdüm, yüzüm kızarmıştı. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Daha önce kimseyle buluşmamıştım.”

Gülümsedi ve yüzüme düşen saçları geri itti. “Dünkü neydi peki?”

“Starbuckstaki mi? Orada öyle takılıyoruz sanmıştım ben.”

“Ah Tanrım, çok tatlısın,” dedi alnımı öperek. Sonra arkasındaki yastıklara yaslandı. “Tamam, bu akşamki gerçek bir buluşma.”

Dudağımı ısırdım ve zıplamamak için kendimi çok zor tuttum. Bir buluşma için o kadar heyecanlanmıştım ki. “Ne zaman çıkmak istersin?” diye sordum.

“Saat aşağı yukarı iki. Altıda çıksak olur.”

“Dört saatimiz mi var? Gitmem lazım!” Uzandım ve odadan çıkıp Bree’nin yanına gitmeden hemen önce onu öptüm.

Bree benim için o kadar heyecanlanmıştı ki Konrad’m yanından çıkıp benimle tırnak bakımına geldi. Konrad’dan daha sonra özür dilemem gerekecekti ama Bree’nin de gerçekten iyi bir arkadaş olması beni çok mutlu ediyordu. Neden gergindim bilmiyorum ama ne zaman akşamı düşünsem midemde kelebekler uçuşuyordu. İlk buluşmamızda onu öpmek konusunda herhangi bir çekincem kalmadığından Bree bana devamlı endişelenmememi söylüyordu. Kollarını dirseklerinden bükmüş, konuşuyordu. Gerçek tek tavsiyesi ise, sinema salonunda filmi izlemekten başka bir şey yapmamamız konusunda oldu. Bu hem çok rahatsız edici hem de gereksiz bir durumdu. Hem muhtemelen ben yine çok büyük ihtimalle Brandon’ın yanında uyumak isteyeceğimden kendi de Konrad’la ilgili daha fazla şey planlamıştı. Bense o anda daha ilk günden Brandon’ı öptüğüm için kendimi kötü hissediyordum. Bree’nin konuşmalarınaysa sadece başımı aşağı yukarı sallayarak cevap veriyordum. En azından çok ileri gitmemiştim. Cinsellik konusunda hiç o kadar rahat olabilecek miydim, bilemiyordum. Yurda uğrayıp Bree’nin gece için uygun olacağını düşündüğü bir kıyafeti de yanımıza aldık. Döndüğümüzde de duşa girdim. Tam işimi bitiriyordum ki kapının açıldığını duydum.

“Aa... Bree?”

Klozet kapağının kapandığını ve birinin üstüne oturduğunu gördüm. “Yok, benim.”

Gelen Chase’di! “Ne halt ediyorsun sen burada?” diyerek vücudumu örtmeye çalıştım ama sadece iki kolumla bunun pek faydası olmadı.

“Sakin ol Prenses, bakmıyorum sana.”

“Kapıyı kilitlediğime eminim.”

“Ev benim ya, anahtarı da bende olunca kapıyı açmam kolay oldu.”

“Çıkar mısın dışarı? Kabinden çıkacağım,” diye mız-mızlandım suyu kapatırken. Duş perdesinin üstündeki havluyu vücuduma sardım ama perdeyi açmadım.

“Şuna cevap ver, ben de gideyim,” dedi ve cevabımı bekledi ama benden ses çıkmayınca sorusunu sordu. “Onunla bu gece çıkacak mısınız?”

“Evet, Chase.”

“Gerçekten istediğin bu mu, yoksa yapma dediğim için intikam mı alıyorsun?”

“Sorunu çoktan cevapladım sanırım.”

“Harper,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Senden intikam almaya çalışmıyorum. Evet, Brandon’la bu akşam, onunla çıkmak istediğim için çıkacağım. Olur da benimle yeniden buluşmak isterse ona yine evet diyeceğim. Onunla neden bir yerlere gitmeyim ki, anlamıyorum. Sen de beni istemediğine göre herhangi bir söz söyleme hakkın da yok.”

Perdeyi aniden açtı ve ben de olduğum yerde sıçradım. Az kalsın düşecektim. “Sana, seni istemediğimi söylemedim. Hak etmediğimi söyledim.”

“Bu aşağı yukarı aynı şey,” dedim dik dik bakarak. “İkimiz de senin nasıl biri olduğuna biliyoruz. Önüne gelen her dişiyle yatıp kalkıyorsun. Birileri için de öylesine bir hatun olmak istemiyorum ben. Brandon için de öyle biri olmayacağım.” Ondan bir cevap bekledim ama ağzından tek kelime çıkmadı. “Şu anda beni onunla çıkmamaya ikna edecek tek bir nedenin varsa konuşmaya başla. Yoksa o karmakarışık laflarını bir daha asla etme.”

“İstediğin kişi o olduğu sürece seni rahatsız etmeyeceğim.” Uzanıp kolumdaki en büyük çürüğe dokundu. Gözlerinin bulutlandığını gördüm.

Sanki bu davranışı hiç kafa karıştırıcı değilmiş gibi...

Eğilip kollarımdaki her çürüğü tek tek öptü. Gözlerime baktığında, Chase'in gözleri sanki biraz daha kararmış gibiydi. "Çok özür dilerim Harper," diye fısıldadı ve sonra ağzımın kenarını öptü.

Dizlerim titremeye başladı ama bir şekilde ayakta kalmayı başardım.

"Numaramı Bree'den al. Bu gece işe gitmem gerek ama herhangi bir şey olursa lütfen ara beni. Hemen gelirim."

Başımı evet anlamında salladım ve banyodan çıkışını seyrettim. Çalıştığını bilmiyordum bile ama emindim ki onu bu gece aramayacaktım. Ararsam da bundan kesinlikle iyi bir şey çıkmayacaktı.

Kalbim, az önce olanlardan ötürü ona meyledecek olsa eminim ki onu yanında bir başka kızla gördüğümde kırılacaktı. Ona fazla yaklaşmamalıydım. Her ne kadar farklı olmasını istesem de o hep böyleydi ve muhtemelen hiç değişmeyecekti. Onun hakkında düşünmeyi bırakmalı ve bu akşam Brandon ile olan randevuma odaklanmalıydım.

Saçlarımı kuruttum ve uçlarını hafifçe kıvırdım. Sonra Bree ile makyajımı yaptık. Söylediğine göre üstümdeki yeşil tişört saçlarımda kızıl yansımalar yaratıyordu ve makyajımı dikkatli yapmazsak bu etki kaybolacaktı. Bu da ne demekse. Önce yüzüme doğal altın sarısı bir renk sürdü, sonra da gözlerime kalem ve maskara uygulamama izin verdi. Bir başkasının gözlerime makyaj yapmasına pek de hevesli sayılmam. Telefonum çaldı. Kim olduğunu görünce gülümsedim.

J. Carter -- 'Kiraz! Kaliforniya nasıl?'

Ben -- 'Muuuuhteşem. Beni ne zaman görmeye geleceksin? ;)'

J. Carter -- 'Uygun olduğum en yakın zamanda.'

Ben – ‘Söz mü?!’

J. Carter – ‘Tabii. Neler yapıyor benim kızım bakalım?’

Ben – ‘Biriyle tanıştım ve bu akşam ilk kez çıkacağız!’

J. Carter – ‘Aha, sahi mi?’

Ben – ‘Evet. Neden? Çıkılamaz mı benle de?’

J. Carter – ‘Hiç öyle bir şey söylemedim. Sadece bu türden bir haberi beklemiyordum.’

Ben – ‘Benim için en azından heyecanlanabilirsin.’

J. Carter – ‘Öyle zaten. Ara beni. Seni özledim.’

Ben – ‘Ben de seni özledim.’

“Dur tahmin edeyim, Jason değil mi?”

Bree’ye baktım. “Evet, nereden bildin?”

“Seni ne zaman arasa ya da sana ne zaman mesaj atsa ilgin dış dünyaya karşı yok oluyor da.”

“Her zaman konuşmuyoruz ki,” diye omuz silktim.

“Ah haa. Brandon’ın bir rakibi mi var yoksa?”

“Ne? Asla. Carter benim en iyi arkadaşım. Aramızda asla o türden bir şey olmadı.”

Bree sarı kaşlarından birini kaldırıp aynaya doğru döndü.

Üstüme yeşil, üstü bol altı dar bir tişörtle paçalarını kıvrıdığım soluk renkli kot pantolonumu giydim ve ayaklarıma da parmak arası terliklerimi geçirdim. Bree de üstümdekileri onayladıktan sonra odadan çıkıp Brandon’ın yanına gittim.

“Muhteşem görünüyorsun Harper,” dedi ben odaya girerken.

“Sen de fena değilsin,” dedim göz kırparak. Elbette, bu bir yalandı, dibine kadar muhteşem görünüyordu. Koyu renk bermuda şort ve siyah bir gömlek giymişti. Gömleğinin yenleri kaslı kollarından yukarı kıvrılmıştı.

Beni dışarı yönlendirdi. Arkasındaki yazıyı görünce gül-

düm. “Sizinle bu gece dövüşmek istemiyorum çocuklar” yazıyordu. Beni usulca öptü ve jipe binmeye yardım etti. Hiç şikâyet etmiyordum. Aslında bugün en çok saçımla uğraşmıştım, saçımın bozulmasını istemiyordum.

Bree haklıydı, çıkmak konusunda bu kadar endişelenmemeliydim. Yemek eğlenmekle ve birbirimizi biraz daha yakından tanımakla geçti ve film de çok eğlenceliydi. Söz verdiğim gibi, film boyunca filmi izlemekten başka bir şey yapmadık. Sadece birkaç kere Brandon, daha fazlasını istememe neden olacak bir iki öpücük verdi bana; o kadar. Eve dönmeyi iple çekiyordum. Chase’i eve dönene kadar unutmuştum bile. İlk gittiğime benzer bir partinin ortasında bulduk kendimizi ve bir homurtu koyuverdim. Neyse ki bu, diğer partiler gibi olmadı. Brandon elimi sıkıttı ve rahatça mutfağa doğru gittik. Bree beni kenara çekip tüm detayları öğrenmek istedi ve sonra da buluşmanın “temiz” geçtiğini söyledi. Randevumun hiç heyecanlı bir yanı yokmuş.

“Aa, o kim?” dedi Bree omzumun üstünden bir yeri işaret ederek. Dönüp onca insanın arasında gösterdiği kişiyi bulmaya çalıştım. Brandon’a asılan uzun bacaklı sarışını görmem çok da uzun sürmedi. Brandon ona devamlı ellerini kendinden çekmesini söylüyordu. Gülümsedim.

Arkadaşıma bakarak, “Gidip bakalım mı?” dedim.

Yeterince yaklaştığımızda kızın o incecik sesini duya bildim. Kesinlikle sarhoştı. “Ama Brandoon, seni özlediiim.” Suratını buruşturup parmaklarını Brandon’ın göğsünden aşağı indirmeye çalıştı ama Brandon elini yakalayıp yeniden aşağı indirdi. “Çok güzel zaman geçirmiştik, hatırladın mı? Bu yaz için çok üzgünüm tatlım ama seni geri istiyorum.”

Brandon her ne kadar kızı itse de deli gibi kıskanmaya başlamıştım. Muhtemelen Brandon’ın eski sevgilisiydi. “Kendra, cidden yeter artık. İlişkimiz bitti.”

“Haydi ama Brandon, biliyorum, sen de beni özledin. Şu son birkaç ay hiç olmamış gibi davranalım.” Uzanıp Brandon’ın boynunu öpmeyi denedi ama Brandon onu itip kol mesafesinde tuttu.

Brandon’ın Chase’i fena benzetmek istemesine şaşır-mıyordum artık. Bu kızı deli gibi yumruklamak geliyordu içimden. Kızsa giderek daha da sarhoş oluyordu. Artık o konuşmayı bitirmemin zamanı geldiğine karar vererek iler-ledim. “Bebeğim,” diye mırıldandım ikisinin arasına girer-ken. Brandon’ın boynundan tutup çektim ve onu öptüm. Sonra Kendra’nın da duyabileceği bir şekilde, “Odanda sana bir sürprizim var,” dedim gayet flörtöz bir sesle.

Brandon beni odasına yürütürken kollarıyla beni sardı. Kıza bir kere daha baktım. Suratı gerçekten çok gülünç gö-rünüyordu. Oyun bitti kaltak, ben kazandım.

“Bak sen, sataşıyorsun ha?” diye fısıldadı kulağıma Brandon. “Ama kıskandığında çok tatlı oluyorsun.

“Sana dokunmasına izin verecek değildim. Benim işim bu.”

Geniş geniş sırttı ve kapıyı kilitlemeden önce yanakla-rıma iki gürültülü öpücük kondurdu. Sonra beni yere otur-tarak bir tane boksör şortu verdi. Ona bakıp ne yapmam gerektiğini anlamaya çalıştım.

“Maalesef, gece için ancak bunu verebilirim sana.”

“Haa,” dedim Brandon gardırobunu açarken. Hazır ar-kasını dönmüşken üstümdeki kot pantolonu çıkardım. O kadar büyük geldi ki birkaç kere kıvrımak zorunda kaldım ama onun kıyafetlerini giyerek uyumak fikri hoşuma git-miştii. “Bana verebileceğin tişörtün var mı peki?”

GöMLEĞİNİN düğmelerini çözdü ve yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle yavaş yavaş bana doğru geldi. Parmakları-nı çenemin altından kaydırıp beni usulca öptü. Diğer eli-nin kayıp tişörtümün eteğine uzandığını hissettim. Karnıma

dokundu ve diğer elini aşağı indirdi. Tişörtümü çıkardı. Bu arada dudaklarımı hâlâ bırakmıyordu ve gözleri kapalıydı. Bir ürperti tüm vücudumu dolaştı ve nefesim hızlanmaya başladı. Gömleğini çıkararak omuzlarımın üzerine koydu. Ben gömleğin kollarını geçirirken o da ellerini belimde ve karnında gezdirmeye devam etti. Ellerimi yeniden kaslı göğsüne koyduğumda gömleğin düğmelerini kapatmaya başladı. Bitirene kadar çok zor nefes aldım.

Lambayı açtım ve yatağa uzandım. Brandon ise gidip lambayı kapattı. Arkasını dönerek ufak bir adım attı ve “Bu kötü bir fikir,” dedi.

“Neden?” diyerek yatakta dikildim.

Kıkırdayarak yanıma geldi ve beni yatağa yatırdı. “Yanımdasın, kıyafetlerimi giyiyorsun ve saçların da yastığının üstüne serilmiş hâlde.” Boynumu öptü ve kulağıma fısıldayarak, “Fena hâlde seksi görünüyorsun. Seni kollarıma almak ve bu yataktan çıkarmamak istiyorum.

“Neden yapmıyorsun o zaman?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Tanrım Harper, ölümüm senin elinden olacak. Yemin ederim.” Gidip lambayı yeniden açtı. Yatağın kendi yattığı tarafına uzanıp beni kendine çekti. İçimi çekerek kucağına daha fazla kıvrıldım. “Kucağında çok güzel hissediyorum,” dedim.

“Oraya tam uyuyorsun,” dedi kollarını daha fazla dola-
yarak. Alnımı öptü ve “Haydi uyuyalım, tatlım,” dedi.

Ertesi sabah boynumda Brandon'ın öpücükleriyle uyan-
dım. Yavaşça gülümsedim ve parmaklarımı saçlarının ara-
sından geçirdim. “Her sabah böyle uyanmak istiyorum,”
dedim. Sesim yeni uyandığım için hafifçe boğuk çıkıyordu.

Kıkırdadı ve boynuma aklımı başımdan alan bir öpücük kondurdu. “Bu seni kendime saklayacağım anlamına mı geliyor?”

“Beni Bree ile paylaştığın sürece, evet. Diğer türlü gelip kaçırır beni yoksa.”

Brandon gömleğin yakasını hafifçe kaldırıp gülümsedi. “Anaokuluna gitmiştim ben. Paylaşmayı biliyorum.”

Kahkahalara boğuldum. Dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “Beni herkesle paylaşmanı istemiyorum ki,” dedim.

“Öyle bir düşüncem yok zaten,” dedi dirseğini yastığın üstüne dayayarak. Parmağıyla yanağımı okşuyordu. “Sevgilim olmanı istiyorum Harper.”

Gülümsemem yavaş yavaş yüzüme yayıldı. İçim ısıltı ısıltı oldu. Cumartesi günüydü ve biz perşembe günü tanışmıştık ama bu anın bu kadar çabuk olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bu tehlikeli görünüşün altında beni bana değerli ve güvende hissettiren bir şeyler vardı. Onunla olmak o kadar doğru geliyordu ki kendimi bana bu şekilde hissettiren birini bulmak hem ürpertici hem de heyecan verici bir şeydi. Yüzünü kendiminkine çekerek, “Sevgilin olmaktan memnuniyet duyarım,” diye fısıldadım.

Brandon dudaklarımı deli gibi öpmeye başladı ama sırtını okşamaya başladığımda elimi alıp yanıma koydu. “Gördüğüm en güzel kızın yanında uyandım ve sen de sevgilim olmayı kabul ettin. Eğer bana dokunmaya devam edersen... şey, herhangi bir şey olmayacağına söz veremeyebilirim.”

Dudaklarına yeniden yaklaştım ve vücudumu, bir bacağımı onunkinin üstüne atarak ona yaklaştırdım. Giydiğim boksör şortu ve onun üstündeki basketbol şortu bizi tek ayıran şeylerdi. Bundan daha da ileri gitmek istemiyordum. Tek istediğim ona daha da fazla yakın olmaktı. Maalesef bu olamayacaktı. Beni itti ve gülerek ayağa kalktı. Başını iki yana sallamaya başladı.

“Gidip biraz kahve yapayım,” dedi.

Somurttum ve kendimi yastıklara bırakarak, “İyi,” dedim.

Beni öpmek için uzanırken dudağının tek yanı yukarı kıvrıldı ve gamzesi ortaya çıktı. “Seninle tüm günü burada geçirmeyi planlıyordum ama illa ki beni soğuk duşa sokmaya kararlıysan, başka bir şey ayarlamamız lazım.”

Örtülerin altına yeniden girerek, “Uslu olacağım, söz veriyorum,” diye mırıldandım

Derin kahverengi gözler bana derinlemesine baktı. “Acele etmeyelim Harper. Bana ya da başka birine herhangi bir şeyi kanıtlaman gerekmiyor. Ağırdan alalım, tamam mı?”

Suratım parlak kırmızı bir renk aldı. “Diğer kızlarla da mı ağırdan aldın?” Bunu bilmek istediğimden pek de emin değildim ama kendimi, onun benimle daha ileri gitmeyişi-nin nedeninin beni istememekten kaynaklandığını düşünmekten alamıyordum. Kesinlikle son kız arkadaşı Kendra gibi görünmüyordum. O kız korkunç hâlde Barbie’ye benziyordu.

İçini çekti ve başını omzuma dayadı. “Hayır. Neyi kas-tettiğini anladım ama yanılıyorsun.”

Bir şey söylemedim, sadece açıklaması için bekledim. Birkaç tuhaf sessiz dakikadan sonra açıklamaya başladı.

“Seni istemediğimi nasıl düşünüyorsun bunu anlamıyorum. Sana dokunmaktan kendimi alamıyorum.” Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. “Yeni tanıştık ama senin çok farklı biri olduğunu biliyorum ve bu nedenle bir şeyleri aceleye getirerek seninle aramızdakileri bozmak istemiyorum. Seninle zaman geçirmek istiyorum. Diğer kızlar... Evet, onlarla ilişkiler yaşadım ama onlar sadece beni oyalayacak şeylerdi. Babamın ölümüne duyduğum kızgınlıktan başka bir şey hissetmek istedim. Ama hissedemedim.” Derin derin nefes aldı. “Onlar sen değildi

Harper.” Bunu her şeyi açıklıyormuş gibi söylemişti ve aslında bir açıdan da açıklıyordu.

Kalbim pıt pıt atıverdi. Onun benim hakkımda bu kadar derin şeyler hissettiğini öğrenince gülümsemekten kendimi alamadım. “Teşekkürler,” diye fısıldadım ve onu öptüm.

Günün geri kalanını yatakta geçirdik. Çok güzeldi. Film açtık ama her defasında yeniden başlatmak zorunda kaldık, çünkü devamlı konuşmaya başlıyorduk. Tatlı öpücüklerin yanında birbirimizin kollarında kıvrılmıştık. Ne zaman karnına dokunmak istesem Brandon parmaklarımı parmaklarına geçiriyor ve onu göğsüne yakın tutuyordu. En sonunda da gidip bir tişört giydi. Kaşlarımı çattım, çünkü bu benim hatamdı. O akşam odadan sadece Bree ve Konrad’la yemeğe gitmek ve pazar günü evdekiler yiyebilirsin diye kahve ve çörek almak için çıktık. Sonra yine kaldığımız yerden devam ettik. Bree içeri girdiğinde başka bir filmi izlemeye çalışıyorduk ancak içimiz geçmek üzereydi.

“Birkaç dakika içinde hazırlanacağım. Eşyalarını aldın mı?”

Demek ki Konrad çoktan yurda dönmüştü. “Hayır ama uzun sürmez. Bana beş dakika ver.”

Yataktan tam inecektim ki Brandon beni sarıp yeniden yanına çekti. Bree kıs kıs gülererek çıktı. Kapıyı kapadıktan sonra Brandon beni kendine iyice çekti.

“Gidecek misin?” diye sordu usulca, bir yandan da kolunu okşuyordu.

“Evet, yurda dönmem lazım.” “Gitmek zorunda değilsin. Burada benimle kalmanı istiyorum.”

Aklıma ilk Chase’in ne düşüneceği geldi. Kendime kızarak başımı iki yana salladım, “Yapamam,” dedim. “Ağırdan alıyorduk, unuttun mu?”

Gönülsüzce onayladı ve bana daha çok sarıldı. “Akşam gideceğini bilsem neyi ağırdan alacağımızı daha net açıklardım,” dedi.

Kıkırdadım ve çenesine öpücükler kondurdum. “Ne demek istediğini anladım ama burada kalamam.” Tanrı biliyordu ya her gün bu yakışıklı yüzle uyanmak istiyordum. Ama dediğim gibi daha Efendi’nin evinden ayrılalı iki haftadan biraz fazla olmuştu. Bu acele değildiyse, başka türlü acele nasıl tarif edilirdi, bilemiyorum.

“Hafta sonları?”

“Ne olmuş onlara?” diye sordum.

“Hafta sonları bende kalır mısın? Nasılsa muhtemelen burada olacaksın.”

Kalktım ve onun nefes kesici yüzüne baktım. “Gerçekten gelmemi istiyor musun? Etrafta olmamdan sıkılmayacak mısın?”

“Harper, bunu gerçekten soruyor musun? Seni yanımda istediğimi söyledim. Haklısın gerçi, Bree ile yurttan kalman lazım. Eğer seni onunla paylaşmam gerekiyorsa o zaman bu durumu ben de lehime çevirmeyi planlıyorum.”

Gözlerimi devirdim ve mahsustan onu göğsünden ittim. “İyi, tamam. Şuna ne dersin peki? Burada seninle perşembe, cuma ve cumartesileri kalacağım.”

Güzel dişlerini ve gamzesini ortaya çıkaran bir gülümseme yüzüne yayıldı ve “Süper fikir,” dedi beni öpmek için yaklaşırken. Öpücüklerin arasında konuşuyordu.

“Boşanmış bir ailenin çocuğu gibi hissediyorum kendimi,” dedim ve Brandon güldü.

Bree’nin koridorda söylendiğini duyana kadar birkaç dakika daha öpüştük. Brandon odanın kapısının arkasında bana sıkı sıkı sarıldı, alnıma bir öpücük kondurdu ve “Seninle okulda görüşürüz. İyi geceler tatlım,” dedi.

Kapı savrulurak açıldı ve Bree elleri belinde, çantası omzunda kapıda belirdi. “Bugün gelecek misin Harper?” dedi. Arabasına bindikten sonra mahsustan takındığı ifade kayboldu ve hevesle konuştu. “Her. Şeyi. Anlat!”

Güldüm ve koltukta ona doğru döndüm. “Korkarım yine seni hayal kırıklığına uğratacağım. Hiçbir şey olmadı.”

“Ne!” dedi. Bir yola bir bana bakıyordu. “Odadan hiç çıkmadınız ki! Bana bir şey olmadı diyemezsin!”

Omuzlarımı silkip gülümsedim. “Ciddiyim,” dedim. “Hiçbir şey olmadı. Hep konuştuk ve uyuduk.”

Suratı düştü. Bir dakika sonra yüzünde yeni bir ifadeyle dönüp, “Eşcinsel mi?” diye sordu.

“Ah Tanrım! Ne? Hayır!”

“Pardon ama bana, heteroseksüel bir çocuğun yatağında üç gün boyunca uyuduğunu ama onunla aranızda hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?”

“Öyle değildi, cumartesi günü biraz konuştuk. Bir süreliğine herhangi bir şey yapmayacağımız kararına vardık.”

Kaşları çatıldı ve bana son derece kafası karışmış hâlde bakarak, “Ama... Neden?” diye sordu.

“Sanırım benimle bir şeyleri alelacele yaşamaktan korkuyor ve dürüst olmam gerekirse, ben de bu durumdan memnunum. Duramayacak kadar ileri gitmenin ne kadar kolay olabileceğini görüyorum ve zaten şu ana kadar da aramızdaki şeyler çok hızlı gelişti. Evet, şu kısa zamanda ben değişmedim elbette ama bekleyeceğimizden ötürü de memnunum. O benim ilk erkek arkadaşım ve tanışalı sadece birkaç gün oldu.”

“Hım. Sanırım bunu sen böyle açıklıyorsun.”

“Konrad’la güzel vakit geçirdiniz sanırım?”

Yüzü ışıldadı ve bana gülümsedi. Yola dönerek, “Aslında ondan hoşlanıyorum. Kim bilir belki ondan nefret etmeyi de denerim!” dedi.

Başımı iki yana salladım. Tam kardeşi gibiydi. Bu insanlar beni sahiden aşıyordu.

“Ooo, şimdi bakma ama birinin erkek arkadaşı saat bir yönünde ve buraya geliyor,” dedi Bree beni dirseğiyle dürterek. O sırada ikinci derse girmek üzereydik.

Elbette, bu şekilde söyleyince bakacaktım. Brandon’ın birkaç çocuk ve bir de tanımadığım kızla konuştuğunu gördüm. Derin boğuk kahkahası bize kadar ulaştı. Gülümsedim.

“Yanlarına gidecek misin?”

Bir anlığına durdum. Sonra eski yolumda ilerlemeye karar vererek, “Hayır,” dedim. “Onu rahatsız etmek istemiyorum,” dedim.

“O senin erkek arkadaşın, Harper! Onu rahatsız etmen gerekli.”

Gülümsedim ve saçımın yüzümün kızarıklığını saklamasını umarak başımı eğdim. “Ben sadece, onun benden benim ondan hoşlandığım kadar hoşlanmıyor olacağından endişeliyim. Birine kısa zamanda bu kadar güçlü şeyler hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ve kimseyle çıkmadığım için de bundan emindim. Korkarım ki ona fazla geleceğim ve kısa zaman sonra da benden bıkacak.” Üsteyken buna benzer şikâyetlerle gelen birçok asker görmüştüm. Hepsi de yapışkan kız arkadaşlarına sinirleniyordu.

“Peki, biliyorum bu alanda çok tecrüben yok ama sana bir ipucu vereyim. Chase’in odasındaiken bu çocuğu görmedin sen. Erkekler, hakkında güçlü şeyler hissetmedikleri kızlar için kahramanlık taslamazlar ya da onların masumiyetlerini korumak hakkında çok da kafa yormazlar.”

Bree’yi susturdum ve etrafa, dinleyen var mı diye bir baktım.

“Ben söylüyorum, Brandon derinden bir şeyler hissed-

yor. İnan bana bunun tek taraflı bir şey olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Madem öyle diyorsun.”

“Elbette diyorum. Görünmez olmaktan vazgeçip-” diyerek omzumun üstünden bakıp gülümsedi. “Görünüşe göre birileri seni dövecek.”

Cümlesini bitiremeden Brandon beni kollarının arasına alarak sertçe öptü. Ellerimi başına önce başına koydum, sonra da kollarımı Brandon’ın boynuna doladım.

“Sana da merhaba,” diye mırıldandım onu öperken.

Gülümsedi ve alnını alnıma dayayarak, “Bu sabah seni özledim tatlım,” dedi.

Sesi tüm vücudumu ısıttı. Suratımdaki ahmakça sırıtmayı saklamak için dudağımı ısırdım. “Sadece üç gün sonra yanında olacağım,” dedim ama tam o anda Bree’nin sinirli sesi konuşmayı böldü. “Ah ne kaba. Ben yokum tabii burada.” Brandon gözlerini benden ayırmadan, “Günaydın Breanna,” dedi. Bana küçücük bir öpücük daha verdikten sonra elimi tuttu.

Bree hafif kızgınlıkla, “Senin için derin şeyler hissediyor,” dedi.

“Bree,” diye tısladım.

“Evet,” dedi Brandon boğuk boğuk gülerek. Elimini daha da sıkarak, “Hem de nasıl,” diye ekledi.

Başımı göğsüne gömdüm ki kırmızı yanaklarımı ve yüzümdeki o mutlu ifadeyi görmesin.

Manevramı anlayarak çenemi kaldırdı ve yüzüme eğildi. Burnu neredeyse burnuma değecekti şimdi.

“Dersim başlamak üzere. Gitmem lazım. Öğle yemeğinde görüşür müüz?”

Evet anlamında başımı sallayarak çenesini öptüm. “Görüşürüz.” Giderken dönüp omzunun üstünden baktı ve “Kızıma iyi bak, Bree,” diye seslendi.

Brandon'ın yanlarından ayrılıp geldiği gruptaki kızın bakışını görünce gülümsemeyi kestim. Bu da başka bir eski kız arkadaşydı yoksa? Bree'ye yaklaşıp fısıldadım. “Şu kızı tanıyor musun?”

“Oradaki psikopat Barbie'yi mi? Geçen hafta bizimle öğle yemeğindeydi. Onun hakkında endişelenmene gerek yok ama Brandon seninle tanışmadan önce o kızı reddedip duruyordu.”

Eski kız arkadaş değil ama Brandon'ı isteyen bir başka kız daha. “Nereye gitsem kızlar bana çok kötü bakıyor,” dedim.

Bree kolumdan çekip beni İngilizce sınıfına götürdü. “Son zamanlarda erkek arkadaşına hiç baktın mı? Darılma bana ama deli gibi yakışıklı. Model filan olmalı kesinlikle. Birçok hatun onu isteyecek elbette, özellikle de şu Yeraltına inip de onu dövüşürken görenler. Onun senin olduğunu ve bunu unuttuğu anda onu pis benzetecek insanların olduğunu unutma. Buna ben de dahilim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama daha ben bir şey söylemeden lafımı kesti.

“Unutmaz ama ben söylüyorum sadece. Herkes artık başının bağlı olduğunu bilsin istiyor. Konu sensen, Brandon senin için ölür, hatuncuğum.”

Bunu söyler söylemez tüylerim diken diken oldu ve bunun ne anlama geldiğini düşünmez geriliverdim. Chase. Onun fiziksel olarak varlığını hissetmem gittikçe gülünç bir hâl alıyordu.

“Ne haber kardeşim?” diyerek bir kolunu Bree'nin omzuna attı ve bizimle sınıfa doğru yürümeye başladı.

“İyi, ne olsun. Bu sabah dersin yok sanıyordum?”

Ona bakamıyordum ama sorudan sonra hafifçe durakladığını gördüm. “Erkenden yapmam gereken işler vardı. Eve de pek gidesim yok.”

Ona yakın olan elime bir kâğıt sıkıştırdı. Eli yavaşça bileğimi ve dirseğimi okşadı. Dokunduğu yer resmen yanıyordu. Chase ve Bree bu hafta sonu ailelerinin evinde olacak bir şeylerden bahsettiler. Ona hâlâ bakmamış ya da bir şey söylememiştim.

“İyi eğlenceler, hanımlar. Sizinle sonra görüşürüz,” deyip Bree’yi şöyle bir kucakladı. Benim de hafifçe omzumu dürtüp yürümeye başladı.

Yerlerimize oturduktan sonra çantamı açtım ve Bree görmesin diye Chase’in bana verdiği kâğıt parçasında yazanları çantamın içinde okumaya başladım.

“Bugün çok güzel görünüyorsun.”

Kâğıdı buruşturdum ve sandalyelerin altına tıktırdım. İçimden Bree’nin dönüp neden pancar gibi kızardığımı sormaması için dua ediyordum.

O gece Bree ve ben saat on civarı bir mesaj aldık. Bir-birimize kafamız karışmış hâlde baktık ve mesajları okur okumaz hemen hazırlanmaya başladık. Brandon’ın bir saat içinde maçı vardı ve Bree’yle beni almaya geliyordu. Evdeki çocuklarla da gittiğimiz yerde buluşacaktık.

“Maçı izleyeceğim için heyecanlı olmam tuhaf mı?” diye sordum somurtarak, bir yandan da saçımı ve makyajımı yapıyordum.

“Olmamalısın, Chase asla kaybetmediğini söyledi ve son izlediğimde de gerçekten harikaydı.”

“Ama sen dayak yiyebilecek erkek arkadaşını izlemeye gitmiyorsun!”

“Eminim ona bir şey olmayacak!” Gözlerini devirerek elimden tuttu. “Gel haydi, gitmemiz gerek.”

Koşarak çıktık ve Brandon’ın jipine atladık. Telefonla konuşuyordu ve beni öperken gülümsüyordu.

Brandon daha önce hiç duymadığım bir adres ve bina adı verdi. Bir anlığına durarak, “Evet, kırkıncı. Diğerleri-

ni aramaya başla.” Telefonu kapattıktan sonra telefonunu bana verdi ve “Bitene kadar sende kalsın, tamam mı?” dedi. Hâlâ gülümsüyordu ve sol dizini hızlı hızlı aşağı yukarı sallıyordu.

“Heyecanlı mısın?” diye sordum. Ben resmen dehşete düşmüştüm, o nasıl bu kadar heyecanlıydı? Hiç Dövüş Şampiyonası izlememiştim ama bu elemanların dövüştüğünden de habersizdim. Şampiyona televizyonda verilirdi ama bu biraz farklıydı.

Hafifçe güldü. “Bu elemanla daha önce hiç dövüşmedim ama duyduğum kadarıyla hiç kaybetmezmiş ve bayağı sağlam bir ünü varmış. Rakiplerini nakavt etmekte üstüne yokmuş. Ben de ona yenilmenin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim. Bu gece ödemem bayağı sağlam olacak ve benim kızım da maçımı izleyecek. Eh, evet. Heyecanlıyım diyebiliriz.”

“Yani bir tek ben değilim,” dedim ağzımın içinde mırıldanarak. Duymuş olmalı ki bir kahkaha patlattı ve dizimi sıkıttı.

Çoktan kapanmış bir restorana geldik ve arka kapıya doğru yürüdük. Bodruma inen merdivenlere geldiğimizde yüksek sesli müzik ve gürültü kulaklarıma çarptı.

“Bu taraftan,” dedi Brandon elimi sıkıca tutarak . Ben de Bree’nin elini tuttum. Karanlıkta köşelerden dönüyorduk. Kapının önüne geldiğimizde bana sarıldı ve beni sertçe öptü. “Gidip Korkuluk ile konuşmam lazım. Sen Bree ile git ve dövüşten önce diğerlerini bul. Maç biter bitmez görüşürüz tatlım,” diyerek uzaklaştı. Ben de Bree’ye bakarak, “Korkuluk mu?” diye sordum.

“Tüm bunları ayarlayan elemanın adı. Yerleri o bulur, maçları ayarlar, kimin dövüşeceğine, kimin parayı toplayacağına ve kimin hakem olacağına hep o karar verir.”

“Hı. Sağlam lakap.”

Breanna burnundan minik bir “hıh” koyuvererek kapıları açtı. İçeriye görünce ağzım resmen açık kaldı. Ne beklediğimi ben de bilmiyorum ama en az yüz kişinin olduğu bir yer de beklemiyordum doğrusu. Dahası, başka bir kapıdan da insanlar akın ediyordu. Ringin etrafında dikiliyorlar, birbirlerine çarpıyorlardı.

“Jared orada!” diye bağırdı Bree, daha önce görmediğim birini işaret ederek. Hemen önünde de Drew ve Derek vardı.

Salonun diğer tarafına yürüdük. Yürüdükçe müziğin sesi iyice arttı ve elemanın teki, sanırım Korkuluk dedikleri oydu, ortalığı kızıştırmaya başlayıp Kale ve Brandon’ı anons etti. İnsanların sesi ve müzikle zaten ortalık yeterince gürültülüydü ama ses, Brandon ringe çıktığında sağır edici bir seviyeye ulaştı. Üstünde bol bir şorttan başka bir şey yoktu. Gülümsemesi nefes kesiciydi ve gamzesi her kızın ona iç çekerek bakmasına yetiyordu ancak daha aşağılara, hafif esmer kaslı vücuduna baktığınızdaysa ağzınız açık kalıyordu. Oradaki kızlar Brandon için çığlık atıyordu. Onun benim olduğunu düşünerek gülümsedim. Müziğin sesi biraz azaltıldı ve dövüş başladı.

Kale, Brandon’a hemen bir yumruk salladı ama Brandon hemen yana çekildi. Yumruk birkaç santimle yüzünü kaçırdı ama Brandon hâlâ gülümsüyordu. Çok rahat ve kendine güvenir görünüyordu. Bu beni ufaktan sinirlendirmeye başlamıştı. Kendini beğenmiş hâlde olay çıkaracaksın, bir de üstüne bunun gibi bir adamla dalaşacaksın, ha? Sonunun iyi biteceğine hiç emin değildim. Kale Brandon’dan biraz kısa ama biraz daha ağır görünüyordu. Brandon’a kıyasla daha kötücül bir yüzü vardı. Kale yine Brandon’ın ardından gitti ve ikisi birbirine baktı. Tam o anda uzun bir oğlan önüme geçti ve ben de maçı görmek için uğraşmak zorunda kaldım. Parmak uçlarıma kalkıp Kale’in yan tarafına uzanarak

bacağını rakibine doladığını gördüm. Brandon'a ne yaptığını göremedim, çünkü tam o anda tökezleyip önümdeki çocuğun üstüne düştüm. Neyse ki beni belimden yakaladı.

“İyi misin tatlım?” diyerek gülümsedi ama gözleri ışıltıydı. Sırf beni kızdırmak istiyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım ama kendimi de gülmekten alamadım. “Evet, iyiyim. Kusura bakma!” diye bağırdım duyabilsin diye.

“Ah, gerçekten,” dedi beni baştan aşağı süzerken. “Hiç önemli değil.”

Salon neşeli çılgınlıklarla ve öfkeli bağrısmalarla doldu bir anda. Korkuluk öne çıkıp mikrofona uzandı ve “Nakavt!” diye bağırdı. “Buna inanamıyorum!”

Kimin nakavt olduğunu görmeye çalışıyordum ama tüm gördüğüm insanların kutlama yapışıydı. Herkes bağıırıyordu ama kimin nakavt olduğu ilan edilmemişti. Bir anlığına ortadaki çemberde Brandon'ın baygın yattığından endişelendim. İlerlemeyi denedim ama o anda Uzun Çocuk beni, ilk başta yanında durduğum duvara doğru çekti. Ona beni bırakmasını söyleyerek gidip Brandon'a bakmak istedim ama elleri belime kenetlenmişti. Yüzüne baktığımda, yapmak istediklerim kafamdan uçup gitti.

“Korktun mu bebeğim? Söz ısırmayacağım. Yani sert ısırmayacağım.”

Bebeğim mi?! “Ah hayır. Ben bebeğin filan değilim senin,” dedim. Bileklerimden tutmuyor olsa tanımadığım elemanların bana bebeğim demesi hakkında ne düşündüğümü bir güzel anlattırdım ona. Etrafıma bakındım. Kimse bize bakmıyordu ve Bree'yi göremiyordum. Düştüğümde onu da gözden kaybetmiştim.

“Hayır mı?” diyerek başını eğip bir kaşını kaldırdı. Birkaç saniye sonra yüzünde kıvrık bir gülümseme belirdi. Vücudunu benimkine yaklaştırdı, nefesi bira kokuyordu. “Eh, bu durumu değiştireceğiz.”

Minyon görünüyordum; beni tamamen zorlamaya açık sandığını anladım. Ama yüzlerce asker beni salağın teki gelip de bana ne yapacağımı söylesin diye yetiştirmemişti. Evet, hoşlandığım çocukların yanında kızarıp bozariyor olabilirdim ama beni küçük düşürmeye ya da üstümde hâkimiyet kurmaya çalışın, işte o zaman sinirlenirim.

“Ellerini. Üzerimden. Çek.” diye gürledim.

Cevap olarak kendini bana daha çok bastırdı, ne kadar heyecanlandığını anlayabiliyordum. “Korktuğunu biliyorum ama nazik olacağım.”

Yazık ki bu çocuk gerçekten çekiciydi ve üstüne başına bakılırsa şu pahalı kır evlerinden birinde yaşıyor olabilirdi. Bir kıza istediği şeyleri verebilecek türde biri olacağına neredeyse emindim ama istediğini zor kullanarak almayı tercih ediyordu. Bu şekilde yaklaşarak beni korkutabileceğini mi sanmıştı? Gülmemeye çalıştım. Yavaşça boynumu yaladı ve elini tişörtümün altına soktu. Dizimi bacak arasına doğru savurdum ama beni iterek darbeyi savuşturdu. Hâlâ gözleri parıl parıldı ve yüzünde o salak sırıtma vardı. Güldü ve beni yakınına çekmeye çalıştı ama olduğum yerden kılmıdamadım.

“Cesursun. Bunu sendim. Galiba bayağı eğleneceğiz,” diyerek göz kırptı ve beni yeniden kendine çekmeye çalıştı. “Haydi gidiyoruz.”

“Ha, bak işte o olmaz.”

Boğuk ses beni rahatlattı. Brandon iyiydi.

“Yardımcı olabilir miyim kardeşim?” diye sakince sordu Uzun Çocuk ve bileklerimi bıraktı.

Brandon ona bakmaya ya da cevap vermeye tenezzül etmedi. Çenesindeki kaslar atıyordu, ağzını kapalı tutmaya çalışıyordu. Elini bana uzattı. Gidip elini tuttum ama sevgili yeni arkadaşım yine bileğimden tuttu.

“Üzgünüm adamım ama bu gece kendine başka keklik bulman lazım. Bu benim,” dedi.

Brandon'ın gözleri çocuğu delecek gibi bakıyordu. Brandon gerçekten de korkutucuydu; sağ yumruğunu hazırladı ve çocukla yüzleşmek için döndü. Chase'in kolumda bıraktığı morlukları gördüğü sabahki gibi, muhatabına bakmıyordu. Ne olacağını biliyordum ve tek şansımı da Brandon'ın benden almasına izin verecek değildim. Pislik herifin kasıklarına bir tekme savurdum. Acıdan eğildiğinde kafasını yakaladım ve yüzünün hâlâ havada bekleyen dizime çarpmasını sağladım. Burnundan kan boşandı. Kafasını bıraktım ve yere düştü. Bir eliyle kasıklarını tutuyordu diğer eliyle de elinden geldiğince kanı durdurmaya çalışıyordu.

“Pislik,” diye mırıldandım.

Yavaşça başımı kaldırıp baktım. Erkek arkadaşımın gözlerine bakmamaya da özen gösterdim. Sanırım beni korumaktan hoşlanıyordu ve dürüst olmak gerekirse bunu ben de seviyordum ama kafadan çatlak herifin teki de bu şekilde karşıma dikildiğinde de küçük hanım gibi davranamazdım. Carter ve diğerleri görse benimle durur duyarlardı. Bana öğrettikleri birkaç hareketi kullanmıştım ama Brandon'ın bu konu hakkında ne düşüneceğini bilmiyordum.

Olayı görmüş birkaç kişi Uzun Çocuk'u “küçük kız” tarafından yere serildiği için yuhalıyordu. Yerde yatana bakıp gülümsedim ama Brandon'ın yüzünü görünce suratım düştü. Gözleri fal taşı gibiydi ve ağzı açık kalmıştı. Hemen yanaklarım kızardı ve dudağımı ısırdım, ne diyeceğinden endişeleniyordum çünkü.

Gözlerini kırptırdı ve inanmazlıkla başını iki yana salladı. “Of tatlım. Muhteşemdi.”

Gülerek kurbanımın üstünden atladım. Brandon'a gidecek onu sertçe öptüm. Hâlâ üstünde tişört yoktu ve terliydi ama pek de umursamadım. İyiydi, maçı kazanmıştı ve kendi başımın çaresine bakabiliyor olmam onu çok memnun etmişti. Geri çekilirken sertçe nefesini içine çekti.

“İyi misin?”

Yüzünü buruşturuyordu ama beni yakına çekerek, “Evet iyiyim,” dedi. “Haydi, gidip Korkuluk’u bulalım.”

Salondan çıkıp Korkuluk’u ve Brandon’ın tişörtünü bulduk. Bree’yi aramak istedim ama o bana çoktan, diğerleriyle gittiğine dair bir mesaj atmıştı. Brandon beni, beni görünce uzun ve onaylayan bir ıslık koyuveren Korkuluk’la tanıştırdı. Adam Brandon’ın sırtına takdir eder bir şekilde vurdu.

“İyi yakalamışsın adamım. Bundan böyle şans muskanı da beraberinde getir. Bana sağlam para kazandırdı.” Bize gülümsedi ve Brandon’a avuç dolusu para verdi.

Brandon parayı saymadı bile, sadece el sıkıştı ve kolunu omzuma atarak beni dışarı yönlendirdi. Kaskatı durduğunu fark ettim. Jipe tırmanırken de yavaş davranıyordu ama sormadım. Sadece elini tuttum ve sessizce onu gözlemledim. Herhangi bir kesiği, morluğu yok gibi duruyordu ama şu anda her yerini de tam olarak göremiyordum. Keşke tişörtünü giymeden önce daha iyi baksaydım.

Gülümseyerek elimi kucağıma bıraktı ve “Şu gözlem işini geçebilir miyiz?” diye sordu.

Pembeleşerek yüzümü sokağa döndüm. “Pardon.”

“Sorun yok, takılıyorum sadece. Eğlendin mi?”

“Aslına bakılacak olursa o çocuk yüzünden pek bir şey anlamamıştım maçtan. Sonra da onu kendimden uzak tutmaya falan çalıştım.”

Brandon güldü ve ansızın durarak yeniden nefesini sertçe içine çekti. “Gerçekten Harper, bu şu zamana kadar gördüğüm en iyi şey. Benim kızımın benden daha hızlı birilerini yere sermesine inanamadım.” Gülümsedi, gözleri ıslı ıslıldı.

Ona bakıp omuzlarımı silktim. “Neden o kadar kırılgan olduğumu düşünüyorsun, anlamıyorum. Üste, bana küçük

kız kardeşleriymişim gibi davranan tonla azman askerin arasında yaşadığımı unuttun mu? Bana, onlar gibi heriflerle nasıl başa çıkacağımı çok küçükken öğretmişlerdi.”

“İyi ki de öyle yapmışlar. Kusura bakma, mesele sen olduğunda tam bir mağara adamı gibi davranıyorum bazen ama daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Benim için çok kıymetlisin ve ben hep seninle ilgilenmek istiyorum.”

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Bu adam nasıl benimle birlikte olabiliyordu ki?

“Sen mağara adamı mı dedin?”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Gamzesini öpmek için uzandım. “Fark etmemiş gibi yapamazsın. Seni kızdıracağım sandım. O yüzden tüm gece sakın kalmaya çalıştım.”

“Eminim yaptığın her şeyi böyle eleştiriyorsundur sen. Ama endişelenme, koruyucu bir yapın var, sahiplenici değil. O çok kızdırdı işte beni.”

“Sana sahip olmak değil amacım Harper, seninle beraber olmak.”

“Biliyorum,” dedim usulca bir yandan da onun kastettiği “beraber olmanın” yan anlamını düşünerek. “Bu gece seninle kalabilir miyim?”

Elimi öperek, “Umarım kalırsın,” dedi.

Eve geldiğimizde Brandon beni banyoya götürdü. Tezgâha çıkmama yardım etti, böylece ben de bacağımdaki kanı yıkayabildim. Sonra Brandon yıkanabilsin diye banyodan çıktım. Odasına gidip birkaç kıyafet seçtim. Yatağına tırmanırken beni saran kokuyu içime çektim. Altıma giyecek bir şey seçmedim, onun yerine upuzun, baldırlarıma gelen bir tişört seçtim. Bunun mesajımı ona iletmesini umuyordum, çünkü bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Brandon odaya geldiğinde ışığı kapatıp yatağına geldi. Vücudu kaskatı gibi hareket ediyordu ve iki kere de irkildi.

“İyi olduğuna emin misin?” Gerçekten de bana anlatması için beklemiştim ama gerçekten çok ağrısı var gibi görünüyordu.

“İyiym tatlım, buraya gel.”

Brandon önce beni kendine çekerek usulca öptü ama ben dilimi dudaklarının üstünde hafifçe gezdirdiğimde inleyip daha ateşli öpmeye başladı. Kendime hâkim olamadım, biraz yükselip bir bacağımlı onunkilerin üstüne attım. Vücudumu onunkine bastırıyordum. Beni kendine çeksın istiyordum. Elleri bacaklarımdaydı. Yukarı doğru okşadığında şort giymediğimi fark etti ve inleyerek, “Tanrım, Harper,” dedi. Bir elini kalçamın üstüne, diğerini de sırtıma koydu ve beni kendine çekmeye başladı. Ona daha da yaklaştığımda irkildi ve kısık sesle lanet okudu.

“Tamam, yalan söylüyorsun sen,” dedim üstünden atlayarak. Ona dokunmamaya, bir yandan da neresinin ağrıldığını bulmaya çalışıyordum.

Mızmızlanarak elinin birini bacağıma koydu. “Kaburgalarımın birini ezdim ya da çatlattım,” dedi kendini yatağın arkasına yaslamaya çalışırken. “Ya da ikisini.”

“Brandon! Ne zaman?”

“Kale bayağı sağlam tekmeledi. Ama kırılmadıklarına eminim.”

“Doktora filan gitmek istemediğine emin misin?” diye sorarak yataktan kalkmaya davrandım ama o beni yakalayarak, “Gerçekten,” dedi. “İyiym.” Kıkırdayarak ekledi. “Gerçekten, bu ilk vakam değil. Sadece birkaç gün boyunca dikkat etmem gerekecek.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Benimle burada kalabilirsin,” dedi beni usulca öperek. “İyileştiğimde de yarım kalan konuşmamızı tamamlarız.”

“Dört gözle bekliyorum.” diyerek onu öptüm ve Brandon’ın sağlam yanına kıvrılarak hemen uykuya daldım.

“Ah Tanrım. Bree! Bunu giyemem ben.” Bir yandan da aynadaki yansımama bakıyordum.

“Niye ki? Çok seksi görünüyorsun!”

“Neredeyse çıplağım ama!”

“Eh, bikininin amacı da bu zaten. Ne kadar az, o kadar iyi.” O da o anda aynada kendi bikinisine bakıyordu.

Bikinin üstünü çekiştirdim ama pek de işe yaramadı. “Bundan daha büyük bir şeylerin yok mu? Göğüslerimi zar zor tutuyor bu.”

“Hayır, en kapalı olanı o.” Bana giymem için bir tişört attı, bir yandan da kendi de bir tane giyyordu. “Gerçekten Harper, çok güzel bir vücudun var. Senin göğüslerin bende olacaktı ki... Kabul et, çok güzeller.”

“Bu şeyi bir sürü elemanın yanında giyebileceğimden emin değilim.” Günlerden perşembeydi ve o dakikalarda Chase’in evine gitmek için hazırlanıyorduk. Bree bana son dakikaya kadar, o hafta barbekü yapılacağını ve o öğlen boyunca havuzda takılacağımızı söylemeyi unutmuştu.

“Neyin var neyin yoksa göstermenin en iyi yolu bu. Bir daha diyorum, olayın mantığı bu. Brandon seni görünce bayılacak.”

“O beni görmeden ben bayılacağım,” diye mırıldandım.

Gözlerini devirerek anahtarlarını ve çantasını aldı. “Bir şey olmaz, merak etme. Haydi gidelim.”

Gidene kadar, hatta varıp da üstümde sadece bikini ve bir de şortla dışarı çıkana kadar şikâyet edip durdum.

“Harper, kendini örtmeye çalışma. Hem kendini örtemiyorsun hem de salak gibi duruyorsun.”

Arkadaşıma baktım ama kendimi örtmekten de vazgeçtim. En azından ev sakinleri henüz gelmemişti. Şortumu çıkarıp Bree’nin yanına uzandım. iPod’unu çıkarıp kanal

aramaya başladı. Bir yandan güneşlenirken diğer yandan da müzik dinledik. Sırtımızı güneşe dönmüştük ki kocaman bir foşurtuyla keyfimiz bölündü. Çılgık atarak zıpladık. Görünüşe göre bunu biz güneşlenmeye başladıktan sonra yapmayı planlamışlardı. Üstümden sular süzülerek kalktım ve Derek yüzeye çıkar çıkmaz kafasına bir tane patlattım.

“Ne yaptım ki?”

“Seni öldüreceğim Drew! diye bağırdı Bree ve Drew’un kafasını suya bastırdı.

Köşede Zach durmuş kıs kıs gülüyordu. Gülleyi yapanın o olduğunu tahmin ettim. Yüzüp havuzdan çıktım. Havlu- ma gittiğimde havlunun nokta nokta ıslandığını gördüm.

“Harika.”

Saçlarımdaki karışıklıkları gidermek için parmakları- mı saçlarımdan arasından geçirdim ve bir süre, üstümdeki damlaların gitmesi için bekledim. Bree hâlâ, üç eleman- la birlikte havuzdaydı. Ben de bunun üzerine herkes için havlu getirmeye karar verdim. Havlu dolabına giden yolun ortasındayken Chase odasından çıktı. Gözleri bir anda ar- dına dek açıldı. Baştan aşağı beni süzerek, “Vay, Prenses. Çok...” dedi. Ona bakışımı yakalayınca boğazını temizle- yerek lafını bitirdi. “Vay be.”

Deli gibi kızardım ve kollarımı göğsüme doladım. “Şey, daha fazla havlu almaya gelmiştim ben.”

Dolaba gidip birkaç tane çıkardı. Elindekileri yere atıp hâlâ elinde olanı açtı ve onu omuzlarıma bıraktı. “Nasıl- sın?” diye sordu bir yandan da parmaklarıyla yanağımı ve boynumu okşarken.

“Ha?”

Chase kıkırdarak boynuma minik bir öpücük kondur- du, “İyi misin?”

Birkaç kere gözlerimi kırptım ve onu nihayet ittim. Çok sevdiğim gülümsemesine aldırmayarak, “Bunu niye de- vamlı yapıyorsun ki?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu sarılmaya çalışarak ama ulaşabileceği yerden bir adım uzaklaştım.

“Bunu demek istiyorum!” dedim, uzanmış koluna işaret ederek. “Bunu yapmayı bırak artık, Brandon’la birlikteyim. Dur artık.”

Yüzü okunamaz bir hâle büründü ve kolları iki yana düştü.

“Başka not, dokunma, öpücük istemiyorum. Hiç de adil davranmıyordun. Beni ne kadar deli ettiğinin farkında mısın?”

Tamam, bu sorulmaması gereken bir soruydu; gözleri parladı ve o ahmak gülümsemesi yeniden geldi. “Şu anda da mı?”

“Chase ciddiym. Yetti artık.”

“Bana durmam için geçerli bir neden ver.”

Öfleyerek havluya daha sıkı sarındım. “Sana Brandon’la olduğumu söyledim.” “Sana geçerli neden dedim prenses,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Bu gayet geçerli bir neden! Ve alacağın tek neden.” Eğilip havluları topladım. Kalktıgımda tam karşımda duruyordu.

“Harper.”

“Hayır Chase,” diyerek gözlerimi kapattım. Dikkatimin dağılmasını istemiyordum. “Lütfen, dur artık. Brandon’dan gerçekten hoşlanıyorum. Hem, etrafında senin ters davranışlarından hoşnut bir sürü kız var. Ben değilim ama. Gidip becerecek başka bir beyinsiz hoppa bul kendine.”

Nefesini hızla içine çektiğini duydum ama dışarı çıkanı dek gözlerimi kapalı tuttum. Kuru havluları ayarlayarak karnımın üstüne yattım ve Chase’i unutmaya çalıştım. Brad son bir saattir ızgarayı hazırlıyordu. Bree de yanıma uzanmıştı, diğerleri de yarınki sörf hakkında konuşuyordu. Gözlerimi Chase’in çıplak göğsünden kaçırmam zor değildi ama

her defasında salak gibi tüylerim diken diken oluyordu ve Brandon hâlâ gelmemiştir. Chase'in nerede olduğuna odaklanmıştım; yakınımda bir yerde duruyordu. Bunun yanında bir de Bree ile konuşmaya devam etmeye çalışıyordum. O kadar dalmıştım ki beni havaya kaldırına kadar Brandon'ın geldiğini fark etmemiştim. Beni kaldıranın kim olduğunu fark edene kadar bağırp tekme attım. Chase'le karşılaşmamızdan sonra iki kere daha havuza atılmıştım.

Brandon gülüp beni öptü. "İki dakikalığına kaçırısam seni?"

Chase'in aniden susması dikkatimden kaçmadı. "Sorum değil, önümüzdeki üç gün boyunca buradayım zaten."

Eve girdiğimizde yeniden konuşmaya başladı. "Üstüne bir şeyler giysen iyi olacak tatlım."

"Sebep? Bree bunu giyeyim diye ne kadar uğraştı, haberin var mı?"

Beni yatağına oturttu ve bana baştan aşağı baktı. Bir sıcaklık yanaklarıma yayıldı ve kendimi ellerimle kapatmak için zor tuttum. "Ona daha sonra bunun için teşekkür edeceğim, bana unutturma ama bu akşam durup da diğerlerinin seni yiyecekmiş gibi bakışlarını izleyecek sabrım yok."

Kaşlarını çatarak yanağını okşadım. "Kötü bir gün mü bebeğim?"

"Onun gibi bir şey işte," diyerek omuz silkti ve başını başıma yasladı.

"Anlatmak ister misin?"

"Çok büyük bir şey değil. Sadece bazı insanlar beni kızdırmaya çalışıyor."

"Nasıl?"

Dudaklarıma bastırarak beni öptü. Sonra arkama geçmek için yatağa tırmandı. "Merak etme tatlım, halledemeyeceğim bir şey değil."

Ona bir süre baktım, detay vermesini bekledim ama hiç konuşmadı. “Peki. Gidip üstümü değişeyim, sonra da dışarı çıkalım.”

Brandon’ın gözleri daha sıcak bakmaya başladı ve hafifçe gülümsedi. “Kızımı daha yeni buldum, onu paylaşmaya henüz hazır değilim.” Yaklaşıp hafifçe köprücük kemiğimi ısırdı. Titrememi kontrol edemiyordum. “Bunu sana benim yapıyor olduğumu bilmek hoşuma gidiyor,” dedi gülerek. Boğuk bariton sesi beni yeniden kendimden alacaktı az daha. Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Fırsat bilip alt dudağını hafifçe ısırdım, inleyerek bacaklarımin arasına kaydđ, vücudunu benimkine bastırıyordu. Tişörtünü çekip aldım ve sırtını parmaklarımla takip ettim. Titredi. Kıkırdayarak yaptığıma devam ettim. Dudaklarını bikininin ipi boyunca takip ettirdi. Göğsüme yaklaştığındaysa ellerinden biri, bikininin altının ipini fark etmişti. ekmeye başladı ama aniden durdu ve geri çekildi.

“Gidip üstünü değiştirmelisin. Odadan çıkmanız gerek,” dedi vücuduma bakarak. “şimdi çıksak iyi olur.”

Gidip gerçek kıyafetler giydim ve sonra dışarı çıktık. Izgaradan üst üste hamburgerler çıkmaya başlamıştı çoktan. Chase’in nerede olduğuna bakmamaya çalıştım. O anda ortalıkta görünmüyordu. Brandon ilk iş, gidip Bree’ye önceki kıyafetimi için teşekkür etti. Bree ikimize de göz kırparak yeni tanıştığı Ryan denen bir çocuğun yanına koştu. Yemeklerimizi aldık. Otururken Brandon beni dizine oturttu, bir eli de üstümdeydi. Yemekler bittiğinde bazı elemanlar mini futbol oynamaya başladı. Biz de Bree ile kalanları temizlemeye mutfağa gittik. Brandon mutfağa zıpkın gibi girdi ve beni kendine çekerek öptü.

“Havuzda giriyoruz. Sen de katılır mısın?”

Cevabı için Bree’ye baktım, sonra Brandon’a dönüp, “Elbette,” dedim. “Gidip üstümü değiştireyim. Bir dakikaya gelirim.”

Arka kapıya giderken Brandon tişörtünü bir iki silkinmeyle çıkardı. Bree, Brandon'ın arkasından bakmayayım diye elindeki kurulama beziyle bana vurdu.

“Ne yani, bakmayacak mıyım? Benim o.”

Bree gülerek kalan yiyecekleri dolaba koydu. “Niye gidip bikinini giymiyorsun? Hem o da sana bakar bu şekilde.”

Gülümsedim ve alelacele Brandon'ın odasına gittim. Brandon'ın telefonu çaldığında bikinimi henüz elime almıştım. Masasına baktım ve üstümü değiştirmeye devam ettim. Üstümü giydiğimde, telefon ikinci kere çaldı. Kapıya doğru baktım. Masaya doğru bir adım atmıştım ki gördüğüm şeyle dilim tutuldu. Zar zor kendimi sandalyeye atabildim ve telefonun ekranı kararmadan önce bir kere daha baktım. Telefonuna bu şekilde bakmak belki özel alanını çok fazla işgal etmem anlamına geliyordu ama o benim erkek arkadaşımı ve bir anlığına da olsa gördüğüm o şey beni ilgilendiriyordu. Ekran yeniden açıldığında Amanda denen birinden gelmiş beş mesajın olduğunu gördüm. Tuş kilidini kaldırmak için telefona dokundum. Mesajlar hemen açıldı. Ağzım açık kaldı. Bu kız, pazartesi günü koridorda Brandon'la konuşan grubun içindeki kızdı. Breanna kızın, Brandon'la bir hafta öncesine kadar flört ettiklerini söylemişti. Kızın yüzünü ve çıplak göğüslerini gösteren fotoğraflarını gördüm. Başka yerlerini gösteren fotoğraflar da vardı. Diğer mesajları okuduğumdaysa resmen kalbim duracaktı.

Amanda – ‘Seni özledim. Yarını bekleyemiyorum.’

Amanda – ‘Dudaklarını yeniden her yanımda hissetmek istiyorum.’

Amanda – ‘Hazırım, seni bekliyorum.’

Telefonu bıraktım ve hıçkırıklara boğuldum. Bunun olması imkânsızdı. Sanki biri mideme sağlam bir yumruk atıp kalbimi sökmüştü. Kusmamak için birkaç kez derin nefes aldım ve sallanarak tişörtümü çıkardığım yere gittim. Ka-

lan her şeyi çantama tıktım. Koridoru geçerek ön kapıya çıktım. Yıllardan sonra ilk defa ağlıyordum. İşte, bu yüzden Chase'e bir şans vermemiştim. Onun hayatı da bu şekildeydi ama en azından Brandon'ın yaptığı gibi saklamıyordu. Onu yeniden aklıma getirdiğimde bir kere daha hıçkıldım. Anayola çıkmadan önce birilerinin arabasına yaslanmam gerekti. Ondan böyle bir şeyi beklemiyordum. Yanımda bir arabanın yavaşladığını duyduğumda evden birkaç sokak ötedeydim.

“Harper?”

İnleyerek başımı öne eğdim ve yürümeye devam ettim.

Bir kapı kapandı ve arabadan inen bana yaklaştı. “Harper sen ne yaptığını - ağlıyor musun? Ne oldu?”

Öfkeyle yüzümdeki yaşları sildim ve hareket etmeye hamle ederek ona cevap verdim. “Lütfen beni yalnız bırak.”

“Ne oldu?” diye sordu nazikçe kollarını omuzlarıma koyarak. Gözlerime bakmaya çalışıyordu.

“Yok bir şey Chase. Bırak gideyim.”

“Nasıl yok? Ağlaya ağlaya karanlıkta yürüyorsun. Anlat bana.”

“Sen niye evde değilsin ki?”

“İşe gidiyordum. Ne yaptı, anlat bana.”

İçimi çekerek, “Bilmiyormuş gibi yapma. Beni uyarmaya çalıştın, bunu yapacağını biliyordun.” Telefonum çaldı. Arayan Brandon'dı. Çağırışı reddettim ve telefonu cebime tıktım.

“Prenses gerçekten, neden söz ettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok ama seni incittiği için onu geberteceğim. Lütfen ne olduğunu anlat,” diyerek bir kolunu omzuma attı. Diğer eliyle başımı kaldırdı. Yüzünden hem endişe hem de öfke okunuyordu. Yeni bir ağlama dalgasına daha kapıldım. Kendimi kollarına bıraktım. Chase bana sarılarak kulağıma teskin edici şeyler fısıldadı. Derken telefonum yeniden

çaldı, yine reddettim. “Beni yurda götürür müsün?” diye sordum Chase’e.

“Gitmek istediğinden emin misin?”

Evet anlamında başımı sallayarak yanaklarımı sildim.

“Tamam, atla Prenses,” diyerek ön koltuğa oturmama yardım etti. “Yine o mu arıyor?”

“Hıhı.”

“Cevap verecek misin?”

“Cık,” diyerek aramayı üçüncü kere reddettim.

Emniyet kemerimi çıkardı ve bana doğru geldi. Yüzümü ellerinin arasına alarak yüzümdeki yaşları parmaklarıyla sildi. “Bana ne olduğunu anlat.”

Tam ağzımı açmışım ki telefonum yeniden çaldı. “Ne var, Brandon?!”

“Ne? Harper, sorun nedir?”

“Gerçekten mi? Gerçekten bilmiyormuş gibi mi yapacaksın?” dedim ve öfleyerek telefonu diğer elime aldım.

“Tatlım, neden bahsediyorsun? Nereye gittin? Eşyaların nerede?”

“Çıktım evden.”

“Anladım o kadarını ama nereye gidiyorsun?”

Yaşlar yeniden yanaklarımdan süzölmeye başladı. “Lütfen Brandon, beni aramayı kes artık.”

“N- Harper, neden?”

“Neden Amanda’ya sormuyorsun?” diye sordum küçümseyen bir sesle. “Eminim neden çıktığımı anlayınca çok memnun olacaktır.”

Usulca küfretti. “Harper, yemin ederim-”

Telefonu tamamen kapattım.

Birkaç sessiz dakikadan sonra Chase elimi eline aldı ve usulca sordu. “Kim bu Amanda?”

“Görünüşe göre yattığı kızlardan biri. Bree’yle onu pazartesi günü Brandon’m arkadaş grubunda görmüştük.”

Kendimi tokatlamak istedim. Masumiyetimi korumaya çalıştığı için onun harika biri olduğunu düşünüyordum. Meğer sırf başka kadınlarla yattığı için benden uzak duruyormuş.

Chase yüzüme baktı, kaşları çatılmıştı. “Seni neden aldatıldığını düşünüyorsun ki?” diye sordu. Ona gördüğüm resimleri ve mesajları anlattım. Bu daha çok ağlamama neden oldu. “Kendimi ahmak gibi hissediyorum.”

“Hissetme,” dedi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra direksiyonu sıkı sıkı tutarak, “Sana bunu söyleyeceğime inanmıyorum ama yanıyorsun Harper,” dedi.

“Pardon? Ne gördüğümü biliyorum ben Chase!”

“Yanlış gördün demiyorum ama Brandon sana bunu yapmaz. O, o türden biri değil ama olsaydı bile birimizden birimize söylerdi. Çaktığımız kızlarla övünmek gibi bir huyumuz vardır,” diye açıkladı. “Her ne kadar bu yaptığından nefret etsem de tek yaptığı senin hakkında konuşmak.”

Başımı iki yana sallayarak kapıya yaslandım. “Ne çabuk taraf değiştirdiğinin farkında mısın sen? Geçen hafta onunla çıkmayayım diye bana dil döküyordun. Şimdi de onu mu savunuyorsun?”

“Bunu onun hayrına yapmıyorum, emin ol. Senin onunla olmanı hâlâ istemiyorum ama seni böyle incinmiş görmekten de nefret ediyorum.”

Orada bir dakika daha oturduk. İsteksizce elimi elinden çektim ve kapıyı açarak “Bıraktığın için sağ ol Chase,” dedim.

“İyi olacak mısın? Seninle kalmamı ister misin?”

“Sorun yok Chase. Sandığından daha dayanıklıyım,” dedim kısacık bir gülümsemeyle. “İşe git sen. Sonra görüşürüz.”

Kaşlarını çattı ama başka herhangi bir şey söylemedi. Yukarı çıktım ve bir duş aldım. Pijamalarımı giyip kendimi yatağa bıraktım. Gözlerim ağlamaktan deli gibi yanıyordu

ve o anda bir göz damlası filan olsa hiç de fena olmazdı. Kapı tıklatıldı ama yerimden kımıldamadım. İçimden bir his bunun Brandon olabileceğini söyledi. Neden bu kadar geciktiğine şaşırsam da onunla yüzleşmeye henüz hazır değildim. Kalbim çok incinmişti. Yumuşak bir tıklamanın ardından kilitte bir anahtar döndü ve kapı yavaşça açıldı.

“Tatlım?”

Cevap vermedim. Sadece kapıdaki kara figüre baktım, bulanık görüyordum. Işığı açtı. Beni gördüğünde omuzlarının düştüğünü gördüm. “Harper,” dedi duygulu bir sesle.

“Bree anahtarını sana mı verdi?”

Alnı kırış kırış oldu ve yavaşça başını evet anlamında salladı.

“Hain Bree.” Onun benim tarafımda olması gerekmiyor muydu?

“Açıklamama izin vermelisin. Yemin ederim ki görüldüğü gibi değil.”

“Buna şüpheliyim. Mesele kendini gayet iyi açıklıyor zaten. Zahmet etme.”

Brandon bana doğru bir adım attı ama ben ondan uzağa hareket edince, uzattığı kolu aşağı düştü. “Amanda’yla bir şey olduğu filan yok. Sadece bizi ayırmaya çalışıyor.”

“İyiymiş. Demek ki istediğini elde etti.”

Brandon’ın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirdi. “Hayır. Söyleme böyle. Lütfen Harper.”

“Git Brandon,” dedim sakince. “Seninle herhangi bir şeyi sürdürmeyeceğim.” Duvara döndüm, bu şekilde ne hâlde olduğumu görmeyecekti. İlk erkek arkadaşım, ilk öpüştüğüm kişi, çok çabuk ve kolayca âşık olmuştum ve şimdi de canım çok acıyordu. Onun burada olması ise işi kolaylaştırmıyordu. “Eve git Brandon. Bitti. Hoşça kal.”

“Tanrım, lütfen söyleme böyle,” dedi usulca. Yatağa eğilip parmaklarını kolumdan aşağı kaydırды. Kolumu kaçır-

dım, o da sırtıma dokunmaya devam etti. “Beni dinleyene kadar gitmeyeceğim. Onu reddedip durduğum için en sonunda çıldırdı. Seni bu hafta benimle gördü ve bu sabah bana, seni benden kesinlikle ayıracağını söyledi. Öğle arasından sonra da resimleri göndermeye başladı ve sabahtan beri de aynı mesajları gönderiyor.”

“Sen de bana bunu söylemek için herhangi bir neden görmüyorsun, öyle mi?” diye sordum arkam dönük hâlde.

“En sonunda duracağını sandım. Son dersten sonra yanına gidip bu işe son vermesini, çünkü senden ayrılmayacağımı söyledim.”

“Bu yüzden mi kötüydün bugün?”

“Evet. Bu hafta sonu bende kalacağını biliyordu, başka bir şey yapmasından korkuyordum.”

“Ne gibi?”

Derin bir nefes verdi ve elini koluma koydu. “Bana daha fazla mesaj atmayacağını söyledi ve ikimize de iyi hafta sonları diledi ama söyleyiş şeklinden bir şeylerin olacağını anladım.”

İçimi çektim ve arkamı dönüp ona baktım. Yüzümü görünce morali daha da bozuldu.

“Harper, çok özür dilerim, sana daha önce söylemem gerekiyordu.” Yüzümü ellerinin arasına aldı, yine kaçmaya çalıştım ama bu defa ellerini çekmedi.

“Beni başka kimseyle aldatıyor musun? Sadece Amanda’yı kastetmiyorum.”

“Hayır. Sadece seni istiyorum.”

Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüne baktım ama oldukça samimi görünüyordu. Başından beri bana oldukça dürüst olmuştu ve şu anda da doğruyu söylediğini biliyordum. Ne kadar istesem de ona daha fazla kızgın kalamadım. O mesajları ilk gördüğüm zaman çok endişelenmiştim. Bu çocuğa çoktan âşık olmuştum, onun üstüne

şimdiden bu kadar titremem de beni şaşırtıyordu. Onun da bana bu şekilde yaklaşması aklımı başımdan alıyordu. Ona inandığımı söylemeden telefonu çalmaya başladı ve ikimiz, telefon susana kadar birbirimize baktık. Elimi uzattım. Oldukça şaşırtıcı şekilde, arayanın kim olduğuna bakmaksızın telefonu bana verdi. Mesajları açtım, Amanda daha önce gönderdiği beş mesajı yeniden yollamıştı. Cevap yazıp yolladım ve telefonu ona verdim.

Brandon – ‘Ben Brandon’ın kız arkadaşım. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama şu resimleri göndermeyi bıraksan çok güzel olacak. Seni istemiyor. Umutsuzluk başa bela. Uzak dur sürtük.’

Brandon hızlıca okudu ve telefonu bırakmadan önce küçük bir kahkaha attı. Beni kocaman bir kucaklamayla sarak, “Çok özür dilerim. Seni çok üzdüm,” dedi.

“Üzmedin. Çıkıp gitmeden önce ne olduğunu sormam gerekirdi.”

“Keşke konuşsaydın benimle ama seni suçlamıyorum tatlım,” diyerek yanaklarımı ve dudaklarımı öptü, sonra bana bakmak için geri çekilerek sordu. “Tek bir şey soracağım sadece, neden direkt Chase’e koşun?”

“Koşmadım. Sen onun yanında olduğumu nereden biliyorsun?”

“Beni arayıp nerede olduğunu o söyledi.”

Chase’in Brandon’ı koruması yeterince garipti ama kesinlikle bu türden bir şey yapmasını beklemiyordum ondan. “Ona koşmadım. Çıktıktan sonra beni buraya yürürken gördü. Beni o bıraktı.”Hâlâ endişeli görünüyordu. Aklımdan bana kaç kere Chase ve benim aramda ne olup bittiğini sorduğu geçti.

Derin bir nefes alarak elimi yanağına koydum ve ona gülümsedim. “Sana kızın tekinin gönderdiği çıplak resimler konusunda inanıyorsam, sen de beni yalnızca sinir eden elemanın teki hakkında bana inanmalısın.”

Avcumun içini öptü ve elini elimin üstüne koydu. “Haklısın,” dedi. “Keşke orada onun yerine ben olabilseydim. Buraya gelmem çok uzun sürdü, özür dilerim.”

“Özür dileme. Şu anda buradasın. Önemli olan da bu.”

Gülümsedi ve yavaşça dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni kucakladı ve birkaç dakika o şekilde kaldı. Sonra, “Daha fazla yalnız kalmak ister misin, yoksa seni geri götüreyim mi?” diye sordu.

“Beni geri götürebilirsin ama önce bana bir şeyin sözünü vereceksin.”

“Ne istersen,” dedi üstüne basa basa.

Tek kaşımı kaldırıp ona gülümsedim. Hafif şımarık bir edayla, “Mantıklı olan ne olursa,” dedi.

Öfleyip tek gözümü kıptım. Şaka yaptığımı anlamıştı. “Böyle bir şey yine olursa bana hemen söyle lütfen. O resimleri gördüğümde kalbim çok kırıldı, bu türden bir şeyi yeniden yaşamak istemiyorum.”

“Tamam. Seni üzmeyi hiç ama hiç istememiştim.” Beni öptü. Öperken de bir yandan, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Hım evet, bu gece sadece ikimiz olalım istiyorum.”

“Hay hay.”

“Kapıyı kilitleyelim, birbirimizin kollarında uyuyalım ve diğer herkesi unutalım. Sence bununla başa çıkabilecek misin?”

Yüzünde seksi bir sırıtma belirdi. “Eminim, halledebilirim.”

“Bree hazır mısın?”

“Konrad denen ucube çantamı sakladı.”

“Ee?” diyerek lafı resmen cımbızla ağzından çektim.

“Giyinmemi engellemek istedi.”

Gülerek, “Hoş olmuş,” dedim. “Çamaşır makinesine veya kurutucuya bir bak bakalım.” Dün gece Konrad’ın yerine Ryan’ı koymuş olduğundan başına gelene pek de şaşırmadım.

Bree kırbaçlanmış gibi mutfağa koştu. Neyse ki evdeki tüm herkes bu sabah sörf yapmaya gitmişlerdi. Koridordan elinde çantasını tutarak geldi. “Nereye koymuş biliyor musun?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Gerçekten mi?” dedim yüksek sesle gülerek. Başımı iki yana sallayarak ekledim, “Hayır, hiçbir fikrim yoktu ama üste bazı elemanlar bunu duşta olan birilerine yapardı. Sadece üstüne giyeceklerini değil dolabındakileri de alıp çamaşırhaneye saklarlardı. Sayelerinde bir sürü kış gördüm.” Aklıma Carter geldi. Telefonumu çıkardım.

Ben- ‘Seni özledim :(’

J.Carter- ‘;-)’

Başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim ama cevap vermedi. Ben de battaniyeleri ve yiyecekleri arabaya yüklemek için içeri girdim. O arada da Bree üstünü değiştiriyordu. Brandon bir gece önceki sözünü tutmuştu. Yurttan geldikten sonra beni odasına götürmüş, kapıyı kilitlemiş

ve yatakta bana sarılmıştı. Zamanımı onunla konuşarak ve öpüşerek geçirmek istiyordum ama ağlamaktan yorgun düştüğümünden hemen uykuya daldım. Bu sabah da Brad'ın kapıyı güm diye kapatmasıyla erken kalkmıştık; herkes sörf yapmaya gidecekti. Her ne kadar Brandon diğerlerine bizim zaman geçireceğini söylemeye çalışsa da onu yataktan kovarak sahile göndermiştim. Bree ve ben de arkalarından gidip sürpriz yapacaktık. Öğle yemeğini orada yemeyi ve birkaç saat dinlenmeyi planlıyorduk. Onlarca sandviç yapmış, yanımıza paket paket cips ve içecek almıştım. Bree elbiselerini ararken içecekleri araba soğutucusuna koymuştum bile.

Plaja vardığımızda herkes kumda oturuyordu. Battaniyeleri ve havluları yere yaydıktan sonra oturup onları seyretmeye başladık.

“Ee... Ryan?”

“Ööf, o herif tamamen kendiyle dolu. Benim sevgilim olacak kişinin benimle daha çok ilgilenmesini isterim.”

“Peki, Konrad dün geceki hamlene ne dedi?”

“Açıkçası çok da önemsemedi,” dedi omuzlarını silke-
rek.

“Demek ki. Onunla çıkıp çıkmayacağına karar verdin mi?”

“Galiba evet,” dedi Bree gülümseyerek. Konrad ona kız arkadaşı olup olmayacağını sormuş ve Bree de düşüneceğini söylemiş... Tam da sevişirlerken. Yemin ederim ki Bree'yi anlamıyordum. “Sanırım gerçekten ondan hoşlanıyorum Harper. Takıldıktan sonra erkeklerin sıkılmasına alışkınım ama o öyle biri değil. Sanki hiç birbirimize dönmeyi bırakamayacağız gibi geliyor.”

“Peki, neden bekletiyorsun ki onu?”

Karnının üstüne uzandı. Ben de onun uzandığı gibi uzandım. “Bilmiyorum. Yani daha önce erkek arkadaşlarım oldu

ama üniversiteye de yeni başladım. Hemen bir şeye bağlanmak istemiyorum. Seçeneklerimin ne olduğunu görmek istiyorum.”

Onu sadece belli bir yere kadar anlayabiliyordum. San Diego’ya bırak erkek arkadaş edinmeyi, birilerine bakmaya bile gelmemiştim. Elbette, Brandon’la aramızda olanları inkâr edemezdim. O etraftayken, kendimi onsuz hayal edemiyordum. Telefonum çaldı, getirdiğimiz koca çantaların içinde telefonumu aramak zorunda kaldım.

J. Carter - ‘Neredesin?’

Ben - ‘Plajdayım’

J. Carter - ‘Okulu astın demek ki.’

Ben - ‘Cuma günü okulum yok. Sen ne yapıyorsun?’

J. Carter - ‘Hangi plajdasın?’

Bu onu neden ilgilendiriyordu bilmiyordum. Etrafta tonla plaj vardı ve aralarındaki farkı anlayacağını sanmıyordum.

Ben - ‘Gerçek anlamda okulun aşağı sokağında olan plajdayım.’

“Neden kaşlarını çatıyorsun?”

Bree’ye bakıp telefonumu koydum. “Carter birkaç gündür çok farklı davranıyor.”

“Nasıl farklı?”

“Genelde her gün konuşurduk ama dün pek konuşmadık. Üç gün önce telefonlarıma cevap vermedi ama sonra bir ara mesaj attı. Şimdi de garip garip sorular soruyor. Bilmiyorum, kendi gibi davranmıyor.”

“Ve olan bir şey yok, öyle mi?”

“Hayır... Söyledim sana. Sadece ona ne olduğunu anlamıyorum.”

“Belki kız arkadaş olmuştur,” diye açıklamaya çalıştı Bree. “Eminim seninle her daim konuşması kızı rahatsız etmiştir. Brandon Carter’ı biliyor mu?”

“Evet, biliyor ama sanırım ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyor. Ya da bir zamanlar öyle olduğumuzu,” dedim git-gide alçalan bir sesle. Buraya taşınmanın arkadaşlığımızı bitireceğini düşünmemiştim.

“Carter Brandon’ı biliyor mu?”

“Evet. Buluştuğumuzu biliyor. O zamandan beri de onunla pek konuşmadım.”

“Al işte!”

Kafam karışmış hâlde Bree’ye baktım. “Neyi alayım?”

Dirseklerinin üzerinde doğrularak, “Bahse varım senden hoşlanıyor. Şu anda da sen başka birileriyle ilgilendiğinden, kendini yavaş yavaş geri çekiyor.”

“İyi deneme,” diyerek güldüm. Tişörtümü çıkardım. “Sana söyledim, benimle Carter arasında o türden bir şey yok. Onu tanıdığımdan beridir bir sürü kızla çıkıyor. Onun bu kadar uzakta olması çok koyuyor sadece. Yani biz her gün birbirimizi görürdük ve her gün konuşurduk. En iyi arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyorum.”

Bree bana sanki anlamıyormuşum gibi baktı.

“Brad’le hiç çıktın mı?”

“Tanrım, hayır!” dedi Bree midesi bulanmışçasına. “O kardeşim gibi.”

“Tamam işte. Carter ve ben, Brad’le sen gibiyiz.”

Sırtının üstüne uzanarak, “Ah... İyi o zaman, daha ne diyebilirim, bilmiyorum. Bir sonraki konuşmanızda sor o zaman.”

“Ne haber bebek!”

Dönüp gülümsedim, gelen Brandon’dı. “Tüm gün burada takılırsız diye düşünmüştük,” dedim.

Eğilip havlulardan birini aldı ve beni öptü. “Bunun için de mi Bree’ye teşekkür etmem gerek?” dedi bikininin üstüne bakarak. Başımı evet anlamında salladım. Islak vücudunu benimkine bastırarak beni yeniden öptü. Diğerleri yüksek sesle konuşarak gelmece yalnız olmadığımızı unutacaktım.

“Brandon.” dedi Konrad bize doğru yürüyerek. “Bree’nin arabasından soğutucuları almamda bana yardım et.”

“Soğutucular derken?” dedi Brandon bana dönerek.

“Size yiyecek bir sürü şey getirdim. Bu kadar saatten sonra aç olabileceğinizi düşündüm.”

Brandon fırlayıp gitmeden önce beni sesli sesli öptü. “Harper, muhteşemsin,” dedi.

Onun arabaya gidişini seyrederken kalbim deli gibi çarpı. Geri dönerlerken telefonum çalmaya başladı.

“Carter!”

“Benim kızım nasıl?” Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

“İti an çomağı hazırla,” diye mırıldandı Bree.

“İyiyim. Çok uzun süredir konuşmamışız gibi geliyor. Her şey yolunda mı?”

“Çok daha iyi şimdi,” dedi yaramaz bir sesle.

“Gerçekten mi?” dedim Brandon yanıma otururken. “Nasıl yani?”

“Şu anda plajda birkaç kişiyle birlikteyim.”

Ne söylediğine odaklanmam gerekiyordu, tam o anda Brandon’ın gözlerine dalıp gitmiştim. “Plaj, ha? Hafta sonuna erken başlamışsınız, güzel olmuş. Benden onlara selam söyle.”

“Onları tanıdığını sanmıyorum ama mesajını hepsine ileteceğim. Senin plaj nasıl?”

Dudağımı ısırıp Brandon’a baktım, “Muhteşem. Ya seninki?”

“Çok güzel bir manzara var. Ne var biliyor musun? Ben-ce bağırsam beni oradan duyarsın.”

Güldüm. “Çok şapşalsın.”

“Yo gerçekten... Telefonu kapat da bağırayım. Duyup duymadığını söylersin sonra.” Birkaç saniye bekledikten sonra, “Haydi Harper, telefonu kapatsana,” dedi. Gözleri-

mi devirerek onayladım. “Tamam tamam, telefonu kapatıyorum.” Telefonu kapatıp battaniyenin üstüne koydum ve tam Brandon’ı öpmek için eğilmiştim ki birinin bağırdığını duydum.

“KİRAZ!”

Hemen kalktım. Kesinlikle telefondan gelmiyordu. Telefonu alıp kulağıma yaklaştırdım. “Nasıl yani?”

“Bir daha deneyelim mi?”. Birkaç saniye sonra yine birinin ‘Kiraz’ diye seslendiğini duydum.

Telefonuma baktım, çoktan kapatmıştım. Dönüp Bree’nin arkasına baktım.

“İyi misin Harper?” diye sordu Brandon.

“Birinin ‘Kiraz’ diye bağırdığını duydunuz mu?”

“Evet,” dedi başıyla arkamda bir yere işaret ederek. “Oradaki eleman bağırdı.”

Arkamı döndüm ve nefesimi içime çektim. “Aman Tanrım, Carter!” diyerek ayağa fırlayıp koşmaya başladım. Yanına ulaştığımda onu sıkı sıkı kucakladım. “Burada ne yapıyorsun?!”

“Yuh Kiraz. Benim Harper’ım nerede ve ona ne yaptın sen?”

Kızarıp kollarımı göğsüme doladım. “Eh, evet biraz farklı görünüyorum.”

Dudağımın yanındaki piercinge dokunarak, “Birazcık,” dedi. Gülümseyip beni yeniden kucakladı. “Seni özledim Kiraz.”

“Ben de seni özledim,” dedim. “Bana geleceğini söylemediğine inanamıyorum. Gelip seni havaalanından alırdım.”

“O zaman da şimdiki gibi eğlenceli olmazdı. Geri çekilip ona gülümsedim. O da uzundu, gerçi Chase ya da Brandon kadar değildi ama arada pek de fark yoktu. Siyah saçları askerlerinki gibi kesilmişti ve kahverengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “İznin ne kadar?”

Kocaman gülümsedi. Tam cevap verecekti ki lafı kesildi. “Harper?”

Dönüp Brandon’ın Carter’a baktığını gördüm; pek de memnun görünmüyordu. Dün gece Amanda’yla olanları düşündükten sonra benim üstümde bikiniyle elemanın tekiyle sarmaş dolaş olmam sıkıntı verici geliyordu. Carter’ın elleri hâlâ belimdeydi. Brandon’a bir adım atıp yaklaştım ve elini elimce alarak sıktım. “Brandon, bu benim üstem en iyi arkadaşım, Jason Carter. Carter bu da erkek arkadaşım Brandon Taylor.”

Resmi şekilde el sıkıştılar ama herhangi bir şey söylemediler. Garipti.

“Ee, neden o tarafa gitmiyoruz? Seni kalanlarla tanıştırayım.” Carter’ın yanındaki üç elemanla tanıştırılırken Brandon’ı arkadaşlarımızın olduğu yere çektim. Doğru söylemişti, onları tanımıyordum ama Carter daha önce hiç Kaliforniya’ya gelmemişti. Onun bu elemanları nereden tanıdığını bilemiyordum.

Carter’ı ve yanındakileri bizimkilerle tanıştırdım. Konrad ve diğerleri oldukça nazik davranırken Chase ne Carter’la konuştu ne de onun elini sıktı. Sadece kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu ve apaçık Carter’ı izlemeye başladı. Beni daha çok delirtense Brandon da onun yanında durmuş aynı şekilde ona bakıyordu. Carter’ın bir adım gerilemesi beni pek şaşırtmadı, bu çocuklar istediklerinde korkutucu olabiliyorlardı. Sert duruş, uzun ve dövme vücutları. Evet, onları tanımayanlara kesinlikle korkutucu gelirdi. Bree bir bana bir Carter’a eğlenmiş bir ifadeyle bakıyordu. Beni bu konuda daha sonra sorguya çekeceğini biliyordum.

Battaniyelere yeniden oturduğumuzda Carter’a yeniden sordum. “İznin ne kadar?”

“İzin almadım,” dedi omuzlarını silkerek.

“Carter!” dedim hayretler içerisinde. “Yemin ederim rüt-

ben düşer...” Üssü izinsiz terk etmenin cezasını biliyordum ve eğer Carter izinsiz ayrılmışsa... Hiç de iyi olmayacaktı.

Gülerek, “Hayır, hayır, öyle bir şey yapmadım. Herkes burada olduğumu biliyor. Senin San Diego’ya geleceğin belli olunca ben de Pendleton Üssüne transferimi istedim. Sen gittikten hemen sonra kabul edildi. Pazartesi günü de buraya geldim.”

“Bir dakika, buraya geliyorum diye sen de buraya mı taşındın?”

“Elbette.”

“Seni Efendi mi zorladı?”

“Pek sayılmaz. Sadece seni yalnız bırakmak istemedim.”

“Hay senin,” diye mırıldandı Bree.

Brandon daha dik oturdu. Onun Carter’a nasıl bakıp tartıştığını anlamam için bakmam gerekmiyordu. İşler karışabiliyordu. Tam bir şey söyleyecektim ki Carter yeniden konuşmaya başladı.

“Yani, küçük kız kardeşimin ülkenin diğer ucuna yalnız gitmesine izin veremezdim, değil mi?”

Carter’a gülümsedim ve Brandon’ın arkamda rahatladığını hissettim. Sean, Carter’la gelen elemanlardan biriydi, kafası karışmış bir ifadeyle dönüp bir diğer iki elemana bir de Carter’a baktı. Bir şeyler söylemek istercesine hamle etti ama sonra bana ve Brandon’a bakınca sustu.

“Ee... Senin adın neydi? Brady mi?”

Carter’a baktım ama sessizliğimi korudum. Yeni tanıştığı birinin ismini hemen öğrenirdi, bunu biliyordum. Okuduğu ya da duyduğu şeyleri hatırlamasına tek sefer yeterliydi ve bu özelliği, benim en çok imrendiğim özelliği idi.

Brandon’m kolu belimin etrafında gerilmişti. “Brandon.”

“Evet, doğru. Kusura bakma. Kızımın nasıl tanıştın bakalım?”

“Okuldan. Chase’le birlikte yaşıyoruz. Kız kardeşi Bree de Harper’ın oda arkadaşı.”

Carter başını hafifçe yana yatırdı. Gözleri sanki çok önemli bir şeyi öğrenmiş gibi ışıldamaya başladı. “Chase demek. İkiniz için de harika, bana laf düşmez.”

Brandon dudak bükerek bir elini kolumdan aşağı indirdi ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi. “Duydun mu Chase? Seninle ben birlikteymişiz.”“Ah, şimdi anlaşıldı neden devamlı evimde olduğun falan. Sanırım seni dışarı filan çıkarmalıyım bir ara,” dedi Chase gülümseyerek, bir yandan da Carter’a dik dik bakıyordu. Carter’ın bacağına tekmele-yip ona uyaran bir bakış gönderdim.

Bana tatlı tatlı gülümseyerek başımın üstünden Brandon’a baktı. “Ne okuyorsun?” diye sordu.

“Mali Hizmetler ve Muhasebe. Pazarlamadan da yan dal yapıyorum.”

Carter gerçekten şaşırmış görünüyordu. Brandon hâlâ lisedeyken üniversitedeki temel dersleri aldığını söylediğinde ben de çok şaşırmıştım. Şimdiyse tek yaptığı ana dal ve yan dal dersleriyle uğraşmaktı. Gerçekten de zekiydi ve bu da onu daha albenili kılıyordu.

“Bu takdire şayan bir şey, sanırım,” dedi Carter bana bakarak. “İleride sağlam para kazanabilirsin.”

“Şu anda da kazanıyorum,” dedi Brandon beni kendine daha fazla çekerek. Kollarındaki kasların gerildiğini görüyordum.

Gözlerimi devirdim. Tam şu testosteron dolu konuşmayı kesmelerini söyleyecektim ki Carter yeniden konuşmaya başladı.

“Nerede çalışıyorsun? McDonalds’ta müdür falan mısın?”

Ağzım açık kaldı. Arkadaşıma bakakaldım, neden böyle pislik gibi davranıyordu ki?

Brandon kaskatı duruyordu. Gözlerimi kapattım. İşler çığırından çıkıyordu.

“Dövüşüyorum. Ve yaptığım işte oldukça iyiyim.”

Yanımızdakilere şöyle bir göz attım, sanki kötü bir filme gelmişiz gibiydi. Kimse konuşmuyordu ve herkes Carter’a ne diyecek diye bakıyordu.

“Nasıl yani? Tokatlama ve saç çekmeyle mi?” diye kışkırttı

“Karma Dövüş,” dedi Brandon sıkılı dişlerinin arkasından.

“Ah harika,” dedi Carter bana bakarak, “gidip yolsuz, agresif bir erkek arkadaş bulmayı başarmışsın. Biz de seni bundan korumaya çalışıyorduk.”

“Carter!” diye tısladım.

“Bunu uyarı olarak gör,” dedi Carter. Gözleri daha kara bakıyordu. “Kızıma dokunduğun anda işini bitiririm senin.”

Brandon ayağa kalkmaya davrandı ama ben ondan önce davranıp Carter’ın kolundan tutup onu kenara çektim. Diğerlerinden yeterince uzaklaştığımızı düşündüğüm anda ona dönüp, “Senin derdin ne?!” diye sordum.

Carter süklüm püklüm bir ifadeyle, “Sana göz kulak oluyorum Kiraz,” dedi.

“Ama tam bir pislik gibi davranıyorsun!”

“Pekâlâ!” dedi kollarını iki yana sarkıtarak. “Senin için iyi olduğunu düşünmüyorum.” İnsanların bana kimin benim için iyi ya da kimin kötü olduğunu söylemesinden feci şekilde yorulmuştum. Bir yandan keşke tişörtüm üstümde olsaydı, diye düşünürken bir yandan da kollarımı göğsüme kavuşturdum. “Nedenmiş o Jason?”

Gözlerinden incinmiş bir ifade geçti. İlk adını yalnızca ona çok kızgın olduğumda kullanırdım. “Yaptığı şeyler yüzünden. Onu duydun, para kazanmak için dövüşüyor, Kiraz. Tanışalı çok olmadı ama beni ilk gördüğü andan beri bana vurmamak için kendini zor tuttu.”

“Eh sen de o kadar kibar davranmıyordun ama! Ve haklısın, siz tanışalı çok olmadı. Ona bir beş saniye filan verseydin ne kadar harika biri olduğunu görürdün. Onun yerine bulabildiğin her damarına bastın ve her seferinde de ‘benim kızım’ deyip durdun. Niye böyle söyleyip duruyorsun ki? Ben senin bir şeyin değilim ve sen de bunu biliyorsun.”

“Ben senin en iyi arkadaşınım Kiraz,” dedi usulca.

“Ben de senin için öyle düşünüyordum ama benim en iyi arkadaşım, senin az önce yaptığın gibi insanları öyle tehdit etmezdi. Özellikle de erkek arkadaşımı.” Arkamı dönüp yürümeye başladım ama beni kolumdan yakaladı. “Kiraz, özür dilerim. Lütfen bu şekilde gitme, yemin ederim bunu telafi edeceğim.”

Kolumu onun elinden kurtarıp ona bir adım attım. Ondan epeyce kısa olmama rağmen bir adım geri çekildi. “Beni ne kadar utandırdığın konusunda hiçbir fikrin var mı?” dedim onu iterek. “Seni onlara ne zaman anlatsam, senden coşkuyla bahsediyorum ve seni ne kadar özlediğimi filan anlatıyorum. Sense gelip bu şekilde mi davranıyorsun?” Yere bakıp duygularımı gizlemeye çalıştım. Utanmıştım, kızgındım ve bildiğim Carter’ı kaybettiğim için çok üzgündüm. Öfleyerek yüzüne baktım. “Üsse geri dön Carter ve lütfen bir daha da arama. Kaliforniya’ya hiç gelmemeliydin.” Yine dönmüştüm ki kolumdan yakalayıp beni kendine çekti. Bana sıkı sıkı sarılarak, “Özür dilerim Harper. Salak gibi davrandım. Neden ben de bilmiyorum. Sanki onları tehdit olarak algıladım. Sen benim en iyi arkadaşısın ve onlar bana sanki, seni benden korumak istermişçesine bakıyorlardı. Bu da beni kızdırdı ama kendime hâkim olmalıydım. Gerçekten özür dilerim,” dedi.

İçimi çekerek ellerimi beline doladım ve “Gerçekten korrular da ondan, aynı üste sizin yaptığınız gibi Carter,” dedim. “Ben ve Bree onlar için çok önemliyiz. O nedenle bu

insanların yanında rahatım. Sanki birçok erkek kardeşten oluşan bir aileden bir diğerine geçmişim gibi geliyor.”

“Ama onları çok az tanıyorsun.”

“Carter,” diye güldüm hafifçe. “Bir başka birlikten elemanın tekini göğüslerim hakkında laf ettiği için patakladığında, seni ne kadardır tanıyordum?” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Konuşmaya devam ettim. “Aşağı yukarı iki saat olmuştu. Bu da onun gibi.”

“Değil, Kiraz. Seni koruyan kişi ben olmak istiyorum. Benim işimi başkası yapsın istemiyorum.”

“Tanrım. Siz erkeklerin nesi var böyle? Beni kimsenin korumasını istemiyorum. Bu sizin sorumluluğunuz değil.”

“Biliyorum istemediğini,” dedi biraz geri çekilip yüzüne bakarak. “Sende erkeklerde seni koruma isteği yaratan bir şey var.” Gözlerimi devirdim ve minyon görünüşüme lanet ettim. “Evet biliyorum!” Ona gülümsedim ve “Sana, üstüme çullanan herifin tekinin burnunu kırdığımı anlattım mı?” dedim. Gözleri gölgelendi ama gülümsemeye devam etti. “Hayır ama görmek isterdim.”

“Onu istemediğimi anlamadı, sonra da Brandon’a meydan okudu. Brandon’ın bir şey yapacağını biliyordum. Ondan önce ben davrandım. Suratına tekme attım.” Dizimi yukarı kaldırarak, “Bak, morluğu daha geçmedi!” dedim. Carter başını iki yana sallayarak beni yeniden kucakladı. “Seninle gurur duyuyorum Kiraz,” diyerek beni alnımdan öptü. Bu beni biraz gergin hissettirdi; neden olduğunu bilmiyorum. “Beni affedebilecek misin?”

Ondan biraz geri çekilerek, kolunu hafifçe yumrukla-dım. “Evet ama arkadaşlarıma iyi davranman gerek. Ayrıca Brandon’dan özür dilemen gerek.”

“Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?” diye sordu yüzünü buruşturarak.

“Evet, hoşlanıyorum. O yüzden düzgün davran!” Kolun-

dan çekerek diğerlerinin yanına götürdüm. “Bugün cuma ve bu akşam Chase’in evinde bir parti olacak. Eğer diğerleriyle iyi geçinirsen gelebilirsin.”

Yürümeyi durdurdu. “Sahi, o çocuğun nesi var?” diye sordu. “Açıkçası, senin erkek arkadaşının o olduğunu düşünmüştüm. Bana beni öldürmek istemiş gibi bakıyordu.”

Güldüm. “Açıkçası hiçbir fikrim yok. Senin gibi Brandon da bunu merak ediyor. Ama niyeti iyi, ona eminim.”

Carter ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ama ben çoktan erkek arkadaşına doğru koşmaya başlamıştım, o yüzden onu duymadım. Brandon ona gittiğimi görünce ayağa kalktı ve beni kollarıyla sardı. Onu gürültüyle öperken gülümsedi.

“Her şey yolunda mı?” diye fısıldadı kulağıma beni yere bırakırken. “Evet,” dedim. “Kusura bakma, genelde böyle davranmaz.”

“Kusura bakma adamım,” dedi Carter. “Harper benim için çok önemli.”

“Anlıyorum,” dedi Brandon gözlerimin içine bakarak.

“Haydi, Harper hepimize öğle yemeği hazırlamış. Lütfen siz de bizimle yiyin.”

Gülümsedim. Carter eşeklik etmiş olsa da, Brandon hâlâ ona kibar davranıyordu. Hepimiz yemeğe oturduk ve birkaç saat daha plajda kaldık. Chase’den başka herkes Carter’ı affetmiş gibiydi. Hatta Brandon Carter’la gülüşüp şakalar yapıyordu. Akşamki partiye Carter ve arkadaşlarını da davet etti.

“Carter!” diye bağırdım ve kapıyı çarparak yanına koştum. Bu, birliğinden yeni arkadaşlarıyla birlikte Chase’in evine geldiği üçüncü cumaydı.

Beni sıkı sıkı kucakladı ve Brandon’ın elini sıktı. “Kusura bakmayın, geç kaldık. Üsten çok zor çıktık.”

“Geldiğimize sevindim.”

Carter ağır ağır gülümsedi. Gülümsemesi hem sıcak hem de kafa karıştırıcıydı. “Ben de öyle.”

Son kelimeleri yüksek seste kayboldu ama bir şeyler söylediği aşikârdı. Kolu hâlâ bana dolanmıştı. Kolundan çıkarak Brandon’a yaklaştım ve onun beline sarıldım. “Haydi, gidip içki alalım,” dedi Brandon önden mutfağa giderken.

Hepimiz birer bira aldık. Carter’la üçüncü kez konuşmaya başladığımızda Brandon bana garip garip baktı. Sonra bakışlarını çevirip ileri doğru baktı. Chase mutfağa giriyordu, o dakikada iş için hazırlanıyor olmalıydı. Carter’ı gördüğü zaman yüzünü astı; sanki Carter’m gitmesine uğraşıyormuş gibi bir hâli vardı. Carter ona bakıp birasını tepesine dikti. Chase’in kaba hâllerinde bir acayiplik yoktu, bu onun her zamanki hâliydi ama Carter’a tek kelime dahi etmiş değildi henüz. Carter ise boş durmuyor, ona devamlı küçümseyici bakışlar atıyordu.

“İyi misin?” diye sordum elimi Carter’ın koluna koyarak.

Bir Brandon’a bir bana baktı ve “Harikayım. Neden sordun?” dedi.

“Çok sessizleştin de.”

“Buraya her geldiğimde sana eşlik etmek zorunda değilim, değil mi? Bildiğim kadarıyla bu erkek arkadaşının işi.”

“Hey,” dedi Brandon beni kendine çekerek. “Sadece senin için endişeleniyor. Pisleşmeye gerek yok.”

Carter neşesiz neşesiz güldü. “Endişelenmesine gerek yok.”

“Bak,” dedim Carter’a eğilip kulağına fısıldayarak. “Galiba kötü bir gün ya da hafta geçirdin. Çok üzgünüm ama gidip bir içki daha içmelisin ve bir kızla filan tanışmalısın.”

“Gidip dediklerini harfiyen yerine getireyim bari,” dedi ve dolaptan bir bira daha alıp mutfaktan çıktı.

Brandon boynumu öptü. “Bırak gitsin. Biraz sakinleşmesi gerek,” dedi. Başımı evet anlamında sallayarak, “Sorun ne anlamış değilim. Kaliforniya’ya geldiğinden beri çok değişti,” dedim.

“Belki de yeni birliğine alışma sorunu yaşıyordur.”

“Haklı olabilirsin,” dedim dönerek. Kollarımı boynuna doladım ve dilimi alt dudağından geçirdim. Hafifçe inledi. Boğuk bir sesle güldüm ve “Dans etmek ister misin?” diye sordum. Elimi tuttu ve beni salona yönlendirdi. Bree bana köşeden göz kırptı, bir yandan da Konrad’la ilgileniyordu. Nihayet çıkmaya başlamışlardı. Sırtımı Brandon’ın göğsüne yaslayarak ilerledim, sırtımdaki o histen çok hoşlanıyordum. Bir elimi ensesine, diğer elimi de o anda şortumun ucunu tutan Brandon’ın elinin üstüne koydum. O hâldeyken eriyordum sanki ve bir kez daha kalbimden, onu yalnız olabileceğimiz bir yere götürmek geçti. Şarkı değişti ve müzik biraz daha hızlandı. Bree elimi tutup beni kendine çekti. Brandon arkamda kaldı. Dördümüz o kadar yakın dans ediyorduk ki ben durmadan Konrad’a çarpıyordum. Bree de güç bela Brandon’a çarpmamaya çalışıyordu. Brandon’ın ellerinden biri kalçamdaydı. Diğerini kaldırıp tişörtümün içine soktu. Beni daha sıkı tuttuğunda nefesim kesildi. Serçe parmağı şortumun beline değiyordu, diğer parmaklarıysa karnımın üstündeydi. Kendimi ona daha çok bastırdım ve başımı omzuna yasladım. Gözlerimi kapatarak hem onu hem de müziği daha çok hissetmeye çalıştım. Bu hareketim elinin biraz daha aşağı kaymasına sebep oldu, tüm vücudum titredi. Şimdi onu daha fazla hissediyordum. İçtiklerimden mi yoksa müzikten mi bilmiyorum ama elimi arkaya götürdüm ve bana her temasında önündeki kabarıklığa dokundum. Brandon ellerini aşağı indirerek saten çamaşırımın üstünden geçti. İstemeden bir inilti koyuverdim. Daha aşağı devam etmesi için ölüyordum. Aniden ellerini

çekti. Ne olduğuna bakmak için arkamı döndüğümde gri gözlerindeki ateşi ve tutkuyu gördüm.

“Şimdi geri çekilmezsem seni burada herkesin önünde götüreceğim,” dedi.

Yaramaz yaramaz gülümsedim ve onun kendini geri çekmesi için kendini ikna etmeye çalışmasını izledim. Neyse ki ikimizden biri yalnız olmadığımızı unutmamıştı. Ben-se, etraftakileri umursamaksızın bana istediğini yapmasını istiyordum. Brandon mutfığa giderken onu izledim. Sonra Bree ile dans etmeye başladık ama kısa bir süre sonra Konrad arkada bir yere işaret etti. Tam o anda da bir el omzuma konmuştu. Döndüm ve Carter’ın yüzünün kızgın bir ifadeye bürünmüş olduğunu gördüm. Başını arka bahçeyi işaret edecek şekilde salladı. Usulca onu takip ettim.

“Ne-”

Carter aniden dönüp beni sertçe öptü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir yandan da geri çekilmeye çalışarak onu ittim.

“Yuh! Ne yapıyorsun?”

Hâlâ kollarımın üst kısmından tutmuş bana bakıyordu. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. “Kiraz, seni istiyorum. Seninle geçen sene tanıştığımızdan beri seni istiyorum.”

Ağzım açık kaldı. Başımı iki yana sallayarak, “Ne?” dedim.

“Seni seviyorum Harper.”

“Hayır, sevmiyorsun. Bizim ilişkimiz öyle değil, bunu biliyorsun!”

“Hayır... Bir şey bilmiyorum. Buraya senin için taşındım. Seninle olabileyim diye ülkenin diğer ucuna geldim.”

Etrafta bize bakan insanlara şöyle bir bakıp sesimi alçaltarak, “Carter, sen benim en iyi arkadaşısın,” dedim. “Lütfen eskiden olduğumuz hâle dönelim.”

“Senin için yaptıklarımın hiçbir şey anlamadın mı?”

Sana söylediğim hiçbir şeyi anlamadın mı?” dedi bana kuşuklu gözlerle. “Seni asla en iyi arkadaşım olarak düşünmedim ben. Hatta seninle çıkmak konusunu gidip babana sordum. Birliğinde olduğum sürece de öyle bir şeyin olmayacağını da kesinlikle anlamış oldum. Ama sen kısa bir süre sonra buraya gelecektin ve bu da bizim birlikte olmamız için bir şanstı.”

“Carter,” dedim usulca. “Seni seviyorum ama o şekilde değil. Kendin de söylemiştin. Ben senin küçük kız kardeşimim.”

“Yalan söylediğimi biliyordun. Öyle olmak zorundaydı, çünkü gidip, gördüğün ilk kişiyle takılmak için hiç zaman kaybetmedin.”

Ağzım açık kaldı. “Jason,” diye tısladım.

“Bize bir şans ver Kiraz. Seni ondan daha çok sevebilirim ve sana daha iyi bakabilirim. Hatta herkesten daha iyi yaparım bunu.”

“Ben Brandon’a aşığım. Olmasaydım bile, seni o şekilde asla düşünmezdim. Öz-”

Beni yeniden öptü. Çekilebildiğim kadar geri çekildim ve “Dur!” diye bağırarak onu ittim. Yeniden yaklaştığında biri beni yana çekti. Tam o anda da Brandon, Carter’ın üstüne çullandı. Sean ve diğer asker Anthony Brandon’u geri çekmeye çalışıyordu. Drew ve Zach de kısa süre sonra yanlarına ulaştı. Öne atıldım ama Derek beni, gitmememi söyleyerek tuttu. Birbirlerini itip karmaya başladıklarında Brad ortaya çıktı ve bağırarak herkese geri çekilmelerini söyledi. Kavgayı kesmeleri için birkaç müdahale daha gerekti. Anthony ve Sean, Carter’ı geri çekti. O sırada Carter deli gibi bağııyordu. Herhangi bir yerinin kanamadığını görünce çok şaşırdım. Brandon ise kolları iki yana sarkmış hâlde ayağa kalktı.

“Ne... Hiçbir şey yapmayacak mısınız?!” diye tısladı Carter. “Hani dövüşçüydün sen? Görelim bakalım!”

Brandon kılını bile kımıldatmadı.

“BİR ŞEYLER YAP!” diye bağırdı Carter.

“Yeter!” diye gürledi Brad bahçenin diğer ucundan. “Çıkın buradan, üçünüz de. Hemen.” Sonra etrafına bakarak, “Boş verin. Hepiniz çıkın. Parti bitti. Burada yaşamıyorsanız ya da misafir değilseniz gidin!”

Herkes ayaklarını sürüyerek çıkmaya başladı. Askerlerden uzak durmaya çalışıyorlardı. Carter hâlâ Brandon’ı tahrik etmeye çalışıyordu. Brandon ise yanımda durmuş, kolunu omzuma atmıştı. Kolları sıcacıktı ve parmaklarıyla omzuma minik daireler çiziyordu.

“İyi misin?” diye sordu usulca, bir yandan da Carter’in gidişini izliyordu.

“Ben iyiyim. Ona bir şey yaptın mı?”

“Onu sadece yerde tuttum.”

Başımı sallayıp göğsüne yasladım. “Yemin ederim ki böyle düşündüğünü bilmiyordum.”

Kıkırdayarak, “Biliyorum. Ama bu kalanımızın bilmediği anlamına gelmiyor,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dediği gibi tatlım, söylediği her şey seni ne kadar istediğini gösteriyordu. Sen fark etmemiştin, çünkü arkadaş olduğunuzu düşünüyordun.”

Kendimi salakmış gibi hissettim. “Ne kadarını gördün?”

“Hepsini ama herkesin içinden sana ulaşmam biraz zaman aldı.” Başımı kaldırdı. Yüzündeki o geniş sırıtmayı gördüğümde şaşırdım. Bana yaklaşıp, “Ben de seni seviyorum Harper, hem de çok,” dedi.

Kocaman bir gülümseme yüzüme yayıldı. Onu öptüm ve öperken onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim.

Herkes gittikten sonra hemen partiden kalanları temizledik ama diğerleri oturup da film izlemeye başladığında Brandon beni elimden tutup odasına götürdü. Işığı söndü-

rüp kapıyı kilitledi. Arkasını bana dönüp üstünü değiştirdi. Ben de kolsuz bir tişört ve şort giydim. Yorganın altına girdiğimizde bana sıkı sıkı sarıldı.

“Özür dilerim, diğerleriyle oturmak isteyip istemediğini sormadım. Uzun bir gün oldu ve benim de tek istediğim seninle birlikte olmak.”

Yüzümü boynuna yasladım ve ufacık bir öpücüğü boyun dibine kondurdum. “Bu muhteşem bir şey,” dedi. Birkaç sessiz dakikadan sonra usulca güldüm ve “Buradaki partilere giderek daha da alışmaya başladım,” dedim. “Sanırım yeniden kaçmaya başlasam iyi olacak. Bu kadar olayı kaldıramayabilirim.”

“Yakında herkes, birbirimizi bırakmayacağımızı anlayacak,” dedi Brandon. “O zaman da uğraşmaktan vazgeçecekler.”

“Umarım.”

“Seni seviyorum tatlım.”

Kalbim küt küt attı. “Ben de seni seviyorum.”

Ertesi sabah yataktan kalkıp tazelenmek için banyoya gittim. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Brandon bana, beni sevdiğini söylediği için bulutların üstünde dolaşıyordum resmen. Ona âşık olduğumu haftalardır biliyordum ama ona söylemekten çok çekiniyordum. Sanırım Carter’a teşekkür edebileceğim tek şeydi bu, söylendiği ilk dakikanın garip sessizliğinden bizi kurtarmıştı. Carter. Gözlerimi devirdim. Dün gece özür dileyen on sesli mesaj, onlarca kısa mesaj göndermişti ama ben ona tek kelime dahi yazmamıştım. Kuzey Carolina’daki arkadaşlığımızı kaybetmişim ve bundan nefret ediyordum ama o da o kadar farklı davranıyordu ki. Artık yeniden nasıl arkadaş

olabileceğimizi bilmiyordum, özellikle dün gece olanları düşündükten sonra. Kafamın içinde kendimi omuzlarımdan şöyle bir tutup sarstım. Bir yandan da düşük bir topuz yapmaya uğraşıyordum. Onun hakkında daha fazla düşünmek istemişyordum. Sadece erkek arkadaşımın yanına gitmek ve kollarında tüm hafta sonunu geçirmek istiyordum.

Odasına girip de kapıyı kilitlediğimde olduğum yerde derin derin içimi çekerek donakaldım. Brandon oradaydı. Tanrım, çok seksiydi. Bronz gövdesi çıplaktı. Gözlerimi aşağı kaydardım, kaslı karnını görünce alt dudağımı ısırdım. Şortunun olduğu yerden itibaren üstü yorganla örtülüydü. Vücudum ısınmaya başladı ve o anda birden ona dokunmak ve her yerini öpücöklere boğmak istedim. Şortu ve kolsuz bluzu çıkardım. Onun yerine dün gece giydiğim beyaz gri gömleği giydim ve aşağıdaki düğmeler hariç hepsini ilikledim. Aynaya baktım ve pembe saten iç çamaşırımı giymeye karar verdim. Topuzumu çözüp saçlarımı şöyle bir kabarttım. Üstünde çok fazla düşünmeden yatağa çıktım ve bir bacağımla Brandon'ın üstünden atarak kaslı karnını öptüm. Şöyle bir kımlıdandı. Bir kere daha, ama bu kez biraz daha yukarıda bir yeri öptüm. O zaman gülümseyip hafifçe inledi. Göğsünü öperek yukarı çıktım. Sonra kucağına oturdum ve boynunu öptüm. Gözlerini aniden açiverdi.

“Harper,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Günaydın, “diye fısıldadım ve dudaklarını öptüm.

Kalçalarını okşadı. Biraz daha rahat yatabilmek için kımlıdandığında, inledi. Ben de önündeki kabarıklığı hissederek soluğumu içime çektim. Kalçalarını ona doğru bastırdım. İnanılmaz bir histi. Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Karnımda hafif bir ısınma hissediyordum ve her hareketimde bu biraz daha artıyordu. Brandon'ın ellerini karnımda hissettim. Düğmelerimi açtı ve göğüslerine dokunmaya başladı. Yatakta doğrulup oturdu ve göğüsle-

rimi öptü. Utanç verici şekilde sesli soluk alıp veriyordum ama durdurmak için de pek uğraştığım da söylenemezdi. Doğruldu ve başımı geri attım. Böyle bir şeyi ilk defa hissediyordum. Brandon ellerinden birini indirip kalçama dokundu, hareketime yardımcı olmak istemişti ama elini yakaladım, diğer elimle de çamaşırlarımın bir yanından tutup çekiştirdim. Brandon ne yapmak istediğimi anladı ve beni yarı yarıya göğsünün üzerine yatırıp dirseğinin üzerinde doğruldu.

Beni öpüyordu, boşta kalan eli de çenemden başlayıp tüm gövdeyi dolaşıyordu. Elini, yeniden çeneme getirdiğinde alıp pembe satenin içine kaydırdım, ne istediğimi anlamasını istiyordum. Parmaklarını bastırduğunda karnımdaki sıcaklık arttı ve onu daha fazla öpemez oldum. Açıklayamadığım bir his bacaklarımın arasında dolaşmaya başladı. Brandon parmağını daha çok bastırduğunda yüksek sesle inledim. Parmağını kalçamın hareketiyle uyumlu hâlde kaydırıyordu. Birkaç dakika sonra hissettiğim şey daha da arttı. Ne olduğunu bilmiyordum ve bir yanımda durmasın istiyordu ama diğer yanımda buna hazır değildi. “Tanrım. Bebeğim... Ben.”

Brandon beni öperek usulca, “Devam et bebeğim,” dedi. “Bırak kendini.”

Neden bahsettiğini anlamadım ama kendimi Brandon’ın eline bir kere daha bastırduğumda tüm bedenim yoğun bir enerjiyle patladı resmen. Brandon beni bir yandan öpüyordu: bu şekilde zevkten attığım çığlıkların büyük bir kısmını bastırmıştı. Vücudumda aklımı başımdan alan spazmlar oluyordu. Bırak kendini derken bunu kastetmişti. Aman. Tanrım.

Brandon beni kollarıyla sardı ve beni kendine iyice çekti. Şakağımdan öptü. “Seni seviyorum Harper,” dedi. Başımı evet anlamında salladım, hâlâ nefesimi normale döndürmeye çalışıyordum. “Seni...çok...seviyorum... Vay be.”

Sessizce gülüşü vücudumu salladı. Beni daha sıkı sarak yorganı daha yukarı çekti. Tamamen gevşemiş bedenim uykuya teslim oluncaya kadar yanaklarıma ve çeneme öpücükler kondurdu. Uykuya dalmadan hemen önce onun bana, beni hep seveceğine dair yemin edişini duyduğuma yemin edebilirdim.

Hasret's Sisters Planet

6

“Niye böyle yapıyorsun?” diye tısladım.

Bana dünyadaki en rahatsızlık verici şeymişim gibi bakmaya devam etti ve nedeni hakkındaysa hiçbir fikrim yoktu.

“Seni gücendirecek bir şey mi yaptım? Pazar gününden beri benimle konuşmadın.” O gün günlerden perşembeydi. “Bugünlerde pek değişken davranıyorsun. Ne beklemem gerektiğini açıkçası bilemiyorum da.”

Ağzı sımsıkı kapalı hâlde kaşlarından birini kaldırdı. Kaşı gür saçlarının arasında kayboldu. Chase ve ben son zamanlarda yaşanabilecek en garip ilişkiyi yaşıyorduk. İlişkinin seyri başımı döndürüyordu.

Bree beni, ayda bir pazar günleri düzenledikleri aile toplantısına götürmüştü. Her ne kadar anneleri Claire’in, ben eşikten içeri adımımı atar atmaz beni kucaklaması başta garip gelse de kısa süre sonra ona ve kocası Robert’a resmen âşık oldum. Son derece sevgi dolu, eğlenceliydiler ve açıkçası onlarla zaman geçirmeyi, Chase’in evindeki partilere yeğlerdim; hele ki parti geçen hafta Carter sayesinde olaylı geçen bir parti gibiyse.

Beni en çok kızdırsa Chase’in şiddetli duygu değişimleriydi. Son üç haftadır benimle çok az konuşuyordu ama ailesinin evindeyken beni hiç yalnız bırakmazdı. Kaliforniya’daki ikinci gecende tanıştığım eleman gitmiş, yerine başkası gelmiş sanırdınız. Esprili, tatlı ve inanılmaz yetenekli biri oluvermişti. Babasıyla çevirdiği geyikler genelde

kalanlarımızı gözyaşları içinde bırakıyordu. Annesine davranışları ise ki Bree ve ben neredeyse önümüzü ilikleyecek hâlde izliyorduk, insanın aklını baştan alacak cinstendi. Elimizdeki bardaklar ne zaman boşalacak olsa, o hemen doldurmak için yanımızda bitiveriyordu. Herkesin rahat etmesi, kimsenin bir şeylerinin eksik olmaması için etrafta dört dönüyordu. Annesine verdiği öpücüklerse, şimdiye kadar ondan gördüğüm en sevgi dolu şeylerdi.

Chase'in evindeydik ve gitmek için hazır olduğumu Bree'ye söylemek için onun odasına gitmiştim. Bir çizim defteri buldum. Çok şaşırmıştım. Chase'e bunu, daha sonra ailesinin evindeyken sordum. Yukarı çıkıp bir kucak dolusu çizim getirmişti. Çok yetenekliydi. Bree'nin beni, piercinglerimizi yaptırmak için götürdüğü dükkânda dövme ustası olarak çalıştığını söylediğinde pek de şaşırmadım. Gösterdiği her çizime coşkuyla her yorum yaptığımda gözleri parlıyordu. Hissettiğim şeyleri umutsuzca düşünmemeye çalıştım. Geçen pazar günüyse, kolları için istediği yeni bir desen üstünde çalışmasını izledim. Ailesi salonda film izliyordu. Bir ara içim geçmiş ve Chase'le koltukta uyuyakalmışım. Televizyondan gelen bir gümbürtüyle sıçrayarak uyandım.

"Televizyondan geldi," diye fısıldadı bana doğru dönerek. Parmaklarıyla yanağımı okşayarak, "Şimdi kımıldama Prenses," dedi.

"Kımıldamayım mı? Neden?"

"Bitirmek üzereyim. Bana bir iki dakika ver."

Elinin kâğıt üzerinde hareket ettiğini işittim ve koltuğun önüne çömeliş de yüzüme bakana kadar bekledim. Nefesimi tuttum. Elektrik mavisi gözleri, hafifçe aralık dudakları-

ma kaydı. Dudaklarını dalgın dalgın ıslattı. Yüzüme bakarken alt dudağını ısırdı.

“Neden hareket etmeyecekmişim?” diye sordum aramızdaki mesafeyi kapatırken .

Aniden durdu ve birkaç kere gözlerini kırıştırdı. “Ah, ım. Şey... Bak. Ürkme tamam mı? Seni korkutmamaya çalışıyordum.”

“Birine ‘ürkme’ dememelisin. Bu lafların kendisi zaten ürkünç.”

Chase gülümsedi. “Tamam, o zaman bana vurmayacaksın da.”

Gözlerimi deviremeden yaptığı çizimi gösterdi. Ağzım açık kaldı. Yanaklarımın resmen yandığını hissettim. Chase ise beni yanlış anladı, resmi çekerek usulca lanet okudu.

“Ürkünç olduğumu biliyordum,” dedi.

“Chase,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ürkünç filan değildi. Yeniden görebilir miyim?” Kılı kımıldamadı. Defteri almak için kolumu uzatarak, “Lütfen,” dedim.

İçini çekerek defteri bana verdi. Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Özür dilerim,” dedi. “Ama çok güzel görünüyordum. Şansı kaçırıramazdım.”

Bunu söyler söylemez kıpkırmızı kesildim. Birden tüm dikkatimi elimdeki kâğıda vermeye karar verdim. Çok güzeldi. Mahcup ediyordu ama bir yandan da dikkat çekiyordu. Yüzümde yakaladığı ışığı resme yansıtmıştı ve resim âdeta siyah beyaz fotoğraf gibi görünüyordu. Tek kelimeyle mükemmeldi. Saçlarım yüzümün önüne düşmüş, boynuma ve göğsüme hafifçe yayılmıştı. Ağzım hafifçe açılmış, kirpiklerim usulca yanaklarımın üstüne düşmüş hâlde duruyordu. Resim benden çok farklıydı. Hatta yastığı kavramış elimi, başımın altındaki yastığı, göğsümün üstüne çektiğim battaniyeyi tüm detaylarıyla çizmişti. Ne kadar uzun süre gözlemlediğini, sonra bunu bir de çizmekle uğraştığını dü-

şününce tüylerim diken diken oldu. Hepsini de ben uyurken yapmıştı. Yanılıyordu, bu ürkünç filan değildi, çok güzeldi ve garip bir şekilde mahrem bir yanı vardı.

“Chase bu-” dedim boğazımı temizleyerek. “Bu inanılmaz bir şey.” Bu kelimeler de tam olarak anlatmama yetmemişti.

“Gerçekten mi?”

Gözlerinin içine baktım ve gülümsedim. “Evet.”

Orada öylece birbirimize bakarak oturduk. Aklım ve kalbim ikiye bölünmüş hâldeydi. Bir yanı, resmin bana dair gösterdikleri üstüne oynamamı söylüyor, diğer yanımsa kalkıp gitmemi istiyordu. Bir karar veremedi televizyondan birkaç patlama sesi daha geldi ve irkilerek birbirimizden uzaklaştık.

Geçen pazar gününü düşününce yüzüm yanmaya başladı. Chase’in kızgın yüz ifadesi ise yerini kafası karışık bir ifadeye bıraktı. Ona olan saygımı bir yana bıraktım ve Chase’in nadiren görünen yüzünü özleyerek yeniden ona karşı olan öfkemin öne geçmesine izin verdim. Pazar günleri neden o kadar farklı davrandığını bilmiyordum ama eskiden hafta içinde bana en azından selam verirdi. Hafta boyunca Bree ya da Brandon’la olduğum için benimle daha fazla zaman geçirmesini beklemiyordum elbette ama pazar günü olan o şeyden sonra benden cüzzamlıymışım gibi kaçması-na da anlam veremiyordum.

“Her neyse. Seni çözmeye çalışmaktan çok sıkıldım. Pislilik gibi davranacaksan hiç durma ama pazar günleri de aramızda her şey güllük gülistanlıkmiş gibi de davranma.”

“Yine mi bu konu?” dedi yuhalarcasına.

“Aha mucize! Konuşuyor.”

“Kafanı mı karıştırıyorum? Tanrım, Harper, bu çok gülünç,” dedi gülerek. Sonra bana gözlerini kısarak baktı. “Bunu bana kendinden uzak durmamı söyleyen ama ilk sonunda kendini kollarıma atan kız mı söylüyor? Benden uzak durmamı istiyordun, hatırladın mı?” Chase bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri adım attım. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatarak kulağıma fısıldadı. “Kaçınılmaz olana neden karşı koyuyorsun bebeğim? Beni istiyorsun. Şu anda bile vücudun titriyor, çünkü bana dokunmamak için kendini zor tutuyorsun.” Parmak uçlarıyla elime dokundu ve gülümsedi. “Benim bir dokunuşumla tüylerin diken diken oluyor. Benden gitmemi istediğini şimdi söyle bir de.”

“Tam bir pisliksin,” diye gürledim ve bir adım daha geri çekildim. “Neden doğru düzgün arkadaş olamadığımızı anlayamıyorum. Haftanın diğer günleri beni görmezden gelip de beni pazar günleri arkadaşın ilan etmeni istemiyorum. Her gün aynı şekilde davransana bana. Nasıl davranacağına karar ver. Beni de durumdan haberdar et.” Etrafından dolaarak gitmeye yeltendim ama elini duvara dayayıp geçme-me izin vermedi.

“Eğer sen söylersen, ben de söylerim.”

“Ne söyleyeceğim?”

“Ne hissediyorum biliyor musun? Sanki Harper’ın etrafındaki bir grup erkekten biriymişim de herhangi bir şey elde edemiyormuşum gibi geliyor. Söyle bana, arkadaşın-mış gibi davranırsam, seni de becerebilecek miyim?”

Yumruğumu Chase’in kusursuz şekilli burnuna savurdum ama ben daha dokunamadan Chase duvara savruldu. Brandon bir kolunu Chase’in boğazına bastırmıştı ve yüzü de sinirden kıpkırmızıydı.

“Ona ne dedin sen?” diye gürledi ve Chase’i daha sert şekilde duvara çarptı.

Chase ona cevap olarak Brandon’ın suratına tükürdü.

Brandon boşta kalan eliyle Chase'i tişörtünden tutup kendine çekti. Diğer elini ise yumruk yapıp Chase'in karnına vurdu. Chase şöyle bir sarsılıp duvara çarptı. Brandon yeniden Chase'e vurmak için döndü ama bu defa Chase ona sol yumruğuyla cevap veriyordu. Onlara durmaları için bağırmaya başladım ama onlar bir şekilde yerde yuvarlanmaya başladılar. Chase Brandon'ın üstüne çıkmıştı. Diğer ev arkadaşları odadan çıkıp gelirken, Brandon Chase'in başının yanına bir yumruk attı. Chase yeniden Brandon'a tükürdü. Bu defa tükürüğü kanlıydı.

"Hay be, gene mi?" diye öflledi Brad, koşarak yanımdan geçerken. Chase'i kollarından tutup geri çekti. Derek Brandon'ı yerde tutarken Zach de Chase'i salona götürmede Brad'e yardımcı oldu.

"Hay lanet olsun, Prenses," dedi Drew bir kolunu omzuma dolayıp hafifçe sarsarak. "Milletin aklını başından alıyorsun gerçekten. Bu evde geçirdiğimiz en ilginç iki ayı geçiriyoruz ve olay tamamen senden kaynaklı."

"Drew."

"Efendim, Prenses?"

"İlerde çocukların olsun istiyorsan, gitsen iyi olur."

Diliyle küçümseyici bir ses çıkardı ama yine de akıllı uslu uzaklaştı. "Çok dokunaklı. Hey B, şey, yüzünde bir şey var."

"Kalkmasına yardım edeceğim," dedi Derek uyarırcasına. Drew arka bahçeye seğirtti.

Derek onu kaldırır kaldırmaz Brandon kalkıp, ban tek kelime etmeden banyoya gitti. Derek Brandon'ın sırt çantasını alarak bana Brandon'ın odasını işaret etti.

"Onu odada bekle. Onunla bir konuşacağım. Gerçi ne diyeceğini de biliyorum ya. Sadece birkaç dakika sürer. Ve Harper?"

"Hı?"

“Chase`den uzak dur. Böylesi işleri kolaylaştıracaktır.”

Pancar gibi kızardım ve kendimi Brandon`ın odasına kapatmadan önce başımla onayladım. On dakika kadar oda da yalnız kaldım ama bu bana resmen üç saat gibi geldi. Birçok kapının açılıp kapandığını, evin farklı yanlarından gelen sesleri, bağırışmaları duydum. Muhtemelen Chase`in Brandon`ı kışkırtmak için söylediği şeylerdi. Kısa bir süre sonra bağırışlar yükseldi ve Brandon Chase`i tehdit etmeye başladı. Kapı açıldı. Derek ve Drew Brandon`ı güç bela içeri ittiler.

“Sakin ol adamım!” dedi Derek sıkıntılı bir sesle. Bir yandan da Brandon`ı göğsünden itiyordu ki Brandon odadan çıkmasın. “Seni daha da kızdırmaya çalışıyor. Sakinleş artık.”

“O benim!” diye gürledi Brandon ve yeniden çıkmaya davrandı.

“Tamam, senin ve şu anda da onu deli gibi korkutuyorsun. Sakin ol!”

Brandon beni görünce dışarı çıkmaktan vazgeçti. Diğer ikisi çekilip gidince Brandon kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi ama bana dönüp bakmadı bile. Başını kapıya, ellerinden birini de duvara yasladı.

Yataktan kalkmaya yeltendim ama Brandon`ın sesi beni durdurdu.

“Dur. Bana bir dakika ver.”

Dört gergin dakikadan sonra ayağa kalktım ve “Gideyim ben -” dedim.

“Seni yurda götüreyim,” dedi. Sonra bana bakarak başını iki yana salladı ve “Dur. Derek`ten seni götürmesini isteyeyim,” dedi.

Midem düşmüş gibi hissettim. Asıl planladığım ona biraz daha zaman vermek için dışarı çıkmaktı. Benden gitmemi isteyeceğini tahmin etmemiştim. Genellikle “sadece

hafta sonları” kuralımızı esnetmeye çalışırdı ve o gece aslında geçen cumartesiden beri ilk defa birlikte kalacağımız geceydi ama o benden yurda dönmemi istiyordu. Hatta beni geri götürmek de istemiyordu. Chase’le ettiği kavga yüzünden bana mı kızgındı yoksa? Boğazım düğümlendi. Başımı sallayarak onayladım ve çantamı aldım.

“Şey, beni bir otele bırakır mısın?” diye sordum Derek’e arabasına binince.

“Otele mi? Yurda gitmek istemiyor musun?”

“Hayır. Bree bu gece orada Konrad’la birlikte kalacak. O yüzden otele gideceğim.

En yakın yere gidinceye dek ağzını dahi açmadı ama inerken bana, “Brandon’a çok yüklenme, tamam mı?” dedi. “Onu affetmeye çalış, sana bunu yaşattığı için kendini gerçekten kötü hissediyor.”

Ne? Neyi yaşatıyordu ki? Tanrım, benden ayrılacak mıydı yoksa? Ondan Chase’le kavga etmesini ben istemiştim ki, ben halledebilirdim. Gözlerim doldu ve Derek’e beni bıraktığı için teşekkür dahi edemedim. Ağzımı açtığında hıçkırmaktan korkuyordum.

Derek arabadan inip benimle resepsiyona kadar geldi. Hâlâ konuşamıyordum, o yüzden resepsiyonist kadınla benim yerime o konuştu. Kadın gerekli işlemleri yapabilmek için kart sorduğunda Derek cüzdanını çıkardı. Kolunu yakalayıp başımı hızlı hızlı sağa sola salladım ve gözlerimden yaşlar düşmeye başladı.

“Seni istemesem de burada bırakmam gerekiyor, Prenses. En azından olanlardan sonra kalacağın yerin parasını ben ödemiş olayım.” Kartını, dik dik bakan kadına uzattı. Oda kartını aldığımızda Derek beni garip bir şekilde kucakladı ve geri çekilip, “Herhangi bir şey gerekirse, birimize haber ver,” dedi.

Kadının, “Pislik,” diye usulca mırıldandığını duydum.

Asansöre bindiğimde durumun dışarıdan nasıl görünmüş olduğunu düşündüm. Benim ağlamam ve Derek'in sözleri, kadında Derek'in aslında berbat biri olduğunu düşündürmüştü muhtemelen. Zavallı Derek.

Odaya ulaşır ulaşmaz yatağa kıvrıldım. Kalbim yine, her zaman seveceğim adam için paramparçaydı. Bir saat kadar sonra aradı ama ne diyeceğini bildiğimden çağrıyı reddettim ve telefonu tamamen kapattım. *Belki de bu şekilde kendinin beni istemediğini anladığımı anlamıştır,* diye düşündüm.

Bir süre sonra yüksek bir güm sesiyle sıçrayarak uyan-
dım ve ilk başta nerede olduğumu hatırlayamadığım için
ürktüm. Gümleme yeniden başladı. Kapiya baktım, saatin
kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama Brandon
en son saat ondan önce aramıştı. Saat epey geç olmalıydı.
Acaba sarhoş birileri odasını mı karıştırmıştı?

"Harper, bebeğim kapıyı aç."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yatakla resmen güreşerek
kalktım. Tanrım, o telefona cevap vermem gerekiyordu. Te-
lefonda ayrılmak, yüz yüze ayrılmaktan daha kolay olurdu.
Birkaç derin nefes aldıktan sonra kilitli kapıyı açtım.

Brandon içeri girip beni kollarına aldı. Telaşlı bir hâl-
de, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. "Sen ne yapıyorsun
sevgilim?"

Ben mi? Asıl o ne yapıyordu ve beni neden öpüyordu?

"Aklımı kaçırıyordum az daha, telefonu neden kapattın?"

"Ben- seninle konuşmak istemedim."

Yüzü asıldı. Kolları iki yana düştü.

"Konuşamazdım. Senin benden ayrılmana dayanamaz-
dım."

"Haaa, dur... Ne? Ayrılmak derken? Senden neden ayrı-
layım?"

Umutsuzca her şeyi ve Derek'in söylediklerini hatırla-
maya çalıştım. "Sen... git-gitmemi istememiş miydin?"

“Hayır!” Omuzlarını göğsüne doğru çekip yüzümü avuçları arasına aldı. “Kavga yüzünden korkup benden uzaklaşmak istediğini sanmıştım.”

Gırtlığımdan bir hıçkırık yükseldi ve sıcak göz yaşları yanaklarımdan dökülmeye başladı. Başımı iki yana sallıyordum.

“Bebğim,” dedi usulca ve beni yeniden kucaklayarak, “aklını mı kaçırdın sen?” diye sordu. “Seninle birlikte olmak istemeyeceğimi nereden çıkardın? Evde, yüzünü o kadar dehşete düşmüş görünce yaptığım şeyden nefret ettim. Senin önünde kendimi o kadar kaybetmemem gerekirdi.”

“Ayrılmıyoruz değil mi?”

“Tanrım, hayır.”

Çok rahatlamış hissettim birden. “Odandayken korkmuştum ama bana kızdığını sanmıştım. Benim yüzümden bir kavgaya daha girdiğin için kızdın sandım. Herkesin buna bulaşması da çok kötüydü zaten.”

“Harper senin için her zaman kavgaya girerim, kim olursa olsun,” dedi ve beni öptü. Sonra, “Hemen geri döneceğim, tamam mı?” deyip çıktı.

Ben daha ağzımı açamadan dışarı çıkmıştı. Koridorda koşarak ilerliyordu. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde beni kucağına alıp öpmeye başladı ve yatağa götürdü.

“Nereye gittin?” diye sordum nefesi kesilmiş hâlde.

“Pazar sabahına kadar odayı kiraladım,” dedi yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle. Hızlıca üstündeki tişörtü çıkardım.

“Prenses, dur da konuş benimle.”

“Neden? Ne kadar sürtük olduğumu yeniden yüzüme mi vuracaksın?”

“Hayır,” dedi yarı kükreyip yarı iç çekerek. “Senin sürük olduğunu filan düşünmüyorum. Sen sadece çok kötü bir gününe denk geldin.”

“Dur tahmin edeyim Chase, beni üzdün, çünkü deli gibi kızgındın... Değil mi?” diyerek bana aylar önce söylediği cümleyi yüzüne çarptım. Yüzü soldu.

Elini kaldırıp saçlarımı okşadı. Başımı geri çektim. Gözlerimin içine bakıyordu. “İşte, bu yüzden senin için asla yeterince iyi olamayacağımı söylüyorum. Tek yaptığım seni üzme Prens.”

“Bu senin benim için ne kadar iyi olup olmadığınla alakalı değil. Sadece arkadaş olalım istiyorum ama sen bunu imkânsız hâle getiriyorsun.”

Arkadaş, diye mırıldandı ağzının içinde. Kafasını kaşıyıp saçlarını avuçladı. “Peki,” dedi. “Arkadaşız. Ama benden evde ve okulda uzak durmalısın.”

“Ne? O zaman son üç haftadır olduğumuz hâlimize döneneceğiz. Bu bir şeyi değiştirmiyor ki.”

“Böyle olmak zorunda,” dedi. Bir an yüzünü çevirip başka bir tarafa baktı. Sonra yine bana dönerek, “Pazarları seni yalnız yakaladığım tek gün. Ancak o zaman vakit geçirebiliyoruz,” dedi. Cevap vermek için ağzımı açtığımda beni durdurdu. “Oraya benim için gelmediğini biliyorum. Ama oradasın işte.” Dizlerini hafifçe kırdı ve göz göze geldik. “O günlere ihtiyacım var Harper ama sen gittikçe onunla daha da yakınlaşıyorsun. O zaman da ikimizin yakın durması pek de iyi bir fikir hâline gelmiyor. O yüzden uzak durman lazım. Lütfen.”

“Chase...”

“Sen yokmuşsun gibi davranmanın kolay olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Seninle konuşamamaktan nefret ediyorum. Seninle yaşlı evli çiftler gibi didişememekten, her günümü senden uzakta geçirmekten nefret ediyorum.

Ama böyle olmak zorunda. Brandon benden nefret ediyor ve Prenses, inan bana haklı da. Sana yaptığım onca şeyden sonra hâlâ arkadaşım olmayı düşünüyorsan, bu sadece pazar günleri olmak zorunda.”

“Brandon arkadaş olmamızı umursamaz,” dedim kendim de pek inanmayarak.

Gülümseyip başını iki yana salladı. “O kadar saf olmadığını biliyorum. Gidip annem ve Bree’yle öğle yemeği yiyin. Sonra gel de son kalan çalınmış saatlerimi sizinle geçirebileyim.”

Kapıya doğru yürüdüm ama durup omzumun üstünden arkaya baktım. “Chase?”

“Efendim Prenses?”

Bakışını yakalamıştım. “Beni üzmekten vazgeçer misin? Her ne olursa olsun?”

Koridoru geçip yanıma geldi ve bana sıkı sıkı sarıldı. “Gidip bir şeyler ye tatlım.”

Bunun bir evet olup olmadığını anlayamadım ama meseleyi daha fazla zorlamamaya karar verdim.

Son üç ay o kadar belirsiz geçmişti ki. Son dönemi üç A ve bir de B ile bitirmiştım ve yeni dersleri almak için sabırsızlanıyordum. Bree isteyebileceğim en iyi oda arkadaşıydı; San Diego’da birçok yeri bana o göstermiş, okul hayatına alışmamı sağlamış ve beni ailesiyle tanıştırmıştı. Hiç sahip olmadığım kardeşim gibiydi ve ben de onu çok seviyordum. Hâlâ her pazar gününü ailesinin evinde ve Chase ile birlikte geçiriyorduk. O gün, Brandon’dan tek uzakta geçirdiğim gün olmasına rağmen bir aile içinde olmak harika bir duyguydu. Kısa zamanda pazar günlerini iple çeker oldum. Büyürken bu türden şeyleri kaçırmış olmama üzülüyordum gerçi ama Robert ve Claire beni aralarına çabucak almışlardı ve ben de onlara bundan ötürü minnettardım.

Aynı tahmin ettiğim gibi, Efendi’den sadece ayda bir haber alabiliyordum. O da elektronik posta yoluylaıydı. Onu haftada bir aramaya çalıştım ama telefonlarımı asla açmadı ve çağrılarımı hiç geri dönmedi. Bu beni, aynı evde olduğum zamanlardaki gibi o kadar da rahatsız etmedi; onunla sadece çok gerekliyse konuşturdum. Carter’laysa artık neredeyse hiç konuşmuyorduk. Her ne kadar eski hâlini özlesem de arkadaşlığımızı bitirmemiz en iyisi olmuştu.

Hâlâ bana mesajlar atmaya devam ediyordu, genellikle de hangi striptiz kulübüne gittiğini ya da en son kimle yatıldığını aktaran mesajlar oluyordu bunlar. En son birliğinin Afganistan’a gittiğini ve evlenmelerinden bir gün önce bir

kızla kaçtığını duydum. Onun bu yeni hayat tarzına sebep olanın ben olduğumu düşünüp endişelenmeye başlamıştım ki Bree ve Claire bu düşünceleri benden uzaklaştırdılar.

Chase ve bense hâlâ o farklı arkadaşlığımızı sürdürüyorduk. Hafta içi hiç konuşmuyor, pazar günü geldiğindeyse beni, Claire ve Bree ile kızlar günü yapmıyorsak eğer, beni bir an bile yanından ayırmıyordu. Kısa bir süre sonra o günlerden nefret ettiğimi fark ettim. Her ne kadar çok istesem de ona karşı olan duygularım hiç değişmemişti. Aslında birbirimizi her gördüğümüzde birbirimizi daha çok arzuluyorduk, benim istediğim gibi azalıp gitmiyordu bu his. Şükran Günü'nde koridorda birbirimize rastladık. Beni durdurup elini çenemde, yanaklarımda ve boynumda gezdirdi. Sonra beni nazıkçe duvara dayayıp bana yaslandı. Nefesimin hızlanmasına ve kalbimin deli gibi atmasına rağmen bir şekilde beni öpmesini istemediğimi söylemeyi başardım. O zamandan beridir bunun kadar birbirimize yaklaşmamıştık. Ona karşı istemediğim hislerimin devam etmesine anlam vermiyordum ama arkadaşlığımız için orta bir ol bulmamızdan memnundum ve bildiğim kadarıyla artık Brandon'la eskisi kadar kavga etmiyorlardı. Brandon gerçekten de harika biriydi. Bana dünyadaki en değerli şeymişim gibi davranıyordu ve biz ayrılamazdık. "Sadece hafta sonu" kuralımız Ekim'in ortasına dek ancak sürebildi; artık hemen her gün birlikte uyuyorduk. Vaktimizin çoğunu onun yatağında geçirmemize rağmen uyumuyorduk. Brandon'la birkaç kere daha ileri gitmiştik ancak o her zaman ikimizi de zamanında durdurabilmişti. Onun bu yanını çok seviyordum. Hazır olduğum zamanı söylememi istemişti. Her ne kadar bazen çok ileri gitsek de ona hâlâ bir şey söylememiştim ve o da beni zorlamamıştı. Bree ve ben onun birçok maçına gitmiştik, o da hiçbir maçında kaybetmemişti. Maç sonlarında Korkuluk ona avuç dolusu para veriyor, o da onları sayma-

dan alıyordu. Ne kadar kazandığını merak ediyordum ama kısa bir zaman sonra sorsam söyleyeceğini fark ettim. Artık çatlak kaburgalar yoktu ama eve bazen patlak dudakla ya da açılmış kaşlarla geliyordu. Şahsen kaşının açılmasını tercih ediyordum, dudağı patladığında işler zorlaşıyordu.

Beni Noel için Arizona'ya götürdü; annesi ve kardeşi Jeremy ile tanıştım. Annesi, eve birini getirdiği ve yine bir tatili erkeklerle çevrili geçirmediği için sevinçten havalara uçtu. Annesinin yemek pişirmesine yardım ettim, birlikte maniküre gittik ve bir akşam erkekleri evden yolladıktan sonra romantik komedi filmler izledik. Kendimi onun ailesinde kolaylıkla hayal edebiliyordum. Geçirdiğimiz dört aydan sonra ilişkimiz beni ilk defa korkutmuştu ama heyecanlanmıştım da. Evlilik hakkında konuşmaya hazır mıydım, bilmiyordum ama sanırım Brandon'la bu yola çıkabilirdim.

Brandon tüm kış tatili boyunca Arizona'da kalmayı planlamıştı ama Bree'ye çoktan yılbaşını beraber geçireceğimize söz vermiştim. O yüzden San Diego'ya yeniden uçmuştum ve havaalanından çıkmak üzereydim. Erkek arkadaşımı aramak için telefonuma uzandım ama o anda tatilin geri kalanında onu göremeyeceğimi düşünerek içim burkuldu. Brandon ve ben tanıştığımızdan beri her gün en azından birkaç saat geçiriyorduk. Bu iki hafta gerçekten can sıkıcı olacaktı.

"Bebeğim sağ salim ulaştın mı?"

"Evet! Valizimi şimdi aldım, Bree'nin beni gelip almasını bekliyorum."

"Ne zaman orada olacak?"

"Valizimi alırken evden çıktığını söylemişti. Aha geliyor."

"Peki, seni sonra ararım o zaman. Bu gece için iyi eğlenceler ve şimdiden iyi yıllar. Seni seviyorum."

Dudağımı ısırarak gülümsedim. Derin, boğuk sesiyle bir şeyler söylemesi kalbime neşe veriyordu. “Ben de seni seviyorum Brandon,” dedim ve telefonu kapatıp en iyi arkadaşım tarafından makaraya sarılmadan hemen önce telefonu cebime tıkmayı başardım.

“Ah Tanrım, Harper seni çok özledim! Sensiz iki hafta çok uzunmuş gibi geçti!”

“Ah! Bree, ben de seni özledim. Bir dahakine valizde seni de götürmek lazım.” Bagaja eşyalarımı yerleştirdikten sonra arabaya atladım ve havaalanı trafiğiyle resmen güreşe başladık. “Bu gece nereye gidiyoruz?”

“Sen seç, bizimkiler bir parti veriyor. Ailem de bir parti veriyor. İnan bana kulağa geldiği gibi sıkıcı filan değildir. Her zaman bir sürü kişi gelir ve herkes içip poker oynar.”

“Konrad da orada olacak mı?”

Bree gülümsedi ve tek kaşını, sanki cevap aşıkarmış gibi kaldırdı. “Ben oradaysam, evet.”

“Annenle babanın evine gidebilir miyiz? Onları da özledim,” dedim. Şükran Günü’nde Claire ve Robert, onlara kendi ebeveynlerim gibi davranmazsam benimle konuşmayacaklarını söylemişlerdi. Başlarda tatlı bir şakaydı ama sonra yapışıp kaldı.

Bree telefonda Konrad’la konuşurken telefonum kapandı. Yeniden açtığımda Chase’in mesaj attığını gördüm.

Chase – ‘Bu gece evde mi olacaksın?’

Ben – ‘Hayır, ailenle olacağım.’

“Romeo mu arıyor?” diye sordu Bree müziği açarken. “Şey... Evet.” Neden yalan söylediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama şu anda kendimi gerçekten garip hissediyordum.

“Arizona’da eğlendiniz mi?”

Aşağı yukarı kımıldattığı kaşlarına gülerek, “Elbette

ama o kadar da değil. Hevesini kursağında bıraktığım için özür dilerim,” dedim.

“O zavallı çocuğu öldüreceksin Harper! Ne kadar oldu? Dört ay mı? Beş mi?”

“Biliyorum, biliyorum. Sadece beni neyin durdurduğunu bilmiyorum. Sanki hiç şansımız olmamış gibi. Ben... Bilmiyorum işte.”

Hemen müziği kapattı, bu pek de iyiye işaret değildi. “Siz ikiniz iyi misiniz?”

“Evet Bree, olabileceğinden de iyiyiz. İnan bana! Bu öyle bir şey değil, sadece ben doğru zamanın geldiğini düşünüyorum.”

“Madem öyle diyorsun. Ama ciddiyim, şimdi değilse yakında patlayacak bu çocuk.”

“Evet, hep bunu diyorsun.” Chase’in nasıl olduğunu sormak için ölüyordum. Konuşmasak da en azından her gün birbirimizi görüyorduk. Birkaç dakika önce mesaj atmasıyla birlikte, onu göreceğim diye kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. “Ailen nasıl?” diye sordum.

“İyiler. Aslında, annem sen Noel’de yoktun diye ağladı.”

“Ne? Ciddi misin?”

“Evet. Noel gecesi hediyelerin ağacın altındaydı. Bir anda ağlamaya başladı. Ben de sakinleşsin diye hediyeleri odama götürmek zorunda kaldım.”

Ne diyeceğimi bilemedim. İnanamayarak başımı iki yana salladım.

“Ciddiyim Harper, kadın mahvoldu!”

“Hayır, hayır. Sana inanıyorum. Sadece, bana çok değer verdiklerini kafama kazımam gerekiyor. Sen az önce hediyelerin mi dedin? Neden ki?” Bu zamana kadar Efendi’den aldığım tek hediye dizüstü bilgisayarım ve iPhone’umdu. Onları da mezuniyetim nedeniyle vermişti. Dürüst olmak gerekirse aslında onları almayı planladığımı bildiğinden ve

paramı çarçur etmemi istemediğinden aldığını biliyorum. Asla herhangi bir hediye, kart ya da kutlama olmadı; ne Noel’de ne de doğum günlerimde. Hep de böyle olageldi.

“Çünkü hepimiz seni seviyoruz!”

“Ama ben size bir şey almadım ki.”

Bree’nin sesi yumuşadı ve elimi tutarak bana, “Senden almanı bekleyerek almadık ki onları,” dedi. “Hepsi Efendi’nin sana nasıl bir çocukluk geçirttiğini biliyor. Sadece sana gerçek bir Noel nasıl olur onu göstermek istemiştik.” Işık yeşile dönene dek bana baktı. “Onunla konuştun mu?”

“Hayır. İki kere aradım ve mesaj bıraktım.” Öf be, gerçekten de boktan bir aile hayatım vardı benim. Bree’nin ailesi beni Noel için evlerine çağırmıştı. Hatta Brandon... “Aman Tanrım, Bree; gerçekten salağım ben!” diye gürledim.

“Ne, hayır, değilsin!”

Boynumdaki kolyeyi çekip çıkardım. “Bu Brandon’dan.”

“Noel’de vermek için Tiffany’dan sana kolye mi almış? Güzel seçim!”

“Bana Noel’de vermedi. Buraya gelmeden hemen önce verdi bunu. Başta çok garip olduğunu düşünmüştüm, çünkü daha önce bana hediye filan almamıştı. Noel’den hemen sonra da beraberdik, yani hemen sonrasında almış olsa bilirdim. Ama Efendi’yle tatillerimin nasıl geçtiğini ve onun da telefonlarıma cevap vermediğini biliyordu. Galiba Efendi’nin ne boktan olduğunu bir kere daha gösterecek olsa daha da üzülebileceğimi düşünmüş olmalı.”

“Brandon gerçekten iyi çocuk Harper. Onunla olduğun için gerçekten seviniyorum.”

Kolyeyi elimde sıktım ve içimi çektim. “Ben de,” dedim. Birkaç dakika müzik dinleyerek sessizce oturduk. “Ee, annenin durumu dışında, diğerleri nasıl?”

“Oldukça iyiler. Epey bir dinlendik. Annem örgü örmeyi

öğreniyor. Nene şakaları yaptığıın zaman çok sinirleniyor. Babam ve birkaç arkadaşı da golf turnuvasına katıldı.”

“Ee, nasıl gitti peki?”

“Ah... Sakın bu konuda babama soru sorma.”

“Anladım,” dedim. Babası golfu gerçekten seviyordu. “Chase nasıl?”

“Hiç bilmiyorum ki. Bu aralar çok suratsız.”

“Ne zaman değil ki, Bree?”

Burnundan bir ‘hıh’ sesi çıkararak, “Normalden de kötü hâle geldi demek istemiştım aslında,” dedi. “Gerçekten, okul tatile girdiğinden beridir kimseyle düzgün konuşamıyor. Herkesi haşlıyor. Noel’de de sadece yemekte bizimleydi, sonra hemen gitti. Yemin ediyorum, bu çocuğun bir rahatlaması filan lazım.”

Okulun tatile girdiği gün Brandon ve ben Arizona’ya gitmiştik. Chase’in mutsuzluğunun bu nedenle olduğunu düşününce kendimi tokatlamak istedim. Kendimi de ne sanıyordusam? “Evet, haklı olabilirsin... Vay be, tüm bunlar parti için mi?” Evin önünde bir araba kuyruğu vardı. İnsanlar resmen eve akın ediyordu. Neyse ki garaja girebildik.

“Ne diyorum sana, bu yılın en büyük olayıdır!”

Çantamı aldık ve bir şekilde insanların arasından geçerek Bree’nin odasına ulaşabildik. Üstümü değiştirip elimi yüzümü yıkayabilirdim artık. Bree yolda olduğumuzu haber vermiş olmalıydı; annesi ve babası beni, onun odasında bekliyordu. Beni sıkı sıkı kucakladılar.

“Ah tatlım, seni çok özledik!”

“Nasılsın ufaklık?”

Gülerek ben de onlara sarıldım. “Ben de sizleri özledim. Yukarıda ne yapıyorsunuz böyle? Partinizi kaçırıyorsunuz.”

“Ay sus! Seni karşılamak istedik ve sana hediyelerimiz var,” dedi Bree’nin annesi. Sıçrayıp yatağa oturdu. Orada birkaç hediye kutusu duruyordu.

“Aman. Tanrım. Siz... Gerçekten bana bir şey almanız gerekmiyordu.” O anda kendimi onlara bir şeyler almadığım için kötü hissettim.

Bree kolumdan yakalayarak beni yatağa çekti. “Sana söylemiştim. İçimizden geldi.”

Derin bir nefes aldım ve ağlamamak için kendimi zorladım. Tanrım, buraya gelene kadar hiç de öyle duygusal biri değildim. Bree’nin annesiyle babasının bana, ebeveynlerin nasıl olması gerektiğini göstermesi beni duygusal birine çevirmişti ama buna hâlâ alışamamıştım. Bree bana, bu akşam özel giyebileceğim yeni bir kıyafetle, görür görmez bayıldığım Coach marka bir çanta almıştı. Bree’nin annesiyle babası da bana bir çift deri botla Şükran Günü’nde görüp beğendiğim pahalı bir ceket almışlardı. Bir de sadece hanımlara özel bir spa günü ayarlanmıştı. Orada, hediyelerim kucagımda oturmuş, onlara buğulanmış gözlerle bakıyordum. Boğazım düğüm düğüm olmuştu ve ettiğim teşekkürler ağzımdan güç bela çıkabiliyordu. Bree’nin annesiyle babası beni yanaklarımdan öptüler ve Konrad’ı aşağıdaki bir dolu insandan kurtarmaya giden Bree ile birlikte dışarı çıktılar. Bu gece kullanmayacağım her şeyi kutularına yeniden yerleştirdim. Onları sonra ya yurda ya da Brandon’ın odasına götürecektim. İşim bitmek üzereydi ki kapı hafifçe tıklandı.

“Selam Prenses.” Tanrım, onun sesini özlemiştim.

“Chase,” dedim boğazımı temizleyerek. “Buraya geleceğini sanmıyordum.”

“Sana eve gelip gelmeyeceğini sormuştum,” dedi tereddütle.

“Evet. Ben, sen kendi evini kastediyorsun sanmıştım.”

Oda, her zamanki gibi bizi saran yüksek gerilimle doluydu. Kalbim, Chase çok yakınımda olduğundan deli gibi atmaya başlamıştı. Sessizce kendime lanet okudum. Bu çocuğa herhangi bir şekilde bir şey hissetmek istemiyordum

ama öte yandan gelip beni öpmeyi yeniden denemesini istiyordum. Öylece durup birbirimizi ne kadar izledik bilmiyorum. Derken, yanıma gelip yere oturdu ve bana küçük paketli bir kutu verdi. “Mutlu Noeller, Harper,” dedi.

Kutuyu alıp baktım. Tüm söyleyebildiğim, “Neden?” sorusuydu.

“Çünkü sen benim en sevdiğimsin, hatırladın mı?” dedi hafifçe dudaklarını yukarı bükerek. “Görür görmez bunu sana almam gerektiğini düşündüm. Lütfen aç.”

Yavaşça, belki de onu çıldırtır bir yavaşlıkta, paketi ve içindeki deri kutuyu açtım. İçindeki yüzüğü görünce nefesim kesildi. Gümüş renkli, üstünde kelt üçgeni olan bir yüzüktü. Bunu hep dövme olarak yaptırmak istemiştim. Chase’e bakakaldım ve inanmaz bir şekilde başımı salladım.

“Nasıl bildin?”

“Önüne gelen her şeye bunu çiziyordun.”

Elbette haklıydı. Elimde ne varsa; kâğıt, peçete, falan her zaman bu sembolü çiziyordum. Bunu Brandon’dan başkasının, özellikle de Chase’in fark etmesini beklemiyordum.

“Chase...” dedim daha fazla gözyaşlarımı tutamayarak. Fark etmemesini umarak başımı eğdim ama Chase çoktan fark etmişti.

“Ağlama Harper. Ben verdim diye beğenmediysen geri alırım.”

Kahkaham hıçkırık gibi çıktı ağzımda. “Çok beğendim, lütfen geri alma.”

“O zaman sorun nedir?” dedi başımı kaldırıp birkaç damlayı eliyle silerek. Ellerine yaslanmamak için kendimi zor tuttum, bir aydan beridir hiç fiziksel temas yaşamamıştık. Pazar günleri yepyeni bir Chase olup çıkıyordu ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Çok kibar ve nazikti. Tüm benliğim onu istiyordu.

“Böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım. Yani sırf hediye değil

mesele... Ailen beni seviyor. Böyle bir şeyi şu zamana kadar yaşamamıştım ve bu çok üstün bir şey. Bunu hak edecek ne yaptım ya da ben de sevgimi onlara gösterebiliyor muyum, bilmiyorum.”

“İnan bana, gösteriyorsun,” dedi yüzümü inceleyerek. Kalan yaşları da sildi yüzümden. “Sen özel birisin Harper, seni sevmek o kadar da zor bir şey değil.” Ellerini yüzümden çekip ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Yüzümü yıkadım, saçımı düzeltip makyajımı yaptım ve yeni kıyafetimi giyip yüzüğü parmaklarımda denedim. En sonunda sağ elimin yüzük parmağına taktım onu. Bree’nin boy aynasına bakarak kendime gülümsedim. Gerçekten Bree nasıl alışveriş yapılacağını biliyordu. Kısa, transparan yeşil bir bluz almıştı. Tam da üstüme göreydi. Bunun içine giymem için siyah bir de atlet almıştı. Aldığı dar paçalı soluk renk pantolonu yeni deri çizmelerimle çok güzel tamamlayabiliyordum. Teşekkür etmekte gerçekten kötüydüm ama Bree’nin ailesinin her şeye ne kadar sevindiğini anlamış olmasını umuyordum.

“Ooo! Çok seksi görünüyorsun!”

Etrafımda dönerek Bree’ye yarattığı kombinasyonu gösterdim. “Bayıldım! Muhteşem,” dedim.

“Öyle olacağını biliyordum,” dedi göz kırparak. Sonra Konrad ellerinde içkilerle geldi ve ikisi de poker masasına oturdular.

Bree’nin sandalyesinin arkasında durmuştum ve Chase’i arıyormuşum gibi bir izlenim vermekten kaçmıyordum. Derken ense tüylerim dik dik oldu ve sağıma dönüp baktım. Chase orada durmuş bilinçsizce dudağını ısırp bana bakıyordu. Suratım kıpkırmızı oldu. Bree’nin Konrad’ın parastını nasıl kaybettiğine odaklanmaya çalıştım. Chase yürüyüp geldi. Yanımdan geçerken sağ elimdeki yüzüğe şöyle bir dokundu ve gidip masanın diğer ucuna oturdu. Sıradaki iki

eli izledim. Chase, diğerleri her para kaybettiğinde yüksek sesle gülüyor ve onlarla alay ediyordu. Konrad kalkıp yerine oturmamı söyledi ve parasını kaybetmemem için sert direktifler vererek tuvalete gitti. Yalnız unuttuğu şey şuydu ki insanlar genellikle para kazanmak için benimle oynarlardı; bu konuda berbattım.

“Elindeki tüm çipleri şimdiden verebilirsin Prenses, na-sılsa Konrad gelene kadar hepsi bitecek,” dedi Chase beni kızdırmak için.

“Nihayet,” dedi Bree uzanıp bana fısıldayarak.

“Ne oldu?”

“Nihayet biriyle olmuş olmalı. Son iki haftadır bu kadar mutlu olmamıştı.”

Hakkım yoktu buna ama bir an, Chase’in kiminle olduğunu düşünerek deli gibi kıskandım. Chase’i bu şekilde düşünmek kalbimi burktu. Sanki Brandon’ı düşüncelerimle aldatıyordum. Düşündüklerimden nefret ettim. Neyse ki Konrad, tam zamanında yetişt; henüz para kaybetmemiştim. Elime gelen kartlar hakkında hiçbir fikrimin olmadığı gibi bir de dikkatim dağılıyordu. Her geçen saniye Chase’in gözlerini üstümde hissediyordum. Aramızdaki gerilim aşıkardı. İnsanlarla dolup taşmış şu odada bile ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Yürüdüm ve Bree’nin annesiyle babasını bir başka masada otururken gördüm. Gidip Bree’nin annesinin boynuna kollarımı doladım.

“Nasıl gidiyor bakalım?”

“Kazanıyorum! Buna inanabiliyor musun Harper?” Claire’in gülümsemesi bulaşıcıydı.

“Hayır. Hile mi yapıyordun?” Bree’nin ailesi bu oyunun nasıl oynanacağını göstermişti bana. Benim kadar kötü oynayan tek kişiye Claire’di.

“Elbette hayır! Ama Robert’ın yaptığına eminim,” dedi alaylı alaylı fısıldayarak.

Gülüp boş bira şişesini aldım. “Bir tane daha ister misin?”

“Ah, evet lütfen tatlım!”

“Başka isteyen?”

Tanımadığım üç kişi daha onay verdi. Mutfağa gidip, beş şişe bira alıp geldim.

“İ-ih. Ben içmiyorsam sen de içmiyorsun.”

Yan gözle Chase’e baktım. “Neden bir tane almıyorsun?”

“Artık içmiyorum da ondan,” dedi omuzlarını silkerek. Dönüp bir anlığına mutfağa baktı.

“Ne zamandan beri?” Onu aylardır sarhoş görmemiştim ama içmeyi bıraktığından haberim yoktu.

Chase etrafa bakınmayı bırakıp, bana içe işleyen bakışlarla baktı. “Eşkleşip de Prensesimi kırdığımdan beri.”

Prensesim demişti. *Prensesim*. Tüm tüylerim diken diken oldu. “Ah... Fark etmemişim.”

“Bana durmam gerektiğini söyleyen sendin,” dedi doğruyu göz önüne serercesine.

“Sana zorunda olduğunu söylememiştim ki Chase. Koca adamsın ve canının istediğini yaparsın.”

“Biliyorum. Ama içmekten de bu zamana kadar hiç yarar görmedim.”

Kimdi bu eleman ve Chase’e ne yapmıştı? “Bölüşelim mi? Yarım bira bir şey yapmaz, değil mi?”

Hafifçe karnına vurdu ve sesini biraz yükseltip, “Sanırım minik bedenim yarım birayla baş edebilir,” dedi.

“Çok salaksın. Şunları al bakalım, annenin masasına gidiyorum ben.” Onun önünde asla annesiyle babası hakkında ‘annem/babam’ demiyordum. Onları kendi ebeveynlerim olarak düşündüğümü görmesi, çok daha başka şeyler anlamasına yol açabilirdi.

Gidip Claire’in iki bin dolar kazanmasını izledik. Hiç

hile yapmadı. Bunun yanında her ne kadar biramı ortamızda tutsam da Chase hiç içmedi. Yeni yıla beş dakika kala herkes evdeki televizyonların önünde toplanıp geri sayım için beklemeye başladı. Bree ve Konrad'ı bulup onlara katıldım. Gece yarısını beklememişlerdi ve deli gibi öpüşüyorlardı.

Geri sayım başladı ve tam altıya gelmiştik ki biri beni karanlık koridora çekti. Derin mavi gözlerin bana baktığını gördüm. Yüzümü avuçlayarak baş parmaklarıyla yanaklarımı okşamaya başladı. Belirli belirsiz, davetlilerin son saniyeleri saydığını duydum. Derken Chase usulca beni öptü. Birkaç saniye boyunca taş kesilmiş hâlde durdum, sonra kollarımı boynuna dolayıp öpücüğüne karşılık verdim. Alt dudağımı hafifçe yaladığında ağzımı biraz daha açtım. O da bunu karşılıksız bırakmadı. Karnım ısınmaya başladı. Kendimi ona bastırmak için ölüyordum neredeyse. Biraz geri çekilip kalçalarımı dokundu. Sonra bir eliyle saçlarıma, diğer eliyle de sırtıma dokunarak beni kendine daha çok bastırdı. Bir inilti koyuverdim. Dört buçuk aydır inkâr ettiğimiz ve özlemine çektiğimiz her şeyi bu küçük öpücüğe aktarmıştık sanki... Bittiğinde, bir daha eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Alnını alnıma yasladı ve ben de bir elimi göğsümün üstüne koydum. O sırada kalbimin patlayacağına yemin edebilirdim.

“Harper,” dedi kalın ve tutku dolu bir sesle. “Ölene kadar bu öpücük aklımdan hiç çıkmayacak.” Beni tamamen bıraktı. Bir dakikalığına bana baktıktan sonra dönüp evden çıktı.

Orada durup az önce olanlara kendimi inandırmaya çalıştım. Nasıl oldu bilmiyordum ama ilk hatırladığım şey, Bree'nin odasında sırtımı kapıya vermiş hâlde durduğumdu. Merdivenleri çıktığımı filan hatırlamıyordum. Hâlâ kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ki telefonum çaldı. Çantama koşturdum ama mesajı atanın Chase olmadığını görünce büyük bir hayal kırıklığı tüm benliğimi kapladı.

Brandon - 'Mutlu yıllar bebeğim. Seni seviyorum.'
Yılın en berbat kız arkadaşı kesinlikle bendim.

Beş gün boyunca Chase'i ne gördüm ne de ondan haber aldım. Bu beni rahatsız ediyordu. Rahatsız olmaktan da nefret ediyordum. Onu rüyamda görmekten nefret ediyordum. Onu bu kadar önemsemekten nefret ediyordum. Brandon'a deli gibi aşıkım ama neden illa ki Chase'i de sevmek zorundaydım ki? Bree'nin kanepesinde kendimden yarı geçmiş hâlde öpüşmemizi mazur gösterecek bir şeyler düşünüyordum. Derken telefonum çaldı. Baktım, kalbim duracaktı neredeyse.

Chase - 'Ee... Dövmeyi yaptırmaya gelecek misin?'

Arkadaşlığımız hakkında kesin karara vardığımız zaman, Claire ve Bree'yle öğle yemeğinden gelmiştik ve onu kanepede bir şeyler çiziktirirken bulmuştuk. Beni gördüğünde elindeki defteri ters çevirmiş ve benim için bir dövme deseni üstünde çalıştığını söylemişti. Tek sorun, bitip de ben onu vücuduma dövdürmeyi karar verene dek o deseni göremeyecek olmamdı. Elbette, bir dövme istiyordum ama o zaman ona yakın olabilecek yeterince zamanım yoktu. Saatlerce ellerini üzerimde hissetmek dayanamayacağım bir işkence olurdu.

Ben - 'Ne zaman uygunsun?'

Chase - 'Ciddi misin?'

Ben - ' :) Bana bir saat ayarla. Geleceğim. '

Chase - 'Bugün saat dörtte açacağız. O zaman gel.'

Ben - 'Önce ne olduğunu görsem?'

Chase - 'Bittiğinde görürsün. Ama seni uyarıyorum. uzun sürecek. '

Ben - 'Chase, acayip bir şey yaparsan yemin ederim gebertirim seni.'

Chase - 'Çok beğeneceksin, garanti ediyorum.'

Ben - 'Beni pişman etme de.'

Chase - 'Birkaç saat sonra görüşürüz, Prenses.'

Bu aslında tam da kaçınmaya çalıştığım şeydi. Önceden, bana dokunmasına dayanamazdım ama ya o öpücükten sonra? Ah, lanet olsun, bunu kesinlikle reddedecektim. Yukarı koştum, duş aldım ve dövme yapılırken ve sonrasında rahat edebileceğim kadar bol kıyafetler giydim. Brandon'ı aradım ve ne yapacağımı söyledim. Benim için heyecanlanmıştı; ben de o yüzden dövmeyi kimin yapacağını söylemedim. Söylesem kesin kriz geçirirdi. Ona bir şeyleri eksik anlatmaktan nefret ettim. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordum ve açıklama yaparak bile bu işten sıyrılamazdım. Neyse ki Bree, erkek arkadaşıyla gitmişti ve yarma dek gelmeyecekti. Onsuz gitme kararımı öğrendiğinde deliye dönecekti ama bunu tek başıma yapmak zorundaydım. Tamam, pek de öyle zorunluluk sayılmazdı bu belki ama Chase ile yalnız kalmak istiyordum. Dördü biraz geçe dükkâna ulaştım ve Chase'i çalıştığı yere doğru izledim.

"Geldiğine inanamıyorum."

"Ben de. Aslında biraz korkuyorum."

Gülümsemesi soldu. Biraz yaklaşarak, "O zaman yapmayacağım, Prenses," dedi. "Sen ne zaman hazır olursan o zaman yaparım."

"Hayır, hayır. Dövmeyi bugün istiyorum. Ama acıyacak ve nasıl bir şey yapılacağını da bilmiyorum. En azından ne yapacağını göstersen?"

"Sana acımayacak diye yalan söylemeyeceğim ama herkesin acı eşiği farklıdır. Kimi daha ana hatları çizerken tükenir, kimi boyama esnasında. Kimi bir şey hissetmez,

kimi de tüm süreçten nefret eder. Dedim sana, deseni çok seveceksin. Ama bu bir sürpriz olduğundan sana söylemeyeceğim.”

“Peki, sana güveniyorum Chase.”

Boynumu tek avcunun içine alarak, “Biliyorum Harper, teşekkür ederim,” dedi. Alnımdan öpüp tezgâha yaslandı. Dokunuşunu bile özlemiştim. “Nereye yapmamı istersin?”

“Hım... Büyük demiştin, değil mi?”

Başını sallayarak onayladı.

“Ne kadar büyük peki? Büyüklüğüne göre yer de değişecek.”

“Dön arkanı.”

“Ne? Niye ki?”

Gülerek beni arkama döndürdü. “Çünkü ana hatları belirledim ve başlangıç için hazırım. Hatta en ufak noktaları bile hazırladım ama senin görmeni istemiyorum.” Arkamda bir yerlerde kâğıtlar hışırdadı. “Büyüklüğü bu kadar,” dedi.

Büyüklüğü hissedince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Derin bir nefes aldım ve, “Peki, onu buraya istiyorum,” dedim mumlu kâğıdı alıp kalçamın üstüne koyarak. “Karnımın sol kenarına dayansın ve sol kalçamın üstünü tamamen sarsın.”

Elimden kâğıdı aldı ve tişörtümü belime dek sıyırdı. Bunu yaparken gözlerinin alev alev yandığını gördüm. “Sağ yanma uzan şimdi,” dedi. Pantolonumun sol yanını hafifçe çekiştirirken ben de hafifçe nefesimi tuttum. “Kalan herhangi bir yeri açmayacağım, sadece buranın biraz daha açılması gerek,” dedi.

“Chase?”

“Hı?”

“Uzun sürecek mi demiştin?”

“Evet, muhtemelen üç saat kadar. Epey büyük ve gölgeleştirme işi de epey detaylı. Asıl o uzun sürecek.” Yüzünü yeniden bana dönmeden önce malzemeleri hazırladı. “Şim-

di bana sonuna kadar güvenmen gerek. Öncelikle desenin ana hatlarını çizeceğim. Lütfen bakma.” Gözlerimi kapatarak güldüm. “Durmamı istediğinde söyle, tamam mı?”

“Tamam.” dedim iki kere derin nefes alarak. “Hazırım. Haydi başlayalım.”

Desenin ana hatlarını çizdikten sonra dövme aletini çıkardı. Elimi sıktı ve sonra elini kalçama koyarak, “Harika bir yer seçtin. Süper görünecek,” dedi.

“Görünse iyi olur,” diye uyardım.

İğne vücuduma değdiğinde taş kesildim ama daha sonra kendimi serbest bıraktım. Düşündüğüm kadar acı vermiyordu, sadece rahatsız ediyordu; o kadar. Sanırım bu işin en kötü tarafı dövme makinesinin sesiydi.

“İyi misin?”

“Evet. Sen elindekine odaklan.”

Güldü ve işine devam etti. Desenin dış hatları tamamen bitmişti ve kısa zamanda da gölgelendirme tamamlanmıştı. Bu noktadan sonra iş biraz daha kötüleşmeye başladı. Çizdiklerinden şekli tahmin etmeye çalışıyordum. Sırf bu yüzden bana dokunuşunu hissedemedim bile. Şimdiyse tek düşünebildiğim bana dokunuyor olduğuydu. Nefes nefese kalmayım diye nefes egzersizleri yapmaya çalışıyordum ama Chase bana çok kımıldandığımı söyledi. Gölgelendirme ilerledikçe belimden, kalçamdan, karnımdan, baldırımımdan çekiştirdi ve titrememi azaltmak için elinden geleni yaptı. Elinin daha aşağı uzanıp beni okşamasını istiyordum. Tanrım, bu tamamen yanlıştı. Brandon’ı düşünmeliydim... Kafamda şarkı söylemeye başlamıştım ki makine durdu ve Chase başını bana doğru çevirdi.

“Bir şeyler mi mırıldanıyorsun sen?”

“Belki.” Hay belasını, dışımdan söylediğimin farkına varmamıştım.

Güldü ve eldivenlerini çıkararak gidip çekmeceye bir

şeyler arandı. Geri gelip telefonunu ve kulaklıklarını bana verdi. "Harika gidiyorsun, az sonra bitiyor." Boynuma bir öpücük kondurdu ve işine devam etti.

Müzik, şehvetli hayallerimden beni uyandırdı ama bu defa da Chase, müzikteki basa eşlik etmeyim diye elini baldırıma koydu. O zaman da hayallerim yeniden gözlerimin önüne geldi. Kalçam o kadar uyuşmuştu ki Chase'in işini bitirdiğini fark etmemiştim. Bitince dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Gözlerimi ardına dek açtım ve kulaklıkları çıkardım.

"Hâlâ çok mu kımıldıyorum?"

"Hayır Prenses, işim bitti." Gülümsemesi ve gözlerinin parıldaması kalbimi sıkıştırdı. "Görmeye hazır mısın?"

"Hem de nasıl!"

Kıkırdayarak başını hafifçe salladı. "Yine kapat gözlerini, aynanın karşısında açmana izin vereceğim."

Elini sağ kalçamın üstüne koydu, sol elimden tutup beni kaldırdı. Vücudumu hafifçe döndürdü ve fısıldayarak, "Gözlerini aç Harper," dedi.

Aynada gördüğüm ilk şey endişeli bir ifadeydi. Chase, yüzüme odaklanmış tepkimi bekliyordu. Nefesimi içime çektim ve sol yanıma döndüm. Çok güzeldi. Kalçamın üstünde dört tane turuncu zambak vardı ve muhteşem görünüyordlardı. Aynaya biraz daha yaklaştım ve her çiçeğin desenine, rengine uzun uzun baktım. Desene baktığımda Chase'in gerçekten iyi iş çıkardığını görüyordum. Çiçekler son derece gerçekçi görünüyordu. Gürültülü bir şekilde yutkundum. O zaman hiçbir şey söylemediğimi fark ettim. Söylenecek tek kelime yoktu. Önce yüzüğüm, sonra da bu. Yanma gidip elimi saçlarından geçirdim.

"Lütfen bana ne düşündüğünü söyle."

Maalesef düşünemiyordum. Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Dükkândaki diğer dövme ustaları bağırıp ça-

ğırmaya başladı ve bize bir oda bulmamızı söylediler. Geri çekildim. Yine kızarmıştım ve bunun için yapabilecek bir şeyim yoktu. Chase beni yeniden oturtup dövmenin üzerine krem sürdü ve tişörtümü indirmeden önce dövmenin üzerini kapladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Neden bunu seçtin?”

Bana kocaman bir gülümseme daha vererek, “Bree ve annemle konuşurken, senin onlara turuncu zambakları sevdiğini söylediğini duydum. O zamandan beridir de sana onlardan almak istiyorum ama muhtemelen öyle bir şey yapsam bir yumruk daha yerim. Bu da benim sana çiçekleri verme yöntemim,” dedi.

“Mükemmel görünüyor Chase, teşekkürler.”

Omuzlarını silkti ama gülümsemesini daha fazla sürdürmedi.

“Ciddiyim,” dedim yüzünü ellerimin içine alarak. “Bâyıldım, teşekkür ederim.”

Chase beni öptü ve burnunu yanağıma dayadı. “Tanrım Harper, çok güzelsin.”

Derken telefonum çaldı. Ekranda Brandon’ın aradığı görölüyordu. “Merhaba bebeğim.”

“Dövme nasıl görünüyor bakalım?”

“Şey, daha bitmedi. Seni sonra arasam nasıl olur?”

“Bu akşam liseden birkaç arkadaşla dışarı çıkacağız, seni yarın ararım, olur mu? Ama bittiğinde bana resmini gönder. Seni seviyorum.”

Midem düğümleniverdi. “Ben de seni seviyorum. İyi eğlenceler.” Bitirme tuşuna bastım ve başımı kaldırdım. Chase’nin yüzü ifadesiz bir hâl almıştı. “Chase —”

“Şimdi, temizlemek için anti bakteriyel sabun kullanman gerekecek.”

“Lütfen konuş benimle.”

“Deniyorum. Bak burada, daha sonrasında yapman ge-

rekenler yazılı. Dövmenin üstünü en az bir saat daha açma. Herhangi bir şey ters giderse de beni ara.” Elindeki kâğıdı kucağıma bıraktı ve bir adım geri çekildi.

“Chase!”

“Bir başka randevum var ve o da şu an kapıda bekliyor. Seninle sonra görüşürüz.”

Maskelenmiş yüzüne baktım ve gürültülü bir nefes verdim. “Borcum ne kadar?”

“Borcun yok. Hediye idi. Ama şu an çok meşgulüm lütfen git.” Arkasını dönüp gitti.

Süper.

Herkes dövmeme bayıldı, hatta Bree benimle bu yüzden bir saat konuşmadı; ona gideceğimi haber vermemiştim. Chase gerçekten iyi iş çıkarmıştı ve onunla aramızdakileri düzeltmek istiyordum ama o günkü olaylardan sonra benden hep kaçmıştı. Aslında olanlara pek de önem vermiyor gibiydi, çünkü benden her şekilde kaçıyordu. Bunun nedeni, Brandon’ın iki gün sonra geliyor olması olabilirdi. Çoktandır bir suçluluk duygusu beni kemiriyordu ve gerçekten de daha fazla suçluluk hissetmek istemiyordum. Chase ile öpüştüğümü düşününce kendimden nefret ediyordum. O bana o kadar güvenmişti, ben de gidip hakkında en çok endişelendiği adamı öpmüştüm.

Annemle babam arkadaşlarıyla birlikte birkaç günlüğüne Tahoe Gölü’ne gitmişti ve Bree de arkadaşlarla birlikte Los Angeles’a gitmemiz için yalvarmıştı ama ben hasta numarası yaptım. Bu gece L.A. tayfasının birçoğu eğlenmeye gece kulübüne gidecekti ve yarın da yola çıkacaklardı. Ben de gitmeyi istemiştim ama Drew dışında giden herkes, sevgilisiyle gidiyordu ve onunla uğraşmak istemiyordum. Tek

yapmak istediğim Bree'nin evinde kalıp hâlime yanmaktı. Buraya geldiğimde ilk yapmayı planladıklarım karşılaştığım iki çocuğa da âşık olmak filan değildi. Lanet olsun ki üniversitede gönül işlerine bulaşmak gibi bir planım yoktu da. Birkaç yüzeysel ilişki ve biraz kaçamak tamammdı ama onun yerine ne olmuştu? Kendimi Vampir Günlükleri'nden Elena gibi hissediyordum. Onun etrafında, feci şekilde yakışıklı ve onun için her şeyi yapabilecek iki adam vardı. İçlerinden biriyle beraber olabilmek için, Elena elinden geleni yapıyordu, diğerini de kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gerçi ona da kendinden uzak durmasını söyleyemiyordu. Ona da âşık olduğunu kendine itiraf edemiyordu. En azından benimkiler kardeş değildi. Şükürler olsun.

Chase, Breanna çıktıktan bir saat sonra eve girdi ve beni gördüğünde yerine çakıldı kaldı. "Senin diğerleriyle L.A.'e gittiğini sanıyordum." Sesi aksi çıkıyordu ve yüzü hâlâ ifadesizdi.

"Hayır, Bree'ye hasta olduğumu söyledim."

"Hasta mısın peki?" dedi bana yaklaşarak. Ama sonra pat diye durdu.

"İyiyim ama yalnız kalmak istedim."

"Tamam, birkaç dakikaya çıkarım ben. Bir iki şey almam lazım. Ee, dövmen nasıl?"

"Çok güzel," dedim içimi geçirerek. "O akşam hakkında konuşabilir miyiz?"

"Konuşacak bir şey yok," dedi merdivenlere giderken omzunun üstünden. Kanepeden kalktım ve arkasından koşturdum. "Evet, var. Kendini tamamen kapattın ve benden kaçırıyorsun."

"Senden kaçmıyorum. Sadece söyleyecek bir şeyim yok."

"Neden bana böyle davranıyorsun? Ben ne yaptım sana?"

“Hiçbir şey!”

“Her kıza böyle mi yapıyorsun sen? Kendilerini birkaç gün özel hissettirip sonra da onlara koca bir hiç muamelesi mi yapıyorsun?”

Odasının kapısındaydı. Dönüp bana baktı. “Bunun için gerçekten beni mi suçlayacaksın? Önce beni öpüyorsun, sonra da erkek arkadaşına onu sevdiğini söylüyorsun!”

“Ne yapmamı isterdin? Cevap vermese miydin?”

“Gerçekten hiç önemi yok artık Harper,” dedi neşesiz bir gülüşle. “Vazgeç.”

“Benim için önemli ama! Şu baş döndüren şeyden sı-kıldım artık. Gün içinde hangi Chase ile karşılaşacağımı hiç bilmiyorum. Soğuk olanla mı yoksa sokulgan ve şef-katli olanla mı? Gecede dört ayrı kızla takılanla mı yoksa ne kadar güzel olduğumu söyleyen, benim için güzel şeyler yapan ve benim hakkımdaki detayları öğrenmeye çalışan Chase ile mi?” Bu söylediklerim de Brandon’ın çoktan fark etmiş olduğunu gösteriyordu ama bunun şu anda bana bir faydası yoktu.

Chase bana bakmaya devam etti.

“Her zaman bu hâldesin ve senin etrafındayken nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ne istediğini bilmiyorum!”

“Seni istiyorum! Tek istediğim sensin.”

“Peki, neden beni yeniden kırmaya çalışıyorsun ki?”

“O zaman daha kolay çünkü,” dedi yumuşak bir sesle. Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. “Brandon’lasın. Seni onunla görmek nasıl bir şey biliyor musun? Seni deli gibi isterken aslında seninle olması gereken kişinin o olduğunu bilmenin nasıl olduğunu biliyor musun?”

“Peki ya ben de seni istiyorsam?”

“Harper yapma.”

“Brandon’a aşığım ama senin için hissettiklerime de karşı koyamıyorum. Sen de benim neden bahsettiğimi biliyor-

sun. Aramızda olan o şeyi... Tanıştığımızdan beri var bu. Sanki senin için yeterince çabalamıyormuşum gibi. Ama sen de beni itip duruyorsun. Hep de böyle yaptın!”

“Çünkü senin ihtiyacın olan kişi ben değilim Harper!”

Ona bir adım yaklaştım. “O zaman neden beni öptün Chase? Bunun bir şeyleri değiştireceğini biliyordun. Neden öptün beni?”

Elini saçlarından geçirerek, “Öpmem lazımdı,” dedi aramızdaki mesafeyi kapatarak. “Tek düşünebildiğim sensin ve bu beni deli ediyor! O öpücük için her şeyimi verirdim ve başka bir şansımın olmayacağını biliyordum. Yapmak zorundaydım o yüzden. Senin de bana bir şeyler hissedip hissetmediğini bilmem lazımdı.”

Öfkeyle kollarımı salladım. “Belli değil miydi? Seni sevdiğim belli değil miydi?”

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Şaşırmıştım. Bacaklarını beline sararak beni duvara dayadı. Beni sertçe öpüyordu. “Bir daha söyle,” dedi nefes nefese. Beni yeniden öptü.

“Chase,” dedim ve yüzünü avuçlarımdan içine alarak bana bakmasını sağladım. “Seni seviyorum.”

Onu yeniden öpmeden önce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Tanrım, Harper. Ben de seni seviyorum. Hem de çok,” dedi bir yandan inleyerek.

Chase beni alıp odaya yürüdü ve benimle beraber yatağa uzandı. Tişörtünün alt kısmını çektim ve ne yaptığının farkına vardım. Beni kısa bir süreliğine bırakıp tişörtünü kendi çıkardı ve arkaya attı. Dudaklarımız yeniden hırsyla birleşti. Güzelim göğsüne ve karnına dokunduğumda Chase titremeye başladı. Ben de bluzumu çıkarıp yere attım. Chase sırtımdan aşağı, dövmeme kadar vücudumu öptüğünde, tüm bedenimin alev aldığını sandım. Pantolonumu çıkardı. Bir anlığına aklımı kaçırmış olduğumu düşündüm.

Vücudunu benimkine bastırđı ama bana hâlâ yetmemişti. Ona daha ne kadar yakın olabilirdim, bilemiyordum. “Seni istiyorum,” dedim.

Yüzü boynumdaydı. Dudaklarıyla köprücük kemiğimi kıştırıp protesto edercesine inledi. “Burada hiç prezervatif yok, Prensese,” dedi.

“Umurumda değil.”

“Böyle şeyler söyleme,” dedi yarı gülüp yarı öfleyerek. “Sadece biraz fazla güçlüyüm.”

Pantolonunun düğmesine uzanıp onu açtım. “Lütfen Chase, daha fazla beklemek istemiyorum,” diye mız mızlandım. Ellerimi tutmuştu. “İlk seferimi seninle yapmak istiyorum.”

Dizlerinin üstüne oturup yüzüme baktı. “Yapamam,” dedi.

“Beni istemiyor musun?” dedim gözlerimi ardına kadar açarak. Kalbim resmen paramparça oldu. Bunu beklemiyordum.

“Elbette istiyorum!”

“Ben - anlamıyorum!”

Yüzünü kesinlikle okuyamıyordum. O da sadece bana bakıp duruyordu.

“Bakireyim diye, değil mi?” Evet, bunu hep söylerdi. Elbette, benimle olmak istemeyecekti; bu konuda benimle hep dalga geçiyordu.

“Gerçekten düşündüğün gibi değil. Gerçekten ben de seninle olmak istiyorum.”

Yüzünü ellerimin içine aldım, “Lütfen o zaman,” diye fısıldadım.

“Prensese,” dedi sesi acı içinde. “İlk seferinin benimle olmasını isteyemezsin. Yaptıklarım yüzünden... Senin gibi biriyle olmayı hak etmiyorum ben.”

“Ben seninle olmak istiyorum. Senin için hissettiklerimi

göz ardı etmekten de, ne istediğimi inkâr etmekten de yorul-
dum.”

Göğsünün inip kalkmasını izlerim. Birkaç dakika sonra
yeniden gözlerimin içine bakıp konuştu. “Emin misin Har-
per?”

“Seni istiyorum. Her şeyinle.”

Acele etme hâlimiz birden gitti. Birbirimizi daha yakın-
dan keşfetmek için zaman ayırdık. Her öpücük ve her do-
kunuş tutkuyla doluydu. Onunla şu anda yatakta olmaktan
daha iyi ne olabilirdi, bilmiyordum. En nihayetinde vücut-
larımız birleştiğinde, hem acıyla hem de zevkle çığlık at-
tım. Chase nazıkçe ve sevgiyle benimle sevişiyordu. Neden
Brandon’la sevişmediğimi anlıyordum şimdi; bunu Chase
ile yapmam gerekiyordu. Bittiğinde, birbirimize sarılarak
uyuduk.

Başım, Chase’in boynuna gömülmüş hâlde ve gülümse-
yerek uyandım. Chase beni seviyordu. Bir an Brandon’ın
yüzü gözümün önüne geldi ama üstünde çok düşünmedim;
daha sonra yarattığım bu karmaşayı temizlemem gerekece-
ğini biliyordum. Şu anda bunu düşünmek istemiyordum.
Chase’in boynunu öptüm. Hafifçe geri çekilerek, dövme-
lerine yakından bakmaya başladım; bunu tanıştığımızdan
beri yapmak istiyordum. Tek kolunda gördüklerim bile beni
şaşırtmaya yetmişti, kollarında birçok desen vardı. Nefes
kesiciydi. Her biri o kadar büyüktü ki o dakikaya kadar
altı tane saymıştım. Belinde olan dövmesini düşündüğüm
zaman gülmemi zor tuttum. “Ron Burgundy miyim ben?”
diye yazıyordu. Görünüşe bakılırsa filmi izlerken girdiği id-
diayı kaybetmişti ve sonra da bu dövmeyi yaptırmıştı. Om-
zundaki başka dövme-leri de inceliyorum ki boğuk sesi beni
yakaladı.

“Çok güzel hissettiriyor.” Uyku yüzünden sesi hâlâ bo-
ğuk çıkıyordu.

Ona gülümseyip dövmeleeri izlemeye devam ettim. “İlk yatağında yattığımdan beridir bunu yapmak istiyordum.”

“Neden yapmadın peki?”

“Caydırıcı bir yanın vardı ve benim gibi biriyle birlikte olmayacağını söyleyerek pek de zekice davranmamıştın.”

Bana dönüp yüzünü buruşturdu. “Ne söylemiştim?”

“Tam hatırlamıyorum, çünkü bir kızın odanda kalması-na izin verdiğinden dolayı korkmuşsun ve bana becerdiğin kızların odanda kalmasına izin vermediğini söylemiştin.” Dudağımı ısırıp ona baktım. “Hazır demişken... Burada olmamda sıkıntı var mı?”

Yüzü tatlı bir gülümsemeyle yumuşadı ve o masmavi gözleri parladı. “Sen kollarımdayken uyanmadan önce hiç bu kadar mutlu uyanmamıştım.” Usulca alnımı, burnumu, yanaklarımı ve dudaklarımı öptü. “Sen uyuduğum ilk kızsın ve hep seninle uyumak istiyorum. Sıradan biri değilsin benim için. Sana âşığım Harper, başka bir yere gitmeni istemiyorum.”

Onu öpmek için yatakta doğruldum ve ona, onu ne kadar sevdiğimi göstermek istedim. Dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım ve onu yeniden yatağa itip üstüne çıktım. İçimdeki o karşı konulmaz istek beni onunla yeniden sevişmeye itiyordu. Kalçalarımı tuttu ve yaklaşarak boynuma küçük ısırıklar ve öpücükler kondurdu. Tam eğilip onu öpecektim ki sessiz odada midemin gurultusu yankılandı. Gülmeye başladım ve göğsüne yaslandım.

“Bir şekilde duymamış olabilir misin?”

Vücudu kahkahadan sallanıyordu. “Maalesef,” dedi ve beni gürültülü bir şekilde öpüp kucağından kaldırdı. “Gidip kahvaltı hazırlayayım. Hemen dönerim.”

“Tamam. Yardıma geliyorum,” dedim ama beni yatağa yeniden itti.

“Senin için hazırlamama izin ver Prenses,” dedi çene-

me art arda öpücükler kondurarak. “Burada kal,” diye ekledi sertçe. “Geline, şimdi nasılsan öyle bulmak istiyorum seni.”

Mahsustan eğilip reverans yaptım ve yeniden yorganın altına girdim. Chase yataktan çıktığındaysa nefesim kesildi.

“Ne oldu?”

“Chase... Çok güzelsin.”

Yatağa yeniden geldi. Gülümsemesi nefes kesiciydi. “Güzel, demek. Tüm erkeksi özelliklerimi silmeye mi karar verdin, bebek?” Kızdırıyordu. Ben de öpücüklerin arasında konuşabildiğim kadarıyla oyuna devam ettim.

“Pardon. Yani. Heykel gibi. Ve yakışıklı. Çok seksi.”

Yanağıma doğru güldü ve kalkıp kotunu giydi. Bunun pek bir faydası yoktu, pantolon tam kalçalarına oturuyor, Adonis kaslarını ve o komik film repliğini daha da ortaya çıkarıyordu. Ona uzun uzun baktım. Şu hâlini asla unutmayacaktım, bunu biliyordum. Birkaç dakika sonra Chase odaya girdi ve bir pastırma kokusu yayıldı. Karnım daha çok guruldadı.

“Yeniden ararsa cevap vermek isteyebilirsin,” dedi yüzünde üzgün bir gülümsemeyle. Telefonumu yanıma bırakıp odadan çıktı.

Telefonuma baktım ve sadece bu sabahtan beri on iki cevapsız aramanın olduğunu gördüm. Altı arama da dünden vardı. Hem Brandon’dan hem de Bree’dan toplamda da on sekiz tane kısa mesaj gelmişti. Onları okuyup dinledikçe derin bir nefes aldım ve yastıklara gömüldüm. Brandon’a L.A.’e gitmeyeceğimi söylememiştim. Bree de, hasta ve yalnız olduğumu abartarak aktarmış olmalıydı. Telefona sabaha dek cevap vermemem de olaya tuz biber olmuştu, ikisi de gerçekten korkmaya başlamıştı. İkisine de aynı mesajı göndererek iyi olduğumu, dün gece erken yattığımı ama telefonumu diğer odada bıraktığımı söyledim. Onları sev-

diğimi ve bir duş alıp yatacağımı, sonra da onları arayacağımı yazdım. Korkak davrandığımı biliyordum ama henüz Brandon'a ne diyeceğimi bilmiyordum. Cevap aldığımda midem resmen düğümlendi.

Brandon - 'Beni çok korkuttun Harper. Bree kötü şeyler olduğunu söyledi. O yüzden erken geliyorum. Yeni bindim. Seni çok seviyorum. Yakında sana bakmak için orada olacağım.'

Chase ile geçirdiğim zamanın bu kadar kısa sürede bitmesine hazır değildim. Ayrıca kalbimdeki bu iki erkek hakkında da ne yapacağımı bilmiyordum. Yorganı tepeme çektim ve ağlamamak için kendimi sıktım. Bu işte tutacağım doğru bir yol yoktu ve ne yaparsam yapayım aralarından birini incitip bir parçamı kaybedecektim. Chase elinde omlet ve pastırmayla birlikte odaya girdi ve başta herhangi bir şey söylemedi. Sessizlik içinde yedik. Daha doğrusu o yedi. Bitirip yatağa gittiğinde elimde hâlâ ilk aldığım pastırma duruyordu.

"Bebeğim, bir şey söyle," diye yalvardı sırtımı sıvazlayarak.

"Brandon birkaç saat sonra burada olacak," diyebilirdim nihayetinde.

Dişlerinin arasından usulca küfretti ve başını, yatağın başındaki tahtaya pat diye vurdu. "Yarın geceye dek dönmeyecek sanıyordum."

"Telefona cevap vermeyince telaşlanmış. Bree de hasta ve evde yalnız olduğumu ve bakacak tek kişinin bile olmadığını söyleyince..."

"Bree beni de birkaç kez aradı ve gelip seni kontrol etmemi söyledi. Galiba ikisi de bugün dönüyor."

"Chase, ne yapmalıyım?" diye sordum yüzünde bir cevap arayarak. Ama o kadar acı çekiyormuş gibi görünüyordu ki ellerime bakmak zorunda kaldım.

“Ona bir şey söyleyemem Prenses. Kimse bir şey söyleyemez.” Yoğun şekilde geçen sessiz birkaç dakikadan sonra tereddütle sordu. “Kimi istiyorsun?”

“Bilmiyorum!” dedim hemen. “Seni istiyorum ama onu da incitemem. Onu incittiğimden daha fazla incitemem. Onu çok seviyorum.”

Tokat atmışım gibi irkildi.

“Kimi seçersem seçeyim birinin kalbi kırılacak. Onu terk edersem ne olur? Senin evinde yaşıyor Chase. Bizi birlikte görecektir. Bu onu öldürür resmen, ona bunu yapamam! Beni seviyor ve sırf endişelendiği için ilk uçağa atlayıp buraya geliyor. Bundan sonra başkasına âşık olduğumu ona nasıl söylerim?” Üç kere derin nefes aldım ve titrememi kontrol etmeye çalıştım. “Onu senin için terk edersem evdeki çocuklar taraf tutmaya başlayacak. Gerçekten çok kötü olur. Bedenim seni deli gibi istiyor Chase ama kendimi ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Bunu - bunu düşünmek için birkaç haftaya ihtiyacım var. Bu süreyi bana verir misin?”

Çenesini o kadar sıktı ki kırılacak sandım. “O süreyi sana vermesini Brandon’dan da isteyecek misin?”

“Hayır. Yapamam.”

Chase’in gözleri buz kesti. Birden konuşmaya başladı. “Ona döneceksin yani! Dün gece hiç yaşanmamış gibi mi yapacaksın? Milleti incitmekten bahsediyorsun da işin sonunda beni üzeceğinin farkında değil misin?” Yataktan zıplayarak kalkıp volta atmaya başladı. “Lanet olsun Harper, görmüyor musun? Senin ne istediğini anlayıncaya dek seni erkek arkadaşınlayken uzaktan izleyen ben olacağım!”

Odadan ok gibi fırlayıp kapıyı çarptı. Haklıydı ama onu da incitmek istemiyordum ki. O dakikada da başka ne yapabileceğimi bilemiyordum. Chase’i fark ettiğimden daha fazla seviyordum ama Brandon’sız da yaşayamazdım. Chase’i öptüğüm için kendimi suçlu hissetmiyordum, öyle ol-

muş olsa o anda sevdiğim adama ihanet ettiğimi düşünüyordum. Her ne kadar kısa bir süre olduğunu düşünsem de, Brandon'ın annesine benim hakkımda, aradığı kadın olduğumu söylerken duymuştum ve geleceğimiz hakkında düşündüklerini dinlerken gülümsemekten kendimi alamamıştım. Chase ile bir gelecek hayal bile edemiyordum. Chase hiçbir şekilde benim düşündüğüm şekilde düşünmezdi. Beni sevmediğini söylemiyordum ama onun benim yapacağım şeyleri yapmasına da imkân yoktu. Onu seçecek olsam, bir ara benim yaptığım gibi, bana bir sıcak bir soğuk mu davranırdı? Ya da benimle ne kadar uzun süre birlikte olurdu? Dün gece bana söylediklerine her ne kadar inanmak istesem de, beni aslında diğer kızlar gibi terk edeceğinden korkuyordum. Brandon asla bunu yapmazdı ve bana hiç kötü davranmamıştı. Neredeyse kazınmış kafası, adaleli vücudu ve keskin hatlı yüzü onu tehlikeli biriymiş gibi gösteriyordu ama o çocuk bana tapıyordu ve benim için her şeyi yapardı. Kararımı vermiştim ve gün bittiğinde yanında olacağım kişi Brandon'dı. Kalbim, onsuz yaşayamayacağımı biliyordu. Ama dün gece olanlardan sonra ona kalbimi asla onun hak ettiği kadar veremeyecektim.

Düşün sıcak buharı dahi beni rahatlatmaya yetmedi. Onsuz yaşayabilirdim ama Chase'siz bir hayatı düşünmek de yüreğimi burkuyordu. Bir hıçkırıkla tıkaandım ve gözyaşlarım akmaya başladı. Düşün duvarına ellerimi yasladım ve hiç ağlamadığım kadar ağladım. Derken Chase gelip beni kendine döndürdü ve hıçkırıklarla sarsılan bedenimi sıkı sıkı sardı. Gözlerimi açtığımda fark ettim ki hâlâ kot pantolonla duruyordu ve sırlıklam olmuştu. Yüzüne, ezberlemek istercesine baktım; kalın çenesi, dolgun dudakları, güzelim burnu, parlak mavi gözleri ve ıslak gür saçları... Acı içindeyken bile çok yakışıklıydı.

“Neden buradasın?”

“Bana ihtiyacın var çünkü,” dedi boğuk bir sesle. “Bu geçireceğimiz son saatimizse o zaman hiçbir dakikayı harcamayacağım.”

Dudaklarıma usulca yaklaştı. Öpücüğünü büyük bir açgözlülükle karşıladım. Zorla da olsa bir şekilde pantolonunu çıkardık ve Chase beni duvara dayayıp bacaklarımı beline doladı. Bunun bende daha büyük bir yara açacağını ve Brandon’la ilişkimizi daha beter hâle getireceğini biliyordum ama bunu son bir kere daha Chase’le yapmaya ihtiyacım vardı. Sıcak suyun altında benimle sevişti. Her ne kadar hıçkırmasam da hep gözyaşlarım aktı. Ben de bunun geçireceğimiz son saat olduğunun farkındaydım ve hayatımın en güzel deneyiminde aşkı, tutkuyu, acıyı ve hüznü bir arada yaşıyordum. İkimiz de daha sonra birbirimize saçlarımızı ve vücutlarımızı yıkarken yardımcı olduk. Hiç konuşmadık. Kurulanırken de giyinirken de ama gözlerimiz bir an bile birbirinden ayrılmadı. Chase beni, Brandon’ın jipini alabileyim diye evine götürdü ve yirmi dakika kadar orada el ele tutuşarak oturduk. Başparmağıyla avcumun içinde daireler çiziyordu. Saate baktım ve içimi çekerek araba anahtarlarını çantamdan çıkardım. Kapıya gittim. Tam açacakken arkamdan seslendi.

“Harper.” Boğazındaki yumru yüzünden güç bela konuşuyordu. “Seni ölene kadar seveceğim.”

Dönüp de ona bakamıyordum. Gözlerim kapının kolunda, cevap verdim. “Sen de her zaman kalbimde olacaksın, Chase Grayson.” Odadan, arkama bakmadan çıktım.

Dikiz aynasına baktım ve yansımanı gördüğümde bir inilti koyuverdim. Berbat görünüyordum ama en azından hasta görünüyordum. Birkaç derin nefes alıp verdikten sonra çektiğim acıyı bir kenara bırakıp Brandon'a odaklandım. İstedığım ve ihtiyacım olan kişi oydu. Onu hak etmiyordum ama o beni istediği sürece onunla olacaktım. Havaalanına gidip bagaj alma bölümüne girdim. Birkaç dakika beledikten sonra bir grup insanın arasında Brandon'ı gördüm. Kalbim sıkışarak ona doğru koştum. Ona sadık kalmamıştım, en berbat şekilde davranmıştım ama bu adama deli gibi aşkıttım.

“Bebğim, seni çok özledim!” diye şakıdım. Beni hemen kollarına aldı. Sonra başını eğip bana gülümsedi. Alnımı öperek, “Tanrım, ben de seni çok özledim,” dedi.

“Dönmene çok sevindim.”

“Kendini nasıl hissediyorsun tatlım?”

“Geldiğin için daha iyiyim,” dedim bir elimle boynuna dokundum. Diğer elimle de yanağına, çenesine ve dudaklarını okşadım.

“Dün gelemediğim için üzgünüm.”

“Üzülme. Pek de eğlenceli olmayacaktı senin için.” Gerçekten de olmazdı.

“Eve giderken almamızı istediğin bir şey var mı?”

Zaman makinesi. İki hafta öncesine geri gidebilirdim.

“Yok, gerçekten. Kendimi daha iyi hissediyorum. Kısa süren türden bir şey geçirmiş olmalıyım. Eve gidelim direkt.”

Chase’in kamyonetini evin önünde görmeyince neredeyse iç geçirecektim. Brandon’ın odasına giderken onunla yüze gelemezdim. Brandon duş alırken ben de bir baksır ve onun gömleklerinden birini giydim ve yatağa uzandım. Bunun Brandon’ın aklını başından alacağını biliyordum. Daha berbat davranamazdım sanırım. Chase’i aklımdan çıkarmak için Brandon’la da buharlı bir seans geçirmem gerekliydi. Bree haklıydı, onunla bir üst aşamaya geçmezsem bu çocuk patlayacaktı. Ama daha önce hazır değildim ve o, benim ilk kez birlikte olduğu kişinin kendi olduğunu düşünürken onunla nasıl sevişecektim?

“Ooo bebeğim,” dedi gözleri üstüme çakılı hâlde.

Kafam karışmış ve alınmışım gibi yaparak yataktan kalktım. “İstersen değiştirebilirim,” dedim.

Beni kaldırdı ve ikimiz pat diye yatağa düştük. Üstüme çıktı ve beni öpmeye başladı. Öpücüklerini Chase’inkilerle karşılaştırmamak için kendimi zor tuttum. Zihnimi boşaltarak sadece dudaklarına ve bluzumun altında belime dokunan eline odaklandım. Diğer eliyle sol dizimi tutup bacağıma beline sardı. Elini yeniden bluzumda dolaştırmaya başladı ve bir an sonra durup geri çekildi. Bluzumu kaldırıp dövmemi okşadı ve gülümseyerek beni öptü.

“Hoşuna gitti mi?”

“Ne kadar seksi olduğunu hiç bilmiyorsun,” dedi beni öperken.

Ellerimle başını göğsüme ittirdim. Diğer bacağıma da beline doladım. Beni yatağa daha çok bastırdığı sırada Bree eve girip adımı seslendi.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye inledim ve alınma bir tokat indirdim.

Brandon hüsranla kıkırdadı ve beni yorganla örterek ya-

taktan atladı. Gidip tişört aranmaya başladı. “Her şekilde durmam lazımdı zaten,” dedi. Gülümseyip beni öptü ama gri gözleri alev alevdi.

“HARPER!”

“O burada Bree,” dedi. Sonra yumuşak bir sesle ekledi. “Başın belada.” Yanımdan uzaklaşırken göz kırptı.

“Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Öldün sandım!”

Kahkahalara boğuldum. Bana gözlerini kısınca daha da fazla gülmeye başladım.

“Gerçekten mi? Öldüm mü sandın?”

“İyi tamam. Hastanedesin sandım ama sen de telefonuna hep cevap veriyorsun. Kimsenin çağrısını da bekletmiyorsun. Ya ne düşünecektim başka?”

“Ah... İyi hissetmiyordum. Aklına hiç uyuyakaldığım ve telefonumu da titreşime almış olabileceğim gelmedi mi?”

“Diğer odada bıraktım dememiş miydin?” dedi ifadesiz bir sesle.

“Evet. Ve telefon titreşimdeydi.”

“Ah, tamam... Olamaz.”

Arkadaşıma bakıp gözlerimi devirdim. “İkinizi de enişelendirdiğim için özür dilerim. Ayrıca erken dönmek zorunda kaldığınız için de.” Brandon’a gözlerimi dikerek. “Senden dilemem ama,” diye takıldım.

“Dile bence. Hem Chase’i de geberteceğim.” Adını duyduğumda gerildim. “Dün akşam gene birilerini beceriyor olmasa bunlar olmazdı.”

Tanrım, yanaklarım keşke o anda parlak kırmızı bir renge bürünmeseydi. “Bree, onun bana bakıcılık yapmasına gerek yok. Ona kızamazsın.”

“Beni bir daha böyle korkutma. Seni seviyorum.”

“Ben de seni arkadaşım.” Sarılmak için ona uzandım. “Seni sevdiğim kadar, erkek arkadaşım ile da zaman geçirmeye ihtiyacım var.”

Burnundan bir hıh sesi koyuverip koluma vurdu. “Uslu ol. Acıktıysanız, Çin yemeği getirmiştik bu arada.”

Brandon yatağa uzandı. Ben de kucağına kıvrıldım. “Ee, ne dersin, gidip yemek alıp buraya getirip sonra da gecenin kalanını yalnız geçirelim mi?”

“İhtiyacımız olan tam da bu,” deyip bir elini dizlerimin altına koydu ve beni kucağına aldı. Mutfığa yöneldi.

“Brandon!” diye tısladım. “Altımda şort yok, beni yere indir!”

Hemen bacaklarımı bıraktı ve gömleğimi çekiştirdi. Bu şekilde üstümdeki, eteklerimden daha kısa görünmüyordu. Erkek arkadaşınız sizden epey uzunduysa, gömlekleri pek rahat elbise gibi kullanılabilirdi. Yemek paketlerine bakıp iki tanesini aldık. Tam o anda Chase salona girdi. Yavaşlayıp bize baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendini toplamadan hemen önce yüzünden bir acı ifadesi geçti. Bize geçerken ağır bir baş selamı verdi. Çatal almak için döndüm ve kendimi orada durup da erkek arkadaşımın güldüğüm için cezalandırmak istedim. Elbette, bu Brandon ve benim için normal, hatta olması gereken bir şeydi ama Chase’in görmesini istediğim bir şey değildi. Sakinleşeyim diye derin bir nefes aldıktan sonra dönüp Brandon’a flörtöz bir bakış yolladım. Odasına giderken beni takip etti.

“Tatilinin kalanı nasıldı?” diye sordum Brandon’a. Yatağın başındaki tahtaya sırtını vermiş oturuyordu. Ben de yatağın yanındaki duvara sırtımı vermiştim.

“Güzeldi. Keşke kalabilseydin. Ama arkadaşlarla vakit geçirmek de güzeldi.”

“İyiymiş. Beni de götürdüğün için sağ ol, annenle tanışmak çok hoşuma gitti.” Annesinin şen şakrak kişiliğini düşünerek gülümsedim. “Gerçekten harika biri.”

Başını aşağı yukarı sallayıp ağzına bir lokma attı. “Seni çok sevdi,” dedi. Çatalımdaki bir parça tavuğu aldı ve parmağıma işaret ederek, “Nereden buldun onu?” diye sordu.

Yüzüğe baktım ve onu hemen saklama isteği duydum. Pek hoş olmayacaktı. Mümkün olduğunca ilgisiz görünmeye çalışarak omuz silktim ve ağzımda lokma varken cevapladım. “Chase.”

Yüzü düştü ve yeniden konuşmaya başlamadan önce biraz durakladı. “Chase sana yüzük mü verdi?”

“Büyütülecek bir şey değil.”

“Yüzük,” dedi kaşlarından birini kaldırarak.

“Aileden herkes bana bir şeyler verdi, Brandon.”

“Bir şeyler demek. Sana başka ne verdi?”

Hay belasını. Bir sonraki lokmamı çiğneyip yutmam zaman aldı ama kendimi, gözlerimi onunkilerde tutmaya zorladım. “Dövmemi,” diye cevap verdim.

“Dövmeni Chase mi yaptı? Bunu bilmek isteyebileceğim aklına gelmedi mi?”

Hayır. Deli olacağını biliyordum çünkü. “Senin mesele edeceğini düşünmedim. Bilmediğin birine mi gideyim isterdin?”

“En azından seni benden almaya çalışan birine gitmeni istemezdim.”

“Bebğim, öyle bir şey olmadı. Olmuş olsa bile başaramadı. Bunu aşman lazım.”

“Öyle de –“

“Şu tartışmaya hiç girmesek? Daha yeni döndün ve gecemizin gerçekten güzel geçmesini istiyorum.”

“Tamam. Ama bir dahaki sefere lütfen sana o kadar uzun dokunmasına izin vermezsen minnettar olurum.”

Chase’in dokunuşunu düşününce yanaklarım kızardı. Kendimi başka bir şey düşünmek için zorladım. “Brandon sen – kıskandın mı?”

“Hem de nasıl.”

“Tamam, sakın ol Hulk,” diyerek kıkırdadım ve kolunu sıvazladım. “Kimin yatağındayım ben?”

Yüzüğe dik dik bakmayı sürdürerek cevapladı. “Benim.”
Yataktan indim ve boş yemek kutularını topladım. Yeniden şu Chase ve kıskançlık olaylarını konuşmaya çok yaklaşımdan hiç hoşlanmamıştım. Alnımı onunkine yaslamak için eğildiğinde bakışını yakaladım ve mutfığa gitmeden ona, “Endişelenecek bir şey yok,” dedim. Dudaklarımı dudaklarına sürttüm. “Seni seviyorum Brandon.” Ve o andan itibaren hayatımda yaptığım en büyük hatayı telafi edeceğime dair yemin ettim ama karşımdaki bunu bilmiyorken bunu nasıl yapacaktım?

Okul başladığında hayat normale döndü. Brandon’la ben ilişkimize devam ettik. Arizona’dan döneli iki hafta olmuştu ve öncekinden daha iyiydik. Chase ne olursa olsun benden kaçıyordu. Bu beni ne kadar üzse de onu her zaman görmediğim için mutluydum. Beni Brandon’la ne zaman görse yüzü acıyla kasılıyordu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

O gün, Brandon ve benim birbirimizden pek uzakta kalamadığımız bir gündü ve son iki dersin geçmesini beklemek gerçekten işkence gibiydi. Okul biter bitmez beni alıp Chase’in evine götürdü. Jipten inip de odaya girene kadar öpüşmeyi bırakmadık. Daha kapıyı kilitlemeden ikimizin de tişörtü yeri boylamıştı. Onu istiyordum ve o beni yatağa yatırırken bu istek tüm bedenimi kaplamıştı. Pantolonumu çıkarıp üstüme çıktı. Ben de pantolonunun düğmesine uzandım. O sırada Brandon sütyenimin askılarını indirmiş, oldukları yeri öpüyordu. Fermuarını açtım, o da o anda bir elini arkama atıp beni hafifçe kaldırdı. Dizlerinden destek alarak durdu ve diğer eliyle kopçamı çözdü. Beni yeniden

yatırmış sütyenimi yavaş yavaş çekmeye başlamıştı ki telefon çaldı.

“Ne uygun zaman ama,” diye mızımslandı ve telefonunu açtı. “Ne?” Birkaç saniye sonra oturup gülümsedi. “Yok canım! Nerede? Tamam, geliyorum.” Yataktan zıplayarak kalktı. Beni de kendine çekerek, “Hazırlan bebeğim, gidiyoruz. Maç var bu gece.”

“Dalga mı geçiyorsun?!” dedim kopçamı yeniden takarak. Sonra ellerimi belime koyarak, “Şunun ortasında maça gitmek için mi kalkıyorsun? Korkuluk’a başka birini bulmasını söyle!” dedim.

“Harper, yapma böyle. Bu maç bana en az üç bin kazandıracak.”

Bluzumu kafamdan tam geçirmiştim ki kalakaldım. “Üç bin mi ?!” O zamana kadar böyle bir miktar duymamıştım. Buradan gelen paralar hep çok büyük miktarlarda oluyordu. Toplasanız hayatım boyunca o kadarı anca geçmişti elime.

“Evet. Bir aydır o kadar büyük para almamıştım.”

“Bir aydır mı? Normalde ne kadar alıyorsunuz ki?”

“Bilmiyorum, her seferinde değişiyor,” dedi omuzlarını silkerek. Evden çıkarken de, “ortalama bin altı yüz, bin yedi yüzü buluyor,” diye ekledi.

Şok geçiriyordum. Durdum. Brandon haftada ortalama üç kere filan dövüşüyordu. Bu da aylık ne kadar yapardı? “O kadar parayla ne yapıyorsunuz?”

İçini çekip beni arabaya doğru çekti. “Genel giderlerim dışında kalanı biriktiriyorum. Jipimi de öyle aldım.”

Vay be. Aklıma bile gelmemişti bu. Brandon parası hakkında konuşmazdı. Onun kadar parası olan başka birini de tanımıyordum. Fakir görünmüyordu, daha çok normal bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. “Yine de,” dedim arabadayken, kollarımı önümde kavuşturarak. “Dövüş için gecemizi böldüğüne inanamıyorum.”

Kırmızı ışığa geldiğimizde dönüp bana baktı. Çenemi okşayarak, “Özür dilerim tatlım. Seni gücendirmek istemiştim. Söz veriyorum maçıdan sonra odadan pazartesiye kadar çıkmayız,” dedi. Yeniden sürmeye başladı, bir yandan da öpmek için elime uzandı. “Hem o çağrı tam zamanında geldi. Kendimi durdurmaya çalışıyordum. Kısa süre sonra duracaktım da.”

Kaşlarımı çatıp camdan dışarı baktım. Kış boyunca hep oynayıp durmuştuk ama artık yavaş yavaş ileri gitmek istiyordum Brandon’la. O zaman böyle konuşuyor olmazdık. “Bu defa durmaya pek niyetim yoktu.”

Brandon usulca küfrederek elimi daha çok sıkı. “Harper, bilmiyordum. Özür dilerim. Bilsem o telefonu hiç açmazdım bile.” Yeniden küfretti. “Duracak olsak bile açmamalıydım. Birlikte zaman geçiriyorduk.”

“Her zaman birlikte vakit geçiriyoruz zaten. Sorun yok.”

“Öyle deme. Gerçekten çok özür dilerim. Lütfen kızma bana.”

Gülümsedim ama kendimi kötü hissettim. “Kızgın değilim. Haydi, gidip şu işi bitirip yeniden odamıza dönelim.” Açıkçası kaba filan olmaya çalışmıyordum. En nihayetinde o gecenin geldiğine karar vermiştim. Brandon henüz farkında değildi ama ben kararımı vermiştim. Yine de engellenmişim. Belki hâlâ daha onunla olmamam gerekiyordu, keşke ona istediğimi söylemeseydim. Bunu söyledikten sonra artık nasıl duracaktık ki? Her ne kadar ben kötü hissetsem de onun kendini kötü hissetmesine uğraşmıyordum. Sadece kendime kızmıştım.

Gideceğimiz yere ulaşana kadar sessizliğini bozmadı. Evden çıkarkenki enerjisi kaybolmuştu. Elimden tutarak beni gideceğimiz yere kadar yönlendirdi. Kapılara ulaştığımızda beni öpüp Korkuluk’u bulmaya gitti. Kendimi berbat hissettim. Bu dövüş için çok heyecanlanmıştı ama ben onu

böyle enerjisiz bir moda sokmuştum. Geçirdiğim son kırk dakikadan sonra bodruma, yüksek sesin ortasına indiğim-de yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim ama yine de Korkuluk'un olduğu her zamanki yerime geçtim. Bu şekilde Brandon nerede olduğumu bilecekti.

Korkuluk beni kucaklarken maç başladı. Rakibi, Brandon'ın her zamanki performansını göstermediğini fark etti. Derken Brandon sinirlenmeye ve bu eleman her kimse, ona yüklenmeye başladı. Başlangıçta o kadar dikkat etmemiştim. Eleman pek de aktif davranmadığından tam tamına denklermiş gibi görünüyordu ringde. Nasıl o kadar para kazandıracaktı anlamamıştım. Birden rakip eleman, Brandon'ın sol elini tutup arkasına kıvırdı. İyice gerdikten sonra da Brandon'ın sırtına okkalı bir tekme savurdu. Brandon'm kolu çıkmıştı, sallanıyordu. Bir çığlık attım. Brandon yere düştü ve başını yerdeki incecik mata çarptı. Korkuluk beni ringe fırlamayım diye ikna etmek zorunda kaldı. O anda Brandon'ın ihtiyacı olan son şey benim ringe fırlamamdı ama benimkisi içgüdüsel bir durumdu.

Brandon bir bacağını rakibinin göğsüne savurup rakibini yere düşürdü. Sonra iki bacağını da birden kullanarak rakibinin boynunu sıkıştırdı. Eleman yakında bayılacaktı. Kısa bir süre sonra eleman yere vurdu ve Brandon onu serbest bıraktı ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Bir anda tüm salon alkış ve çığlıkla doldu. Brandon bana doğru döndü. Korkuluk, elimden tutarak beni maçtan önce Brandon'm beklediği yere götürdü. Odaya girdiğimizde Brandon kendini bir sandalyeye güç bela attı ve kolunu yerine oturtmayı denedi. Bense orada öylece, elimle ağzımı kapatmış olanı biteni izliyordum.

"Bebeğim," dedi dişlerini gıcırdatıp nefesini gürültüyle vererek. "Beni..." Yeniden iki kere gürültüyle nefes verdi.

"Tamam bebeğim, konuşma. Seni hastaneye götürece-

ğim.” Tişörtünü kapıp, önüne çömeldim. “Bunu tek koluna geçirelim mi, yoksa kalsın mı?”

“Giydirmeyi dene.”

Tişörtü kafasından geçirdim. Sağ kolunu tişörtün yeninden geçirmeyi başardım. Sol kolunun üstüne tişörtü indirdiğimde artık sallanmıyordu. Alnını öperek, “Başın nasıl?” diye sordum.

“İyi olacağım, bunun olduğuna bile inanamıyorum. Dik-
katim çok dağınıktı.”

“Tanrım Brandon, çok özür dilerim! Dövüşten önce seninle öyle konuşmamam gerekirdi. Sana güvenmemiştim, gerçekten. Tüm olanlara sinirlenmiştim.”

“Sorun yok bebeğim. Senin suçun değil.”

“Brandon,” dedim onu usulca öperek. “Seni seviyorum. Çok özür dilerim.”

“Ben de seni çok seviyorum. Buraya gel,” dedi ve beni öptü. Sandalyeden kalkmasına yardım ettim.

Korkuluk geldiğinde biz yavaş yavaş yürümeye başlamıştık. “Abi, iyi misin? Kötü görünüyor, bir kontrol ettirmen lazım.”

“Harper beni hastaneye götürecektir. Sana haber veririm.”
Brandon, yeni kazandığı parayı elime tutuşturdu ve Korkuluk’un elini sıktı.

Beş buçuk saat sonra nihayet Chase’in evine gelmiştik. Brandon hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti ve omzundaki birkaç bağ, kolu çıktığında yırtılmıştı. Askı takması gerekiyordu ama daha jipe biner binmez o askıyı fırlatıp atmıştı. Bana Brandon’ın röntgen filmlerini gösterdiklerinde aklım yerinden oynamadı. Ameliyata ihtiyacı vardı ama daha ona bir şey söylememiştim. Konuşmamam, boş laf edip durmam kadar kötüydü, çünkü Brandon olduğum yana bir göz atmış ve iyice açılmış gözlerimi, kaskatı kesilmiş çenemi gördüğünde, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

“Tatlım, aklındaki nedir?” diye sordu Brandon, ben o anda burnumu boynuna sürerken. İçimi çektim ve geriye yaslandım. “Sadece senin için endişeleniyorum,” dedim.

“Sana iyi olduğumu söyledim ama. Bunun için endişelenme, çok büyük bir şey değil.”

“Brandon, sakın beni yanlış anlama ama maçlarına daha fazla gelebileceğimi sanmıyorum. Seni daha fazla dövüşürken izleyemem. Ben –” Birkaç dakika kendimi ifade edebilecek doğru sözleri aradım. “Sana ne olduğunu görünce çok korktum. Korkuluk, ringe fırlamayayım diye beni engelledi. Sana bir daha bu türden bir şeyin olduğunu görmek istemiyorum. Bir daha gelmesem, bana kızar mısın? Sen gelene kadar burada yatakta beklerim ama maçlarını izleyemem.”

Beni sağ yanına çekti ve alnımı öptü. “Sana hiç kızmam. Hele böyle bir şeyde. Endişelendirdiğim için özür dilerim. Böyle bir şeyi görmek zorunda kaldığın için de özür dilerim.”

“Özür dileme. İyi olduğuna o kadar sevindim ki. Şu anda olabileceğin en iyi durumdasın.” İçimi çektim. O da bana daha sıkı sarıldı.

“Seni seviyorum Harper.”

“Ben de seni seviyorum. Hem de çok.” İçimi çekerek göğsüne yaslandım ve en sonunda uykuya daldım.

Chase'in öpücüklerine gülümseyerek uyandım. Beni odasına götürüyordu. Ne yaptığımızı fark ettim. Onu hafifçe itip etrafıma bakındım. Kafam karışmıştı.

“Chase bunu burada yapamayız! Ya biri gelirse? Tanrım, ya Brandon erken gelirse?!” Ailesinin evinde olduğumuza yemin edebilirdim. Buraya ne zaman gelmiştik?

“Endişelenme Prenses, kimse bizi göremez.”

Bir yanım bizi yakalayacaklarını haykırıyordu. Ama ne zaman ki dudakları çıplak vücuduma değmişti, onu durdurmak için o kadar da uğraşmadım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını yüzüme yaklaştırdım.

“Bu defa daha sessiz olmamız gerek,” dedim boğuk bir sesle.

Chase inledi ve bacaklarımın arasına yerleşti. O baskıyı yeniden hissetmek için deliriyordum. Adımı söyledi ama dudakları kımıldamadı. Gözlerimi kırıştırdım ve konuşanın o olmadığını gördüm. Aman Tanrım! Brandon oradaydı!

“Chase,” diye tısladım. “Chase durmamız gerek. Buraya geliyor!”

Bana gülümsedi ve kendini bana daha çok bastırdı. “Bırak gelsin.”

Odanın kapısı açıldı ve erkek arkadaşım içeri girdi. “Brandon! Hayır!”

Brandon bana gülümseyerek, “Uyan aşkım,” dedi.

Ha?

“Haydi tatlım, derse gitmemiz gerek.”

Bir beni o anda omzumdan sarsan Chase’e bir de erkek arkadaşına dönüp baktım. Neler oluyordu?

“Harper. Uyan.” Bunu kimin söylediğini ise hiç bilmiyordum.

Gözlerimi ardına dek açıp fırlarcasına kalkmışım ki yüzünü çıplak göğsüne çarptım. “Brandon!” dedim yarı çığlıkla.

“Tanrım Harper! Sakin ol.” Brandon bana sıkı sıkı sarıldı ve beni alnımdan öptü. “İyi misin?”

Biraz geri çekilip yüzüne baktım. Sonra da odaya bir göz gezdirdim. Brandon’ın odasıydı. “Galiba... Rüya gördüm.”

Rüya demek çok hafif kalıyordu. Sonuna kadar her şey

o kadar gerçekçi görünüyordu ki... Her şey. Birden bağıra bağıra ağlamak istedim! Brandon'ı aldattığımı görmüştüm rüyamda. Midem bulanmaya başladı. Brandon'ı aldatmanın getirdiği suçluluk duygusuyla uğraşıyordum. Çok ağır geliyordu.

“Çok mu kötüydü rüyan?”

“Şey, hayır. İyiydi.” İyi filan değildi. Neden hâlâ onu düşünüyordum ki?

“Emin misin? Kalbin deli gibi atıyor. Çok terlemişsin, bebeğim.”

“İyiyim. Sadece biraz korktum.”

Brandon omuzlarını silkerek, “Pekâlâ. Kalkıp hazırlanman lazım. Az sonra çıkmamız gerek,” dedi.

Söylenmeye başladım ama Brandon beni yataktan kaldırıp banyoya götürdü. Kolu için fizik terapiye gidiyordu ve kolu gün geçtikçe daha iyiye gidiyordu. Her seanstan sonra ağrıları oluyordu gerçi ama koluna fazla yüklenmiyordu ve Korkuluk'a da durumu bildirmiş, iki maça gitmemişti. Ne zaman yeniden maça çıkacağını bilmiyordum ve sormamıştım da. Aslında yeniden başlamasını da istemiyordum ama sevdiği bir şeyi ondan bırakmasını da isteyemezdim.

Her ne kadar zaman zaman düşünüp kendimi hazırlasam da, o gün mutfağa girince donakaldım. Chase sırtını bana dönmüş, Bree'yle konuşuyordu. Mutfaka girdiğimde beni duymuş olmalıydı ki sırtını dikleştirdi.

“Ah, günaydın.” Sesim sanki soru sorar gibi çıkmıştı.

Bree, Chase'in omzunun yanından başını uzatıp, “Günaydın bebek! Uykunu aldın mı?” dedi.

Chase şöyle bir omzunun üstünden baktı ama bir şey söylemedi. Canımı yaktı.

“Gayet iyi uyudum. Sen?”

“Harika,” dedi dudağını ısırarak. Yüzü pembeleşmişti.

“Aah, yapma Bree, bari gitmemi bekle,” dedi Chase. Hafif bir öğürme sesi çıkararak dışarı çıktı.

Rüyamda duyduğum sesin, tam da Chase'in sesi olmadığını anlamıştım. Haftalardır ilk defa sesini duyuyordum ve maalesef benimle direkt konuşmamıştı da. Arkasından, yürümesini ve gidip kahve makinesini çalıştırmasını izledim.

"Ee, Harper, paylaşmak istediğin bir şeyler var mı?" diye sordu Bree.

Donakaldım. Kesin Chase bir şeyler söylemişti ona. Bunu bana nasıl yapardı? Ve neden sesi bu kadar mutlu geliyordu kulağa? Titreyen bir sesle sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hım... Bakalım. Brandon ile dün gece epey bir samimi görünüyordunuz. Saat yedi gibi geldiniz ve içeri dudak dudağa kenetlenmiş hâlde girdiniz. 'Ne demek istiyorsun' diyerek ne demek istiyorsun?"

Şükürler olsun. Nefesimi verdim ve omuzlarımı serbest bıraktım. "Yorgunduk," dedim.

"Ah haydi ama! En azından dün gece bana, tavşancık dansı yapmadığınızı söyleyemezsin."

"Ne yapmadığınızı, ne yapmadığınızı?" dedim en iyi arkadaşşıma dönerek ve kahkahalara boğuldum. "Breanna. Bunları nereden buluyorsun?"

"Konumuz bu değil! İtiraf et!"

"Pardon Bree ama bir şey yapmadık gerçekten de." Gü-lümsedim ve doldurduğum fincanımı aldım.

"Hâlâ mı?!" dedi elleriyle yüzünü kapatarak. "Harper, hâlâ o zavallı çocuğa işkence mi ediyorsun?"

"Hâlâ hazır değilim ve onun da buna saygısı var. Tanıdığım bazı kişilerin aksine," dedim parmağımla onu işaret ederek. Gözlerini devirsi.

"Sanki bana anlatmak istemiyormuşsun gibi bir his var içimde. Tüm detayları kendine saklıyorsun gibi geliyor," dedi yarı öfleyerek. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ne kadarını doğru ne kadarını yanlış bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Eh, bir süre daha hayal kırıklığına uğrayacağını söyleyebilirim sadece. Onunla henüz bu şekilde bir birlikteliğe hazır değilim. Eğer Brandon’la sevişmeye karar verirsem, bunu ilk öğrenen sen olacaksın. Sana, Brandon’dan da fazla öncelik tanıyorum.”

“Söz mü?”

Sözlerimi dikkatle seçmek zorundaydım, ona yalan söylemek istemiyordum. “Söz.” Fincanıma krema koyarken yüzümü inceledi. “Belki de ne yapacağını bilmiyorsundur!”

“Eh, Bree söylesene; senin cinsel hayatın nasıl?”

“Ahtanrım süperötesi!”

Gülümseyip tezgâha yaslandım. Evet, dikkatleri üstümden atmakta profesyonel olmuştum. Brandon gelip de bardağını doldurana kadar Bree’nin pek de mahrem olmayan hayatını dinledim.

“Yine Konrad hakkında mı konuşuyor? Yemin ederim bire bin katıp anlatıyor,” dedi Brandon burnumun ucunu öperek. Tezgâha yaslandı, ben de sırtımı onun göğsüne yasladım. Orası resmen benim için yapılmıştı.

“Dürüst olmak gerekirse sanırım bir seks hayatımızın olmayışını kendince telafi etmeye çalışıyor,” dedim hafifçe gülerek ve dönüp Brandon’a bakarak.

“Ne zaman hazır olursak, o zaman olacak,” dedi Brandon omuzlarını silkerek ama yüzündeki açlıkla karışık isteği de gördüm. Bazen gerçekten yakınlaşıyorduk ama jipinde konuştuğumuzdan başka, bu konu hiç gündeme gelmemişti. Bu çocuğa resmen işkence yapıyordum ben.

İkinci kahvemi aldıktan birkaç dakika sonra Bree nihayet konuyu değiştirmişti. Ama artık ne söylediğine dikkat edemiyordum. Sanki onaylıyormuşum gibi başımı sallıyordum; belki bir yardımı olur diye. Ama işe yaramadı. Sanki bir ağır gösterim bir Charlie Brown bölümündeymişim gibiydi. O anda birden gelen sesleri sanki su altından geliyor-

larımı gibi duymaya başladım. Bree bana doğru gelmeye başlamıştı ve yüzü endişeli bakıyordu. Neden olduğunu anlayamamıştım. Neden o kadar korkmuştu ki? Bir çarpma sesi duydum ve bir şey bacağıma değdi. Canım acıdı biraz ama dönüp bakamadım. Eğilmeye çalışıyordum oysa. Brandon beni, başımı yere çarpmadan yakaladı ve bilincimi kaybettim.

İnsanların adımı söylediğini duyuyordum, galiba yine uyuyakalmıştım. Gözlerimi ardına kadar açtım ama sadece kara bir perde görebiliyordum. Birden biri, adımı kulağıma doğru seslendi. Gözlerimi açtım.

“Aman Tanrım! İyi misin? Ne oldu?” diye sordu Bree, yüzüme doğru eğilmişti. Hareket etmeye çalışıyordum ama başaramadım.

İyi de, neden Brandon'm vücudu taş gibiydi ki? Yani evet, Brandon'ın vücudu taş gibiydi ama pratikte kucığına kıvrıldığımda yumuşak hissettiğim bir vücudu vardı. Sırtımda hissettiğim şey gibi değildi. Başımı çevirdim ve soğuk fayansla yüz yüze geldim. “Yerde miyim ben?”

Brandon, Chase ve Brad'le koşarak mutfığa geldi. İkisinin de yüzü hafif endişeli gibiydi.

“Uyandı mı?” diye sordu Brandon bir yandan da Bree'nin yanına çömelirken.

“Evet, şimdi kendine geldi,” dedi Bree.

Kalkıp oturmaya çalıştım ama kafam o kadar ağırdı ki yerden iki santim bile kaldıramadan vazgeçtim. Başım fayansa çarptı. “Ah.”

“Uzanman lazım tatlım. Nasıl hissediyorsun?”

Bir Brandon'ın yanağıma uzanan eline bir de Bree'ye baktım. “Burada mı uyumuşum ben?”

Bree güldü ve elimi eline alarak, “Pek değil,” dedi. “Bâyıldın.”

“Cidden mi?”

“Evet, Harper. Hepimizi de çok korkuttun,” dedi hafiften azarlayarak ama rahatlamış görünüyordu.

Brad yine görüş alanına girerek, “Koltuk hazır, onu oraya götürelim,” dedi.

Deneyimlerimden biliyordum ki içlerinden herhangi biri beni tek başına koltuğa rahatlıkla götürebilirdi ama her nedense üçü birden beni taşımaya karar vermişti.

“İyiym ben. Gülünç olmayın.”

“Tatlım sen-”

“Anladım onu ama şimdi iyiym.” Gerçekten de öyleydim. Koltuktan kalkıp kahvaltı edebilmişim gibi geliyordu. Aklıma yemek gelir gelmez karnım guruldadı... Karnıma baktım. Sonra diğerlerine dönerek gülümsedim. “Bakın iyiym.”

Brad bacağıma bastırıyordu. İrkildim. Bree eline bakıyordu. Chase ve Brandon’ınsa gözleri benim üstümdeydi. İkisi de ayan beyan endişeliydi.

“Ee, Brad? Bacağı mı bırakır mısın? Canım acıyor.”

Koyun gibi gülümseyerek kanlı havluyu bacağımdan çekti.

“O da-”

“Fincanını düşürdün ve sıçrayan parçalardan biri bacağını kesti.” diye bilgi verdi bana Brandon, bir yandan da boynumu hafifçe öperek. “Şu anda nasıl hissediyorsun? Lütfen yalan söyleme.” diye fısıldadı kulağıma.

Başımı kaldırıp baktığımda Chase’in başını hafifçe yuvarları aşağı sallayarak içeri gittiğini gördüm. Bir yanım, yanına gidip onu sakinleştirmek istedi. Bunu göstermemek için çaba sarf etmem gerekti.

“Harika hissediyorum ben. Sanki bir şey olmamış gibi.”

Kalkmama yardım etmeden önce kısa bir süre düşündü.

“Gördün mü? İyiym ben.” Başımı çevirdim ve birden bir bulantı hissettim.

Brandon gülümseyip beni usulca öptü. “Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım o zaman,” dedi. “Dün gece bir şey yememiştin. Muhtemelen ondandır.”

“Ya da öğlen,” deyiverdi Bree laf arasında. Brandon kaşlarını çatıp bana baktığında yanaklarım kızardı.

“Bree,” diye seslendi Brandon.

“Evet?”

“Banyoya Harper’la gider misin? Belki yine bayılır.”

“Tabii. Haydi Harp, berbat görünüyorsun.”

Bree’ye gülümseyerek, “Ben de seni seviyorum Bree,” dedim.

Kazasız belasız duş aldım. Hemen sonrasında da burnuma Brandon’m yaptığı yumurta ve kızarmış ekmek kokusu geldi. Kahvaltıyı bitirene kadar çoktan ilk ve tek dersimi kaçırmıştım. O yüzden biz de Bree ile alışverişe gitmeye karar verdik. Brandon’sa o kadar da sevinçli değildi. Beni yataкта tutmaya çalışıyordu ama bir şeyler yedikten sonra iyi hissettiğimden beni istemeyerek de olsa bırakmak zorunda kaldı.

İkinci dükkâna girmek üzereydik ki Bree elini omzuma koyarak ona dönmemi sağladı.

“İyi misin Harper?”

“Evet. Neden ki? Ne oldu?” diye soludum zorlukla.

“Ah, şey sanki yüzlerce kilometre yürümüştük de sen de nefesini ayarlamaya çalışıyormuş gibisin.”

Tek kaşımı kaldırıp konuşmaya başladım.

“Bak şimdi abarttın işte. Sen de kızarmış durumdasın, terliyorsun ve nefes nefese kalmışsın.”

“Eh, bugün gerçekten sıcak ama onun dışında ben iyiyim.”

“Harper, üstünde kolsuz bluz var ve dışarı 50 derece.”

Duraklayarak, “Gerçekten mi?” dedim. Kalbim biraz yavaşladı ve ben de rahat bir nefes alabildim.

Elimden tutarak beni arabaya götürdü. Şikâyet bile edemedim, iyi hissediyordum ama o anda tek istediğim azıcık kestirmektir. Eve döndüğümüzde Brandon bizi karşılamak için geldi. Yüzü endişe doluydu. Zor nefes alışımı ve kıpkırmızı yüzümü görünce daha da endişelendi.

“Yine mi bayıldı?” diye sordu Bree’ye.

“Hayır. Ama çok da iyi sayılmaz.”

“Nasıl yani? Başka bir şey mi oldu?”

“Bir şey olmadı. Dahası tam yanınızdayım. Sadece uymaya ihtiyacım var. Eğer bana çocuk gibi davranmayı bırakırsanız gidip kestireceğim.” Brandon’ı hafifçe iterek yanından geçtim ve doğruca odasına gittim.

İkisi de bir şey yapmamıştı oysa ama onları paylamıştım. Sabah daha iyi hissederken şimdi gözlerimi güç bela açık tutuyordum. Kısacık bir uyku için ölüyordum. Brandon’ın yatağına tırmandım ve üstümü başımı çıkarmadan uyuyakaldım.

Hafta sonunun geri kalanında çok iyiydim. Brandon ve Bree etrafımda pervane gibi dönüyordu. Sanki ufacık bir şey olsa yığılıp kalmamdan korkuyorlardı. Pazar günü geldiğinde, evden ayrıldığımızı çok sevindim. Chase’in evden çıkıp gittiği günden beridir Bree, ben ve Claire hiç kızlar günü yapmamıştık. Pazartesi günüyse okuldaydım. Herhangi garip bir durum olmadığından Bree ve Brandon yatışmaya başlamıştı ve eğer ben de pazartesiye atlatırsam ikisi de tamamen rahatlayacaktı. Gerçekten de pazartesiye iyi atlatmışım. Çok enerjiktim ve dersten derse âdeta uçtum. Bree beni yerimde tutmaya çabaladı âdeta. Brandon ise bayılma olayını tamamen atlatmışa benziyordu. O gece odasına gittiğimizde beni hemen yatağa atıp deli gibi öpmeye başladı. Geçen çarşambadan beri sevgilimle bu kadar sıcak bir gece daha yaşamamıştık ve birbirimizi gerçekten özlemiştik.

“Chase gene gelmedi yani.”

“Biliyorum, annemle babam ona yine sinirlenecekler. Son aile toplantılarını kaçırdı.”

Son beş toplantıyı kaçırmıştı, saymayı iş edindiğimden değil... Bayıldığım günden beridir görmüyordum onu. Onun dışında vedalaştığımızdan bu yana toplanınız üç kere görmüştüm. Biliyorum, acınası bir hâldeydim. “Belki de aile gününe ben gelmemeliyim. Belki artık o yüzden gelmiyordur.”

Bunu söyler söylemez Bree sonunda bilgisayardan başını kaldırarak, “Niye öyle diyorsun ki?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Belki ailecek geçireceğiniz zamana karışmamdan hoşlanmıyordur.” Onu düşününce kalbim acıdı. Keşke böyle bir şey olmasaydı. Brandon’la evlenmek istiyordum. Bunu iki hafta önce çok net şekilde anlamıştım ve hayatımdaki başka herhangi bir şeyden de bu kadar emin değildim. Chase’in hâlâ benden bir şeyler bekliyor olması beni sonsuz bir hüsrana uğratiyordu. Brandon’ın Arizona’dan döndüğü gece Brandon’ı seçmiştim ve yaptığım seçimden de pişman değildim. Nasıl açıklardım bilmiyorum ama geleceği düşündüğümde, yanımda görebildiğim tek erkek oydu ama öncelikle Chase’e hoşça kal demeliydim. Bunu nasıl yapacağım hakkındaysa bir fikrim yoktu.

“Karıştığın filan yok ki,” dedi Bree, hafif bir hıh sesini de yanına ekleyerek. İzlediği video her neyse ona döndü

ve “Yemin ederim, bu aileye onun uyduğundan daha fazla uyuyorsun,” dedi. “Keşke başka bir erkek kardeşim olsaydı. O zaman seni onunla evlendirirdim. Bu şekilde sen de kız kardeşim olurdu.”

Elimdeki kızarmış patatesi tam ağzıma atarken söylemişti bunu. Lokma boğazımda kaldı. Biraz su içmek için kilere gittim. Boğazımı temizledikten sonra uzun taburelerden birine atladım ve önümdeki yemek paketine abandım.

“Yine mi yiyorsun Harper?”

Bir anlığına durdum ve bir avuç kızarmış patatesi ağzıma tıktırarak, “Hı?” dedim.

“İki tane hamburgeri yiyeli yarım saat olmadı,” dedi Bree, yemek paketine iğrenerek bakarak. “Daha önce birini bitirdiğini görmedim.”

“Biliyorum,” dedim iç geçirerek. Patates paketini kıvırdım ve “Bu son iki gündür deli gibi açım. Galiba yakında regl olacağım,” dedim.

“Hayır, daha zamanı gelmedi,” dedi Bree kendi kendine. “Hâlâ bir haftadan biraz fazla bir zaman var.” Bree ve ben o kadar yakındık ki regl zamanlarımız bile birbirine senkronize olmuş hâldeydi. Emin olun, o hafta kimse için eğlenceli bir hafta olmuyordu.

“Emin misin?” diye sordum. En son regl olduğumdan bu yana sanki daha uzun süre geçmiş gibi gelmişti.

“Hıhı,” dedi ve sonra kahkahalara boğuldu. Yeniden vidoya tıklayarak, “Ah, Tanrım Harper, gelip bu vidoyu izlemelisin,” dedi.

Yanma gittim ama ne izlediğime kafamı veremedim. En son ne zaman regl olduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Bree yanılıyor olmalıydı, çünkü son zamanlarda çikolata ve romantik film seanslarımızdan birini yapmayalı uzun zaman olmuştu. Bunlardan nefret ediyordum aslında ama Bree kaçmama izin vermiyordu. Sahi, en son ne zaman

yapmıştık ki bunu? Gidip telefonumu bulmalı ve regl takvimimi takip ettiğim yere bakmalıydım. Yeniden farkında olmadan patates yemeye başladım. Brandon'ı daha ateşli öptüğüm zamanları düşünüyordum, böyle zamanlara pek aldırılmazdı. O moda girdiğimde ne olduğunu biliyordu.

“Bak sen, kim gelmiş. Annemle babam çoktan uyudu bile.”

Bree'ye bakmak için yavaşça döndüm. Benimle mi konuşuyordu? Videoyu durdurdu. Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve oturma odası tarafına dik dik bakmaya başladı. Baktığı yere ben de baktım ve Chase'in orada durduğunu gördüğümde elimdeki yiyecek paketini düşürdüm.

“İşlerim vardı. Harper seninle konuşabilir miyim?”

“Ah,” dedim bir yandan da Bree'nin çatık kaşlı ve kafası karışmış yüzüne bakarak. “Evet. Evet. Sanırım.” Bir iki adım atmıştım ki tezgâha tutunmam gerekti. “Oha.” Lanet olsun, yine oluyordu.

“İyi misin?” diyerek yanıma koşturdu ikisi de. Durmalarını için elimi kaldırdım.

“İyiyim. Sadece başım döndü.” Derin bir nefes alarak, “Yeniden bayılacağım sandım,” dedim.

Bree başını yana eğmiş merakla bana bakıyordu. Chase ise bana hiç mi dokunmasa ya da gelip bana yardım mı etse karar veremiyordu.

“Şimdi nasılsın?” diye sordu Bree.

“İyiyim galiba. Çok garipti bu.”

“Chase sanırım konuşmanız için iyi bir zaman değil bu.”

“Hayır, iyiyim Bree. Hemen dönerim,” diyerek Chase'i takip ettim. Her ne kadar aramızdaki mesafeyi kapatmak istesem de birkaç adım geride durdum. “Selam,” dedim acınası bir hâlde. Öpmemek için kendimi zor tuttuğum birine nasıl hoşça kal diyecektim?

Hafif boğuk bir sesle cevap verdi. “Merhaba Prenses.”

“Nerelerdesin?”

“Çalışıyorum. Ders, sörf falan.”

Başımı salladım. Ayaklarıma bakarak, “Ailen özlüyor seni,” dedim.

“Peki ya sen?”

“Elbette, ben de Chase.” Öyle olmadığını nasıl düşünürdün?

“Harper sana yeterince zaman verdim. Senden daha fazla uzak kalmak istemiyorum. Kimi seçtiğini bilmem gerek.”

“Bunu şimdi mi konuşacağız? Bree kapıdan dinliyor olabilir!”

“Evet, şimdi konuşacağız. Öğrenmem lazım.”

“Chase benden ikiniz arasında seçim yapmamı nasıl istersin?” diye tısladım dişlerimin arasından. Bana dikkatle bakıyordu. “Beni bırakıp gittin, hep yaptığın gibi. Benden seni hâlâ istememi mi bekliyorsun? Hem de benden bir ay boyunca kaçtıktan sonra?”

Kollarını kaldırıp indirdi. “Sana zaman veriyordum! Benden sana zaman vermemi istemiştin!”

“Sana benden vebalıymışım gibi kaç demedim. Senden benim için savaşmanı istedim. Söylediğin gibi beni sevdiğini göstermeni istedim.”

“Seni gerçekten seviyorum Harper, sana bu yüzden zaman verdim zaten. Kafanı bulandırmadan düşünmeni istedim.”

Bir adım geri attım. O da bana doğru bir adım attı. Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra en nihayetinde ona cevap verdim. “Üzgünüm Chase ama yapamam.”

“Hayır. Hayır, hayır, ha-“

“Seninle olamam. Brandon’ı seviyorum. Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Bebeğim söyleme böyle. Senin için savaşırım. Gerçekten. Yeter ki bize bir şans ver.”

“Bir yanım belki seni hep sevecek ama bize şans filan veremem Chase. Bir gün beni bırakıp gidersin. O zaman da bu beni öldürür.”

“Ne- Hayır! Yapmam, yemin ederim yapmam.” Bana yaklaştı. Sarılmasına izin verdim.

“Tek bir kızla kalamazsın. Senin yapın böyle. Sorun değil bu ama Chase, sorun değil. Her gece başka bir kızlasın ama bense çok uzun sürecek bir şey istiyorum. Sen bunu bana veremezsin. Seninle kısacık bir süre geçirerek kendimi üzmem istiyorum.”

Başımı kaldırıp gözlerimin içine baktı. Ağlıyordu. “Sen Brandon’la çıkmaya başladığından beri kimseyle çıkmadım. Senin gibi birinin olmadığını biliyorum. O yüzden başkalarıyla zaman kaybetmek istemiyorum.”

Buna inanmak istiyordum, hem de tüm samimiyetimle. Başka kimseyle olmamıştı ama bu da bir şeyi değiştirmiyordu ki. Yine de terk ederdi beni. Ne söylerse söylesin, en sonunda terk ederdi. Nazikçe dudağının kenarını öptüm ve kollarından sıyrıldım. “Seni seviyorum Chase.”

“Bebeğim lütfen yapma bunu!”

“Yapmak zorundayım. Üzgünüm.”

Elimi tutarak, “Neden?” diye sordu. “Neden benimle olamıyorsun ki?”

Cevap vermedim. Ona bilmesi gereken her şeyi söylemiştim. Onun beni üzmesini istemiyordum.

“Onunla da yatıyor musun, Harper?”

“Ne fark eder ki?”

“Lütfen,” dedi gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak. “Yatıyor musun? Bilmek istiyorum.”

Ona, bu işin onu ilgilendirmedığını söylemeyi istedim ama elbette yapamadım. “Sadece seninle oldum,” dedim. Elim bıraktı. Ben de tam zamanında kapının önüne yönelebildim. Aman. Tanrım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve birden kafama dank etti. Ah Tanrım, olamazdı bu.

“Ne? Ne oldu?”

“Gitmem lazım.” Eve giderken az daha bağıracaktım.

Bunun olmasına imkân yoktu. Merdivenleri ikiye ikiye çıktım ve alelacele Bree’nin odasına daldım. Telefonumu buldum, Brandon’dan gelen mesajı görmezden geldim ve takvimi açtım. Bree yanılıyor olamazdı. Bir buçuk hafta sonra regl olmam gerekiyordu. Geçen ayı açtım, ne zaman başladığına ilişkin hiç not yoktu, çünkü geçen ay regl olmamıştım. Günleri saydım, yumurta döneminin tam ortasında, iki gün Chase ile birlikte olmuştuk. Bree odaya geldiğinde kısık sesle lanet okuyup telefonu kapattım.

“İyi misin? Sana ne söyledi? Yemin ederim pisliğin teki!”

“Hiç – hiçbir şey. Sorun o değil, yine başım döndü.”

“Ne istedi peki senden? Geldiği gibi gitti.”

Düşün Harper, düşün. “Sadece... Brandon’ın istediği bir dövmeyi soruyordu.”

Orada bana bakarak bir süre durdu. Bana inanmadığı için onu suçlayamazdım. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Sadece biraz uyumam lazım.” Bir de gözlerini bana öyle diktiğin için tırsmam lazım.

O gece yurda dönmemeye karar verdik. Hazırlanıp yatağa girdim. Yüzümü yastığa gömdüm ve kendime bunun bir rüya olduğunu, böyle bir şeyin olamayacağını defalarca tekrarladım.

Ertesi sabah uyandığımda yataktan fırladım. Duş aldığım sırada da kendimle konuşmaya devam ettim. Dün gece boyunca kendimi strese sokmuş ve bir önceki ay neden regl olmadım diye kafama takmıştım. Farkına ilk vardığımda çıldıracak gibi olmuştum ve sırf bunu yapmam bile benim belki de – ama hayır. O kelimeyi ağzıma dahi almayacaktım. Derken Bree kahvaltıya çağırdı. Giyinir giyinmez aşağı yanma indim.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi tavaya yumurtaları kırarken.

“Daha iyiyim! Dün gece neyim vardı bilmiyorum. Galiba çok fazla abur cubur yedim.”

Homurdanarak, “Az bile dedin,” dedi. “Hiç o kadar yediğini görmemiştim.”

Güldüm ama aniden duruverdim. O da neydi öyle? “Bu koku da ne?”

Bree ocaktan bir iki adım uzaklaşıp tereddütle havayı kokladı. “Yumurtadan başka bir şeyin kokusunu almıyorum ben,” dedi.

“Öfff, bozulmuşlar mı?” dedim dolabı açıp yumurta kutusuna bakarak. Son kullanma tarihine daha bir hafta vardı ve onları da Claire için dün almıştım. Dolabın kapağını kapatıp gidip bir bardak almak için Bree’nin yanına gittim. Tam o anda yumurtanın kokusunu çok keskin şekilde aldım. Lavaboya zor yetiştim. Dünden kalan ne varsa hepsini kustum. Lanet olsun.

Bree saçlarımdan tuttu ve bitirdiğimde bana bir bardak su verdi. Başımı yeniden kaldırdığımda yüzü çok kızgın gibi görünüyordu. Şaşırmıştım. Dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve tek kaşını kaldırmıştı. Elbette, aptal değildi. Tüm parçaları çoktan kafasında birleştirmişti.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye cırladı Bree. “Bana onunla seviştiğini söylememiştin!”

Titremeye başladım. Deli gibi terliyordum. “Olamaz bu,” diye hıçkırdım ve kayarak yere oturdum. “Hastayım sadece, değil mi? Bu oluyor olamaz!”

Yere önüme çömeldi. Beni kendine çekerek bana sarıldı. “Şşş, geçecek.” Bir yandan da sırtımı sıvazlıyordu. “Test yaptın mı peki Harper?”

“Hayır, hayır, olamam,” diye hıçkırdım. “Ben olamam.”

İçini çekerek ayağa kalktı. Beni de ayağa kaldırdı. “E belki de değildir,” dedi bana hüzünlü bir gülümsemeyle. Yüzündeki o ifadeyle bir an kendi dediğine inanmadığını düşündüm. “Ama durumu öğreneceğiz. Haydi,” deyip do-laptan iki büyük şişe su aldı ve onları bana verdi. “Sen bun-ları içmeye başla, arabayı ben kullanırım.”

Eczaneye gidene dek tek kelime bile konuşmadık. Ara-bayı durdurduğunda başımı iki yana sallayarak kartımı ona uzattım. Beş dakika sonra elinde bir sürü kutunun olduğu bir poşetle yanıma geldi. Poşete baktım ve talimatları oku-maya başladım.

“Biliyordun Bree, değil mi?”

İçini çekerek elimi tuttu. “Tahmin etmiştim.”

“Nasıl?”

“Birçok şey oldu. Deli gibi yiyordun. Dün akşamki de sıradan baş dönmesi değildi. Sınıfa gitmeye kalktığımız-da nefes nefese kalıyordun ve geçen ayın son haftasında da Brandon’ın yanına gitmedin. Aklıma takılıp duruyordu ama sana ne zaman sorsam daha sevişmeye hazır olmadığını söylüyordun. Bugünkü de bulmacanın son parçasıydı.”

Bir şey demeden suyum içmeye devam ettim. Bir yan-dan da titrememeye çalışıyordum. Bree’nin evine geldiği-mizde, ben kutuları açarken Bree de yanımda bekledi. So-nuçtan emin olmam gerekiyordu. Sonuçlar çıktığında Bree beni sıkı sıkı tuttu. Olumlu sonucun olduğu yerde bir gülün surat çıkıyordu ve altta da “Hamile” yazıyordu.

“Ne yapacağım ben?” diyerek yorganı kafama çektim ve yorganın altında kıvrıldım. Yorganı geri çekti. Benim can arkadaşım, ona bakıncaya kadar çenemden tuttu. “Anneme anlatacağız,” dedi. İtiraz etmeye başladım ama lafımız ke-serek, “Emin ol, sana hiç kızmayacak ama senin için üzüle-cek. Chase’e hamile kaldığında on yedi yaşında olduğunu biliyor muydun?” dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. Anne babası genç görünüyordu ama bunu bilmiyordum.

“Eh, on yedi yaşındaymış. Seni anlayacaktır Harper. Senin için doktordan randevu alabilir. Ondan sonra da Brandon’a söylemenin bir yolunu bulman lazım.” İçini geçirerek saçlarını okşadı. “İyi bir çocuk o, sana göz kulak olacaktır.”

Yeni bir hıçkırık dalgası tüm vücudumu sarsmaya başladı. “Bunu. Brandon’a. Söyleyemem. Olmaz. Bree. Ben. Sana. Yalan. Söylemedim.”

Bree ben sakinleşene dek bekledi. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana yalan söylemedim Bree, Brandon’la hiç sevişmedim.”

“Brandon’ı aldattın mı yani?” dedi nefesini içine çekerek. “Kiminle?”

“Söyleyemem. Beni öldürürsün.”

Yataktan geri sıçradı ve dehşetle bana baktı. “ERKEK ARKADAŞIMLA MI YATTIN?”

Hay lanet olsun. “Hayır! Hayır, yemin ederim, yatmadım! Bunu sana asla yapmam Bree, Konrad kardeşim gibi. Ah Tanrım, bunu nasıl düşünürsün?”

Dargın dargın bakarak kollarını kavuşturdu ve kendini yeniden yatağa oturmaya zorladı. “Seni öldürmem için başka sebebim yok ki. Bunu düşündüğüm için özür dilerim.”

“Özür dileme bir şey için. Bunu ben yaptım. Bu karmaşayı ben çıkardım. Bree ben asla Brandon’ı incitmek istemedim. Yemin ederim. Seviyorum onu.”

“Ama?” dedi hemen.

“Bir başkasını daha seviyorum. Bana Brandon’ı terk etmem için yalvardı ama ben yapamadım.” Son kelimeleri düzgün söyleyemedim.

“Bana bunu nasıl anlatmazsın? Nasıl anlamam... Hep Brandon’lasın, anlamıyorum,” diye başladı. “Bir dakika. Hep Brandon’lasın, bu ne zaman oldu?”

“Senin L.A.’e gittiğin gece,” dedim usulca.

“Hasta değil miydin sen?” Ona yalan söylediğim için kızmaya başlıyordu.

“Hayır, sadece kendi başıma kalayım istemiştim. Ama sonra o geldi.”

“Nereye?”

“Buraya.”

“Eve mi? Onu buraya mı çağırdın?”

“Hayır Bree, çağırmadım.” Kafası karışmış yüz ifadesinin değiştiğini ve nihayet anladığını gördüm.

“Olamaz,” dedi. “Chase’le mi?”

Cevap vermedim. Bağırmağa başlayacağını sandım ama yapmadı.

“Neden bana söylemedin Harper?” Yüzü acı doluydu.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Bunu Brandon’a yaptığım için kendimden nefret ettim. Bununla da güçlükle başa çıkabildim, kime nasıl anlatabilirdim; bilmiyordum. Senin kardeşin olduğundan bunu asla onaylamazsın sanıyordum.”

“Onu sevdiğini biliyor mu?”

Başımı evet anlamında sallayarak boğazımdaki düğüme rağmen konuşmaya çalıştım. “O da beni seviyor.”

Birkaç sessiz dakikadan sonra yeniden konuşmaya başladı. “Mantıklı. Son zamanlarda onun için endişelenmeye başlamıştık. Mesafeli davranıyordu ve suratı hep asıktı. Şimdi düşünüyorum da ikiniz buradayken onun mutlu olduğunu kimsenin fark edemeyişine şaşıyorum.” Bir saniyelik durarak, “Geçen gece sana ne söyledi?” dedi.

“Benden onun ve Brandon arasında bir seçim yapmamı istedi. Ona geçen ay siz gelmeden önce, karar vermek için birkaç haftaya ihtiyacım olduğunu söylemiştim.

“Brandon’ı mı seçtin?”

“Evet,” dedim belli belirsiz bir sesle. “Brandon olmasaydı kardeşinle de olamazdım. Chase’i seviyorum ama

beni terk ederdi, biliyorum. Ne zaman bana kırılrsa benden uzun süreler boyunca kaçıyor. Ama Brandon da işin içinde ve ben kendimi onsuз düşünemiyorum.” Güldüm. “Tek istediğim onu üzmemekti ama bak ne yaptım? Resmen ezip geçtim onu Bree. Ben berbat biriyim.”

“Biraz,” dedi gülmeye çalışarak. “İkisine de söylemek zorundasın.”

“Bundan kaçışım yok, biliyorum. Brandon’la hiç sevişmedim ve Chase de bir tek onunla olduğumu biliyor. Chase bir kere öğrendi mi peşimi bırakmayacak. Brandon da babanın kim olduğunu öğrenecek.” Tüm vücudum buz kesti. “Tanrım, Bree, bir bebeğim olacak. Anne olacağım. Nasıl olacağımı bilmiyorum. Anne olamam, bebeğin benim büyüdüğüm gibi büyümesini istemiyorum!” Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. “Bunu yapamam. Bunu yapamam. Berbat bir anne olacağım, Bree. Bunu yapmak istemiyorum!”

“Hayır, olmayacaksın! Harika bir anne olacaksın Harper, kimse seninki kadar güzel bir kalp taşıyor. Korkunç bir babayla büyüdün ama sen onun gibi olmayacaksın.” Bileklerimden tutup ben yine sakinleşene dek bekledi. “İnanması zor olabilir ama Chase de çocuklara bayılır. Tüm kuzenlerimiz ona bayılıyor. O da hep çocukları kucağına almak istiyor. İkinizle büyüdüğünde bu bebek sevginin ne olduğunu bilerek büyüyecek. Elbette annem, babam ve ben de bebeği şımartmak için hep etrafında olacağız.”

Gülmeye başladım. Bu seferki gerçek bir gülüştü. “Umarım haklısındır. Önümüzdeki birkaç ay çok zor geçecek ama benim yanımda olduğun için gerçekten mutluyum Bree. Sen kız kardeşim gibisin. Sana daha önce anlatmadığımı için özür dilerim.”

Elini şöyle bir sallayıp özümlü savuşturdu. “O geri zekâlının prezervatif kullanmadığına inanamıyorum!”

“Şey, aslında o benim hatamdı. O durmak istedi, yanında

hiç prezervatif yoktu ama ben çok fazla ısrar ettim. İkinci kereyse-“

“İkinci kere mi?”

“Ertesi gün oldu. Her neyse, o zaman ikimizin de bunu düşündüğünü sanmıyorum. Seninle Brandon’ın döneceğini öğrenmiştim ve her ne kadar Chase’den zaman istemiş olsam da ikimiz de onu seçmeyeceğimi biliyorduk. Birden oldu işte.”

“Tamam, tamam. Detay vermene gerek yok. O hâlâ erkek kardeşim.”

Claire kapıdan başını uzattı. “Marketten yeni geldim. İkinizin çoktan okulda olması gerekirdi!”

Tanrı’ya şükür ki ne konuştuğumuzu duymamıştı. Brandon öğrenene kadar babanın kim olduğunu başka kimsenin bilmesini istemiyordum. “Ah... Şey anne?”

Yüzü endişeyle kaplandı. “Harper, tatlım, neyin var? İkiniz de ağladınız mı?”

Bree elimi sıktı. Doğrulup yatakta oturdum. Başımı evet anlamında salladım ve sonra ona bakıp derin bir nefes aldım. Daha bir şey söyleyemeden yeniden ağlamaya başladım. Hıçkırıklarımın arasında bir yerlerde “Hamileyim,” demeyi başardım.

Claire hiç kızmadı. Aynı Bree’nin düşündüğü gibi çok üzüldü. Bana sarıldı ve üçümüz de ağladık. Ona babanın Brandon olmadığını söylediğimde çok az şaşırdı. Aslında ona anlattığım için rahatlamış da görünüyordu. Bree ve ben kafamız karışmış hâlde birbirimize baktık. Brandon’a söyledikten sonra babanın kim olduğunu söyleyebileceğimi söylememe rağmen, hiç öğrenmeye çalışmadı. Robert’tan başka kimseciklere de durumu anlatmayacağına yemin etti. Sonra odadan jinekoloğunu aramak için çıktı. Tek ısrarcı olduğu nokta, Bree’nin ve benim yurttan çıkıp kendi evlerine taşınmamız oldu.

“Hem sizin hem de bebek için daha güvenli olur. Bu şekilde iyi beslendiğine de emin oluruz.” diye açıklama yaptı.

Bree'nin de benim de pek de umursadığımız yoktu. Chase'in evinde değildiysek muhakkak buradaydık zaten. Yurdu ben Brandon'a, Bree de Konrad'a kızgın olduğumuz zamanlar kullanıyorduk. Brandon'la konuştuktan sonra bir daha o evde hoş karşılanmayacağımı düşünüyordum.

“Ah, babanı aramalısın.”

Bu... Gerçekten de çok zor bir konuşma olacaktı. Onu hemen aradım. İki kere ama açmadı. Ondan aksini de beklemiyordum zaten. Onunla Ağustos'un sonundan beri konuşmamıştım ama durumu elektronik posta yerine telefonla haber vermeyi tercih ederdim. Maalesef ki tek seçeneğim elektronik postaydı. Dizüstü bilgisayarımı aldım ve hemen, ne olup bittiğine dair bir şeyler yazdım. Beni aramasını ve onunla konuşmak istediğimi, onu sevdiğimi ve onu hayal kırıklığına uğratmışsam eğer ondan özür dilediğimi yazdım. Kısa sürede cevap vereceğini biliyordum, o yüzden durup bekledim. Verdiği cevaptan başka bir şeyi beklemem abesti zaten. Bree hemen aşağı inip annesine gelen cevabı söylemeye gitti.

‘Seçimlerini yaptın ve onlarla yaşamak zorundasın. O şeyi doğuracaksan evime bir daha gelemezsin. Bu dönemin parası zaten ödenmişti ama eğitimine devam etmek istiyorsan başının çaresine bakman gerek. Şu an meşgulüm Harper, seninle uğraşacak vaktim yok.’

Biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Ama beni hiç istememiş bir baba için üzülmeyin de bir anlamı yoktu. Bree ve annesi odaya geldiğinde kendimi gülümsemeye zorladım. “Eh, ikisi tamam... Söyleyecek üç kişi kaldı.”

Claire'in gözleri yaşlarla doldu ama başını aşağı yukarı sallayarak, “Randevun haftaya çarşamba tatlım,” dedi.

“Yardımların için teşekkürler, anne,” diye mırıldandım.

Her ne kadar bana pek bir şey yaptırmazlar da, günün kalanını yurttan taşınma işiyle geçirdik. Onları, kendimi iyi hissettiğim konusunda temin edip durdum. Tüm çabalarıma rağmen en sonunda bana işleri gözleme görevi verildi. Evde, Claire bana misafir odasını hazırladı. Eğer babam pislik yapmayı bırakmazsa her şekilde onlarla yaşayabileceğimi söyledi. Hatta çocuk odasını bile orada ayarlayabilirdik. Tüm gündür gülücükler saçan Bree’ye baktım; en azından Chase’in bırakıp gitmeyeceğinden emindi. Ailesinin Chase’i, bebeğe yakın olmaması için teşvik edeceğini sanmıyordum ama Chase’e gerçeği söylemek için gücüm olduğunda, ona durumu kesinlikle net anlatacaktım: Eğer istemiyorsa herhangi bir şeyin parçası olmak zorunda değildi.

Ertesi hafta çarşambaya kadar Chase’den hiç haber alamadım. Zaten randevu yüzünden tüm gün ruh gibiydim. Onunla karşılaşana kadar Chase’in orada olduğunun bile farkına varmadım. Gerçekten. Bree, Claire ve ben devamlı mesajlaşıyorduk, ikisi de beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Telefonuma o kadar dalmıştım ki ona sertçe çarptım. Arkadaşlarıyla birlikteydi.

“Hay eb- Prenses?”

Telefonumu yerden toplayıp ayağa kalktım ve hızlı hızlı yürümeye başladım. Onu şimdi göremezdim. Bugün değil.

“Harper, bekle!” dedi. Kolumdan yakalayarak beni kendine çevirdi. “Bir merhaba bile demeyecek misin?”

“Merhaba,” dedim. Sesim çatlak çıkıyordu. Yere bakmaya başladım.

Chase nazikçe parmağımı çenemin altına koyup başımı kaldırdı. Gözlerim dolu doluydu. “Bebeğim ne oldu?” diye sordu.

Tanrım, beni böyle çağırmasını hiç istemiyordum. Ge-

çirdiğimiz zamanın anıları kafamdan geçmeye ve yanaklarım yanmaya başladı. “Hiçbir şey,” dedim boğazımı temizleyip gözlerimi kırptıştırarak. “Alerji gibi bir şey olmuşum.”

Bakışından bana inanmadığını anladım. Chase fazla ısrar etmedi. Bir adım geri atıp başını geri savurdu. Derin derin nefes alıp verdi. Birkaç defa ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. “Seni evimin yakınlarında göremiyorum bu ara. Benimle olmak istemediğini biliyorum ama gelmemen gerekiyormuş gibi de düşünme. Brandon’la ikinizi asla rahatsız etmem.”

“Oraya bu yüzden gelmezlik etmiyorum. Şey, biz Brandon’la ayrıldık.”

Chase çenesini biraz havaya kaldırarak, “Gerçekten mi? Ne zaman? Neden bana söylemedin?” dedi. Gülüşünü saklamaya çalışırken çok zorlanıyordu.

“Bir hafta olmadı. Ama anlatamayacağım kadar çok üzüldüm. Şimdi de bunu aşmak için zamana ihtiyacım var. Sırf artık Brandon’la değilim diye hemen sana gelemem.”

Yanaklarımı avuçlarının içine aldı. Sırtını kamburlaştırarak başını benimle aynı seviyeye getirdi. “Seni seviyorum. Sana istediğin kadar zaman veririm. Elbette. Elbette, beni hâlâ istiyorsan.”

Yüzümü, Chase’in sol eline daha çok bastırdım. Gözlerimi kapattım ve onun erkeksi kokusunu içime çektim. “Sana söyledim. Seni her zaman seveceğim ama senin en sonunda beni terk etmeyeceğinden emin olmam gerek. Bu korku yüzünden seninle olabilir miyim, bilemiyorum. En son konuştuğumuz zamandan bu yana da birçok şey değişti. Sen de benim hakkımdaki düşüncelerini tamamen değiştirebilirsin.”

“İşte o, pek de mümkün değil.” Ellerini yüzümden çektim ve dövme kollarını omuzlarıma sardım. Boynuna bir öpücük kondurduktan sonra yüzümü göğsüne gömdüm.

“Keşke dediklerin doğru olabilse,” dedim. Hayatım kısacık bir zamanda kökten değişmişti. Brandon’la ayrılmıştık ve şimdi Chase ile bir bebeğimiz olacaktı. Her şeyin tersine dönmesiyle birlikte giderek Chase ile bir hayatı yaşamaya daha istekli hâle geliyordum. Onun hep bebeğimizle benim yanımda olmasını istiyordum. Orada, güçlü kollarının arasındayken bunun neredeyse olabileceğine neredeyse inandıracaktım kendimi. Ama Chase dövme sanatçısıydı, genellikle sabahlarını sörf yaparak geçiriyordu ve okulu bitirmek üzereydi. Onun benimle ve bebeğimizle yaşaması gerçek olabilecek bir şey değildi.

“Doğru, Harper,” dedi. İsmimi söylerken sesi çatlamıştı ve ağlamaya başladı. “Seni çok çok seviyorum, bunu neden anlamıyorsun?”

Ah Tanrım, hayır. Yine ağlama. Chase’e bakarken gözlerim hemen doldu. Herkesin içinde benim için ağlıyordu, ona bu kadar çok şey ifade ediyor olamazdık. Daha birlikte bile değildik üstelik. “Gitmem lazım. Üzgünüm.”

“Harper lütfen. Lütfen öylece gitme, konuş benimle be-beğim.”

Başımı eğip yürümeye devam ettim. Park alanında bekleyen Bree ile buluştum. İkimizi de beraber ve gözlerinde yaşlarla görünce, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Chase bana durmam için yalvarırken insanlar da ne olup bittiğini anlamak istercesine bize bakıyordu. Ben olsam ben de bakardım sanırım. Boylu poslu, görkemli derecede yakışıklı, kaslı kolları dövmeyle kaplı bir adam öylece durmuş, ağlıyordu. Chase ise ya fark etmemişti ya da umursamıyordu. Bree’ye bakıp başımı iki yana salladım. O da yüzündeki ifadeyi değiştirdi.

“Harper, lütfen konuş benimle!”

Bree’nin yanma ulaştım. Ona dönerek, “Konuşacağım. Ama şu anda gitmem gerekiyor,” dedim.

Hıçkırıkla karışık içini çekti. Ellerimi uzatıp yüzündeki yaşları sildim. “Söz mü?” diye sordu. Başımı onay anlamında salladım. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım ona. Bileğimin içini öptü ve ben yürürken arkamdan baktı. Bree bir eliyle kolunu hafifçe ovuşturuyordu. Chase bir adım geri bastı, gergin gergin bir Bree’ye bir bana baktı ama Bree ona gülümsediği zaman yavaş yavaş yatışmaya başladı. O anda aslında Bree’nin kolunun benim belime dolandığının farkında bile değildi. Bir süre sonra bize bakan insanları fark ettiğinde, başını önüne eğip yürümeye başladı.

Arabaya bindiğimizde Bree elimi tuttu ve bana baktı. “Daha önce hayatımda Chase’in ağladığını hiç görmedim. Bence sana deliler gibi âşık Harper. Ona hamile olduğunu ve babasının da o olduğunu söylemelisin.”

Hiç ağlarken görmemiş miydi? Chase’i son dönemde defalarca ağlatmıştım. Bunu düşününce kendimi daha da kötü hissettim. “Söyleyeceğim,” dedim. “Ama önce anne, bebeğin babasının kim olduğunu söylemem gerekiyor.”

Bree dudağını ısırp bana baktı. Emin olamıyordu; konuşabilir miyim, bilmiyordu. Bree’nin annesine, Efendi’ye ve Brandon’a, hamileliğimi fark ettiğim ilk gün söylemiştim ama bir hafta geçmesine rağmen hâlâ Chase ile konuşmamıştım.

“Haydi gidelim, öğle yemeği yememiz gerek ki anneme rapor verebileyim.”

Bree gülümseyerek arabayı çalıştırdı. Yol boyunca Brandon’la geçirdiğimiz son geceyi düşündüm. Bree dışında Chase olayını bir o biliyordu ve şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey söylememişti.

“Tatlım, sorun ne?” dedi Brandon beni elimden tutup çekti ve odasına götürdü.

Gözlerindeki endişeye bakarken, olayı ona anlatmak daha da güçleşiyordu. Bunu ona yaptığım için kendimden nefret ediyordum. Ona anlatacaklarımdan da.

“Buraya gel,” dedi beni kollarıyla sararak. “Ne oldu? Anlat bana.”

Ellerimi göğsüne koyup, beni bırakıncaya kadar Brandon’ı ittim. “Sanırım otursan iyi olur.”

“Ayakta kalacağım,” dedi temkinli bir sesle.

“Brandon ben-” *Haydi Harper. Aynı Bree’nin annesine ve Efendi’ye anlattığın gibi. Oyalanma.*

Durup derin bir nefes aldım. “Ben, şey... Ben hamileyim.”

Eğildi, sanki karnına yumruk atmışım gibi görünüyordu. “İmkansız,” dedi kafası karışmış bir sesle. Yatağa eğildi. “Biz daha hiç-” Derken yüzü düştü ve hızla bir nefes vererek sordu: “Aman Tanrım. Beni aldattın mı?”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmamın hiçbir anlamı yoktu. Çok hızlı akıyorlardı.

“Brandon, çok öz-”

“Beni aldattın mı?”

Dudağımı ısırarak başımı evet anlamında salladım.

“Hamile misin yani?” dedi zayıf bir sesle. Bağırıp çağırmasını ne kadar isterdim, öylesi daha kolay olurdu.

“Evet.”

Elini kısa saçlarının arasından geçirip yüzünü sıvazladı. “Kim? Boş ver, biliyorum kim olduğunu.”

“Nasıl? Sana anlattı mı?”

“Ahmak değilim ben Harper. Ona nasıl baktığını görüm. Seni izlediğimin farkında bile değildin. Her gördüğünde dudaklarını ısıırıyorsun ve ne zaman o lanet olası yüzüğe baksan dalıp gidiyorsun.”

Gerçekten de biliyordu. “Brandon, özür dilerim! Sadece bir kere oldu ve gerçekten çok pişmanım!”

“O biliyor mu peki?” diye sordu gözlerimin içine bakarak.

“Hayır,” dedim belli belirsiz bir sesle.

Birbirimize belirsiz bir süre boyunca baktık. İkimiz de sessizce ağlıyorduk. Bana son bir soru sordu. “Neden Harper?”

Geçerli bir bahane bulmak istedim. Ama o gerçeği duy-mak istiyordu. “Onu da seviyorum Brandon.”

Adım adım geri gitti ve gözlerini kapattı.

“Bunu hak etmediğimi biliyorum ama ona söyleme, lütfen. Tamam mı? Eğer birine kızacaksan da bana kız. Bunu sana ben yaşıyorum.”

“Bunu sen *bize* yaşıyorsun Harper.” Yavaşça yerinden kalktı, kapıyı açtı. “Hiçbir şey söylemeyeceğim. Senin hakkında nasıl hissettiğini hep biliyordum ve eğer onu seçiyorsan, benim ona kızgın olmam için hiçbir sebep yok. Ama senin gitmen lazım. Şimdi, lütfen.”

Çıkarken bana bakmadı bile. Sadece kapıyı tuttu. Elleri titriyordu ve nefesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım çıkarken.

Düşüncelerimden sıyrıldığımda şaşırdım, restorana gel-miştik. “Eh... Başlıyoruz.”

“Sence tepkisi ne olacak?” Bree elini kısa sarı saçlarından geçirdi.

“Ha. Ben de sen söylersin diye düşünmüştüm.”

“Ah, hayır. Bu konu ne düşüneceğini bilmediğim tek konu.”

Dehşet içinde Bree’ye baktım. “Ya benden nefret ederse? Ya kovarsa beni Bree?”

“Sana bunu yapmazlar ve ailem senden asla nefret et-

mez. Sadece annemin konuyu nasıl karşılayacağını bilmiyorum.”

İçeri girdiğimizde hostesler ve Bree'nin annesinin kucaklamalarıyla karşılandık.

“Ah randevu için çok heyecanlıyım! Ne zaman doğuracağını öğrenebileceğiz. Bebek yeterince büyümüşse kalp atışlarını da dinleyebileceğiz!” Ellerinizi çırpıyor ve minik minik sıırıyordu.

Hay lanet olsun, şimdi başlıyordu işte. “Şu anda çok heyecanlanmadığımı söylersem, sorun olur mu?”

“Elbette, olmaz ama zaten en zor kısmını atlattın. Asıl bundan sonrası daha heyecanlı olacak.”

Garson içki siparişlerimizi aldı. Menüye bakmadan da yiyecek siparişlerimizi verdik. Hanımlar günü yaptığımızda hep buraya gelirdik. Okul hakkında konuştuk. Bree ve Konrad hakkında konuştuk. Bu yılın sonunda okula dönüp dönmeyeceğimi konuştuk ki dönmeyi planlamıyordum. En sonunda da kız mı yoksa erkek mi istediğimi konuşmaya başladık.

“Aa, anne, bugün bebeğin babasını gördüm.”

Ağzı bir O şeklini aldı. “Ona söyledin mi?”

“Henüz değil, önce kim olduğunu sana söylemem gerektiğini düşündüm.”

“Neden bana söyleyesin ki, elbette... Onu tanıyor muyum?” Gözleri fal taşı gibi açıldı, nefesini tutuyor gibi görünüyordu.

“Evet. Öyle de diyebilirsin.”

Bree gülmesini güç bela öksürüğe çevirdi. Hemen buzlu çayından bir yudum aldı. *Aynı yara bandı gibi Harper; çek çıkar işte.* Derin bir nefes aldım ve pat diye söyledim. “Chase.”

“Şükürler olsun!” diye bağırdı Claire ve bir elini göğsüne koydu.

Bree ayını ağızından püskürttü. Benim de ağızım açık kaldı, elimdeki kâşığı düşürdüm. “Ne?!” dedik ikimiz de bir ağızdan.

Claire bir yandan etrafa bakıp bir yandan da bize, “Şşşt,” dedi. Sonra masaya doğru eğilerek, “Ne kadar rahatladım, bilemezsin,” dedi. Soru sormak için ağızımı açmıştık ki elini kaldırıp beni susturdu. “Oğlum sana âşık Harper, hem de uzunca bir süredir. Bu yüzden artık pazar günleri eve gelmiyor. Bir ay kadar önce bize gelip, sen Brandon’la olduğun sürece senin yanında olmaya dayanamadığını söylemişti.”

Yemin ederim ki ağızım daha da açılmıştı.

“Hamile olduğunu söylediğinde, bunun Chase’i mahvedeceğini düşünmüştüm ama babasının Brandon olmadığını söylediğinde, açıkçası babanın Chase olmasını dilemiştim. Beni yanlış anlama, gençsin ve henüz evlenmemişken ve bu kadar gençken bunun başına gelmemesini dilerdim. Ama olan oldu. Chase hatta, mezun olduktan sonra taşınmayı düşündüğünü filan anlattı bana. Eminim, bir başkasından olsaydı bu çocuk; bu düşündüğünü de yapardı.”

“Bana neden söylemedin? Asıl gelmeme nedeninin bu olduğunu bilmiyordum, benden nefret etmiş olmalısınız! Neden bir de size taşınmama izin verdiniz?”

“Çünkü seni seviyoruz Harper. Sırf o bu durumla başa çıkamıyor olması benimle Robert’ın seni sevmekten vazgeçeceğimiz anlamına gelmiyor. Taşınsaydı bile bu senin hatan değil, onun tercihi olmuş olurdu.”

“Lanet olsun,” dedim öfleyerek. Sandalyeme gömüldüm.

“Aynen.” dedi Bree.

“Harper tatlım,” diye başladı Claire. “Ona durumu söylemen lazım. Hamile olduğunu başkasından duyarsa ve bebeğin kendinden olduğunu bilmezse çeker gider.”

Onu seviyordum ve onun gitmesini istemiyordum. Ama terk etme ihtimali beni durduruyordu. Claire yanılıyordu.

Chase bebeğın kendinden olduğunu bilse de giderdi. “Bebek filan istemeyecektir. Onu kendime yakın tutmam imkânsız. Onu seviyorum ve bu bebek de bunun kanıtı ama beni günün birinde terk edecek diye ödüm patlıyor. Bunu hep yapıyor Claire. Bakıyordun bir gün bana aşık, haftanın kalan günlerindeyse benimle konuşmak dahi istemiyor.”

“Uzak duruyor, çünkü seninle Brandon’ı görmek onu öldürüyor. Sen ne zaman Chase’in evine gitsen, o hep bizim eve geliyor, bu şekilde ne seninle ne diğerleriyle karşılaşmış oluyor. Bu konuda ikiniz hiç konuştunuz mu, bilmiyorum. Her zaman, onun seni sevdiğinden haberin yokmuş gibi konuşuyordu. Seni asla terk etmez. Bize daha önce hiçbir kız hakkında tek kelime dahi etmemiştir. Sen hariç.” Yüzümden, inanmıyormuşum gibi bir ifade geçmiş olmalı ki, “Elbette, bir bebeğe hazır mıdır, bilemem ama baba olan o. Sana yardım etmek zorunda,” dedi.

“Hayır!” dedim istediğimden daha yüksek bir sesle. Hemen sesimi alçalttım. “Hayır. Onun benimle olmasını istiyorum, herhangi bir şeye benim yüzümden katlanmak zorunda kalmasını değil. Hayatım boyunca Efendi hep bana bakmaya mecbur oldu, kalan kısmını da yapsın diye Chase’i zorlamayacağım.”

“Zorlanmaz,” dedi Bree araya girerek.

“İhtimal dahilinde ama,” dedim ikisine de ayrı ayrı bakarak. Sonra sert bir ses tonuyla, “Ona yakında söyleyeceğim ama seçim yapması için onu yönlendirmeniz gerek,” dedim.

İkisi de bunu, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle onayladı. Keşke ben de aynıını hissedebilseydim.

Öğle yemeğini yedik ve hemen doktora gittik. Önce doktorun ofisinde oturup onunla konuştuk. Dr. Lowdry adında gencecik bir kadındı.

“Menstürasyon başlangıç tarihin hangi güne denk geliyordu Harper?”

“Aralık’ın yirmi dokuzu,” dedim kendimden emin bir şekilde.

“Peki, ne zaman gebe kalmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Evet, on iki ya da on üç ocakta.”

Doktor plastik, tekerleğimsi bir şey çıkarıp onu bir süre kendi etrafında döndürdü. “Peki o zaman, doğumun dört Ekim civarı olabilir. Şu anda bebek sekiz haftalık, kalp atışlarını duyabiliriz.”

Claire gülümsedi ve ellerini çırpı. Bree ise kafasından işlem yapıyormuş gibi görünüyordu. Doktor içeride başka bir odaya geçti, biz de onu takip ettik. Bir sedyeye uzandım. Derken ışıklar kapandı ve ultrason çalışmaya başladı. İlk başta gri, ortasında kara bir daire olan bir görüntü gördüm. Sonra doktor görüntüyü zımladı ve oradaki küçük jelibonumsu şekli gördüm. Claire nefesini tutup gözlerini ardına dek açtı.

“Bu senin bebeğin,” dedi Dr. Lowdry gülümseyerek. Başka tuşlara bastı. “Biraz ölçüm yapalım... Evet! Yedi hafta altı günlük.”

Tanrım, bu gerçektir, değil mi? Evet, gerçektir. İçimde büyüyen bir jelibon vardı! Doktor galiba kol ve bacaklarını işaret ediyordu ama ben pek dinleyemiyordum. Görüntü beni büyülemişti.

“Harper!”

“Ha?”

Üçü de güldü. Kim bilir ne kadardır dikkatimi çekmeye çalışmışlardı.

“Kalp atışlarım duymaya hazır mısınız?”

Dr. Lowdry’nin samimi gülümsemesine baktım ve başımı evet anlamında salladım. Bir tuşa bastı. O anda tüm dünyam değişti. Hepimiz nefeslerimizi tutmuş odadaki sesi dinliyorduk. Beklediğim gibi değildi hiç, çok hızlıydı ve

olması gerektiğini düşündüğüm gibi bir ses de değildi. Bree elimi tuttu ve Claire de gözlerini silmek için peçeteye uzandı. Birden ekranı göremediğimi fark ettim, ağlıyordum. Gözlerimi kapatıp dünyanın en inanılmaz sesini dinlemeye başladım.

“Büyükanne olacağım!” diye ağladı Claire.

“Tanrım, anne olacağım.”

Dr. Lowrdy ışıkları açtı ve bana ultrason fotoğraflarını verdi. “Babamız bize katılacak mı peki? Babanın da hemen her muayeneye gelmesi önemli.”

Garip kaçmadan ne diyebilirdim, bilmiyordum. Neyse ki Claire sözü aldı ve “Ah, oğlum bir dahaki sefere burada olacak,” dedi.

İçimden *umarım gelir*, diye geçirdim.

Muayene bitti ve bana birkaç vitamin almam önerildi. Bunları aldıktan sonra doğruca pediküre gittik. Claire akşamı bekleyemedi ve telefonda Robert’a bebeğin babasının Chase olduğunu söyledi. Konuşmaya bakılırsa Robert da rahatlamıştı. Çılgınca bir şeydi bu. O akşam yemeğe oturduğumuzda Robert’a ultrason fotoğraflarını gösterdik. Bana, kendini çok genç yaşta dede yaptığımı söyleyerek takıldı. Ben de dahil, hepimiz gülümsüyorduk. O anda keşke Chase de olabilseydi.

Nasıl yaptım bilmiyorum ama bu olaylardan sonraki dört hafta içinde Chase’i altı kere görmeyi başardım ama hâlâ ondan kaçıyordum. Claire ve Robert, artık elbiselerim üstüme dar geldiği için; bir de olur da Bree sarhoşken ağzından kaçırır da Chase durumu öğrenir diye endişeleniyorlardı.

“Harper, Chase geçen Ağustos’tan beri hiçbir kızla çıkmadı ve sen de hâlâ seni terk edeceğinden mi endişeleni-

yorsun? Daha çıkmıyorsunuz bile ama Chase çoktan kendini sana adadı!”

“Biliyorum, biliyorum. Ama onunla da olmam kolay değil ki Bree. Bunu Brandon’a yaşatamam. Şimdi olmaz.”

“Brandon’ın haberi var ama!” dedi Bree.

“Evet, var ama bir de şöyle düşün. Konrad’dan başka birinden hamile kalıyorsun ve bunu ona söylüyorsun. Hemmen gidip diğer elemanla mı çıkmaya başladın? Kol kola onunla mı dolanırdın etrafta, Konrad’ın gözü önünde?”

Cevap vermedi.

“Böyle bir şey yapmazdın, çünkü bu zalimlik olurdu ve her ne kadar kalbini kırmış da olsan, onu hâlâ seviyor olurdun.”

“Brandon’a hâlâ âşık mısın? O zaman Chase’e bebeğin Brandon’dan olduğunu söyle, sonra da Brandon’a geri dön.”

“Ne? Hayır! Bu çok hastalıklı bir durum yaratır, bunu Brandon’a asla yapamam. Ona hamile olduğumu söylediğim konuşmamızdan da beter olur o konuşma da. Kalbine sapladığımı hançeri döndürmekten farksız.”

“Tamam, haklısın. Ama burada Chase’e de bir şans vermelisin. Konuş onunla. Herkesin içindeyken yakınlaşamayacağınızı söyle.”

“Sorumluluğumdan kaçarak Chase’i zaten incitiyorum ama senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu da yeterince kötü, sanki bu benim kirli sırrımmış da herkesten saklamaya uğraşıyormuşum gibi konuşuyorsun. Onu gördüğümde koşup ona sarılıp her şeyi anlatmamak için kendimi ne kadar zor tuttuğumu bir bilsen. Gidip ona, ‘Bebeğine hamileyim ama herkesin içinde ayrı takılalım,’ mı diyeyim? Tamam ben zaten acınası hâldeyim ama bunu da ona yapamam.”

“Bunu hiç böyle düşünmemiştim ama senin de bir çözümler bulman lazım buna.”

İçimi çekip kendimi yatağa bıraktım. “Biliyorum Bree. İnan bana, önceden düşünmediğim hiçbir şey yok. Bebeği gördükten sonra tek düşünebildiğim bunu gidip Chase’e anlatmak. Sanki bakış açım tamamen değişti ve ona bir şans vermeye hazırım ama biraz daha beklemem gerek. Bunu Brandon’a borçluyum, en azından toparlanması için ona zaman vermeliyim. Chase’e de borçluyum, bebeği öğrendiğinde ilişkiye başlamak isterse ben de buna hazır olmayıyım.”

Bree yanıma uzanıp elimi tuttu. “Peki, yeterli zamanın olacak mı bunun için? Karnın yakında büyümeye başlayacak.”

“Hayır, Chase’in bu şekilde öğrenmesine izin veremem. Bu ona tamamen haksızlık olur. Karnıma gelince, hafiften çıkmaya başladı. Yakında daha da belirgin hâle gelecektir.” Henüz karnım o kadar belli değildi, sanki deli gibi yemek yediğimden olmuş gibi duruyordu ama karnım gün be gün iyice garip bir çıkıntı hâlini alıyordu. Yakında insanlar konuşmaya başlayacaklardı.

“İkinizi ayrı görmek beni üzüyor ama söylediklerini anlıyorum tatlım.”

Bree ile ikimiz yatakta doğrulup oturduk ve Claire’nin kapıda durduğunu gördük. Galiba tüm konuşma olmasa da birçok şeyi duymuştu.

“Chase oğlum olduğundan, onun mutluluğunu Brandon’inkinden önce düşünüyorum. Doğal olarak şu anki durumun sadece Chase’i üzdüğünü düşünüyorum. Şu söylediklerinse yaşına göre epey olgun şeyler. Bu dönem bitip de ikinizin bir arada yaşamaya başladığınızı gördüğümde çok mutlu olacağım.”

Bu durum yüzünden hâlâ birçok kişi acı çekiyordu. Belli ki Claire, Chase için çok üzülüyordu, çünkü Chase hâlâ eve o kadar sık gelmiyordu. Ortalığı, düşündüğümde daha faz-

la batırmıştım. “Özür dilerim Claire. Söz veriyorum, artık hiç birinizi daha fazla üzmeyeceğim. Sadece tüm bunları telafi etmenin daha iyi bir yolunu arıyordum. Bu şekilde bir ilişkiye başlarsak, daha güzel olacağını düşündüm.”

Bree elimi sıktı ve Claire de yatağa gelip diğer yanıma uzandı. “Senin birilerini üzmeye çalıştığını düşünmüyorum tatlım. Biz sadece olayın tek yanını görüyoruz,” dedi Claire içini çekerek.

“Sana bu kadar yüklendiğim için üzgünüm Harper, o yanında olmadığında ne kadar üzgün olduğumu gördüm sadece ve birbirinizi bu kadar istemenize rağmen neden hâlâ bunu birbirinize yaşattığınızı anlayamadım. Pek de adil davranmadım.”

“Önemli değil, Bree. İkiniz de haklısınız. Kısa bir zamanda Chase’e durumu anlatmalıyım. Bu, düşündüğümünden de zor olacak.”

Claire saatine bakıp kalkana kadar orada sessizlik içinde oturduk. “O zaman, bugünkü randevuya gelemeyecek, değil mi?” dedi Claire gülerek. Odadaki gergin hava kırıldı. “Bana göre hava hoş, bencil biriyim ben; onun da gelip görmesini isterim tabii.”

Doğrulup oturdum. “Chase geldiğinde randevulara gelmeyecek misiniz? İkinize de ihtiyacım var.” Bir Claire’e bir Bree’ye baktım.

“Hayır tatlım, henüz anlayamıyor olabilirsin ama bir kere geldi mi emin ol orada sadece ikinizin olmasını isteyeceksin.”

“Peki? Siz hazırsanız şu an, ben de hazırım.”

Bree sıçrayarak kalktı ve beni de kendine çekti. “Ben hazırım! Gidip yeğenimi görelim!”

Gülerek karnıma baktım, “Duydun mu? Seni görmeye geliyoruz Jölecik!”

Claire ve Bree, biz arabaya giderken aynı anda güldüler.

Bense hem bebeğimi yeniden göreceğim için heyecanlıydım, hem de Chase gelmiyor diye buruktum. Chase olayı bilmiyordu bile. Kendi kendime, bir sonraki seferde Chase'in de benle gelmesini sağlayacağıma söz verdim.

Jöleceğimi ultrasonda izlerken hepimiz sessizdik. O anda aşağı yukarı bir bebeğe benzemeye başlamıştı. Karnımda uyuyordu. Kalp atışları güçlüydü ve bir kere daha dünyanın en güzel sesini dinlemek için gözlerimi kapattım.

"Peki, dört hafta sonrasında bir randevu daha ayarlayalım. O zaman on altı haftalık olacaksın. Eğer bebek de gösterirse, cinsiyetini o zaman öğrenebileceğiz," dedi Dr. Lowdry odadan çıkarken.

"Gerçekten mi? O kadar çabuk olabileceğini bilmiyordum!" Bunu kesinlikle Chase'e söylemeliydim. Özellikle benimle gelmesini isteyeceğim randevu o randevuydu; bebeğin cinsiyetini öğrenebileceğimiz randevu. Arabaya biner binmez Claire ve Bree'ye bunu söyledim ve onlar da neşeyle içlerini çektiler. Bir ay kadar sonra Chase'le birlikte olabileceğimizi biliyorlardı. Gerçi olayı öğrendikten sonra beni ve bebeği isteyip istemeyeceğini bilmiyorduk ama ikisi o kadar mutluydu ki ben de kendimi kaptırıverdim. "Randevudan önce biraz vakit vermek istiyorum ona, ki bir şeyleri düşünebilsin. Ama onu okulda göremem ve bu türden bir şeyi ona orada anlatmak da istemem. Doğum gününe kadar eve gelmezse, onu sudan bir bahaneyle çağırabiliriz, değil mi? O zaman bunu ona anlatabilirim."

"Onu arayıp bu pazar eve gelmesini söylerim, tatlım."

"Hayır, Claire. Gelmeye zorlansın istemem. Beni görmeye gelecekse isteğiyle gelmeli ama yapmazsa, akşam yemeği gibi bir bahaneyle çağırırız. Galiba gelmeyecek doğum günü partime."

"Beş Nisan... İki hafta mı var? Önümüzdeki iki hafta gerçekten uzun olacak," diye sızlandı Bree.

“Baksana kendime bir bitiş süresi verdim, daha mutlu olmalısın,” diye takıldım ona.

“Mutluyum zaten ama onu ne zaman görsem tırsıyorum. Hele pat diye öğrenecek diye düşününce.”

“Eh, pek fazla görmüyoruz. Tırsma sakın.”

Pekâlâ, öyle fazla tırsımıyordum ama üç kere filan karşıma beklenmedik zamanlarda çıkmıştı. Okuldayken. İlk çok ahım şahım bir rastlaşma değildi. Bree ve ben derse geç kalmıştık ve yetişmek için koşturuyorduk. O da bina-dan çıkıyordu o sırada. Yanından geçerken, elime şöyle bir dokunmaya davrandı, yüzü güzel bir gülümsemeyle aydınlandı. Bizse şöyle bir selam verip paldır küldür sınıfa girdik. Diğer ikisiyse, durumumu düşünürseniz, gerçekten tehlikeliydi.

“Vay be Prensese,” diye güldü Drew. “Sen kilo mu aldın?”

Donakaldım. Chase ise Drew’un kafasına bir tane patlattı. O zamana kadar iki kişilik yediğimi bilmiyordum, her zaman kendimi aç hissediyordum. O defa ilk defa Chase’le aynı ortamdaydık ve ilk defa Bree, Claire ve Robert’tan başka birileri bir şeyler söylüyordu. Elim otomatik olarak karnıma gitti. Drew, karnım masanın altında kalmasına rağmen görebiliyordu demek. Neyse ki o anda Bree elimi alıp yanıma koydu da kimse görmedi. Tüm tişörtlerimden belli olmaya başlamıştı aslında karnım. Artık daha bol ve uzun şeyler giymeye başlamıştım. Henüz hamile kıyafetleri giymiyordum kesinlikle. Chase öğrenene kadar dikkatli olmam gerekiyordu. Brandon dik dik bana baktı, içini gürültüyle çekip masadan kalktı. O anda ölmek istedim.

Ayrıldığımızdan beri aynı yerde ilk kez Brandon’la bir araya gelmiştik. Bu biraz duygusal olmuştu. Beni gördüğünde donakalmıştı. Bree bunun normal olduğunu, yavaş yavaş beni görmesi gerektiğini söylemişti. Haklı olduğunu

biliyordum. Her ne kadar Bree'ye yapamayacağımı söylemiş olsam da, onu gördüğümde içimden ona yalvarmak ve ondan yeniden barışmamızı istemek geçti. Chase'i gerçekten seviyordum ve onunla olmak istediğimi de biliyordum ama hâlâ Brandon'a deli gibi aşıktım. Bunu Bree'ye söyleyemezdim ama her ne zaman geleceğimi düşünsem aklımda hep Brandon oluyordu. O anda gelip bana sorsa onunla evlenirdim. Ama o gün asla gelmeyecekti. Bu düşünce kalbimi parçalara ayırdı. Masada olduğumuz o beş yoğun dakikadan sonra kafeden çıkıp gidişini seyrettim.

"Bree," diye fısıldadım Bree'ye yaklaşıarak. "Aklımı kaçırmadan kalkalım buradan."

Tam üstüne, Derek'in kız arkadaşı Maci ve onun arkadaşları gelip masaya oturdu. "Vay, Harper, bugün harika görünüyorsun," dedi gözlerini ardına dek açarak. "Her gün güzelsin ama yemin ederim bugün resmen parlıyorsun."

Bree gürültülü bir şekilde nefes aldı. Kendimi tutamayıp Chase'e baktım ve bana gülümsediğini gördüğümde rahat bir nefes aldım. Ben de gergin gergin gülümsedim. Derken Bree sandalyesinden fırladı. Sandalye geri düştü.

"Gitmemiz gerek!" dedi masadakilere. Herkes ona deliymiş gibi bakıyordu.

Onunla gittim ve diğerlerinin bizi duyma mesafesinden çıkınca ona, "Zekice Breanna," dedim. "Gerçekten çok zekice."

"Üzgünüm, ama yemin ederim biri bir şey diyecek sandım! Bunun olduğuna inanabiliyor musun?"

"Hayır," dedim. "Haklısın. Birkaç dakika içinde birbirini tamamlayacak şeyler söylemeleri gerçekten garipti. Ben de orada birkaç saniyeliğine gerildim açıkçası. Masadaki başka birine dikkat ettin mi? Ben sadece Chase'e bakıyordum. Kesinlikle anlamadı ama bu oradaki bir başkasının anlamadığı anlamına gelmiyor."

“Maci sadece. Birinin çıkıp da hep bol şeyler giydiğine dikkat çekmediğine gerçekten seviniyorum.”

“Açıkçası Bree, bence sadece bunu biz biliyoruz, çünkü başkasının bilmemesi daha iyiydi. Korkuyoruz, çünkü biz...şey... olduğumu biliyoruz.”

“Belki de. Aah, üç gün sonra. O zaman her şeyi biliyor olacak.”

Neredeyse tıkanıyordum.

“Sakin ol Harper! Nefes al.”

“Ah Tanrım, ona nasıl söyleyeceğimi düşünmedim bile!”
Hemen etrafıma, bana bakan biri var mı diye baktım.

“Sakin ol arkadaşım,” dedi Bree bir adım daha yaklaşılarak. “Kolay olacak. Diğerlerine de sorun çıkmadan söylemiştin.”

“O farklıydı ama. Onlar kolaydı, çünkü o zaman kendime kızgındım. Ama bebeğin babası o ve ben hâlâ kendime kızgınım olsam da bebeği düşününce mutlu oluyorum. Bu farklı. Çok farklı.”

“Ne farklı?” dedi Konrad, ciyaklayan Bree’yi öpmek için çekerken.

“Tanrım! Bebeğim, ödümü patlattın,” dedi Bree, Konrad’ın göğsüne şöyle bir vururken. İkinci bir öpücük için Konrad’ı yine kendine çekti.

Konrad bana gülümseyerek baktı. “Ne haber ufaklık? Neymiş farklı olan?”

“Şey, ben. Brandon’ı gördüm. Çok garipti.”

Başını sallayarak kollarını Bree’nin beline doladı. “Gitmeye hazır mısın güzellik?” diye sordu Bree’ye.

Bree bana bakıp tek kaşını kaldırdı. “Sen iyi misin?”

“Evet! Evet iyiyim. Sizinle dersten sonra görüşürüz.”
Şükür ki bir şeyden şüphelenmeyen Konrad’a gözlerimi kırparak selam verdim. Şu üç günün uçup gitmesine ihtiyacım vardı. Chase’e bir şeyleri anlatamamak gülünç ve zor

bir durumdu; hele devamlı birilerinin öğreneceğini düşündüğümde.

Doğum günümden önce üçüncü kere Chase'i gördüm. Tam o sırada dersten çıkmış tuvalete gidiyordum. Üç gündür kusmamıştım ve tam kusacağım sırada Chase ortalıkta bitivermişti. Ben vahşice kusarken o da sırtımı sıvazlıyordu. Sabah bulantıları saat başlarında olmaya başlamıştı. Saçlarımı toplayıveriyordum, bu sayede bozulacaklar diye pek sallamıyordum. Saçlarım git gide azalıyordu ama ben hep bir yerlere yetişmek zorundaymışım gibi düşündüğümünden saçıma pek bir şey yapmıyordum. Kustuğum sıradaysa yanımda olması beni utandırmıştı. Saçıma bulaşan kusmuğu onun önünde temizlememse beni yerin dibine soktu.

"Çık git," diye tersledim onu ve tuvalete tükürdüm.

Uzaklaştı ama elinde ıslak tuvalet kâğıdıyla geri geldi. "Al bakalım, Prenses" dedi yumuşak bir sesle.

Uzattığı kâğıdı aldım, yüzümü ve ağzımı silip kalktım. Ona bakarak, "Teşekkürler," dedim.

"İyi misin? Seni bir yerlere götürmemi ister misin?"

"Hayır, gayet iyiyim." Garipti, biliyorum. Ama ne zaman kussam hiçbir şey olmamış gibi davranırdım. Aslında o anda yine acıkmıştım.

"İyi mi? Az önce kustun Harper."

Masmavi gözlerine baktım ve anında pişman oldum. Ona bakmaktan güç bela vazgeçip lavaboya yöneldim. "Biliyorum. Ama iyiyim."

"Benim seni götürmemi istemiyorsan bari Bree'ye haber vereyim, seni eve götürsün. Bu arada, ailemin evine taşındığını bana ne zaman söyleyeceksin?"

Ağzımdaki suyu tükürdüm. Musluğu kapattım ve ağzıma bir parça sakız tıktım. Artık yanımda en az bir paket sakız taşıyordum. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Pek sayılmaz. Ama bu sabah ailemin evinde bir aydan

fazladır yaşadığını fark ettim. Orada olduğunu ve benden saklanmayı bıraktığını bilseydim daha fazla uğrardım.”

“Senden saklanmıyordum Chase.”

Başını yana eğdi. “Emin misin?”

Ona bakarken her şeyi anlatma isteğimi güç bela bastırdım. Yeri burası değildi. Pis bir tuvalette, ona hamile olduğumu söyleyemezdim. “Meşguldüm, sen de pek etrafta sayılmazdın hani. Aile toplantılarına ne zamandır gelmiyorsun.”

Güldü. “Önce de söylediğim gibi Harper, sana benden istediğin zamanı veriyorum.”

Tanrım, ondan zaman istemeyi bırakmam gerekiyordu. Ne zaman bunu söylesem pat diye ortadan yok oluyordu. Erkeklerin, bu türden şeyleri söylediğimizde aslında tersini yapmalarını istediğimizi öğrenmeleri gerekiyordu artık. Ondan zaman istiyor olabilirdim ama onun beni sevdiğini göstermesini de kesinlikle istiyordum. “Ah,” dedim çantamı kaparak. Beni tuvaletten çıkınca takip etmesini bekledim. Neyse ki kimsecikler yoktu; diğer türlü kızlar tuvaletinden ikimizin çıkması çok garip görünürdü. Binadan çıktık ve Bree’yle Konrad’ı gördük. Bree’nin gri gözleri ardına dek açıldı ve Bree hemen dönüp Konrad’la konuşmaya başladı. Korkudan elinin ayağına dolaşmamasına çalıştığına eminim.

“Harper, bana bir şeyi söyler misin?”

“Sana istediğin her şeyi söylerim Chase.” Bebeğini taşıdığım gerçeğini saymazsak.

“Acaba ben- o şansını kayıp mı ettim?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Senle beni kastediyorum. Şansımı kayıp mı ettim?”
Yüzünü buruşturdu. Evet derim diye çok korkuyor görünüyordu.

Ona bir adım yaklaşıp beline sarıldım. “Bunu sormak

zorunda kaldığın için gerçekten çok üzgünüm. Keşke seni ne kadar sevdiğimi bilsen Chase. Şu anda zor zamanlar geçiriyorum.” Beni kendine daha çok çekti. Ben de karnımın farkına varmasını diye kalçalarımı geri çektim. “Bana hâlâ zaman verdiğini düşünmemiştim, seni tamamen kaybettim sandım.” Sesim, cümlemin sonunda kısıldı. Tanrım, bu kelimeleri söyleyinceye dek onları düşündüğümün farkına dahi varmamıştım. Bebeği bu yüzden mi ona anlatmakta gecikiyordum?

“Ah bebeğim. İmkansız bu,” diyerek alnımı öptü ve bana sıkı sıkı sarıldı. “Neden zor zamanlar geçiriyorsun? Sorun hâlâ Brandon mı? Başka bir şey mi oldu?”

Tam o sırada Bree gelip, “Gitmemiz gerek Harper,” dedi usulca.

Bree’ye baktım, daha iyi bir zamanda gelemezdi. Chase’e olanları burada anlatamazdım ama hamileliğim hakkında tek kelime edememeye de katlanamıyordum. Bir kere daha Chase, Brandon’ı görür görmez kollarını hemen indirdi. Gözlerimi devirme isteğime karşı gelmek zorunda kaldım. Bree, Chase’in bana, “Seni seviyorum,” dediğini duydu. Buna rağmen hâlâ Chase, Bree’den bir şeyleri saklayabileceğini mi sanıyordu? Bir gün kalmıştı. Tek. Bir. Gün.

“Görüşürüz,” dedim Chase’in koluna dokunarak.

“Görüşürüz Prenses.”

Ertesi sabah, “Uyan, uyan, uyan!” diye bağırarak uyardı benı Bree.

“Aaah! Bree, derse daha dört saat var. Git başımdan!”

“Katiyen olmaz! Bugün doğum günün, kalkman lazım!”

Ah evet. Doğum günü. “Kimse sallamıyor, haydi uyu,” diye mırıldanıp yorganı kafama çektim.

“Biz umursuyoruz ama, şimdi o koca kışını kaldır bakalım!” deyip yorganı üstümden çekip yere attı.

“Bazen seni yumruklamak istiyorum.”

Bana gülücükler saçarak, “Biliyorum,” dedi. “Beni çok seviyorsun!”

“Ha bir de o var.”

Bree merdivenlerden inerken ben de onu takip ettim. Claire ve Robert aniden “İYİ Kİ DOĞDUN HARPER!” diye bağırdıklarında az daha altıma kaçıracaktım. Mutfağa girerken onlar da krep, pastırma, yumurta ve çeşitli hediyeler hazırlıyorlardı.

Tanrım, ne kadar muhteşem insanlardı bunlar böyle? Önce Noel, şimdi de bu. Hep beraber yedik ve bulaşıklarla işimiz bittikten sonra ben de hediyelerimi açmaya giriştim. Bree bana, şimdilerde ve ‘kocaman olduğumda’ da giyebileceğim üç tişört almıştı. Claire ve Robert da bana yeni bir hamilelik ve bebek isimleri kitabı almışlardı. Bir de bir şans kolyesi ve yeşil bir bebek çantası da hediyelerim arasındaydı. Onlara tüm yaptıkları için nasıl teşekkür edecek-

tim ben? “Sağ olun. Gerçekten, harikasınız. Hepinizi çok seviyorum.”

Birden hepsi beni kucaklamaya başladı. Chase’in kollarının da beni sarmasını istedim birden. Bugün benim günündü. Bree’yle benim bugün dersimiz yoktu. Hepimiz akşam yemeğine çıkacak, sonra da eve gelip film izleyecektik.

Bebek Beklerken’in on dördüncü hafta bölümünü okuyordum. Kaldığım yerin arasına, en sonuncu ultrason resmini koydum ve biraz bebek isimleri kitabını karıştırdıktan sonra hazırlanmak için duşa girdim. İlk defa bir doğum günüm için heyecanlanıyordum ve gerçekten güzel görünmek istiyordum. Uzun uzun hazırlandım. Chase’e hamileliğimi anlatırken güzel görünmek istiyordum. En sevdiğim kot pantolonumu, parmak arası terliklerimi ve Bree’nin bana yeni aldığı tişörtlerden birini giydim. Tişört koyu gri, uzun ve tam üstüme göreydi ama esniyordu da. Bunu tüm hamileliğim boyunca giyebileceğimden emindim. Esneyen kumaşın üstünden karnımı gördüğümde az kalsın tişörtü çıkaracaktım ama artık saklamamaya karar verdim. İnsanlar göğüslerimin daha da büyümüş olduğunu fark etmemiş olabilirdi ama her kim karnıma bakarsa baksın kesinlikle ne olduğunu anlayacaktı. Mutfığa döndüğümde Claire ve Bree kıyafetlerime bayıldılar. Bu tek anlama geliyordu, çünkü Claire gelip hafifçe çıkmış karnımı sevdi.

“Bu akşam görüşürüz kızlar! Sizi seviyorum!” Yüzünde, Chase’in baba olduğunu söylediğimden bu yana dek gördüğüm en büyük gülümseme vardı ve kesinlikle bulaşıcıydı.

İlk dersimize gitmek üzereydik. Koridordaki sandalyelerden birine oturup bekleyecektik ama sandalyelerin birinin üzerinde bir buket turuncu zambak vardı. Yavaşça gidip buketi aldım. Üstünde adımın yazılı olduğu bir zarf vardı. Kafası karışık hâlde bir o yana bir bu yana bakınan Bree’ye baktım. Ben de sağa sola bakındım. Etrafta az çok tanıdığım insanlar vardı ama Claire ve Bree dışında turuncu zam-

bak olayını bilen iki kişi vardı. Onlar da buralarda değildi. Notu açtım ve kâğıttaki erkek el yazısını görünce yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

‘İyi ki Doğdun Prenses’

Dudağımı ısırıp etrafıma baktım ve uzun, yapılı, dövme-
li, gür sarı saçlı, parlak mavi gözlü ve güzel gülüşlü birile-
rini aradım.

“Kimden gelmiş?” dedi Bree elimden notu kaparak.

“Chase’den. Onu görebiliyor musun?”

“Hayır. Kim derdi bu kadar tatlı davranacağını?”

Etrafa biraz daha bakarak istemeye istemeye sınıfa gir-
dim. Tam oturmuştum ki telefonum çaldı.

Chase- ‘Bugün çok güzel görünüyorsun.’

Ben- ‘Beni mi izliyordun?’

Chase- ‘Belki. Nihayet sana zambaklarını verebildim.’

*Ben- ‘Bana aylar önce zambaklarımı vermiştin, unuttun
mu?’*

Chase- ‘O günü istesem de unutamam.’

*Ben- ‘Bana onları kendin de verebilirdin. Seni görmek
isterdim.’*

Chase- ‘Yüzündeki gülümsemeyi görmeye değerci.’

Ben- ‘:) Çiçekler için teşekkürler. Bayıldım.’

Chase- ‘Doğum gününde ne yapacaksın peki?’

*Ben- ‘Ailenle yemek yiyeceğim, sonra da film izleyeceğiz.
Sen de davetlisin.’*

Chase- ‘Ne yapabileceğime bir bakarım.’

Bir kere daha, bu açıkça hayır demek değildi ama evet
de değildi. Bunun beni hayal kırıklığına uğratmasına izin
vermemeye çalıştım. Kodlu kelimeler onun uzmanlık ala-
nıydı.

“Ah Harper, hâline bak,” diye fısıldadı Bree.

“Ne?”

“Çoktan hamilelik ışıltını yakalamışsın ve şu anda suratın da kardeşimle mesajlaşmaktan güneş gibi olmuş.”

Kafam karışık hâlde ona baktım. “Onunla konuştuğumu nereden biliyorsun?”

Bree gözlerini kısarak bana baktı, sonra da kaşlarını kaldırdı. “Dediğim gibi, suratın güneş gibi parlıyor.” diyerek dizimi dürttü ve hocayı dinlemeye koyuldu.

Çiçeklerime bakıp bir kere daha gülümsedim ve hocayı dinlemeyi denedim. Ders bitip de öğle yemeği saati gelince diğerleriyle buluştuk ama Chase orada değildi. Şok geçiriyor gibi görünen Brandon oradaydı. Herkes beni kucakladı. Sıra ona geldiğinde o da rahatsız bir şekilde beni kucakladı ve geri çekildiğinde karnıma baktı. Benim için durum, ilk ultrasonumdan beri gerçektir ama durum Brandon için daha yeni yeni gerçeklik kazanıyordu. Midem buruldu ve kaybettiğim aşkı düşününce kalbim acıdı ama bunun üstesinden gelmem gerektiğini biliyordum. Her şeyi batıran bendim. Her şeyin üstesinden gelmem ve hayatıma devam etmem gerekiyordu. Ben yerleşene kadar tüm kızlar ayaktaydı ve Brandon’ın fal taşı misali bakışlarına rağmen kimse bir şey fark etmedi. Akşam yemeğine gideceğimiz restoran, okula bir sokak ötede olduğundan, Bree ve ben okulun yakınındaki bir dükkâna gittik ve akşam yemeğine dek ödevlerimizi yaptık.

Claire ve Robert’la saat altıda restoranda buluştuk ve Chase’siz güzel vakit geçirmeye çalıştık. Claire iki hamileliğine dair komik şeylerin yanında Breanna ve Chase’in küçükken neler yaptığını anlattı. Garson adisyonla gelene dek hepimiz gülmekten ortadan ikiye çatlıyor, gözlerimizden yaşları siliyorduk. Yine telefonuma baktım. Omuzlarım düştü; Chase’den hâlâ ses seda yoktu. Claire bugün onu aramış ve yemeğe çağırmıştı. O da açıkça reddetmişti bu daveti. Anlamıyordum. Dünkü birkaç kelimenin bir şeyleri değiştirebileceğini düşünmüştüm. Bir de bugünkü çiçekleri

de hesaba katarsam kesin değişiklik vardı. Kalbim acıyordu ama beni seven insanların yanındayken onlara gülümseyen bir yüz gösterdim. Açıkçası pek de işe yaramıyordu; Claire uzanıp elimi tuttu, üzgün üzgün bakıyordu.

“Tatlım endişelenme. Lütfen. Yaptığımız her şey işe yarayacak, emin ol.” Ancak Claire bunu söylediğinde kimse inanıyormuş gibi görünmüyordu.

Başım la onaylayarak gülümsedim. “Film zamanı geldi mi?”

Birbirimize garip garip bakıp kalktık ve eve gittik. Bree kollarından birini omzuma dolamıştı ve Chase’in ne kadar pislik olduğundan dem vuruyordu. Eve gelip kapıyı açtığımızdaysa nefeslerimiz tutuldu sanki. Masanın ve tezgâhın üzerinde turuncu zambaklar vardı. Chase. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Gidip diğer odalara baktım. Robert bir onay ışığı koyuverdi. Tam o anda diğer odadan gelen Chase’in sesi tüm neşemi kaçırdı.

“Siz dalga mı geçiyorsunuz benimle?! Bunu benden nasıl saklarsınız?” Chase’in sesi mutfakta bomba gibi patladı. Oturma odasından bize doğru geliyordu. “O kahrolası herif nerede? Tanrı şahidimdir, onu geberteceğim!” Uzun kaslı vücudu, dövme li kolları ve kızgın suratıyla gerçekten birini öldürebilirmiş gibi duruyordu. Kollarımı morarttığı akşam bile ondan bu kadar korkmamıştım.

“Chase!” dedi Robert havlarcasına ve bir adım öne çıktı. “Sakin ol, ne oluyor?”

“Kitapları gördüm, ultrason fotoğraflarını da!”

Gözlerimi kırptırdım. Lanet olsun, bu şekilde olmaması gerekiyordu bunun. Aylardır eve gelmediğinden, ilk randevudan beri edindiğimiz her şeyi mutfak masasında bırakmıştık.

Robert kollarını kavuşturdu. “Yani?”

“Yani mi!? BABA! Bree hamile kalmış sen de ‘yani’ mi diyorsun sadece?!”

Bree dudak bükerek ona yaklaştı. Kollarını kavuşturarak, “Lütfen ama,” dedi. “Senin kadar ahmak değilim ben. Hamile olan ben değilim.”

“Breanna!” dedi Claire dişlerinin arasından tıslayarak. Bana dönüp özür dolu bir bakış attı ama Breanna’nın beni aşağılamak için öyle söylemediğini biliyordum ben.

Chase fotoğraflardan birini Bree’nin burnunun dibinde sallayarak, “Bu neyin nesi peki?” diye böğürdü.

Bree’nin yanına yaklaştım ve Chase’ten fotoğrafı usulca aldım. Ellerimin titremesini bastırmaya çalışıyordum. “O benim Chase.”

Ortalık sessizleşti; iğne düşse duyardınız. Chase’in yüzü beni görür görmez yumuşamıştı ama söylediğim kafasına dank ettiğinde yüzü bir şok ifadesine büründü. Birkaç dakika sonra gözlerinin içi gülmeye başladı. Yüzümü incelemeye koyuldu.

Usulca gözlerini aşağı indirip karnıma baktı. Gözleri ardına dek açıldı. “Hamile misin Prenses?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Başını kaldırıp bir bana, bir de indirip karnıma baktı.

Bu defa ona dokunmamı kimse durduramazdı. “Bu – bu benim mi yani?”

“Elbette.”

“Bebeğimiz mi olacak yani?” diyerek elimdeki fotoğrafa uzandı.

Gülümsedim. “Evet.”

Yüzündeki ifade çok güzeldi. Ağlamaya başladım. “Bebeğimiz olacak,” dedi.

Gözyaşlarımın arasından güldüm ve başımı sallayarak onayladım.

Chase ellerini saçlarının arasından geçirdi ve bir kahkaha koyuverdi. Bir kere daha karnıma baktı. “Seni çok seviyorum,” deyip, içini çekerek bana yaklaştı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ailesinin izlemesi umurumda değildi. Kollarımı boynuna doladım ve beni kaldırmasına izin verdim. Beni yeterince öptükten sonra yeniden yere indirdi. Karşımda dizlerinin üstüne çöktü ve elini jöleciğin olduğu çıkıntıda gezdirdi. Tişörtümü kaldırıp karnımı öptü. Hıçkırmaya başladım. Dönüp baktığımda Claire alenen ağlıyordu ve Robert'a yaslanmıştı. Bree bile gözyaşlarını siliyordu.

Chase ayağa kalkıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Neden bana söylemedin?"

"Korktum çünkü," diyerek omuz silktim. "Hâlâ korkuyorum."

"Korkmana gerek yok," dedi fısıldayarak. Burnumu öptü. "Ben hepimize bakarım."

Chase'in ailesine baktım ve "Bize biraz izin verir misiniz?" diyerek Chase'i elinden tuttum ve odasına yöneldim. Oraya o ateşli geceden beridir girmemiştim. Odaya girdiğimde anılar gözümde canlandı. Yatağın kenarına oturdum ama beni yanına çekti. Yanına kıvrıldım. Elimi alıp göğsüne koydu. Sonra da avcumun içini öptü.

"Bir bebeğimizin olacağına inanamıyorum."

Nefesimi koyuverdim. Bu epeydir düşündüğüm bir andı ve aslında yaşamaya pek de istekli değildim. "O konuya gelirsek... Chase- "

İnleyerek, "Hayır," dedi. "Lütfen yine konuşmayalım bunları."

"Beni bir dinle tamam mı? Yirmi iki yaşındasın ve okulun bitiyor. Hayatını senden almak istemem. Eğer kendi hayatını sürdürmeye kararlıysan bir şey söylemem. Sırf bebek senden diye benimle... bizimle olmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor bu." Kendimi toparlayıp ona baktım. "Bizimle olmanı istiyorum ama beni yanlış anlama. Bizimle olmak istemezsen seni bırakırım."

"Bitirdin mi?" dedi gülümseyerek.

"Evet."

“Harper, seni anlatabileceğimden daha fazla seviyorum. Seninle tanışmak dünyamı değiştirdi. Sana benimle olamayacağını söylesem de, senin nefret ettiğin bir hayatı yaşamaya devam ediyordum. Beni sevdiğini söylediğin gece hayatımın en güzel gecesiydi. Bu geceye kadar. Bir daha gitmene izin vermeyeceğim, hayatımı seninle geçirmek istiyorum. İlerde seninle evlenmek istiyorum Harper.” Durup bana iyice baktı. “Senin için her şeyi yaparım. Bana inanman için ne yapmam gerek bilmiyorum ama sana bunu göstermek için tüm ömrümü harcamaya hazırım.”

“Benimle evlenmek mi istiyorsun?”

“Hem de nasıl.” Beni kendine çekti. O anda yarı yarıya göğsünde yatıyordum.

“Sırf hamile olduğum için değil yani?”

Beni usulca öptü. “Hayır, değil. İnanılmaz gibi gelecek ama her zaman seninle birlikte olmayı ve bir aile kurmayı düşünmüşümdür. Her ne kadar düşündüğümden daha kısa sürede olaksa da, olacağı için çok heyecanlıyım. Oğulcuk ne zaman geliyor?”

“Oğulcuk mu?”

“Evet, erkek olacak.”

Gülerek elimi saçlarından geçirdim. “Dört Ekim’de,” dedim.

Aklından ayları saydı ve gülümseyerek, “Altı ay kaldı, ha? Gelecek sene okulu ne yapacaksın?” dedi.

“Okula gidemeyeceğim.”

“Neden gidemeyesin? Ben yardım ederim sana.”

“Öyle değil. Eminim yardım edersin bana.” Dudağımı ısırdım ve yatakta sırtüstü döndüm. “Efendi’ye hamile olduğumu söyledim.”

Elimi bir sıkıp bıraktı. “Ve?”

“Eee... Okul harcımı ödemeyeceğini ve eve geri dönmeyeceğimi söyledi.”

Chase fısıltıyla küfretti. “Ciddi misin? Bir çaresine bakarız. Okulu bitirmek istiyorsan, buluruz bir yolunu.”

İstersem yapabileceğimi biliyordum ama Jöleciğim hayatımdaki her istediğim şeyin yönünü değiştirmişti. “Gerçekten, bu dönemden sonra okula filan gitmek istemiyorum, o yüzden pek de üzgün değilim. Sadece Efendi’nin şu mizacından nefret ediyorum. Beni devamlı doğduğuma pişman etmeye çalışmasından nefret ediyorum.”

Chase beni yine kendine çekti ve kolumu okşadı. “Bu senin hatan değil ki. Tam bir mal ve harika bir evladı kaybediyor.”

“Ben de, hamile kaldığım için senin beni suçlayacağını düşünmüştüm. Beni durdurmak istemiştin ama sana ben ısrar etmişim.”

“İsrarın aslında o kadar abartılacak bir şey değildi. Seni deli gibi istiyordum.”

Başımı evet anlamında salladım ve parmaklarımla göğsüne dokundum.

“Seni asla suçlamam Harper. Asla.”

Orada bir süre daha öpüşerek ve birbirimize sarılarak oturduk. Derken Bree kapıdan kafasını uzatarak filmin birazdan başlayacağını söyleyip çıktı.

“Harper, benimle olmanı istiyorum. Sırf hamile olduğun için değil. Gerçi uyarmadı deme, herkese bebeğimizin olacağını söyleyebilirim.” Gülümseyerek burnumu öptü. “Ama seninle herkesin içinde yakın olmak istiyorum. Herkese birbirimize ait olduğumuzu göstermek istiyorum. Başının bağlı olduğunu ve hep öyle kalacağını herkes bilsin istiyorum. Aynı kalarak birbirimize işkence çektirmeyi bitirecek miyiz?”

“Beni bırakıp gitmeyi bırakacak mısın?”

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak, “Seni asla terk etmeyeceğim, tatlım,” dedi.

“O hâlde seninleyim,” diyerek dudaklarını öptüm.

Artık Chase hamileliğimi bildiğinden ve karnım iyice-
ne çıktığından evdeki durumlar tamamen farklıydı. Herkes
mutluydu, Chase her gün geliyordu, hatta birkaç kere beni,
diğer arkadaşlarıyla takılabileyim diye evine götürmüştü
ama bu çok rahatsız bir durum yaratıyordu. İki gidişimde
Brandon oradaydı ve artık durumumu Chase'in de bildiği-
ni biliyordu. Bizi ilk gördüğündeki bakışı beni az daha öl-
dürüyordu. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Chase
benim bu hâlimi görünce neredeyse aklını kaçıırıyordu ama
ona ne olduğunu anlatamazdım. İkinci kere evine götürdü-
ğündeyse evde Brandon'ın olmadığı bir günü seçmişti. Bu
onu üzmüş olsa bundan asla bahsetmez, hatta ne hissetti-
đini dahi göstermezdi. Bence Chase, artık birlikte olduğu-
muz için çok mutluydu. Öyle ki hiçbir şey bunun önüne
geçemiyordu. Ben de mutluydum. Dürüst olmak gerekirse,
Chase'i seviyordum ve şu anda içinde olduğu babalık hâ-
linden de çok memnundum. Sanki her geçen gün ona daha
çok âşık oluyordum ama Brandon'a olan aşkımdan da bir
şey eksilmiyordu. Sanki kalbim ikisini de taşıyacak kadar
büyümüştü. Aslında Jölecideğimi de sayarsam üçünü demem
gerekirdi. Chase bana asla bu durumu Brandon'a nasıl söy-
lediğimi sormadı. Açıkçası ben de bilmek isteyeceğini dü-
şünmedim. İçinde bir yerlerde hâlâ Brandon'ı sevdiğimi
bildiğini düşünüyordum. Aslında belki de bu nedenle ne za-
man Brandon'ı görsek beni her zaman aksi yöne çekiyordu.

Brandon'la yalnız konuşmak istiyordum oysa, bununla nasıl başa çıktığını bilmek istiyordum. Ama konuşmayı kaldırbileceğimden de pek emin değildim, o yüzden bu konuyu hep kafamda evirip çevirmeye devam ettim.

Ultrason odasına girmek üzereydik. Chase artık alenen hoplayıp zıplıyordu ve devamlı gülümsüyordu. Dr. Lowdry, Chase'le tanışmaktan ötürü heyecanlıymış gibi görünüyordu. İlk iki randevudaki tüm bilgileri Chase'e de aktardı. Aynı zamanda bu randevuda ne beklemesi gerektiğini ve ilerleyen aylarda neyle karşılaşabileceğini de anlattı. Derken ışıklar söndü ve ultrason çalışmaya başladı. O zaman Claire'in neden sadece Chase'i yanımda isteyeceğimi söylediğini anladım. Bu çok... farklı bir deneyimdi. Sihir gibi. İkimizden de sevginin ve neşenin fışkırdığını görebilirdiniz. Bu defa gözlerimi kapatıp sesi dinlemek yerine, Chase'le ikimiz bebeğimizin sesini dinlerken birbirimizin gözlerine baktık.

"Bebeğin şu anki pozisyonu kusursuz! Gerçek olamaz." Dr. Lowdry gülerek birkaç tuşa bastı ve fotoğraf çekti. "Şimdi bebeğin cinsiyetini görmek ister misiniz, yoksa sürpriz olsun mu istersiniz?"

"Ben çoktan biliyorum," dedim gülümseyerek. Ekranı baktım, yanılmıyordum. Chase güldü ve elimi daha çok sıkarak, "Söylemiştim bebeğim," dedi. "Erkek olacak demiştim."

İkimiz de Dr. Lowdry'ye baktık. "Erkek, değil mi?" diye sordum. Yani erkek gibi görünüyordu ama elbette, işin uzmanı ben değildim.

"Ah kesinlikle erkek," dedi gülerek ve birkaç fotoğraf daha çekti.

Chase uzanıp beni öptü ve fısıldayarak, "Seni seviyorum," dedi. Sonra bir karnıma bir de bana baktı. "Ve oğlumuza da çok seviyorum Harper." Başparmaklarıyla yanak-

larımı okşadı ve beni yeniden öptü. Dr. Lowdry ışıkları açtı ve bize yeni fotoğrafları verdi.

Binadan çıkıp otoparka geldiğimizde Chase elimden tutup beni kendine çekti. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Beni kamyonetine yaslariken ben de kıkırdayarak kollarımı ona doladım.

“Bu çok... çok muhteşemdi!” Güldü ve beni yeniden öptü.

“Bunu özel kılan senin orada olmandı. Son iki kontrolde hep senin de gelmeni ve bunu benimle deneyimlemeni istedim. Sana bu kadar sonra anlattığım için özür dilerim.”

Başını iki yana sallayarak kapıyı benim için açtı. “Bugün özür yok. Seni seviyorum ve bir oğlumuz olacak. Bugün sadece ‘seni seviyorum’ demeye izin var.”

Gülümseyerek yerime yerleştim. Neşe saçıyordum. Bir yerlerde durup yiyecek bir şeyler aldık ve eve doğru yola koyulduk. Aniden aslında bir Ford bayiine yaklaşmakta olduğumuzu gördüm. “Ah...?”

“Düşünüyordum da,” dedi yaramaz yaramaz gülümseyerek. “Yakında kendi arabana ihtiyacın olacak. Ben de senin siyah bir Expedition istediğini öğrendim.”

“Chase...”

“Buraya bir tane getirtmiş olabilirim.”

“Hayır, olamazsın,” dedim. Ağzım açık hâlde, pencereden bakmaya başladım.

Omuzlarını silkti. “Olabilirim dedim. Yaptım demedim.”

Koluna bir şamar indirdim ve kamyonetten aşağı atladım. Yanıma geldi ve bana sarıldı. “Ciddi misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi boynumu usulca öperek. “Ama istersen başka istediğin bir şey var mı diye bir dolanabiliriz.”

“Bebeğim!” dedim nefesimi içime çekerek ama en sonunda heyecanımı bastırmayı başardım. “Araba alamam.”

Tamam bu pek de doğru değildi. Altı yıl boyunca haftada kırk saat çalışmışım ve buraya gelene dek elime geçen her kuruşu biriktirmiştim. Bundan önce de almaya her kalktığım hemen her şeyi Brandon ödemişti. Birikimlerimin hâlâ yüzde doksan sekizi elimdeydi. Her ne kadar Efendi artık okul masraflarımı ödemeyi durdurmuş olsa da o parayla okulumu rahatça bitirebilirdim. Ancak bir bebeğim olacaktı ve artık çalışmıyordum. Elimden geldiğince bebeğim için birikim yapmalı ve bir ev almalıydım. Chase, Brandon gibi ne kadarım olduğunu bilmiyordu, param hakkında pek konuşmuyordum.

“Belki alamazsın. Ama biz alabiliriz.”

“Ağzındaki baklayı çıkarmak ister misin?” diye sordum kafam karışmış hâlde.

Güldü ve gözleri ışıldadı. “Pek değil. Şey, bunu söylediğimde hızlı gittiğimi söyleyebilirsin ama yakında seninle evlenmek istiyorum.” Ne kastettiğini daha iyi anlamam için tek kaşını kaldırdı. Gürültüyle nefesimi içime çektim. “Seni yakında banka hesabıma dahil etmek istiyorum. Bu şekilde parama erişebileceksin.”

“Chase, bunu yapman gerekmiyor. Bana araba alman da gerekmiyor.”

“Biliyorum, Prenses. Ama paraya ulaşabileşin istiyorum. Dükkânda epey güzel para kazandım ama önceden bana ve Bree’ye yüklü miktarda miras kalmıştı babamın ailesinden. Bu nedenle üçümüze yetecek kadar ve hatta sana araba alacak kadar birikimim var. Çok önemli bir şey değil bu.”

Dudağımı ısırdım ve ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. “İstiyorsun biliyorum. Açıkçası tüm bunları benimle paylaşmayı istemen beni de çok heyecanlandırıyor. Ama diyorum ki... Gerçekten bunu yapman gerekmiyor. Banka hesabını benimle paylaşacaksan, o hâlde benimkine de sen ulaşacaksın.”

“Harper, buna gerek yok,” dedi gülümseyerek ve bana sarıldı. Fısıldayarak ne kadarım olduğunu söylediğimdeyse, “Ciddi misin? Üste çalışarak mı kazandın bu parayı?” diye sordu. Evet anlamında başımı salladım. Babası gibi bir ıslık koyuverdi. “Vay be bebeğim. Süpermiş. İstiyorsan bunu ortak hesaba ekleyebiliriz ama bunu acil durumlar için saklamayı tercih ederim. Bırak da sana bakayım.”

“Tamam,” dedim onu öperek. İçimi çektim.

“Araba bakmaya hazır mısın?”

Sırıtip bir adım geri attım. “Hayır, bakmaya gerek yok. Zaten ne istediğimi biliyorum!”

Chase gülüp beni teşhir salonuna götürdü. Birkaç kişiyle konuştuktan sonra arabamı getirdiler. Ciyaklamamak için kendimi zor tuttum. Her şeyi simsiyahtı. Arabaya resmen âşık olmuştum. Chase test sürüşü yapmama izin verdi ve bir saat süren evrak işlerini hallederken resmen zıpladım durdum. Chase tüm parayı tak diye ödediğinde çenemi resmen yerlerden topladım. Yani, evet benden daha fazla parası vardı ama o kadar pahalı bir şeyi bu şekilde almak bana çok çılgınca görünmüştü. Hatta işlemi yapan adam bile şöyle bir tek kaşını kaldırmıştı. İşlerimiz bittiğinde kendi arabalarımıza binip bankaya gittik ve hesaplarımızı ortak hesaba çevirdik. Neyse ki param, onunkiyle aynı bankadaydı, işlem pek uzun sürmedi. Paralarımız birleştiğinde ortaya çıkan rakamı gördüğümde küçük dilimi yutacaktım. Biri yirmi iki diğeri on dokuz yaşında, yakında bebek sahibi olacak bir çiftin bu kadar parası olmasının hiçbir nedeni olamazdı. Onlarca senelik evli çiftlerin bile bu kadar parası yoktu. Şimdi Bree’nin nasıl bana o pahalı hediyeleri, sanki sıradan şeylermişçesine aldığını anlıyordum. Açıkçası gerçekten de dişe dokunur görünmüyorlardı.

Chase’in ailesinin evine gittik. Herkese yeni arabamı gösterdikten sonra yemeğe geçtik ve herkese bugünkü kont-

rolün nasıl gittiğini anlattık. Kendilerinden geçmişlercesine dinliyorlardı. Derken isimler kitabını çıkarıp bakmaya başladık. Sevdiklerimizin altını çizdik, komik olanlara güldük. Yemekten bir saat kadar sonra Chase kanepeye yerleşti ve kollarını bana doladı.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye fısıldadı kulağıma. Ses tonunu duyar duymaz tüylerim diken diken oldu.

“Ne istersen,” dedim hafifçe boynumu geri çekerek. Boynumu öpmesini istiyordum.

“Gidip yanma birkaç geceye yetecek kıyafet al. On dakika sonra da benimle burada buluş.” Dudaklarını boynumdan kulağıma kaydırdı. Ses tonu giderek daha da alçaldı ve “Çok bir şeye ihtiyacın olmayacak,” dedi.

Gözlerimi ardına dek açtım. Yanaklarım kızardı. “Senin evine mi gidiyoruz?” Biraz rahatsız olmuştum. Hamile kaldığım zamandan beri hiç o şekilde yaklaşmamıştık birbirimize. O yüzden eski erkek arkadaşımın olduğu bir yere de gitmek istemiyordum.

“Hayır ama söyleyemem. Sürpriz.”

“Sen ve sürprizlerin,” dedim gülerek ve gözlerimi devirdim. “Tamam, on dakikaya buradayım.”

Yukarı koşturdum. Birkaç bakım eşyası ve birkaç parça kıyafeti yanıma aldım. Yanımda sadece bir parça yedek kıyafet vardı, o kadar. Bir de pijama. Gerçi ona ihtiyacım olmayacağını biliyordum. Chase’in kamyonetine yedi dakika içinde yerleşivermişim. Bir süre gittik ve o ara oğlumuzun geleceğinden bahsettik. En sonunda Dana Point’teki güzel bir otele geldiğimizde ağzım açık kalıverdi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldayıp kamyonetten çıktım. “Chase, bugünü nasıl sıralayacaksın, bilmiyorum. Oğlumuzun olacağını öğrenmemiz, bana araba almamız, banka hesaplarımızı birleştirmemiz; bir de bu...”

“Emin ol bugünü hep ayrı hatırlayacağım; başından beri

mükemmel olmasını istiyordum.” Çantalarımızı alarak ilerledi, ben de onu takip ettim. Odamıza çıktığımızda beni kendine çekti ve koyu mavi gözlerini bana dikti. “Daha önce söylediğimin farkındayım ama bu hafta sonu bir şey yapmak zorunda değiliz. Sadece baş başa geçirebileceğimiz üç günümüzün olmasını istiyordum, başka bir şey de beklemiyorum.”

“Biliyorum ama bunu ben de istiyorum Chase.” Tişörtünün ucunu tutup çekiştirip kaldırdım. Chase tişörtünü çıkardığında göğsünü ve karnını okşadım. Beline ulaştığımdaysa pantolonunun düğmelerini çözmeye başladım ama Chase ellerimden tuttu.

“Emin misin Harper?”

Gülüp karnımı işaret ettim. “Ha?”

Yüzü düştü. “Bebeğimiz olacak diye bir şey yapmamız gerekmiyor.”

“Chase, onu demek istemedim. Ama evet, eminim. Beni durdurmayı bırak ve seni sevmeme izin ver.”

Kıkırdayarak yüzünü kısa bir süre için yüzüme yaklaştırdı. Sonra onu soyabilmem için geri çekildi. Ben işimi bitirdiğinde o da beni soymaya başladı ama bunu çok yavaş yapıyordu. Sabırsızlanıyordum. Sıcak bir titreme tüm vücudumu sarmıştı. Bir süre sonra tamamen çıplak kaldık. Birbirimize dokunmuyorduk. Derken Chase eğilip Jöleciğimin altında uyuduğu karnımı ve dövmemi öpmeye başladı. Sonra da dudaklarımı öpmeye başlayarak beni kaldırıp yatağa bıraktı. Birbirimizi öperek, okşayarak keşfetmeye devam ettik. Daha da ilerlemesi için yalvarıyordum artık. Yavaş ve tutkulu sevişiyorduk, aynı ilk iki seferimizde olduğu gibi.

Hafta sonunun kalanı muhteşemdi. Öyle abartılı bir romantizm havası yoktu ama birkaç minik öpücük içimizde kocaman bir ateş yakabiliyordu. Gün ve gecelerimizin çoğunu birbirimize sarılarak ve her şeyden konuşarak geçirdik. Ayrı kaldığımız zamanı, Ocak’taki tatilin öncesi ve

sonrasını, şimdi geçirdiğimiz zamanı ve daha sonra ne yapmak istediğimizi konuştuk. Pazar sabahı geldiğinde, otelden çıkmaya birkaç saat kala suratım asıldı; henüz buradan çıkmaya kendimi hazır hissetmiyordum.

“İstersen bunu her hafta sonu yaparız,” dedi alnımı öpüp saçlarımı okşayarak.

“Çok çekici ama albenisi kalmaz o zaman. Bunun gibi romantik olmaz. Bizim normal hafta sonumuz olur.”

“Haklısın. Buradan henüz çıkmaya niyetim yok.”

Yavaşça içimi çektim. Yatağa gidip yanına kıvrıldım ve gözlerine baktım. “Benim de ama gerçek hayata dönmemiz gerek.”

“Şimdi değil, hâlâ birkaç saatimiz var,” dedi sırtarak. “Eminim o arada yapacak bir şeyler buluruz.”

Yavaş yavaş boynumu öpmeye başladı. Sırayla göğsümü ve karnımı da öptü. Bacaklarımın içini okşadı. Öptüğü yerleri yeniden öperek bu defa dudaklarıma ulaştı ve inlemesini bastırarak kendini bana daha çok bastırdı. Kolunu sırtıma doladı ve birlikte hareket ederken ona daha yakın olmamı sağladı. Bu belirli bir zamana kadar yalnız olabileceğimiz son dakikalardı. Sevişmeyi bitirdiğimizde sarılarak uzandık. Birbirimize birbirimizi ne kadar sevdiğimizi söyledik. Sonra da isteksiz isteksiz odadan çıktık.

“Hey Prenses, dükkâna bir uğrar mısın?”

Saate şöyle bir göz attım ve dudaklarımı büzdüm. “Birazdan Bree’yle akşam yemeği yiyeceğiz. Ama kısa bir süreliğine gelebilirim. Bir şeyler getirmemi ister misin?”

“İstemem. Brian sen yoksun diye çıldırdı. Yeni bir dövme sanatçımız var ve seninle ilgili onca şeyi duyduktan sonra seninle tanışmak istedi.”

“Daha geçen hafta oradaydım!” Gülüştük. Brian, Chase’le çıkmaya başladıktan sonra tanıştığım bir dövme sanatçısıydı. Tanıştıktan sonra Chase’in kafa karışıklığını ve benim Chase’in bebeğini taşıdığını öğrenmişti. Chase’in dükkândaki yakın arkadaşlarından biriydi ve hayatının aşkı Marissa’yla bizi tanıştırmıştı. Birkaç kere hep birlikte takılmıştık. Hatta Marissa, Brian’ın oğlu nasıl diye sorup duruyordu. “Tamam, çıkıyorum şimdi. Az sonra görüşürüz.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Chase.”

Chase’in tezgâhında, yaşça büyük bir kadının oturduğunu gördüğümde omuzlarımı dikleştirdim. Flörtöz bir hâli vardı, elini Chase’in koluna koyuyor, ne zaman bacağına kımıldatsa dizini Chase’e sürüyordu. Chase beni gördüğünde, dünyanın en muhteşem şeyini görmüşçesine yüzü ışıldadı. Benimse kafam, Chase’in neden suçlu bir ifade taşımadığındaydı.

“Gel, bebeğim!” Yaklaştığımda bana sarıldı ve beni gürlütlü şekilde öptü. Sonra bana, “Harper, bu Trish. Trish bu da benim güzel Harper’ım,” dedi.

“Memnun oldum Trish.” Tokalaşmak için elimi uzattım ama anında pişman oldum. Elim tutmadı bile. Gözlerimi kısarak elimi geri çektim. O boyalı suratında küstahça, pis bir gülümseme vardı. “Ya da olmadım,” diye mırıldandım. Bana, Chase’in Carter’la tanıştığı zamanı hatırlattı. Chase o anda bir şey görmedi, arkamda duran Jeff’le konuşuyordu. Diğerlerinin konuşmasına katılmadan önce Trish’e kısa bir bakış attım.

Hâlâ yirmili yaşlarda olmalıydı ve çok güzeldi. Dövme-liydi, kartpostal kızlarına benziyordu ve Chase’e dokunmasaydı bile beni rahatsız ederdi. Jeff’e sarıldım. Derken arka odadan bir bağırış yükseldi.

“Benim mini annem mi gelmiş?!”

Chase'le güleştük. Brian gelip beni kucakladı ve öptü.

"Nerelerdesin? Şimdi de oğlumu benden mi uzaklaştırıyorsun?"

Kamıma pat pat vurarak sııttım. "Asla, başka niye gelelim ki?"

"Ne haber küçük BJ?" dedi Brian karnımı okşayarak. Sonra dönüp Chase'in omzunu yumrukladı.

"Ah. BJ derken?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Hım Brian Jr., bebeğe böyle diyoruz."

Chase, Jeff ve ben kahkahalara boğulduk. "Marissa'ya sordun mu peki? Eminim bir Brian'a daha ihtiyacı yoktur," diye takıldı Chase ve beni göğsüne çekti ve boynumdan öptü.

Al sana kartpostal kızı.

Dördümüz birkaç dakika konuştuk. Derken Brian ve Chase'e müşteri geldi. Dönüp Trish'e baktım, hâlâ Chase'in tezgâhında oturuyordu.

Gitmem gerekiyordu. Kalktım ve iyi davranmaya çalışarak, "Seninle tanışmak güzeldi, görüşürüz," dedim. Yine elimi uzattım ama sonuç aynıydı.

"Merak etme, sen yokken erkek arkadaşına iyi bakarım," dedi giderek genişleyen bir sırıtmayla. "Hey adamım, senin kız bir harika!"

"Değil mi? Kalıp izlemek ister misin bebeğim?"

Dişlerimi sıktım ve Chase'e döndüm. "Hayır, gidip Bree'yle buluşmam lazım. Seninle evde görüşürüz."

"Tamam. Seni geçireyim." Müşterisi hâlâ kataloğa bakıyordu. Kolunu bana dolayıp beni dışarı çıkardı. "Geldiğin için sağ ol, seni özlemişlerdi."

Başımı sallayıp anahtarlarımı aramaya başladım.

"İyi misin?"

"Pek değil, hayır." Derin derin içimi çektim. "Trish'ten hoşlanmadım," dedim.

Daha önce ne Chase ne de Brandon'a, kız arkadaşları hakkında böyle bir şey söylemiştim. Elbette, Brandon'ın yanındaki kızları kıskanmışım ama genelde araya girer ve engel olurdum. Amanda'dan gelen resimler apayrı bir konuydu ama iki ilişkimde de 'yanındaki hatunla görüşme' diyen tiplerden olmamıştım hiç. Biliyordum ki onlar bana benzerini yapsalar onları dinlemezdim. Carter buna en iyi örnekti. Böyle davranmanın pek anlamı yoktu ve sizi güvensiz gösteriyordu ama içerdeki o hatunun olayı tamamen başkaydı.

"Neden ki? Trish iyidir. Nesinden hoşlanmadın?"

"Şey, selamımı almamasından ve etrafta ben yokken sana iyi bakacağını söylemesinden olabilir."

Chase güldü ve beni kendine çekerek, "Ah Prenses, yemiş seni. Endişelenmene gerek yok, hatun lezbijen," dedi.

"Emin ol değil."

"Evet, öyle. Bana dün söyledi."

"Tamam Chase," dedim başımı iki yana sallayarak. Ona sarıldım. Gerçekten inanmış mıydı o lafa? Bir flörtü gördüğümde anlardım ve o minik laflarının ne anlama geldiğini de biliyordum. Eğer Chase, hatunun lezbijen olduğuna inanmak istiyorduysa, eh, önünde engel yoktu. "Gerçekten gitmem gerek. Seni seviyorum. Evde görüşürüz."

Beni usulca öptü ve bana bakabilmek için biraz geri çekildi. "Neşelen bebeğim. Seni seviyorum."

Bree'yle buluşana kadar yolda söylendim durdum. Buluştuğumuzdaysa ne olup bittiğini kelimesi kelimesine anlattım. Olayı duyunca Bree, hatuna sürük dedi ve bir başka akşam Chase'in dükkânına uğrayıp yine aynı şeyleri yapıyor mu diye bir bakmamızı önerdi. En iyi arkadaşıma gü-lümsedim, her zaman arkamdaydı. Derek, Zach ve Brandon kafeye girdiğinde, Bree'nin anlattığı Trish senaryolarına gülüyordum.

Yemek sipariş edip beklemeye koyuldular. Sonra bizi görüp selam vermeye geldiler. Derek ve Zach ikimizi de kucakladı ama Brandon arkada kalıp tek kelime dahi etmedi. Kabalık etmiyordu aslında, yüzüne baktığınızda neden konuşmanın dışında kaldığını görebilirdiniz. Ela gözleri özlüm ve acı içinde bakıyordu bana. Öyle ki ben de ona bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Aynı bakmak istemediğiniz ama gözlerinizi de kaçıramadığınız kazalar gibiydi. Ağzını açtı, sonra hemen kapatarak kafe tezgâhına yöneldi. Yemeğini aldı ve gitti. Derek bana hüzünle gülümseyip alnımdan öptü ve Zach'i dışarı çekiştirmeye başladı.

"Onu hâlâ seviyorsun," dedi Bree onlar gittiğinde.

Ona baktım, bana kızacak diye çekiniyordum. Oysa sadece uzanıp elimi tuttu Bree.

"Bir şey yok, Harper. Kimse senden onu sevmeyi bırakmanı istemiyor. Bu zor bir durum."

"Yaptığım şeyden nefret ediyorum Bree."

Başını sallayıp elimi sıktı. "Onu ayrılmanızdan önceki zamanda olduğu kadar seviyor musun?"

Ona kolayca yalan söyleyebilirdim ama anlardı. Yalanı da hak etmiyordu ayrıca. "Fazla. Çok daha fazla."

"Chase'i de seviyorsun, değil mi?" Başımı sallayarak onayladım. Masaya yaslanarak, "Onunla mutlu musun?" diye sordu.

"Evet, Bree. Duygularımı nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Anlatmak zorunda değilsin, dostum. Galiba anlamaya başladım. Bu tür bir şeyi yaşadığın için üzgünüm. Bunu arapsaçına çeviren sensin ama temizlemek için de elinden geleni yapıyorsun." Ağzımı açtım ama beni durdurdu. "Senin Chase'i sevdiğini ve onu kullanmadığını biliyorum. Emin olmam için bunu sormama gerek yok. Sadece her birine olan tepkini görmeye çalışıyorum. Kardeşimle mutlu olacağını biliyorum ve onu daha önce kimsenin sevmedi-

ği kadar seveceğini de biliyorum ama asla Brandon'ı aşamayacağını da anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz... Chase de dahil. İnsanlar her zaman birilerini sever. Bazen de birden fazla kişiye âşık olurlar. Kimle olursan ol iki efsanevi aşk yaşadın. Birinden geçince diğerini unutabileceğini sanmıyorum."

"Korkunç biri olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Sen de düşünmemelisin," dedi bana kaşlarını kaldırarak. Beni gerçekten de iyi tanıyordu.

Ertesi gece mutfak masasında oturmuş meyve yerken bir yandan da Bree'nin Konrad'layken karşılaştığı deli birinin hikâyesini dinliyorduk. Chase yüksek sesle güldü ve Bree'ye dans eden evsiz kişiye para verip vermediğini sordu. O anda garip bir şey hissettim. Tüm bedenim dondu. Karnıma baktım.

"Deli misin? Elbette verdik! Kadın harikaydı, ona her şekilde para verecektik," dedi Bree, sandalyesinden kalkıp kadının dansını taklit etmeye çalıştı.

Chase yeniden güldü ve yine o garip şeyi hissettim. Yeniden durdum ve bir karnıma bir de etrafımdakilere baktım. Neden bir anlığına sanki hissettiğimi hissetmişler gibi düşündüm bilemiyorum. Kimsenin bana baktığı yoktu. Karnıma bakıyordum ve o sırada Robert'ın dediğini yarım kulak dinliyordum. Chase konuşmaya başlar başlamaz iki farklı şey hissettim ve içimi çekip Chase'e uzandım.

"İyi misin?" dediler hep bir ağızdan.

"Bir şey söyle Chase," diye fısıldadım. Hâlâ karnıma bakıyordum.

Yanıma geldi ve yüzüme bakmaya çalışarak, "Tatlım, sorun ne?" dedi.

Nefesimi içime çektim ve gülmeye başladım. “Tekmeliyor! Sen ne zaman konuşsan tekmeliyor!”

Chase sandalyesinden aşağı indi, dizleri üstünde elleriyle karnımı sardı. Karnıma yaklaşıp usulca oğlumuzla konuşmaya başladı. Chase konuşurken bir tekme daha hissettim. Chase’in gözleri ardına kadar açıldı. “Aman Tanrım!” dedi. Yeniden karnıma eğilip konuşmaya ve gülmeye başladı. Her tekmeği hissettiğinde neşesi artıyordu.

Herkes sırayla karnıma dokundu. Chase’e yeniden sıraya gelene kadar bebek tekmelemeyi bırakmıştı. “Diğer yana döndü galiba,” diye fısıldadım. Neden fısıldadığımı bilmiyordum ama odada sadece Chase konuşuyordu ve sesi o kadar kısık ki, ben de sessizliği bozmak istememiştim. “Muhteşemdi!” dedi. Güldüm. Sonra Chase beni uzun uzun öptü.

“Ben de aynını düşünüyorum,” dedi ve beni yeniden öptü.

Ertesi gün bunu Dr. Lowdry’ye anlattık. Tek kaşını kaldırarak bizi dinledi. “Herkes mi hissetti?”

“Evet,” dedik ikimiz de gülümseyerek.

“Özür dilerim galiba ilk başta fark etmedim. Harper anneler genelde on beş haftalık olana dek bir şey hissetmez. İlk kez anne olacaklar için bu süre yirmi hafta kadar. Aşağı yukarı senin bebeğin de bu kadar, değil mi?” Başımın onayladım. Devam etti. “Tam zamanı aslında ama normalde senden başka kimsenin hissetmemesi gerekir. En azından iki hafta daha vakit var bunun için.”

“Ha,” dedim Chase’e bakarak. “Bu kötü bir şey mi?”

“Hayır, hayır. Kesinlikle değil. Sadece bunun için erken daha. Bir ultrasonda bakıp ölçüm yapalım.” İnceledikten sonra, “Bebeğin on dokuz santim civarı. Yirmiye yakın,” dedi.

“Evet?” dedim, bunun normal olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

“Genelde bu dönemde bebek on sekiz santim olur. Çabuk gelişiyor gibi duruyor. Olması gerekenden iki hafta önde.” Dr. Lowdry bilgisayarına gidip bir şeylere baktı. “Son geldiğinden bu yana, o şekilde olmalıydı,” dedi kendi kendine.

“Kabalık etmek istemem,” dedi Chase elimi sıkarak. “Ama beni biraz korkutuyorsunuz. Diğer bebeklerden çabuk gelişmesi kötü mü?”

“Hayır, böyle düşünmeyin. Gayet sağlıklı. Bu sadece şu anlama geliyor, normal zamanından önce doğum olabilir. Bunda bir sakınca yok ama bebeğin gelişimini gözlememiz lazım. En fazla Harper’a yatak istirahati vermem gerekecek ya da birkaç hafta erken doğuracak ki bu da bebek geliştiği sürece kötü bir şey değil. En azından normal zamanına kadar bebeği içinde büyütebilir. Her iki koşulda da endişelenecek bir şey yok.”

İkimiz de rahat bir nefes aldık. Teşekkür ederek yeni ultrason fotoğraflarımızı aldık ve Chase’in ailesinin evine döndük. Biraz bebek isimlerine baktık ama sonra vazgeçtik. Hâlâ elimizde, hoşlandığımız on isim vardı ama Chase, isim koyma konusunda bebeğin doğumunu bekleyelim istiyordu. Chase dükkâna gidene dek kucağında film izledim. Chase kalkınca ben de herkese yiyecek bir şeyler getirmeye çıktım. Chase gece ikiden önce gelmezdi. Ben de bir süre Bree, Claire ve Robert’la takıldım ve Chase daha işten çıkamadan uyuyakaldım.

Hasret's Sisters Planet

Mezuniyet bu pazar günüydü. Herkese veda edebilmek için Chase'in evinde cuma günü son bir parti verilecekti. Chase, gitmeyi düşünmüyorsam eğer, ailesinin evinde; benim yanımda kalacağını söylemişti ama onu ite kaka evden çıkardım. Arkadaşlarıyla son kez birlikte olabilecekti. Bree çıkmak konusunda daha kolay ikna oldu, zaten tüm hafta sonunu Konrad'la geçirmeyi planlamıştı. Hemen sonrasında Konrad Oregon'a gidecekti. Buna rağmen onlarla takılmadığım için mızızlandı Bree. Neyse ki Claire neden gitmek istemediğimi anlıyordu ve kararımı destekliyordu. Beş buçuk aylık hamile birinin, içkili oyunların oynandığı ya da herkesin kendinden geçtiği bir ortamda olmasının hiçbir anlamı yoktu. Gitseydim, Chase ve Bree devamlı yanımda kalmak isteyeceklerdi ama ben partide eğlensinler istiyordum. Gittiklerinde ben, Robert ve Claire Meksika yemeği söyledik ve film izlemek için koltuklara kurulduk. Jölecğim karnımın içinde dans ediyor ve beni deli gibi tek-meliyordu. Normalde Chase'in sesini duymadan hareket etmiyordu ama galiba oğlumu dansa kaldıran Meksika yemeğiydi. Son iki haftada tekmeleri güçlenmişti ve hemen her defasında tekmelerini dışarıdan birileri hissediyordu. İkinci film bitmişti ki Bree mesaj attı.

Breanna - 'Şey... Chase'in yanında çalışan kız vardı ya... Neydi adı? Trick, Trixie, Tramp?'

Ben - 'Ahaha! Trish... Ne olmuş ona?'

Breanna – ‘Buraya geldi.’

Ben – ‘Ciddi misin? Dayanamıyorum ona. Niye öğrenci partisine geliyor ki? Bir dakika onu kim çağırmış ki?’

Breanna - ‘Al benden de o kadar. Galiba Chase.’

Ben - ‘Süper. Lütfen bir gözün üstünde olsun. Sürtük.’

Breanna – ‘Oldu bil! Bu arada hâlâ gelebilirsin...’

Ben - ‘Yok ya, yatacağım. Hem Chase’in ona güvenmediğini düşünmesini istemiyorum. Güveniyorum ona. Ama hatuna güvenmiyorum.’

Breanna - ‘Peki. Bir şey olursa haber veririm. İyi geceler, öptüm.’

Ben – ‘Ben de. Sağ ol.’

Bu beni istediğimden daha çok etkiledi. Ama gidip de Chase’e neden o hatunun partiye geldiğini soracak değildim. Üniversitede düzenlenen partilerden değildi bu. Chase hatundan hoşlanmadığımı biliyordu. Dediğim gibi dışı sineğe dahi izin vermeyen tiplerden değildim, zaten etrafında bir dolu kız vardı ama hepsi de birlikte olduğumuzu biliyordu ve hiçbirisi de, ben hamile olduğumu ilan ettikten sonra Chase’le flört etmeye kalkmamıştı. Trish ise alenen ne Chase’in biriyle beraber olduğunu takıyordu ne de bir bebeği olacağı umurundaydı. Onunla tanıştıktan sonra Chase’e birkaç kere gece mesaj attı. Ne zaman dükkâna gitsem hep Chase’in bölmesindeydi ve müşterileri beklese de beklemese de hep Chase’le flört eder hâldeydi. Her akşam işten sonra Chase’i kendi evine davet ediyordu –Chase’in yanıtı her zaman hayır olmuştu - ve vücudundaki yeni dövmeleleri sadece Chase’in yapmasını istiyordu. Chase onun dükkânındaki diğer elemanlardan farklı olmadığını söylüyordu ama bir kere kadındım ben; lezbiyen olmadığına adım gibi eminim, ne yaptığını biliyordum ve bu da beni deli ediyordu.

O gece çok zor uyudum. Eve geleceğini söylemesine

rağmen Chase eve gelmemişti. Bana sarılmadan rahat uyuyamıyordum. Chase. Eve. Gelmemişti. Her ne kadar kalmayacağını söylemiş olsa da partiyi verdiği ev hâlâ kendi eviydi. İster o ev ister ailesinin evi fark etmiyordu ve hemen her gece beraber uyuyorduk. Neyse ki birçok kez ailesinin evinde kalmıştık. Hâlâ Chase ile olan ilişkimi Brandon'ın önünde yaşamaktan ötürü çok rahatsızdım. O nedenle de kendi evinde uyuyacağı zaman bunu, Brandon'la karşılaşmayacağımız şekilde ayarlıyorduk.

Kendi kendime, Chase'in içmeye karar vermiş olabileceğini; son partisi olduğundan eğlencenin tadını çıkarmak istemiş olabileceğini tekrar ettim. Sarhoşken araba kullanması daha kötü olurdu. Elbette ondan bana rapor vermesini filan isteyecek değildim. Trish oradaydı ve beni asıl rahatsız eden de buydu. En azından Bree bana mesaj çekmemişti ki bu da bir şeyin olmadığı anlamına geliyordu, ancak bu da şu anda beni sakinleştirmeye yetmiyordu. Çoktan düş almış, kahvaltımı yapmış ve çoktan bebek isimlerine bakmıştım. Saat sabahın yedisiydi. Derken Chase mesaj attı ve kendi paranoyaklığım yüzünden kendimi bir temiz azarladım.

Chase - 'Hey güzellik, eve gelsene. Sana bir sürprizim var.'

Ben - 'Sürpriz mi? Şimdi mi?'

Chase - ';-) Evet. Görüşürüz.'

Kaşlarımla çatarak ekrana baktım. Chase asla telefonda gülücük kullanmazdı. Başımı iki yana salladım... Kesin ben paranoyak davranıyordum. Sakin olmam lazımdı, yoksa aklımı kaçıracaktım. Anahtarlarımı alıp arabaya atladım. Sürprizin ne olduğunu merak ederek eve ulaştım. Bir yan-

dan da neden o kadar erken uyandığını merak ediyordum. Kimseyi uyandırmamak için kedi gibi eve girdim ama tam o anda Brandon'ın boğuk sesini duydum.

“Dün gece neredeydin, Harper?”

Dönüp baktım, mutfak tezgâhında oturmuş kahve içiyordu. O gri gözlerini görünce kalbim kırıldı resmen. Ona sokulmayı ve şu geçtiğimiz beş ayı geri almak istedim. “Ah, garip bir durum oluştun istemedim,” dedim elimi karnımda gezdirerek.

“Hıhı tabii,” dedi gözlerini karnımdan ayırmadan. “Nasıl gidiyor peki?”

“Gayet iyi,” dedim usulca. Bir yandan mimiklerini de kollayarak, “Erkek olacak,” dedim.

Noel için Arizona'dayken bir kere, Brandon'ın annesiyle yemek pişirmeye mutfaka girmiştim. Derken Brandon gelip sataşmaya başlamıştı. O anda bir de hamile olmuş olsam tam olacaktı. Muhteşem bir mutluluk tablosu ortaya çıkacaktı. Ona bir fırın eldiveni fırlatmışım. O da tutup bana geri getirmiş, sonra da sarılıp boynumdan öpmüştü. O anda şaka yaptığını söylemişti ama laf arasında bir oğlunun olmasını ve ona babasının ismini vermek istediğini söylemişti. O zaman, Brandon'la evlenmek hakkında daha fazla konuşmamıştım ama o gün hemen ona bir erkek bebek doğuracağımı söyleyivermişim. Gülmüştü ve gözlerinin içi ıslıl ıslıl olmuştu. Bunu hatırlayınca kalbim burkuldu.

Gürültüyle içini çekip gözlerini kapattı. Muhtemelen o da o günü hatırlamıştı. “Bu, ah... çok iyi Harper. Senin için çok sevindim.”

Jöleciğim karnımda döndü ve bana okkalı bir tekme savurdu. Hızla nefesimi içime çekip karnımı tuttum. Canımı hiç bu kadar acıtmamıştı.

Brandon oturduğu yerden fırlayıp yanıma geldi. “İyi misin? Ne oldu?”

Ona gülüp elimi şöyle bir salladım. “İyiym. Sadece tekmeledi ve beni hazırlıksız yakaladı. Canım acıdı biraz.”

“Bu kadar kısa sürede bu kadar güçlü tekmeleyebileceklerini bilmiyordum.”

Başımı hafifçe eğip ona gülümsedim, bunu nereden öğrenmişti acaba? “Evet, doktor da aynını söyledi. Sağlıklı ve iyi geliyor; erken doğma ihtimali var. Sen nereden biliyorsun bu arada?”

Utangaç utangaç gülümseyip başını öne eğdi. Böyle bir adamı bu şekilde görmek gerçekten garip geldi. “Aslında takip ediyorum,” dedi.

Kalbim sıcacık oldu. “Bebeğin bu kadar büyüdüğünü nereden biliyordun?” diye sordum.

“Chase ve Brad, bebekten bahsederlerken duydum,” dedi yüzü düşerek. O anda Jöleciğim yeniden tekmelemeye başladı.

“Bak yine oluyor!” dedim. Brandon’ın elini yakalayarak karnıma koydum.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, bu yaptığım hiç de adil değildi. Bilmeden de olsa onu incitmişim ve kendime lanet ediyordum. Brandon fısıldayarak hissedebildiğini söyledi; gözleri ıslık ıslık. Bir süre öyle durduk. Derken aklıma Chase geldi, beni bekliyordu. Birden şu sahnenin üstüne gelebilirdi. Başka erkeklerin karnıma dokunmasını pek umursamıyor olsa da bunu gördüğünde sinirlenebilirdi. Yavaşça geri çekildim ama gülümsemeye devam ettim.

“Ee, erkencisin?”

Gözlerini kırıştırdı ve bardağını almaya giderek, “Dün gece uyuyamadım, ben de sabah erkenden sörf yapmaya gittim,” dedi.

“Dalgalar iyi miydi bari?”

“Vasattı,” diye omuz silkti. “Sen de erkencisin. Chase dün gece ailesinde kaldı sanıyordum.”

“Hayır, burada kaldı. Az önce de gelmem için mesaj attı. Bu arada geldiğimi bildirsem iyi olacak.” Ayrıldığımızdan beri Brandon’la sadece birkaç kere yan yana gelmiştik ama açıkçası, onunla oturup saatlerce konuşmayı çok isterdim. Ona söyleyecek çok şeyim vardı.

Brandon hafifçe başını salladı ve minik bir gülümsemeye bana döndü. “Seni görmek güzeldi. Harper.”

“Seni de,” dedim.

Koridorun başına kadar gittim. Beni yüzünde hüzünlü bir ifade ile izlediğini gördüm. Son birkaç aydır beni hep bu bakışla izliyordu. “Seni asla incitmek istemedim Brandon, umarım bunu biliyorsundur,” dedim.

Koridordan geçerek Chase’in odasına gittim ve kapının kolunu çevirdim. Kapı kilitliydi. tıklatıp biraz bekledim, kulağımı kapıya yapıştırdım ama herhangi bir ses ya da hareket yoktu. Muhtemelen beni beklerken yine uyuyakalmıştı. İçimi çekip arkamı döndüm ve mutfağa yürüdüm. Brandon bardağını yıkıyordu. Çıkmak üzere arkasını döndü ve beni gördü.

“Odaya gidiyorsun sanıyordum...”

“Kapısı kilitli, muhtemelen yine uyuyakaldı.”

“Hım,” dedi bir odanın kapısına bir de bana bakarak. “Sana kahvaltı hazırlayayım mı? Bugün yapacak başka işim yok.”

“Merak etme çoktan yedim. Muhtemelen-“

Chase’in odasının kapısı açıldı ve odadan Trish çıktı. Üstünde sadece iç çamaşırı ve Chase’in en sevdiği tişörtü vardı. Gözlerini ovuşturup gerindi.

“Biri kapıyı mı çaldı?” diye sordu hafif sarhoş bir sesle.

Aman. Tanrım. Trish, Chase’in odasından çıkmıştı ve yüzünde sanki hiçbir şey olmamış gibi bir ifade vardı. Brandon’a baktım, yüzü sinirden kıpkırmızıydı. Koridoru bir hışımla geçip Chase’in odasına daldı.

Chase üstünde çamaşırıyla uyuyordu ve bir kolu uzanmıştı; muhtemelen az önce orada Trish uyuyordu. Birden ciğerlerimdeki bütün havanın boşaldığını hissettim. Ayakta kalabilmek için kapıya tutundum.

“Harper?” diye seslendi usulca Brandon.

Ona döndüm ve ağlamaya başladım. Onu o kadar çok incitmiştim ki. Oysa o beni sevmekten başka bir şey yapmamıştı. Şimdiki erkek arkadaşına ve doğmamış çocuğumun babasına bakıyordum. Geceyi bir kadınla geçirmişti. Brandon’ın gülmesini, bana layığını bulduğumu söylemesini bekledim ama onun yerine endişeli bir şekilde bakıyordu. Sonra bir hışımla Chase’e baktı. İkisinden de uzaklaştım ve koridora çıktım.

Sonra Bree’yi gördüm. Konrad’la salonda oturuyorlardı, yeni uyanmışlardı ve Trish’in neden mutfakta olduğunu anlamamışlardı. Bree, beni ve arkamdan gelen Brandon’ı görünce iyice şaşırdı. Ama yavaş yavaş anlamaya başlayınca gözlerini kocaman açarak mutfığa baktı.

“SENİ SÜRTÜK!” diye haykırıp Trish’e doğru atıldı. Konrad onu güç bela zapt etti. “Seni fahişe! Bebeği olacak onun!”

Trish bana gülümsediğinde hıçkırmaya başladım. “Gigi- gitmem gerek,” deyip anahtarlarımı aldım ama elimden düşürdüm. Ben daha eğilip alamadan Brandon anahtarları aldı ve beni kapıya yönlendirdi. Beni arabaya götürüp yolcu kapısını açtı. “Bin, sürmene izin veremem,” dedi.

“Harper!” diye bağırdı Bree, koşarak arabanın yanma gelerek. “Harper, iyi misin?”

“Nasıl iyi olayım?! Onu izliyorsun sanıyordum!”

“İzliyorduk, yemin ederim. Annemlerin evine gitti sandık, biz de uyuduk.”

Ellerimle yüzümü kapattım ve koltuğa daha da yaslandım. “Tanrım, biliyordum bunun olacağını.”

“Seni annemlere götüreyim Harper.”

“Olmaz Bree, şimdi gidemem. Şimdi ne olduğunu ona anlatamam.”

Emniyet kemerimi çözüp beni kucakladı, o da ağlıyordu. “Bunun olduğuna inanamıyorum Harper. Özür dilerim. Yemin ederim gözümüz onların üstündeydi, yemin ederim!”

“Sana inanıyorum, bu senin hatan değil,” dedim başımı omzuna yaslayarak. “Hep beni terk edeceğini biliyordum zaten.”

“Onu buna pişman edeceğim Harper.”

Derin derin nefes aldım ve koltuğuma iyice gömüldüm. “Yapma sakın Bree. Bu onun kararı. Benimle kalıp bu bebeği yetiştirmek isteyeceğini düşünecek kadar aptalmışım.” Bree konuşmak için ağzını açtı ama onu durdurdum. “Robert ve Claire’e sen söyler misin? Onlarla şimdi konuşmam. Onlara bu durumu anlatabileceğimi de sanmıyorum.”

“Nereye gideceksin?” dedi zorla konuşarak.

“Bilmiyorum. Eve geleceğim ama şimdi değil. Şimdi onunla karşılaşmaya da dayanamam.”

Bree temkinli bir şekilde Brandon’a baktı. Sonra da bana bakarak, “Ara beni. Sırf o bir şeyleri batırdı diye de bizi terk etme. Hepimiz seni seviyoruz Harper,” dedi.

“Öyle bir şey yapmam, söz. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Akşam görüşürüz. Seni seviyorum Bree.”

“Ben de seni, tatlım.” Bir anlığına elimi sıkıp bıraktı. Sonra kapıyı kapatıp geri çekildi. Hâlâ ağlıyordu.

“Sür Brandon, lütfen. Nereye olursa.”

Arabayı çalıştırdı ve ilerlemeye başladık. Derken telefonum çaldı. Chase’dan mesaj gelmişti. Açmak istemesem de o mesajı açtım ve ağlama sesimi bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

“Harper?!”

“Sürmene bak sen!”

Telefonumu tamamen kapatıp arka koltuğa fırlattım. Gözlerimi kapatarak arkama yaslandım ama o da işe yaramadı, gördüğüm resimler bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. Kendimi, gözlerimi açmaya ve yola odaklanmaya zorladım. İşe yaramıyordu. Tek görebildiğim Chase’in bir elinin Trish’in göğsünde olduğuydu. Gözleri ve ağzı sıkı sıkı kilitlenmiş gibi görünüyordu. Bir sonraki resimdeyse Chase, Trish’i boynundan öpüyor gibi duruyordu. Trish boynunu geri atmış ve zevkle ağzını açmıştı. Resmin alt kısmı tam görünmüyordu ama Chase’in kolunun o açısıyla elinin nerede olduğunu tahmin etmem pek de zor olmamıştı. İçimde bir yerler birden o anki ironiyi fark etti. Şimdi, telefondaki resimleri görmemden sonra beni bir yerlere götüren Brandon’dı. Elbette, o durum farklıydı, resimleri biz ayrılalım diye Amanda yollamıştı. Chase ise beni aldatmıştı ve resimlerde kendi de görünüyordu. Kaldı ki Brandon’a gönderilen o resimler, ilişkimiz daha çok yeniyken gönderilmişti.

Birkaç dakika sonra Brandon sordu. “Neydi o?”

Cevap vermeden önce bir süre bekledim. “Fotoğraf. İkisi de var.” Resimleri çekenin Trish olduğunu biliyordum, fotoğraflardan belli oluyordu. Onları gönderenin de o olduğuna emindim ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Olan olmuştu.

Brandon’m sağ eli direksiyona kenetlenmişti. Parmakları bembeyaz kesilmişti. Sol eliyle saçlarını karıştırıp yüzünü sıvazladı. “Çok üzgünüm Harper,” dedi.

Dudak bükerek dönüp ona baktım. “Neden? Bunu, sana yaptıklarımın sonrakı hak ediyorum.”

“Hayır,” dedi sertçe. “Bunların hiçbirini hak etmiyorsun,” deyip arabayı park etti.

“Neredeyiz?” diye sordum. Önümüzde bir uçurum vardı ve okyanus alabildiğine uzanıyordu.

“Seninle Chase’i öğrendiğimde buraya gelmişim. Özür dilerim, başka bir yere de götürebilirim seni ama aklıma başka bir yer gelmemişti.”

“Burası iyi.”

“Dışarı çıkmak istersen burada beklerim ya da kalmak istersen dışarı ben çıkabilirim.”

“Dışarı çıkacağım ama içerde kalmak zorunda değilsin Brandon.”

Nazikçe elimi tuttu. “Buradayım. Bree’ye de nerede olduğunu haber vereceğim.” Başımı indirip kenetlenmiş ellerimize baktığımda, Brandon kendininkileri benimkinden çekip direksiyonu kavradı.

Başımı sallayarak emniyet kemerimi çözdüm. Arabadan indim ve banklardan birine yöneldim. Orada öylece oturup içimden herkese bağırp çağırdım. İlk önce Trish nasibini aldı, erkek arkadaşımın yoluna çıkmış ve her şeyi mahvetmişti. Sonra bunu oğlumza yaptığı için Chase’e de bağırdım içimden. Kalbimi kırmış ve beni başka bir kadın için terk etmişti, üstelik önceden bunu yapmayacağına söz vermiş olmasına rağmen. Kendime ise, herkese kızdığımdan daha çok kızdım. Brandon’ı incitmişim ve Chase ile bir süre de olsa birlikte olabileceğimi düşünmüştüm. Kızgınlığım geçtiğinde ise, acı tüm gücüyle geldi üstüme. Ağlamaya başladım. Karnıma sarıldım ve oğluma, onun hayatının muhteşem olacağına dair söz verdim. Bebeğimle bir hayata başlamak üzereydim ama Chase belli ki buna dahil olmak istemiyordu. Son iki aydır babacılık oynayarak beni kandırmıştı. Şimdiyse bu yolda yalnız olduğumu düşünmek beni üzüyordu. Claire ve Bree’nin dediklerini bir kenara bırakırsam; onların ailesinden biriydi ve onlar için elbette o öncelikli olacaktı. Hâlâ evlerinde kalabilir miydim, bilmiyordum. Bir süre nereye gideceğimi düşünüp panikledim. Sonra aklıma hesaptan istediğim zaman paramı geri alabi-

leceğim geldi. O zaman istediğim her yere gidebilirdim. Bu işi çözecektim ve o zaman her şey daha iyi olacaktı. Jölecğim ve ben de iyi olacaktık. Gözlerimden artık yaş gelmeyinceye kadar ağladım. Orada her şeyin nasıl bu noktaya geldiğini düşünüp durdum.

Derken Brandon usulca yanıma oturdu. “Bir şeyler yemen gerek,” dedi.

Ciddi olamazdı herhâlde. Son düşüneceğim şey yemek yemektir. “Aç değilim,” dedim.

“Sen değilsen tamam,” dedi içini çekerek. Ona dönüp baktım. “Ama hamilesin Harper. Bir şeyler yemen gerek,” dedi.

“Evde söyledim ya, kahvaltı yaptım ben.”

“Saat neredeyse beş oldu,” dedi temkinli ve yumuşak bir sesle.

Başımı kaldırıp baktım, güneş parlaklığını kaybetmişti gerçekten de. Haklıydı, neredeyse sekiz saattir oradaydık. Sırtımın kazık gibi olduğunu, popomun uyuştüğünü ve karnımın guruldadığını fark ettim birden. Aynı şekilde saatlerdir otuyordum. Yerimden kalkmak isteyince zorlandım. Brandon kolunu belime doladı, kalkmama yardım ederek beni arabaya götürdü. Bir şeyler almak için Panera’ya gittik. Brandon, ben sandviçimin çoğunu yiyene dek konuşmadı.

“Konuşmak ister misin?”

Beni ailelerine “evlat edindiklerini” söylediğinden beridir, Claire bana defalarca duygularımı paylaşmam gerektiğini söyleyip durmuştu. O kadar her şeyi içimde tutarsam, bunların bana zarar vereceğini söylemişti. O zamanlar gülüp geçiyordum ama yavaş yavaş kendimi açmaya başlamıştım da. Bunu yaptığımda da kendimi daha da iyi hissetmeye başladığımı gördüğümde hayret etmiştim. “Evet, neden olmasın,” dedim Brandon’ın sabırlı yüzüne baka-

rak. Şu ortam, onu eski zamanımıza döndürmüş olmalıydı. “Kızgınlım. Hem kendim hem de bebeğim için. Hem beni hem de bebeğimizi bırakıyor. Doğduğunda yanında olmak istediğini söylese bile her zaman, bebeği de üzeceğinden korkuyordum. Bebeğin, birbirini seven iki ebeveyni olmasını istiyordum. Sevildiği bir ortamda büyümesini. Bunu en iyi sen anlarsın.”

Brandon kısaca başını salladı.

“Bunu yaptığı için çok üzgünüm ama bunu neden bana yaptığını anlamış değilim. En başından Chase’in ilişki yürütebilecek biri olmadığını biliyordum. Sonra onunla geçirdiğimiz şu ahmak hafta sonu oldu. Onu hep ittim, çünkü bir gün beni bırakacağından emindim. Onunla tanıştığım ilk gün ikimiz de birbirimizi ittik ve beni uzun bir süre görmezden geldi. Ailesi bana bu durumun, benim o dönem seninle olmam nedeniyle oluştuğunu ve onun bizi o hâlde görmeye katlanamadığını söyledi. Bunu ise senden ayrıldıktan sonra öğrendim. Pek emin olmamakla birlikte onların söylediklerine inandım.” Az sonra söylemeyi düşündüğüm şeyleri söylememem gerekiyordu ama konuşmaktan da kendimi alamıyordum. Brandon’a her şeyi anlatmak istiyordum. “O hafta sonundan sonra çok pişman oldum. Öyle bir şeyi sana yaptığımı inanamıyordum. Sana gerçekten aşıkım,” dedim hafifçe hıçkırarak. Boğazımı temizledim ve sakinleştikten sonra devam ettim. “Salak bir şekilde ona da aşıkım. Her zaman durum böyleydi ve bundan nefret ettim. Aklımdan, kalbimden, hayatımdan çıkmasını istedim.

“Tek istediğim sendin ama ben bir çuval inciri berbat ettim. Direnmeyi bıraktım ve ona bir şans vermeyi seçtim. Hem de en sonunda seninle beni inciteceğimi bile bile. Sen Arizona’dan döndükten sonra bir daha arkandan iş çevirmemeye yemin ettim ama maalesef, onu aklımdan çıkaramadım. Seninle geleceğimizi düşünürken, diğer yandan da

Chase'i ve onu da ne kadar sevdiğimi düşündüğümde aklı-
mı kaçırarak gibi oluyordum. Öte yandan ondan nefret de
ediyordum. Tüm bu düşüncelerin arasında dönüp durdum
ve en sonunda aslında ne istediğime karar verdim. Seninle
bir hayat istiyordum. Chase'e yaklaştıkça da onunla yaşa-
dıklarımı aklımdan çıkaramayacağımı fark ettim. Bir yanım
da onu yeniden gördüğümde olacıklardan korkuyordu."

Brandon sessizce beni dinliyordu ama gözleri yaşarmış-
tı. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Derken hamile kaldığımı öğrendim. Bunun bana veril-
miş bir ceza olduğunu anladım. Sanki evren, yaptıklarımın
yanıma kar kalmasını istememişti. Sana bunu hemen söyle-
mem gerekliydi. Zaten o hafta sonunu senden saklamaktan
nefret ediyordum. Bunu senden daha fazla da saklayamaya-
caktım. Hamile olduğumu ondan önce senin öğrenmen ge-
rekiyordu. En başta benden duyarak öğrenmen gerekiyor-
du, karnım şiştiğinde değil. Chase'e durumu anlatmadan
önce, senin kendini toparlamak için zamana ihtiyacın vardı.
En sonunda ikimizi beraber görecektin çünkü."

"Zaman pek de bir fark yaratmadı Harper," dedi. Devam
etmeden önce bir süre durdu. "Gerçi bir şeyi hâlâ merak
ediyorum. Bir şeyleri anlatmana rağmen kafam çok karışık.
İstemiyorsan buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Sana her türlü açıklamayı borçluyum."

Elleriyle yüzünü sıvazladı. Sonra bir yumruğunu diğer
avcuna sararak alnını dayadı. "Chase'i sevmeni anlıyorum.
Biz beraberken ikimizi de sevdin ama hiçbir zaman ilişki-
mizi bir üst aşamaya götürmedin. Sen istemediğin süreç
benim için hiç önemli değildi bu durum, beklerdim ben. Ha-
zır olmadığını sanıyordum ama sonra sen gelip bana Cha-
se'den hamile kaldığını anlattın. Neden beni değil de onu
seçtin ki? Ondan sonra yine benimle olmadın ama benimle
bir hayat istediğini de söylüyorsun. Bunu anlayamıyorum."

Gerçek onun içini burkacaktı. “Hazır değildim ve o gece Chase ile yakınlaştığımızda dank etti. Neden seninle bir üst aşamaya geçemediğimizi düşündüğümü hatırlıyorum.” Brandon arkasına yaslanıp dudaklarını sımsıkı kapattı. “Özür dilerim, Brandon. Özür dilerim. Susacağım. Sana karşı tamamen dürüst olmak istiyordum sadece.”

“Hayır, devam et. Bunu bilmem gerek.” Bir süre tartarak beni izlerdi. “Harper, lütfen. Hiçbir şeyi saklama.”

Derin bir nefes alarak nerede kaldığımı düşündüm. “Sen geldiğinde; senin hissettiğin şeyleri ben hissedemiyordum. Birlikte olmak istediğim kişinin sen olduğunu biliyordum ama kendi kendime bunu Chase’e yapamayacağımı söyledim ve seninle olacaktıysam eğer aklımın temiz olması gerekiyordu. Aslında hepsi yalandı. Chase ile birlikte olduktan sonra seninle olmadım, çünkü sen beni hâlâ bakire sanıyordun ve bana karşı çok sabırlı davranıyordun. Sonra kendimi hazır hissettiğim gece Korkuluk aradı ve sen yaralandın. O gece arabada o yüzden çok sinirlenmişim, seninle olmaya karar vermişken bile bu olmuyordu. Bunu beklemem gerektiğine yönelik bir işaret olarak kabul ettim. Sonra fark ettim ki sen gerçeği bilmedikçe ben de hazır olmayacaktım. Elbette, sana bunu nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum. Sonra da hiç önemi kalmadı zaten. Sana bunu söylemek zorunda kaldım ve bunun seni mahvedeceğini de biliyordum.”

“Öyle de oldu zaten.”

“Ne kadar üzgün olduğumu keşke bilebilsen.”

“Bana bunu neden şimdi anlatıyorsun Harper? Chase’in yaptıkları yüzünden mi?”

Aklıma Trish’le Chase geliverdi birden. Midem bir takla atıverdi. “Hayır, bunu seninle epeydir konuşmak istiyordum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum, hatta bana konuşmam için bir şans vereceğinden de emin değildim.

Açıkçası, Chase'in de biz görüşmeyelim diye hesaplar yaptığını düşünüyorum."

"Neden? Beni çoktan onun için terk ettin, bir de bebeğiniz olacak."

Omuzlarımı silktim. Brandon nedenini biliyordu ama bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum. "Birileri var mı hayatında?"

"Hayır," dedi. burnundan ufak bir 'hıh' sesi çıkararak. Başını iki yana sallayıp diğer masalara baktı. Sonra da bana döndü. "Bunu nasıl oldu da göremedin bilemiyorum Harper ama ben sana deli gibi aşkıttım."

"Biliyordum," dedim usulca.

"Başkasını asla bu şekilde sevmemiştim. İlişkımız çok yeniydi ama seninle bir gün evleneceğimi düşünüyordum ben. Bir sürü kızla çıktım ve bazılarıyla uzun ilişkilerim oldu ama hiçbirisiyle seninle olan ilişkimdeki gibi olmadı. Ne kadar istesem de bu öyle hop diye aşabileceğim bir şey değil." Derin derin iç geçirdi. Yüzü asık ve sessiz hâlde bir süre bekledi. "Hâlâ sensiz bir hayat düşünemiyorum Harper. Hâlâ seni seviyorum, bebeğini de."

Bunu neden söylemişti ki bana? Normal şartlarda kötü bir konuşma olurdu bu ama Chase'in yaptıklarından sonra bu konuşma çok tehlikeliydi. Bunu durdurmazsam birkaç dakika içinde Brandon'ın kollarına atılacaktım. Şu beyaz atlı prens sendromumdan bir türlü kurtulamıyordum. Hem ilişkimiz de öyle masalsı filan olamazdı artık. Brandon'ı seviyordum ama onu Chase'le olabilmek için incitmişim. Şimdi de Chase beni incitmişti. Chase beni bıraktı diye Brandon'la olamazdım. Ping pong topu gibi, o an kim müsaitse onunla olamazdım.

"Ben de seni seviyorum. Umarım bir gün senin gibi biriyle evlenebilirim. Sen birini çok mutlu edebilirsin. Sanırım, evleneceğin kadından da, sırf seninle evli diye nefret

cedeceğim,” dedim ona hafifçe gülümseyerek. “San Diego’da kendimi bulayım, eski hayatımdan kurtulayım diye ayrıldım. Ama kendime o fırsatı bile veremedim. Buraya geldikten hemen sonra seninle tanıştım. Sana âşık oldum. Seninle ilgili hissettiklerimden de korktum, çünkü sen benim ilk erkek arkadaşımın, ilk öpüştüğüm ve ilk âşık olduğum kişisin... Ama ikimiz de bir şeylerin bununla sınırlı olmadığını biliyoruz. Yaşadığımız çok özel bir şeydi ve ben her şeyi mahvedip neredeyse anında Chase’le çıkmaya başladım. Kendimi bir ilişki olmaksızın gözlemem gerekiyor. Senin de, sana benden daha iyi davranacak birini bulman gerekiyor. Hayatına devam etmelisin Brandon.”

Kalktım ve çantamı omzuma attım. Brandon da kalktı ve bana tereddütle sarıldı. Kollarının o hissini aklımda tutmaya çalıştım. Nefes alıp verdikçe kaslı göğsü başımın yanından kımıldıyordu.

“Buna başlamak için öncelikle insanlardan ve diğer şeylerden kaçmayı bırakmam gerek. Beni eve götürür müsün lütfen? Robert ve Claire ile konuşmam gerek ve Chase ile yüzleşmeliyim. Tabii eğer, eve gitmeye tenezzül etmişse.”

Brandon hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Beni bıraktı. Restorandan çıktık. Konrad’a telefon edip, beni bıraktıktan sonra kendisini eve bırakmasını istedi. Onun dışında eve gidene dek sessizdik. O kadar da rahatsız edici değildi bu; ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Arabayı park ettiğimizde Brandon arka koltuğa eğilip bir şeyler arandı. Telefonumu bulup bana uzattı. Chase’in kamyoneti önümüzden geçerken sessiz sessiz onu izledik.

“Bir şeyin sözünü verir misin bana Harper?”

“Ne olduğuna bağlı,” dedim dürüstçe.”

Seksi gülüşü yüzüne yerleşti bir anlığına. Sonra ciddi bir yüzle bana baktı. “Olur da bunu aşarsanız, sırf bebeğin babası diye dönme ona.”

Koyu yeşil gözlerine baktım ve cevap verirkenki samimiyetimi gerçekten görmesini umdum. “Söz,” dedim.

“Konrad”ı burada bekleyeceğim. Şu anda Chase’le karşılaşmamın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Her şey için teşekkürler Brandon. Görüşürüz,” dedim onu kucaklayarak. İçeri girmeden önce bir süreliğine yüzümü avuçlarının içine almasına izin verdim.

“Harper?!” dedi Bree’nin sesi, kendinden önce gelerek. Köşeyi dönüp boynuma atıldı. Bir yandan da karnıma değmemeye çalışıyordu. “Senin için çok endişelendim.”

“Brandon konuşmadı mı seninle?”

“Evet ama aynı şey değil,” dedi geri çekilerek. Ağladığını fark ettim.

“Özür dilerim Bree. Ama biraz zamana ihtiyacım vardı.”

“Anlıyorum.”

Konrad Bree’nin arkasında belirdi. Onu alnından öptü ve beni kendine çekerek yumuşak bir şekilde kucakladı. “Dışarda mı?” diye sordu. Başımınla onayladım. “Onu bırakayım madem ben. Tüm bunlar olduğu için çok üzgünüm ufaklık.”

Hafifçe güldüm. “Bak anne oluyorum artık. Bana öyle seslenemezsin. Hem aramızda sadece iki ay var.”

Bree ve Konrad, ortamı yumuşatma beceriksizliğime gözlerini devirdi. Çabucacık öpüştüler ve Konrad çıkarken Bree elimden tutarak kendine çekti. “Hazır mısın yoksa daha zamana ihtiyacın var mı?” diye sordu. “Eğer öyleyse, seni rahatsız edemeyecek.”

“Hayır, bunu yapmam gerek.”

Salona girdik. Chase’i gördüğümde az daha tavuk gibi kaçacaktım. Geldiğimizi duyunca başını kaldırdı. Oturduğu yerden kalkmaya davrandı ama Robert onu durdurdu. Gözleri şişmişti ve kıpkırmızıydı. Yanakları da hâlâ ıslaktı. Robert bana gülümsemeyi denedi ama mimiği surat buruş-

turmaktan öteye gidemedi. Claire ise yıkılmış görünüyordu. Gelip bana sarıldı ve ağlamaya başladı. Birden herkesin neden böyle davrandığını anladım; evi terk ederim sanıyorlardı.

Claire'in beline sarıldım ve sadece onun duyabileceği bir sesle, "Torununu senden almayacağım Claire, söz veriyorum," dedim.

"Ah tatlım, buna memnun oldum ama asıl endişem bu değil. Senin için gerçekten çok üzülüyorum Harper. Sen benim kızım gibisin." Yanaklarımı öptü. Derken Robert, Claire ve Bree odadan çıktı. Odada Chase ile yalnız kaldık.

"Bebeğim-"

"Sakin. Bana. Bebeğim. Deme." dedim sıkılı dişlerimin arasından.

"Harper lütfen, her şeyi batırdım." Gırtlığından bir hıçkırık yükseldi ve ağlamaya başladı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sana bunu asla yapmam. Bana inanmak zorundasın."

"Neden o Chase? Nefret ettiğim tek insan! Bunu bana nasıl yaparsın? Bunu bebeğimize nasıl yaparsın?!" diyerek yakınımıdaki sandalyeye attım kendimi ve ona bakmaya devam ettim.

"Yapmadım. Bilmiyorum. Bir şey hatırlamıyorum! En son partideydim. Sonra Bree ve Konrad'ın sesiyle uyandım. Trish de yataktaydı. Ama yemin ederim ona dokunmadım. Ona dokunmam. Kimseye dokunmam. Seni seviyorum!"

El ayak çekilince o sürtük yatağına girmişti yani, öyle mi? Ne şık bir yalan. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Onun hakkında ne düşündüğümü biliyordun Chase. Onu da bile bile partiye davet ettin. Hem de gelmediğim bir partiye! Dün gece herkes buraya döndün sanıyordu. Onun yerine odandan Trish ile çıktın. Hatunun üstünde de tişörtün vardı, sen de yatakta çıplak yatıyordun!"

“Onu ben çağırmadım. O beni yine çağırdı, parti var deyip onu reddettim. Partiye geleceği aklımın ucundan dahi geçmedi.”

“Partiyi niye bahane gösteresin ki? Neden ben yeterli bir sebep olmayayım ki? Ona uzun zaman önce durmasını söylemen gerekirdi. Baba olacağını, bir ilişkinin olduğunu ve onun seninle flört etmesini hoş karşılamadığını söylemen gerekirdi! Onun yerine bunu sürdürmesine ve seninle gecenin yarılarna kadar flört etmesine izin verdin. Ben yokken etrafından ayrılmıyor ki onunla yatmadığına nasıl inanayım?”

“Lezbiyen olduğunu sanıyordum! Ama onunla yatmadım bebeğim, bana inanmalısın!”

“Hâlâ orada mısın sen? Sana o noktada kesinlikle inanmıyorum. Doğruyu bile söyleyemiyorsun daha. Resimleri gördüm.”

Yüzü asıldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne resimleri?” diye fısıldadı korkuyla. Cevap vermeyince koltuğa vurup bağırdı. “HANGİ RESİMLERİ HARPER!?”

“Yapma Chase, senin telefonundan gönderildiler bana.”

Telefonunu cebinden çıkardı ve bakmaya başladı. “Ben bir şey görmüyorum,” diye homurdandı.

Telefonumu açtım ve arayan onlarca kişinin bildirimlerinin geçmesini bekledim. Bittiğinde, gönderilen mesajları açtım ve ona doğru telefonu çevirdim. Titreyen ellerle telefonu aldı. O an sanki sonsuzmuşçasına sürdü.

“Ah Tanrım. Hayır. Hayır, hayır yapmadım,” dedi ayağıyla sertçe yere vurarak.

“Belli ki yapmışsın,” dedim sesim titreyerek ama kendime hâkim olmayı başardım.

“Böyle bir şeyi hatırlamıyorum. Böyle bir şeyi sana hatırlatmam. Seni sevdiğimi biliyorsun!”

“Belki çok sarhoştun.”

“Dün gece içmedim. Yemin ederim! Bree’ye sor!”

“Chase,” dedim neredeyse kısık bir sesle. “Bana yalan söylemeyi bırak artık.”

“Sana yalan söylemiyorum!” Yanıma geldi. Çömelerek ellerini bacaklarıma koydu. “Lütfen inan bana!”

Ellerini üzerimden çekerek derin bir nefes aldım. “Chase, bebeğin hayatında hâlâ olmak istiyorsan bu harika olur. Ama seninle bu ilişkiyi artık yürütemem. Başından beri ilişkimizin buna mahkum olduğunu biliyorduk.”

“Mahkum filan değildi!”

“Sana güvenemem Chase. Hele de bundan sonra.”

“Harper. Ayrılmıyoruz.” Ellerimi tuttu, tüm bedeni titriyordu. “Yarınki mezuniyet töreninden sonra sana evlenme teklif edecektim ben!”

Geri çekildim. Beni aldatırken bile bana evlenme teklif etmeyi düşünüyordu. “Ayrılmamız gerek,” dedim. “Belli ki eski hayatına dönmek istiyorsun sen. Ben de, yanında ben yokken neler yaptığına kafayı takmak istemiyorum.”

“Eski hayatımı istemiyorum! Sensiz bir şey yapmak istemiyorum! Sen her şeyimsin Harper. Sen ve bebeğimiz benim her şeyimsiniz.” Başını kucağıma koydu. Hıçkırıkları tüm bedenini sarsıyordu.

Orada sessizce oturup parmaklarını Chase’in gür sarı saçları arasından geçirdim. Sakinleşince başını kaldırıp bana baktı. “Belki bir süre sonra sen gerçekten ne istediğine karar verdiğinde yani, belki yeniden deneriz.”

“Prenses lütfen, lütfen bunu yapma. Seni kaybedemem.”

“Kaybetmen gerekmiyor,” diye fısıldadım. “Arkadaş kalabiliriz, tüm doktor randevularına gelebilirsin ve biz de burada yaşamaya devam ederiz. Eğer istediğin buysa tabii. Ama Chase, sen kalbimi paramparça ettin. Hem de sadece tek gecelik bir şey için. Bu yüzden artık seninle birlikte olamam. Sen dışarıda başka kadınlarla, evde bebeğiyle bekleyen toy kız arkadaş olamam ben.”

“Kimseyle olmam. Seni istiyorum sadece.”

Bir süre durdum, derin derin nefes alıyordum. “Sana yeniden inanmam zaman alacak Chase ama sana güvenimi kazanman için bir şans vereceğim. Ama yeniden işe arkadaş olarak başlamamız gerekecek.”

“Arkadaşın olmak istemiyorum Harper!”

“Ya bu ya da tersi Chase,” dedim ses tonumu sabit tutmaya çalışarak.

“Bebeğim çok üzgünüm. Yemin ederim böyle bir şey yapmadım ben. Dün geceyi hiç hatırlamıyorum bile.”

“Sana söyledim. Eğer şans istiyorsan, alacaksın. Ama arkadaşlığa başlamadan önce birkaç güne ihtiyacım var. Gerçekten- canım çok acıyor Chase, bir ilişkide başıma gelmesinden korktuğum her şeyi bana yaşattın gibi hissediyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyorum.”

Dudaklarını bana sıkı sıkı bastırarak beni öptü. Yüzümü avuçları arasına alarak, “Ne olduysa hepsini bir bir öğreneceğim. Seni seviyorum Harper, hem de tahmin ettiğinden daha fazla,” dedi. Yeniden beni öptü. Ben de ona karşılık verdim, bir daha ne zaman bu kadar yakınlaşabilecektik, bilmiyordum.

Chase’in telefonu çaldı ve bizi o moddan çekip çıkardı. Telefonu açıp bağırmaya başladı. “BANA NE YAPTIN SEN?! NE YAPTIĞIN KONUSUNDA EN UFAK FİKRİN VAR MI?!” Hışımınla mutfığa yürüdü, yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. “Hayır, hayatımın içine ettin, anladın mı?! Özür filan dileme benden! Asıl Harper’dan özür dileyecsin ama şunu kafana sok, ne bana ne de ona ulaşmayı dahi denersen kalan hayatını cehenneme çeviririm!” Telefonu kapatarak duvara fırlattı. Kırılan parçaların bir kısmı bana doğru geldi. “Ah Tanrım, Harper. Özür dilerim!”

Yanıma geldiğinde sandalyeme gömüldüm resmen. Sanki birini öldürecekmiş gibi görünüyordu. Benim ne hâlde olduğumu görünce yüzü asıldı, öfkesi hemen geçip gitti.

“Daha fazla batırmadan gitmeliyim,” dedi. Elinin tersiyle çenemi okşadı. “Her şey için özür dilerim. Bunu ne kadar söylesem az Harper. Çok çok özür dilerim. Lütfen ilişkimizi bitirme ama. Bir şekilde güvenini kazanacağım. Ama bunu yapma.”

“Bunu ikimiz için de zorlaştırma. Ne hissettiğimi biliyorsun. Birkaç gün uzak kalalım ve bakalım, arkadaş olarak kalabilecek miyiz. Her ne olursa olsun Chase, senin bebeğin hayatında olmanı istiyorum.”

“Seni seviyorum Prenses,” dedi ağlayarak. Beni kısacık öpüp evden çıktı.

Bree beni çekip ayağa kaldırana kadar bittiğini ve insanların etrafımızda toplandığını anlamamıştım. Birbirimize baktık, ne söyleyeceğimizi ya da ne yapacağımızı bilmiyorduk. Claire ikimizin de ellerini sıkı sıkı tutmuştu. Robert, onun hemen arkasında durmuş, ayakta durabilmesi için Claire'e destek oluyordu. Bir şekilde oraya buraya savrulmuş aile toplanmıştı ve hepsi tek tek bizi kucaklıyordu. Çoğunu tanımiyordum ama onlar beni tanıyordu. Kilisede ağlamamış kimse yoktu, ne zaman yanıma gelip de karnımı hissetseler bir tuhaf oluyorlardı. İçimde Chase'ten kalan son parçayı taşıyordum.

Kazanın üstünden dört gün geçmişti.

Dört gün önce beni sevdiğini söylediğinde cevap vermemiştim.

Öleli dört gün oluyordu.

Chase evden çıktıktan yirmi dakika sonra ben, Claire, Robert ve Bree mutfak masasında oturmuş, o gün olanlar hakkında konuşuyorduk. Hiçbiri de yaşadığımız onca şeyi ilk elden yaşamamışken herkes, benim olduğumdan daha fazla şok olmuş gibiydi. Bree'nin telefonu çaldı. Açışından, arayanın Konrad olduğunu anladım. Saate baktım, muhte-

melen az bir süre sonra burada olacaktı. Brandon'ı bırakmış olmalıydı.

“Olamaz,” diye fısıldadı. Yüzündeki tüm renk birden çekilmiş, gözleri ardına dek açılmıştı. “Yalan söylüyorsun. Komik değil, bebeğim.”

Telefona bakıp hafifçe başımı eğdim. Aniden, “OLA-MAZ!” diye bağırduğında az kalsın sandalyemden düşüyordum.

“Breanna!” diye tısladı Claire dişlerinin arasından. “Sakin ol!”

Bree telefona korku dolu gözlerle bakıyordu şimdi. “Gitmemiz lazım!” diye ciyaklayıp mutfaktan çıktı. “GİTME-MİZ LAZIM!”

Üçümüz de ön kapının çarpıldığını duyana kadar masada oturduk. Derken Bree arabayı çalıştırdı, bir yandan da ağlıyordu. Robert sürücü koltuğunun kapısını açıp, onu dışarı çıkardı ve arka koltuğa oturttu. Ben de yanına geçtim.

“Aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım! BABA SÜR!” diye bağırды. Bir yandan da bir öne bir geri sallanıyordu. Sırtını sıvazladım. Ben de Robert ve Claire kadar şaşkındım.

“Breanna tatlım, nereye gidiyoruz?” diye sordu babası melodik bir sesle. Bree bir yandan hıçkırıyor bir yandan tir tir titriyordu. Claire ön koltukta dönerek Bree'nin elini tuttu.

“Breanna olayı dramatize etme, sakın ol. Ne olduğunu anlat bize.”

Bree'nin telefonu yeniden çaldı, telefonu açtı ama bir şey söylemedi. Telefonu ben aldım. İlk başta ekrana şöyle bir göz attım, sonra telefonu kulağıma tutarak, “Aa Konrad-?” dedim.

“Uyanmıyor. Onu dışarı çıkaramıyorum. Her yerde kan var. Uyanmıyor.”

“Kim Konrad?”

“Ambulans geliyor, acele etmeniz gerek!”

Telefondan, onun sağlık görevlileri olduğunu düşündüğüm birilerine bağırdığını duydum. Sonra konuşma bitti. Derken ambulans sirenleri duyduğumuzu fark ettim. Olan her neyse birkaç blok ötedeydik. Bree hâlâ anlaşılmayan kelimeler mırıldanıyordu.

“Konrad galiba kaza yaptı,” diye düşündüm hâlâ aklım karışık bir hâlde. Birden dank etti, Konrad Brandon’ı eve götürecekti. Aman Tanrım, bu olamazdı.

Köşeyi döndük ve ambulansı, itfaiye ve polis aracını gördük. Robert trafiği tıkamak için biraz geride park etti. O anda olan biteni gördüm. Birkaç polis memuru Konrad’ı zapt etmeye çalışıyordu. Konrad Chase’in kamyonetine ulaşmaya çalışıyordu. Bir çığlık koyuverdim. Polis memurlarının yanından geçtim ama birkaç itfaiyeci beni yakaladı ve beni enkazdan uzaklaştırdı.

“CHASE!” diye bağırdım. Beni tutan adamı aşmaya çalışarak yine bağırdım. “CHASE!” Her şey çok sessizdi ama aynı zamanda çok da görüntülüydü. Ne siren seslerini ne de diğerlerinin ağlamasını duydum. Sesimi bile duyamıyordum. Kulaklarımda ne vardı, bilmiyorum. Sağır olmuştum.

Yeniden Chase’e ulaşmak için çabaladım ama sonra fark ettim ki ayakta değildim. Yere düşmüş olmalıydım, iki kişi ben kalkmayayım diye beni tutuyordu. Konrad’ın Bree’yi zapt etmek için ona sarıldığını, ikisinin de ağladığını ve yere yığıldıklarını gördüm. Claire ve Robert neredeydi, bilmiyordum. Bir yandan onları arıyordum. Derken görevliler, Chase’i ön yolcu koltuğundan çıkarıp sedyeye taşıdı. Hamur gibiydi. Sarı saçları ve vücudu kan içindeydi. Birden bir adrenalin patlaması yaşadım ve etrafımdaki herkesi savuşturarak onun yanına koştum.

“Chase! Uyan! Lütfen uyan!” Elini tuttum. Görevli bir

kadın beni oradan uzaklaştırdı. Kadına bağırıp, Chase'e yeniden yaklaştım. "Beni böyle bırakma! Uyan Chase, lütfen!"

Polis memurlarından biri beni bir arabaya götürüp sakinleştirmeye ve kaza kurbanıyla olan ilişkimi öğrenmeye çalıştı. Aklımı daha fazla memurun sorularına veremiyordum. Kulaklarımı sağırlaştıran sessizlik yeniden dönmüştü. Chase'in annesine ve babasına baktım, birkaç memurun yanında durmuşlardı. Onlarla Robert konuşuyordu. Claire ve Bree ise birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Konrad'ı ikinci bir ambulansa almış, kollarına pansuman yapıyorlardı. Chase'i kamyonetten çıkarmaya çalışırken kollarını feci şekilde yara bere içinde kalmıştı. Bir başka sağlık görevlisi, Chase'in ailesinin yanına yaklaştı. Olduğum yerden söylediklerini duyamıyordum ama buna gerek de yoktu. Bree'nin ağzı, sessiz bir çığlık atar gibi açıldı. Claire yere yığıldı ve Robert bir eliyle göğsünü bir eliyle başını tutarak eğildi. Jöleciğim içimde dönüp bana minik bir tekme savururken karnım kımıldadı. "Babacık artık yok, bebeğim," diye fısıldadım.

Konrad, Brandon'ı bıraktıktan ve onunla biraz konuştuktan sonra geri dönmek için yola çıkmış. O zaman da kazaya denk gelmiş ve olan biten her şeyi görmüştü. Chase kırmızı ışıktaki durmamış, arabayı deli gibi kullanıyormuş. Diğer yandan gelen araç da hızlıymış.

"Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey varsa lütfen söyleyin," dedi birileri. Onları hayal meyal yeni yıl partisinden hatırlıyordum. Bizi kucaklayıp gittiler.

Gözlerim tabuta takıldı ve birden ciğerlerimdeki havanın çekildiğini hissettim. Dikkatimi tabuttan başka yerlere

vermeye çalışıyordum ama ne zaman ona baksam, gözlerimi ondan alamıyordum. Bree'nin kolunu yakaladım ve nefes almaya çalıştım.

"Nefes al Harper," dedi derin bir ses. Birileri belime dokunuyordu.

Nefes nefese kalmıştım şimdi. Kulaklarım çınlıyordu. Chase oradaydı, o tabuttaydı. Ölmüştü ve bu benim suçumdu. Neden o gece onun evden çıkmasına müsaade etmiştim ki? Büyük bir çifte el yüzümü avuçladı ve başımı kaldırdı. Kilisenin ön merdivenlerine çıkmıştık. O eller göz yaşlarımı siliyordu. Tabut görüş alanımdan çıkınca gözlerimi açtım ve nefes alıp verişime odaklandım.

"Aferin Harper, nefes almaya devam et." Eller yanaklarımdaki yaşı sildi. "Nefes almaya devam et."

Gözlerimi açıp endişeyle bana bakan ela gözleri gördüm. "Daha iyi misin?"

Başımla onaylayıp ona sarıldım. Yüzümü mavi gömleğine gömerek "Geldiğin için teşekkürler Brandon," dedim.

Ben geri çekilene dek sırtımı sıvazladı. Sonra Bree'nin yanına gittim. Beni bu sabah cenaze için Chase'in yatağından söküp aldıklarından beri birilerine dokunmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bu şekilde daha gerçek geliyordu olanlar. Deli gibi eve gitmek ve Chase'in yatağına yatmak istiyordum. Yatakta kokusu vardı hâlâ, bana iyi geliyordu. O zaman hiç acı hissetmiyordum, o zaman daha kolay oluyordu bir şeyler.

Bree sesli sesli içini çekti. Tüm vücudu gerilmişti. "Bunda da kayış gibi sinir varmış," diye mırıldandı.

Trish, Claire'in yanında duruyordu. Claire, onun dövmelerine bakıyordu. Derken Trish, Claire'in kim olduğunu anlayıp yanından uzaklaştı. Yanıma gelerek, "Seninle konuşmam lazım," dedi titreyen bir sesle.

Brandon ve Konrad hemen aramızda bitiverdi. "Bunun

iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, yeri de burası değil,” dedi Konrad sakince.

Yalvaran gözlerle bana baktı. “Seninle konuşmam lazım. Anlamıyorsun,” diyerek ağlamaya başladı. “Öğrenmen lazım.” Konrad ve Brandon’ın yanından geçip yanına gittim ve o kadar önemli her ne idiye söylemesini bekledim. Her ne diyecektiye, hepimizin yanında söyleyecekti.

Bir süre sonra Trish göz yaşlarını tutmaya çalışarak konuşmaya başladı. “Seni aldatmadı,” dedi. “Seni çok seviyordu ve hep senden bahsediyordu. Kabul ediyorum, kıskandım ve senin sırf onun seninle olması için kasıtlı hamile kaldığını sandım. Gergin gergin bir bana bir Chase’in ailesine baktı. “O gece partide, ben - şey - ona gizlice uyku ilacı verdim.” Yüzüm asıldı. Ne diyordu bu böyle? “O resimler gerçek değil. Orada tamamen uykudaydı.” Ellerini ağzına kapayıp ağlamaya başladı. Şimdi tüm bedeni titriyordu. “Çok üzgünüm. Nasıl üzgün olduğumu bilemezsin.”

Suratına sert bir tokat patlattım. Sesi kilise duvarlarında yankılandı. “Sen olmasan bunların hiçbirisi olamayacaktı!” diye ciyakladım. Yeniden vurmak için elimi kaldırdım ama tam o anda Brandon elimi yakaladı. Diğer elimi de tuttu. “Senin yüzünden öldü!” diye bağırıp hıçkırmaya başladım ve Brandon’ın göğsüne yaslandım.

“Gitsen iyi olacak,” diye homurdandı Konrad.

Ona vurmamalıydım. Ona bağırmamalıydım ama kendimi tutamamıştım. O kadın yüzünden Graysonlar bir kardeş, bir evlat kaybetmişti ve benim bebeğim de babasıyla asla tanışamayacaktı. Onun yüzünden Chase’le yaptığımız son konuşmada ona güvenmediğimi, ondan ayrıldığımı söylemiştim ve ona bir kere dahi onu sevdiğimi söylememiştim. Trish yüzünden benim kalbim paramparça olmuş, Chase’inkiyse durmuştu. Onu bizden aldığı için bu kadını asla affetmeyecektim.

Cenazeden sonra insanlar eve geldi. Her gelen taziyele-
rini sunuyor, yemek getiriyor ve Chase hakkında bir şey-
ler anlatıyordu. Gittiklerinde Robert, Claire, Konrad, Bree
ve ben birbirimize sarıldık ve ben herkese onları sevdiğ-i-
mi defalarca söyledim. Söyledikçe de ağladım. Bir süre
sonra herkes biraz kestirmek için odalarına çekildi. Konrad
Bree'yle, Robert Claire ile ve ben de Jöleciğimle. Zamanın
geçtiğini fark ediyordum, oda git gide karanlığa gömülü-
yordu. Claire bana yemek getirdi ve ben hepsini bitirinceye
kadar başımda bekledi. Hemen her saat başı da Bree yanı-
ma uzanıyor ve ağlıyordu. Tuvalet gitmek dışında yatak-
tan çıkmıyordum. Çıkmak için nedenim yoktu, etrafımda
Chase'in bir şeyleri olsun istiyordum.

Brandon yatağa oturdu, ne zamandı bilmiyorum. Pence-
reden ışığın geldiğini fark ettim.

"Selam tatlım," diye fısıldadı ve parmaklarıyla sırtımı
okşadı.

Neden burada olduğunu sormak istedim ama yapama-
dım. Kim bilir ne zamandır konuşmuyordum. Sesim kula-
ğıma boğuk ve kısık geliyordu, sesimin çıkmasına bile şa-
şırmıştım.

"Yataktan çıkman lazım Harper. Şimdi kalkıp dış al-
caksın. Biz de seni dışarı çıkaracağız. Hayatına kaldığın
yerden devam etmeyi deneyeceksin."

Başımı iki yana sallayarak, "Yapamam," dedim.

"Yapman gerek. Chase bunu istemezdi. Kaldı ki bebeği-
ne de bakman gerek." Ağzımı açtım ama o aklımı okumuş-
çasına benden önce konuştu. "Bir şeyler yiyip vitaminlerini
almak yetmez. Cenaze beş gün önce yapıldı Harper. Bu ev-
den çıkman lazım."

"Neden buradasın? Niçin Arizona'ya gitmedin?"

"Bree beni aradı. Senin için endişelenmişler Harper. Bu
aile de acı çekiyor ama buna karşı durmaya ve hayatlarına
devam etmeye çalışıyorlar. Senin de bunu yapman gerek."

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedim hıçkırarak. “Hepsi benim suçum.”

“Hayır, değil. Kimsenin değil.” Brandon beni kucağına çekip hafifçe salladı.

“Ona, onu sevdiğimi söylemem gerekirdi. Gitmesine izin vermemem gerekirdi. Ona güvenmem gerekirdi. Ondan nefret ettiğimi sandığı için öldü!” Kucağında bir yandan ağlayıp bir yandan da o günü değiştirmeyi ne kadar istediğimi anlatıyordum.

Brandon, gözyaşlarım durup da ben sakinleşene kadar beni kucağında sallamaya devam etti. Birkaç dakika sonra Brandon beni yataktan kaldırdı ve beni banyoya götürdü. Beni lavabonun yanına oturtup duşu açtı ve bir süre suyun ılımasını bekledi. Bree bunu bekliyor olmalıydı, çünkü su açıldıktan sonra içeri girmişti. Brandon beni oturduğum yerden kaldırıp, ben dengemi bulana kadar ellerimi omuzlarımda tuttu. Dengede durduğuma emin olduğunda beni almımdan öptü ve banyodan çıkıp, aşağıda beni bekleyeceğini söyledi.

Bree soyunup duş almama yardım etti. Bebek gibi bakıma muhtaç hâldeydim ve utanacak gücüm bile yoktu. Aslında bebek olsam her şey daha kolay olurdu. Orda öylece duruyor ve hiçbir işe yaramıyordum. Kabul etmem gerekirdi ki, düşüncelerimin Brandon’a ve aldığım duşa kayması iyi gelmişti. O dakikaya kadar aklımda hep Chase’in kamyonetinden çıkarılma anı vardı. Breanna saçlarımı kurutup bana biraz makyaj yaptı ve üstümü giydirdi. Aslında sweat-shirt ve ıslak saç daha makbule geçerdi ama dediğine göre kendimi öyle koyuverirsem iyileşmeye başlayamazdım. Bu ikisinin ne ilgisi vardıysa... Bilmiyordum. O da erkek kardeşini kaybetmişti ve durumla benden daha iyi başa çıkıyordu. Ne şikâyet ettim ne de soru sordum.

Merdivenden inerken birilerinin rahat bir nefes aldığını

duydum. Claire ve Chase'in büyük annesi beni kucakladı. Claire'in annesi bir süreliğine bizde kalmaya karar vermişti. Onun hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim. Onlardan, saklandığım için özür diledim ve onlara hayatıma devam etmeyi deneyeceğime dair söz verdim. Bir kez daha sadece kendi acıma boğulmuş ve etrafımdakileri unutmuştum. Mutfak masasına oturduk. Bir yandan konuşurken Claire bana bir yandan da bana meyve parçaları yolluyordu. Aç değildim ama endişelendiğini biliyordum; o yüzden önüme konan her şeyi yedim.

Bir saat sonra Konrad geldi. Bree'yi öptü, hepimizi kucakladı ve karnıma pıt pıt vurdu. Onun bizle yaşamaya başladığını unutmuştum. Kazadan sonra Oregon'a dönmemişti. Islak saçlarından işten geldiğini ve duştan yeni çıktığını tahmin ettim.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Bree'yi sandalyeden kaldırarak.

“Bir yere mi gidiyoruz?” diye sordum kaşlarımı çatmaya çalışarak. Hepsi de haklıydı aslında, artık dışarı çıkmalıyım.

“Dışarıda bir gün geçireceğiz, hepinizin ihtiyacı var.”

Bree'yle ben birbirimize baktık ve kapıya ilerlemeye başladık. Claire ve Chase'in büyükannesi çoktan kendi günlerini planlamışlardı. İkimizi de saat ondan önce dönmemiz için sıkı sıkı tembihlemişlerdi. Evden ve Chase'in eşyalarından uzakta geçirilecek on üç saat demekti bu. Kapıya giderken birkaç derin nefes aldım. Brandon benimle arka koltuğa oturdu ama kendi tarafındaki kapıya yaslandı. Bunu yaptığı için ona minnettardım. Cumartesi gününden beri benim için eve geliyordu ama her sinir bozukluğumda hep onun kucağına düşünüyordum. En sonunda ona fiziksel olarak yakın olmak istediğimi düşünmeye başlayacaktı.

Arabada hafif bir müzik çalıyordu. Sahile gittik, tama-

men sakindi. Ayaklarımızı sürüye sürüye sahile yürüdük. Brandon ve Konrad battaniyeye oturmayı tercih etmişlerdi, biz de Bree'yle dalgaların geldiği yere kadar gittik.

"Kendi içime bu kadar kapandığım için özür dilerim Bree. Sana nasıl olduğunu bile sormadım," dedim.

"İdare ediyorum," dedi içini çekip yanaklarını sildi. "Ya sen?"

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. "Emin değilim," dedim. "Uyuşmuş olmayı dilerdim ama sonsuza dek de öyle yaşayamam. Şu hâlimdeyken bile, Brandon'la ikiniz beni kurtarmasanız daha ne kadar o olduğum hâlde devam ederdim, bilmiyorum."

"Chase böyle olmamızı istemezdi," dedi sanki Brandon'la ağız birliği yapmışlarcasına. Elimi tuttu. "Bir süre canımızı acıtacak, belki de hiç geçmez ama hayata küstüğümüzü görse herhâlde canımıza okurdu."

Küçük bir kakhaha attım ve elini daha çok sıktım.

"Chase için hayatımıza devam etmemiz gerek Harper."

"Hepimizin yapması gereken bu," dedim içimi geçirerek.

Erkeklerin yanma gittiğimizde Konrad Bree'yle yürümek istediğini söyledi. Ben de Brandon'ın yanma yerleştim.

"Brandon?"

"Hım?"

"Yanlış anlama ama neden buradasın?"

Yüzü hafifçe bozuldu. "Gitmemi mi istersin?"

"Hayır, elbette. Ama Arizona'da olmalısın. Birileriyle çıkmaya başlamalısın. Burada kalbini kıran kızı teselli etmekle vakit kaybetmemelisin."

"Sana geçen hafta da söyledim - "

"Ne dediğini biliyorum ama ben senin arkadaşından daha fazlası olamam Brandon. Seni mutlu edecek birilerini bulmalısın."

“Harper,” deyip battaniyeye uzandı. Bir kolu başının altındaydı, diğerini de hafifçe açılmış tişörtün altından görünen karnına koydu.

“Burada olman ne kadar makbule geçiyor anlatamam ama sana da bunu yapamam.”

“Beni yanında istemiyorsan giderim Harper. Ama bu beni bir şeylerden uzaklaştırdığın anlamına gelmez.”

Bir bana bir de gökyüzüne baktı. “Olayın olduğu sabah sana söyleyecektim ama sonra fırsatım olmadı. Ailem, babamın akrabalarına yakın olabilmek için buraya taşındı.”

“San Diego’da yaşıyorlar mı?”

“Carlsbad’da. Annem geçen ay evi buraya taşıdı. Jeremy’nin okulu da yıl sonunda bitince buraya geldiler.”

“Ah.”

“Bak Harper. Tek istediğin arkadaşım olmaksa tamam. Ama bana ihtiyacın olduğu sürece hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Dirseklerime yaslanıp gözlerimi kapattım. Güneş ışınları tenime nüfuz ediyordu. “Kendi hayatını yaşamamı istiyorum,” diye fısıldadım.

“Yaşıyorum da,” dedi yuvarlanarak. Dizlerinin üstüne kalktı ve bana yaslandı. “Olmak istediğim yer burası. Benim de sana ihtiyacım var.”

Usluca ve sırasıyla beni alnımdan, şakağımdan, yanağımdan ve boynumdan öptü. Sonra tüm vücudu kaskatı kesildi ve gürültülü bir şekilde içini çekip ayağa kalktı. Tişörtünü çıkarıp dosdoğru okyanusa gitti. Ona bakmamaya çalıştım ama gözlerim bana ihanet etti. Suya girerken kaslarına hayran kaldım. Emin olmayacağım kadar uzaktaydı ama birkaç yeni dövme ve belinden sırtına kadar bir çürük gördüm. Kaşlarımı çattım. Gerçi hayatıyla ilgili bir şey bilmeye hakkım yoktu ama yeniden dövüslere başladığını bilmiyordum. Birlikteyken asla ona bunu bırakmasını söy-

lememiştim ama onu hastaneye götürdüğüm gece yaptığı dövüş, onu bırakmaya itmiş olmalıydı. O gece epey korkmuştum      . Biraz y z   ten sonra Brandon yeniden kıyıya geldi.

“    r dilerim. Bunu yapmamalıydım.”

Neden     r dilediğini biliyordum, yine de     r dilemesini istemiyordum. Beni   pmesine de dayanamamıştım ama.   p    klerine karşılık vermemiştim. Arkadaş kalacağımızı biliyordu artık. “Y z  ğ n için mi? Y zmen lazım, hava sıcak bugün. Maalesef yanımda mayom yok.” Dönüp ona baktım. Yüzü maskelenmişti ama gözleri minnettar bakıyordu.

“ stersen dizlerimize kadar suya girebiliriz,” dedi.

Bree ve Konrad hâlâ görünürde yoktu ve hava gerçekten de çok sıcaktı. “Tamam,” dedim ayağı kalkarak. Neyse ki Bree benim için yanında şort getirmişti. Kıyafetlerimi ısılatmadan denize girebilirdim. “Tanrım, çok soğuk!” diye ciyaklayıp sudan geri kaçtım. “Fikrimi değıştirdim, o kadar da sıcak değil.”

Brandon elimden tutup beni usulca suya geri çekti. Dalga ayak bileğime vurunca yeniden ciyakladım ama bir yandan da yanağımın içini ısırıp suya girmeye devam ettim.

“Hâlâ soğuk geliyor mu?” diye sordu Brandon gülümseyerek. Kendimi o g l şte az kalsın kaybediyordum. Uzun zamandır gamzesini görebileceğim şekilde g l msememişti. Bunu gördüğüme memnundum.

Dişlerim birbirine çarptı ve başımla şiddetle onaylayarak kollarımı karnıma doladım. Bebek kımıldanıyordu. “Ha! Galiba o da pek hoşlanmadı bundan.”

“Ne yapıyor?”

“Gel de bak,” dedim Brandon’ın elini karnıma koyarak. Bir yandan da omzumun üstünden yüzünü izliyordum. Göğüs kaslarını kolumda hissediyordum. Kendime bunu bir

süre daha hissetmeye izin verdim. Jöleciğim içerde biraz daha tekmelemeye devam etti. Hareketlerini hissederken gülümsüyordum. Uzun zamandır onun kımıldıklarına dikkat etmiyordum.

Brandon, büyüyen karnıma baktı. Elini hep tekmenin gelebileceği yerlere kaydırıyor ve her seferinde de tutturuyordu. “Bence yanıyorsun,” dedi usulca.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bahse varım sen suya girdin diye mutlu oldu. Doğduktan bir süre sonra minik bir sörfçü olacak, gör bak,” dedi bana tatlı tatlı gülümseyerek.

“Öyle mi?” dedim karnımın diğer yanına dokunarak. “Dalganı bozduğum için özür dilerim küçük adam ama annen sörf yapmayı hiç bilmiyor. Üzgünüm.”

“Ona ben öğretirim.”

Kalbim küt küt attı. Şu konuşmayı yaparken de gayet samimi bir pozisyona gelmiştik. Brandon bunu fark etmiş olacak ki elini çekti ve bir iki adım geri gitti.

“Ee,” dedi sessizliği bozarak. “Sence erken mi doğacak?”

“Evet. Doktorun ne söylediğini anlatmış mıydım?”

Başını evet anlamında salladı.

“Bir o var. Bir de, biliyorum herkesin bünyesi hamileliğe farklı tepki veriyor ama ben olmam gerekenden daha bir büyüğüm sanki. Galiba çok kilo aldım.”

“Hâlâ harika görünüyorsun. Karnının büyümesi dışında pek bir fark yok sende.”

“Ama resimlerde, diğer annelerden farklı görünüyorum. Daha çok şu yirmi sekiz haftalık hamile olan kadınlar gibi hani. Aşağı yukarı bir hafta önce de yirminci haftamı doldurmuştum.” Kaşlarımı çattım, uzun bir süredir Jöleciğimi pek takip etmediğimi fark etmiştim. Hamilelik kitabım neredeydi onu da biliyordum. “Ama bu bluz... Sanki cenazede giydiğimden daha sıkı geliyor şu anda.”

“Harper yemin ederim, çok güzel görünüyorsun. Hatta önceki zamanlarından daha da güzel görünüyorsun açıkçası. Muhtemelen bebeğin gülbüz olacak. Chase’in boyu da iki metre vardı. Normal tabii. Oğlun senin kadar kısa olmayacağı için seviniyorum.” Güldüm. Çok iyi gelmişti bu. “Pis,” dedim koluna vurarak. “Ortalama benim boyum... Yakın yani.” Brandon vücudumun bu kadar minik olmasını severdi, birbirimize sarıldığımızda tam kucağına uyuyordum. Ama bu, diğerlerinin bu konuda benimle eğlenmesini engellemiyordu. Bu konuda Bree’yi de kızdırıyorlardı. Brandon’ın benden otuz santim uzun olması benim hatam değildi.

Ellerini mahsustan teslim olurmuş gibi kaldırdı. “Ben diyorum. Mini mini bir oğlun olsun ister miydin? Kız tamam da, oğlan olmaz öyle.”

“Galiba haklısın,” dedim gülümseyerek. Parmaklarımı onunkilere geçirmek için davrandım ama bana bakışıyla ne yaptığımı fark edip elimi çekti. “Yorulduğum biraz. Azıcık kestireceğim.”

Brandon bana adını koyamadığım bir bakışla baktı. İcini çekerek, “Ben de seninle geliyorum,” dedi.

Olduğum yerde durdum. Kalbim acıyordu. “Bu yüzden olmaz işte. Seninle hiçbir şey olmamış gibi davranarak etrafında olamam.”

“Ben-“ dedi sesli şekilde nefes alarak. Başını eğip yumruklarını beline dayadı. “Harper,” diye yeniden başladı. Yanıma, çok yanıma geldi ve kocaman elleriyle yüzümü avuçlayarak, “Bunun sana bir şeyler anlatıyor olması gerek,” dedi. Kendimi karşılık vermemek için zorlamam gerekti.

Bu kadar yakınımdayken düzgün düşünemiyordum. Ellerini, ellerime alarak aşağı indirdim ve geri çekildim. “Yapamam Brandon,” dedim. “Bununla başa çıkamam. Şimdi

değil.” Chase yeni ölmüştü. Bebeğimin babası öleli çok olmamıştı. Her ne kadar Brandon’ı da sevsem, ona karşılık vermem Chase’in anısına ve ailesine şamar gibi inerdi. Yeniden sahile baktığımda Konrad ve Bree’nin bizi izlediğini gördüm. Koşarak yanlarına gittim.

Bree beni kucakladı. Sonra geri çekilip bana her şeyi anlamış gözlerle baktı. Ne düşündüğünü sormadım, sadece battaniyeyi kaldırmalarına yardım ettim. O akşam vedalaşırken kucaklaşmamızdan başka, Brandon bana hiç dokunmadı. Öğle yemeği, sinema ve akşam yemeğinde herhangi bir gariplik olmadı. Hâlâ Bree ve Konrad’la konuşup gülüşüyorduk. Hepimiz, aslında aşmamamız gereken görünmez bir çizginin varlığının farkındaydık.

Kapı çarptı ve kalbim deli gibi atmaya başladı. Kendime sakın kalmam gerektiğini telkin ettim ve ağır ağır hazırlanmayı bitirdim. Vücudum ağırlaşmıştı ve aşağı inerken zorlanıyordum. Brandon, iki hafta önce benle Bree'yi odadan çıkardığı günden bu yana her gün uğruyordu. Kabul etmek istemesem de geleceği saatleri iple çeker olmuştum. Konrad, Bree ve Claire'le zaman geçirerek bana hareket edecek alan bırakmaya çalışıyordu ama ne zaman ona baksam gözleri hep üstümdeydi ve ben de ona kapılıyor gibiydim. Yanımdayken günlerim daha iyi geçiyor ve aydınlanıyordu ama gittiğinde, geceleri sıkıntı ile boğuşmam gerekiyordu. Chase'in eski yatağına girip de kokusunu taşıyan tişörtlerden birini koklamadan da sakinleşemiyordum. Acınacak durumdaydım ama gün be gün iyileşiyordum. Hepimiz iyileşiyorduk.

"Harper, burada mısın?"

Nefesim gidiverdi ve makyaj masasına tutunmam gerekti. O ses... Tanrım, sanki evdeymişim gibi hissettirmişti. "Evet, banyodayım."

Odadaki ebeveyn banyosuna gelip elime yoğun bir mango protein içeceği tutuşturdu. "Bir şeyler yediysen bunu içmesen de olur."

Yemiştim ama yine acıkmıştım. Verdiği içeceğe yumuldum resmen. "Teşekkürler." dedim minnettar bir inlemeyle.

Brandon gülerek karnımı okşadı. "Ne haber adamım?"

“Bu sabah çok aç,” dedim bardaktan bir yudum daha alarak. Saçımı örmeye başladım. Kuyruğunu kıvrıp topuz yaptım. Sonra yeniden bardağımı alarak, “Sen nasılsın?” diye sordum. Aynadan birbirimize baktık. Önce cevap vermedi.

“İyiyim,” dedi yumuşak bir sesle. Bir kolunu belime dolayarak yerimden kalkmama yardımcı oldu. “Sen nasılsın Harper?”

“Ben - iyiyim,” dedim hemencecik göğsüne, dudaklarına ve gözlerine bir bakış atarak. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Hep burada olacağım,” dedi boynumu okşayıp bana doğru eğilerek.

“Brandon, yapma,” diye yalvardım.

Durdu, kollarını çekip birkaç adım geri gitti. “Ben, şey, aşağıda bekliyorum,” dedi.

“Brandon.”

“Evet?” dedi sırtı hâlâ bana dönük hâlde.

“Seninle olamam,” dedim. Ah nasıl istiyordum oysa, hiçbir fikri yoktu. “Bunu birbirimize yapmaktan vazgeçmemiz lazım.”

“Biliyorum, sadece... Biliyorum,” dedi içini çekerek ve odadan çıktı.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım kapı kapanırken.

Birkaç dakika sonra kendime lanet ederek aşağı indim. Onu görünce kızarıyordum ve topuzum da yüzümü saklamaya hiç yardımcı olmuyordu. Usulca bana gülümseyerek masaya gelmemi işaret etti, Konrad ve Bree ile kart oynuyorlardı.

“Günaydın tatlım.”

“Günaydın ufaklık.”

“Günaydın millet.” Karnımı okşayarak Brandon’ın yanına oturdum. Diğerleri konuşmaya devam etti. Brandon elini tutup ona yaslandım. “Lütfen kızma bana, elimde değil.”

Başparmağıyla elimin üstünü okşadı, bir anlığına sıkıp bıraktı. “Kız mıyorum. Sadece seni rahatsız edip durduğum için kendime kızgıyım.”

Beni öpmesini ne kadar çok istediğimi bir bilseydi keşke. “Kendine bu kadar yüklenme. Nasıldıysak o hâlimize geri dönelim, tamam mı?”

“Tamam.” Gülümseyip kartlarıma bir baktı. “İyi ki parayla oynamıyoruz.”

“O kadar kötü mü?” diye suratımı buruşturdum ama konunun değişmesine de memnun olmuştum.

“Kötü mü? Harper, eline eş bile yok. Elbette, kötü,” dedi kocaman gülümseyerek. Gamzesi ortaya çıktı.

Nefesim tutuldu sanki. Yeterince akıllı ya da daha az bencil olsaydım, ona o dakika gidip bir daha da gelmemesini söyledim. Ama ikisi de değildim. Ona, kendime itiraf edemediğim kadar çok ihtiyacım vardı. Duygularımı göz ardı etmem gerekse bile onu etrafımda istiyordum.

İlerleyen günlerde yapılan en zor iş, dükkânda Chase’in yerini boşaltmak ve her evdeki eşyasını bir araya getirmek olmuştu. Bana evlenme teklifini yapacağı yüzüğü buldum ama kutusunu açamadım. Onu hemen Bree’ye verdim. O da kutuyu dışarı çıkıp açtı. Claire ve Bree onu emniyetli bir yere koydular. Hâlâ bakmayı reddetsem de üçümüz de saklanması konusunda hemfikir olduk. Jölecğimle birlikte, öncekine göre hızla iyileşiyor ve güçleniyorduk. Karnım, otuzuncu haftada olmama rağmen daha da büyümüşü ve Dr. Lowdry, kırkıncı haftayı göremeden doğuracağımı söylemişti. Bree karnına bir basket topu koymuştu ama ondan da büyük görünüyordum. Kaşlarımı çattım ama herkes güldü, bana o zamana kadar gördükleri en tatlı hamile oldu-

ğumu söylediler. Kollarım ve bacaklarım biraz değişmişti. Kalçalarım hiç büyümemişti, tek değişen yerim göğüslerim ve karnımdı. Bunu kanıtlamak için arkamdan bir fotoğraf çektiler. Önümü dönmezsem, aynı eski hâlime benziyordum... Hepimiz bebeğin ne zaman doğacağına ilişkin bahse giriyorduk. Claire 23 Ağustos dedi. Ben ve Robert ise 3 Eylül dedik – İşçi Bayramı'na denk geliyordu. Sırf gıcıklık yapmak için Brandon 15 Eylül diyordu. Bree ve Konrad ise tüm süreyi dolduracağımı, hatta üstüne biraz da bekleyeceğimi söylüyorlardı. Onlara göre doğum tarihi 8 Ekim'di. Gün içinde çoğu zaman birilerinin eli benim üstümde oluyordu. Jölecğim artık içerde dönüp duruyordu.

Robert ve Claire hafta sonu devamlı bir yerlere gidiyorlardı. Konrad ve Bree de yalnız dolaşmaz olmuşlardı. Her ne kadar normale dönmüşüz gibi görünse de herkes hayatın aslında nasıl da pamuk ipliğine bağlı olduğunun farkındaydı. Bu yüzden herkes birbiriyle mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalışıyordu. Hatta Konrad ve Brandon, Efendi'yle yeniden iletişim kurmayı denemişlerdi. Hiçbirimiz ondan tek bir cevap alamamıştık. İki hafta önce herkese artık durmalarını söylemiştim. Efendi inatçıydı ve sırf altı kişi birkaç hafta peşinde dolaştı diye kararından cayacak değildi.

Claire ve Bree, Jölecik için eşyalar bakmaya başlamıştı. Bana da hamile kıyafetleri alıyorlardı. Ben sanki onların gerçek boyutlardaki oyuncak bebekleriydim. Şikâyet etmedim gerçi, eğlenceliydi ve bu onları mutlu ediyordu. Ben de buna ayak uydurmaya devam ettim. Tüm aile en son 4 Temmuz'da bir araya gelmişti. Claire ve Robert'ın her yıl düzenledikleri partiye katılmak için şehre gelmişlerdi. Biz de bu yüzden erkenden bir bebek partisi düzenlemiştik. Bree dışında arkadaşım olan kızlar Haziran başında mezun olduklarından partide çok fazla kadın yoktu ama Chase'in

ailesiyle de umduğumdan daha eğlenceli zaman geçirmiştim. Brandon'ın annesini de davet etmiştik ama o ve Jeremy, ailesini ziyaret etmek için Arizona'ya gitmişlerdi. Onu Noel'den beri görmemiştim.

Brandon her gün gelmeye devam etti. Her ne kadar ikimiz de ilişkimizi ilerletmek istesek de hep arkadaş seviyesinde kalmıştık. İlerletmek elbette zor değildi ama bunun böyle olması gerekiyordu. Sahilde ya da banyomda olanları bir daha hiç dillendirmedik. Brandon'sa etrafımda olabildiği için mutlu görünüyordu. Ne zaman beni görse, bana sarılıyor ve karnıma yaklaşarak bebekle konuşuyordu. Bazen sadece, "Selam," diyor, bazen ise, "Annene bugün iyi davrandın mı bakalım?" diye soruyordu. Bazen de gelip, o gün Konrad'la ikisinin nasıl sörf yaptıklarını anlatıyordu. Kalbim ısınıyor, karnım tatlı tatlı kımıldanıyordu ama bunları hiç ona söylemiyordum.

Şüphelendiğim gibi Brandon yeniden dövüşmeye başlamıştı. Bundan hoşlanmasam da çenemi kapalı tuttum. Haddime değildi bunu söylemek. Bu şekilde hem heyecanlı bir işi yapmış hem de faturalarını ödemiş oluyordu. Ben kim oluyordum ki bu konuda fikir belirteyim? Hâlâ hiç maç kaybetmemişti ve şükürler olsun ki yine hastanelik olmamıştı. Gerçi bu yine çürüksüz ya da kesiksiz eve döndüğü anlamına gelmiyordu. Jeremy, Konrad, Bree ve ben, onun her maçına gitmiştik. Her maç bitene kadar ben oturduğum yere korkudan yapışmış hâlde kalmıştım. Ne zaman ki düş alıp üstünü değiştiriyordu o zaman ben de gidip yeni yarasının olup olmadığına bakıyordum. Her seferinde Brandon gülüyordu ama incelemelerime de şikâyet etmeden katlanıyordu.

Breanna, Claire ve ben o gün harika geçen bir randevudan dönüyorduk. Jölecığimi görmüştük. Sonrasında da pediküre gitmiştik. Yolda yürürken kalp atışlarım hızlandı:

Brandon'ın jipi yoldaydı ve onu görmek ve ultrason resimlerini göstermek için sabırsızlanıyordum. O anda yanında annesi de vardı, bu hevesimi biraz kırmıştı. Onunla tanıştıktan bir süre sonra oğlunu aldatmışım. Bizim Brandon'la yeniden arkadaş olduğumuzu bilmediğine emindim. Eve daha yavaş yürümek için kendimi zorladım ama Bree'yi ya da Claire'i kandırığımı sanmıyordum. Kapıdan girer girmez Brandon beni kucaklayıp elimdeki resimlere uzandı.

“Şuna bak! Uyuyor ama bak, başparmağını emiyor!” diye bağırdım. Bree ve Claire yanımdan geçerken kıkırdadı. Evet, onları kandıramamışım.

Brandon çömeldi. Ellerini nazikçe karnımın üstüne koyup, “Merhaba küçük adam,” dedi. Brandon'ın boğuk sesi, ne zaman Jöleciğimle konuşsa, melodik bir tınıyla çıkıyordu. “Demek tüm randevu boyunca uyudun, ha? Annen bugün sesi kımıldarken görmek istiyordu. Bir dahakine artık, olur mu dostum?”

O tek taraflı konuşmayı izledim. Salak salak sırtıtmamak için dudağımın bir yanını ısıırıyordum. Brandon harika bir baba olurdu. Oha! Ne ara bunu düşünmeye başlamışım ki ben? *Sakin ol Harper*, dedim kendime içimden.

Brandon ayağa kalktı ve dalgın dalgın karnımı okşama-ya başladı. “Dr Lowdry ne dedi bugün?”

“Her şey iyi gidiyormuş!” dedim. Bu defa daha farklı bir soru sormuştu. Her zaman nasıl olduğumu ve randevunun nasıl geçtiğini sorardı. Konrad ve Robert bile sormamıştı bunu. “İki hafta sonra bir kere daha gideceğim. Doktor bebeğin gerçekten gülbüz olduğunu söyledi. Muhtemelen sonraki randevuda bana yatak istirahati verecek. Onu yapabildiği kadar içerde tutmak istiyor.”

“Yatak istirahati mi?” dedi endişeli gözlerle bana bakarak. “Ama her şey yolunda dedi, öyle mi?”

Çatılmış kaşlarını düzelttim ve gözlerinin içine baktım.

En sonunda ne renk olduklarını anladım. Brandon tişört giymediğinde ya da beyaz veya kahverengi bir şeyler giydiğinde gözleri kahverengi oluyordu. Yeşil bir şeyler giydiğinde yeşili öne çıkıyordu. Başka renkler giydiğindeyse tatlı bir elaya dönüyordu. “Önemli değil, endişelenme. Sadece zorunda kalırsak yapacağız bunu ki bebek erken doğmasın.” Hâlâ endişeli görünüyordu. “E, anneni görmeye gidelim mi?”

Bir süre sonra tüm endişe gözlerinden silindi ve yerini pek de emin olmayan bir gülümsemeye bıraktı. “Senin için bir şeyim var Harper.”

“Cidden mi? Neymiş?”

Elimden tuttu ve beni koridora çıkardı. “Söz ver önce, beğenmezsen bana söyleyeceksin.”

“Beğenirim, beğenirim... Bebek odasında mı?” diye sordum meraklı meraklı.

“Söz ver.”

“Söz veriyorum.” Elini sıkı sıkı tutup kapıyı açtım. Aldıklarını görmem için çok bakınmama gerek yoktu. “Aman Tanrım Brandon! Bunları mı aldın?” Evet, biliyorum; çok salak bir soruydu ama inanamıyordum.

“İyi mi?”

“Hayır. Şey yani evet. Ama Brandon, bunlar çok pahalı!” Koyu renk kirazdan yapılma beşik, dolap, bebek masası ve geniş, deri bir sallanan koltuk almıştı. Her bir maçtan ne kadar kazandığını bilsem de bunları da kendim almak istediğimden biliyordum ki o kadar da ucuz değillerdi.

Omuzlarını silkerek, “Beğendin mi, beğenmedin mi?” diye sordu.

“Beğendim. Kesinlikle çok beğendim.” Aldığım bebek yatağını bile beşiğin içine koymuştu. “Bunlara para harcamamalısın,” deyip eşyalara yaklaştım. Bree’nin aldığı bebek battaniyelerinden birini alıp beşiğin kenarına bıraktım.

Brandon arkamdan geldi. Ona döndüm. Bana, “Sana bunları almak istedim,” dedi.

“Ama gerçekten çok pahalı Brandon,” dedim.

“Harper,” dedi usulca bana gülümseyerek. “Boş ver o kısmını.”

Gülümsedim ve etrafıma yeniden şöyle bir baktım. “Hepsini kendin mi monte ettin?” dedim.

Başıyla onayladı. “Siz çıkınca Bree bana mesaj attı. Siz gelirken işim daha yeni bitmişti.”

“Yatağı da mı sen kurdun?”

“Hayır,” dedi gülerek. “Ben batırırdım o işi. Biz konuşurken halletmişlerdir.”

Bu mantıklı geldi kulağıma. “Teşekkür ederim,” deyip uzandım ve yanağından öptüm. “Çok teşekkürler.”

“Hiç, hiç önemli değil, Harper,” dedi fısıldayarak. Bir süre sessizliği dinledik. Derken telefonu çaldı. “Ne haber? Ha, bir saate oradayım. Tamam. Görüşürüz.”

“Jeremy mi?”

“Evet, annem şova yetişemeyeceğiz diye endişelenmeye başlamış. Hazır mısın?”

Başımı evet anlamında salladım ama içimden hızla hayır anlamında sallıyordum.

Evdekilere hoşça kal deyip Brandon’ın annesinin evine gittik. Yolda tatlı bir şeyler almak için durduk, son zamanlarda hepimiz tatlıya acıkıyorduk. İçten içe tatlının, barış önerisi olabileceğini de düşünüyordum Bahçeli, güzel evlerinin kapısına geldiğimizde titriyordum. Onunla ilk tanıştığımızda bu kadar heyecanla ımmıştım. Tatlı paketi Brandon’daydı. Bir an için paketi elinden kapıp kalkan gibi kullanmayı aklımdan geçirdim ama kapı çoktan açılmıştı.

“Hoş geldin tatlım!” diyerek selamladı annesi ve beni sıkı sıkı kucakladı. Kalkanın gereksiz olduğu aşıkardı.

“Merhaba Bayan Taylor.”

Brandon kıkırdadı ve hemen bunu öksürüğe çevirdi. Sanırım sesimdeki titremeyi duymuştu.

“Ah yapma, bana Carrie diye seslenebileceğini biliyorsun.”

O öneri hâlâ geçerli miydi? Bildiğim iyi olmuştu. Gü-lümsedim ve bu sefer her şey normalmiş gibi konuşmaya devam etmeye çalıştım.

“Nasılsın? Evinize bayıldım. Buraya taşınma kararınıza da çok memnun oldum!”

“Ah, biz de öyle! Değişikliğe ihtiyacımız vardı. Ailemin bu yanıma bayılıyor.” Nefesini içine çekerek elini ağzına kapattı. Sonra karnıma hafifçe dokunarak, “Karnın ne kadar da büyümüş! Kaçınıcı haftadasın şu an?” diye sordu.

“Otuzuncu hafta,” diye cevap verdim. Bebeğin Brandon’dan olduğunu filan mı sanıyordu? Bana aynı Noel’de davrandığı gibi davranıyordu.

“Zamanın yaklaştı! Minik adamın gelişine hazır mısın peki?”

Erkek olacağından bile haberi vardı yani? Açıklama istercesine Brandon’a bir baktım ama o, o anda pakettekileri tezgâha koyuyordu. “Hem evet, hem hayır. Onu görmek ve kucağıma almak istiyorum ama galiba bu hâlini özleyeceğim,” dedim bir yandan da bebeğin uyuduğu yeri göstere-rek.

“Ah, ikisi doğmadan önce ben de aynı şeyleri hissetmiş-tim. Galiba normal bu.” Elini okşayarak Brandon’a döndü. “Donmuş yoğurt almışsın! Aman Tanrım, resmen aklımı okudun! Tüm gündür canım çekiyordu.”

Görünüşe bakılırsa gerilecek hiçbir şey yoktu. Korktuğum gibi gelişmiyordu olaylar. Brandon bana bir kâse vere-rek gidip bir Jeremy’ye bakacağını söyledi. Carrie masada yanıma oturdu ve elimi sıktı.

“Özledim seni! Nasıl gidiyor bakalım? Chase’ten sonra nasılsın peki? Duyunca çok üzüldüm.”

“İyiym. Ailesi de öyle. Hepimiz hayatımıza devam etmeye çalışıyoruz ama başlarda çok zordu.”

Dudakları anlayış dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne kadar zordur, biliyorum. Brandon senin için çok endişelendi ama güçlü kızsın sen. Üstesinden gelebileceğini biliyorum.”

“Şey, Carrie? Brandon’a gelirse,” dedim yutkunarak. “Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

Bir anlığına kelimelerini düşünüyormuş gibi geldi. Gülümsemesi sıcacıktı ve gözleri parlıyordu. “Dürüstçe söyleyeyim, oğlum bana ilk anlattığında onun için gerçekten çok üzüldüm ama daha o zaman bile senden nefret edemedim. Bir hata yapmıştın ve sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışıyordun.” Carrie omzunun üstünden kapıya bir baktı. “Öyle ya da böyle, ikiniz de birbirinizin hayatında olacaksınız. Sana, on beş yıl önce Liam’ın bana baktığı gibi bakıyor. Tüm olanlara rağmen sen de ona öyle bakıyorsun. Oğlumu seven ve onu kalbinde saklayan birinden nasıl nefret edeyim ki ben?”

“Ama birlikte değiliz,” diye fısıldadım. Sanki soru sormuşum gibi konuşmuştum. “Belki hep böyle kalacak,” dedi omuz silkerek. “Belki de kalmaz.”

Ona arkadaş kalmamız gerektiğini anlatmam gerekirdi. Bu şekilde, bir gün beraber oluruz diye bir şey düşünmezdi. Ama bunu söyleyemedim bile.

“Ona âşık olduğunu inkâr etmedin, gözümünden kaçtı sanma,” dedi gözünü kırıp koca bir lokmayı ağzına atarak.

Hay senin.

Brandon birkaç dakika sonra yeniden geldi. Jeremy de arkasından gelip beni sıkı sıkı kucakladı. Dördümüz genin geç saatlerine dek takıldık. Uykumuz gelmeye başladığında, birbirimize veda edip kucaklaştık. Carrie, daha

sık gelmem için bana söz verdirdi. Mutlulukla onayladım. Carrie çok şen biriydi ve onunla olmak eğlenceliydi. Bir ara göz kapaklarım ağırlaştı. Yeniden gözlerimi açtığımda Brandon beni yatağıma yatırıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Sesim uykudan ötürü çatallı çıkıyordu. “Uyumak istememiştim.”

Gülümseyip bir parça saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Yorgundun zaten, takma kafanı.”

“Çok güzel vakit geçirdim. Beni getirdiğin için sağ ol.”

“Her zaman. Uyu şimdi.” Uzanıp yavaşça alnımı sonra da dudaklarımı öptü. O anda Jölecğim uyandı.

Güldüm. “Buna inanamıyorum. Şu saate kadar uyuyordu, şimdiyse tekmelemeye başladı ve saatlerce durmayacak.”

Brandon yatağa girdi. Ellerini tişörtümün altına kaydırıp karnımın üstüne koydu. Nefesimi hızla içime çektim ama bir şey söylemedim. Çoktan arkadaşça dokunuşları geçmiştik. Bana bu sabah sarıldığında onu yanağından öpmüştüm. Her gün Jölecğimle konuşuyordu ama o zaman hep elleri bluzumun üstünde oluyordu. Şu anda öyle değildi. Şu anda yatakta yatıyordum, o da karnımı okşuyordu ve bana kalın siyah kirpiklerinin ardından bakıyordu. Tek düşündüğüm onu öpmekti. Bebeğim deliye dönmüştü sanki, içerde kollarını bacaklarını oynatıyordu. Brandon çok mutlu görünüyordu. Gözlerimi kapatıp, şu anın kötü kaçmadığı bir dünya düşledi. O yerde Brandon’la ben birlikteydik. En sonunda evlenmiştik ve bebeğimizi bekliyorduk.

On dakika kadar sonra Brandon eğilip o derin ve boğuk sesiyle konuşmaya başladı. “Annene iyi davran küçük adam. Uyumaya ihtiyacı var.” Sonra tekrar karnımı öptü. O kadar yumuşak ve şefkat dolu bir öpücüktü ki bu, bir anlığına bunu hayal ediyorum diye düşündüm. Sonra uzanıp başını yüzüme yaklaştırdı. “İyi geceler, sabah görüşürüz tatlım.”

“İyiym. Ailesi de öyle. Hepimiz hayatımıza devam etmeye çalışıyoruz ama başlarda çok zordu.”

Dudakları anlayış dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne kadar zordur, biliyorum. Brandon senin için çok endişelendi ama güçlü kızsın sen. Üstesinden gelebileceğini biliyorum.”

“Şey, Carrie? Brandon’a gelirse,” dedim yutkunarak. “Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

Bir anlığına kelimelerini düşünüyormuş gibi geldi. Gülümsemesi sıcacıktı ve gözleri parlıyordu. “Dürüstçe söyleyeyim, oğlum bana ilk anlattığında onun için gerçekten çok üzülüm ama daha o zaman bile senden nefret edemedim. Bir hata yapmıştın ve sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışıyordun.” Carrie omzunun üstünden kapıya bir baktı. “Öyle ya da böyle, ikiniz de birbirinizin hayatında olacaksınız. Sana, on beş yıl önce Liam’ın bana baktığı gibi bakıyor. Tüm olanlara rağmen sen de ona öyle bakıyorsun. Oğlumu seven ve onu kalbinde saklayan birinden nasıl nefret edeyim ki ben?”

“Ama birlikte değiliz,” diye fısıldadım. Sanki soru sormuşum gibi konuşmuştum. “Belki hep böyle kalacak,” dedi omuz silkerek. “Belki de kalmaz.”

Ona arkadaş kalmamız gerektiğini anlatmam gerekirdi. Bu şekilde, bir gün beraber oluruz diye bir şey düşünmezdi. Ama bunu söyleyemedim bile.

“Ona âşık olduğunu inkâr etmedin, gözümden kaçtı sanma,” dedi gözünü kırpıp koca bir lokmayı ağzına atarak.

Hay senin.

Brandon birkaç dakika sonra yeniden geldi. Jeremy de arkasından gelip beni sıkı sıkı kucakladı. Dördümüz geçenin geç saatlerine dek takıldık. Uykumuz gelmeye başladığında, birbirimize veda edip kucaklaştık. Carrie, daha

sık gelmem için bana söz verdirdi. Mutlulukla onayladım. Carrie çok şen biriydi ve onunla olmak eğlenceliydi. Bir ara göz kapaklarım ağırlaştı. Yeniden gözlerimi açtığımda Brandon beni yatağıma yatırıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Sesim uykudan ötürü çatallı çıkıyordu. “Uyumak istememiştım.”

Gülümseyip bir parça saç kulağımanın arkasına sıkıştırdı. “Yorgundun zaten, takma kafanı.”

“Çok güzel vakit geçirdim. Beni getirdiğin için sağ ol.”

“Her zaman. Uyu şimdi.” Uzanıp yavaşça alnımı sonra da dudaklarımı öptü. O anda Jöleciğim uyandı.

Güldüm. “Buna inanamıyorum. Şu saate kadar uyuyordu, şimdiyse tekmelemeye başladı ve saatlerce durmayacak.”

Brandon yatağa girdi. Ellerini tişörtümün altına kaydırıp karnımın üstüne koydu. Nefesimi hızla içime çektim ama bir şey söylemedim. Çoktan arkadaşça dokunuşları geçmiş-tik. Bana bu sabah sarıldığında onu yanağından öpmüştüm. Her gün Jöleciğimle konuşuyordu ama o zaman hep elleri bluzumun üstünde oluyordu. Şu anda öyle değildi. Şu anda yatakta yatıyordum, o da karnımı okşuyordu ve bana kalm siyah kirpiklerinin ardından bakıyordu. Tek düşündüğüm onu öpmekti. Bebeğim deliye dönmüştü sanki, içerde kol-larını bacaklarını oynatıyordu. Brandon çok mutlu görünüyordu. Gözlerimi kapatıp, şu anın kötü kaçmadığı bir dünya düşledi. O yerde Brandon’la ben birlikteydik. En sonunda evlenmiştik ve bebeğimizi bekliyorduk.

On dakika kadar sonra Brandon eğilip o derin ve boğuk sesiyle konuşmaya başladı. “Annene iyi davran küçük adam. Uyumaya ihtiyacı var.” Sonra tekrar karnımı öptü. O kadar yumuşak ve şefkat dolu bir öpücüktü ki bu, bir an-lığına bunu hayal ediyorum diye düşündüm. Sonra uzanıp başını yüzüme yaklaştırdı. “İyi geceler, sabah görüşürüz tatlım.”

Kollarımı boynuna doladım ve yüzünü daha çok kendime yaklaştırdım. Dudaklarımız birbirine yalnızca birkaç santim uzaktaydı. İkimizin de durma şansı vardı aslında.

Bir süre gözlerimizin içine baktık ve ben en sonunda onu öptüm. Muhteşem bir uyumla hareket ediyordu dudaklarımız. Birbirimizi yeniden keşfetmeye çalışıyorduk. Altı aydan beridir ilk kez bu kadar yaklaşıyorduk. Bir sıcaklık dalgası tüm bedenimi kapladı. Brandon çenemi, kulağımı ve boynumu öpüyordu. Boynumun omzumla buluştuğu yerde durdu ve ben ister istemez inledim. Yüzünü yeniden yüzüme yaklaştırdım ama öpüşmelerimiz giderek yavaşladı ve en sonunda Brandon benden hafifçe uzaklaştı.

“Sabaha görüşürüz Harper, tatlı rüyalar,” dedi bana ve beni bir kere daha öptü.

Kollarımı ona doğru uzattım. “Benimle kalır mısın?”

Ela gözlerinin ateşle yandığını gördüm. “Bu gece değil,” dedi. “Senin istediğinin gerçekten bu olup olmadığına emin olmak istiyorum.” İtiraz etmeye başladım ama Brandon dönüp geldi ve aklımı başımdan alırcasına beni yeniden öptü. Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. “Uyu şimdi. Yarın konuşuruz.”

Ertesi sabah erkenden uyandım ve ne istediğimi düşünerek aşağı yukarı iki saat kadar yataktan çıkmadım. Ne istediğimi biliyordum ama onu elde edip edemeyeceğimden emin değildim. Sanırım o treni çoktan kaçırmıştım ben. Hem yeniden Brandon’la çıkmaya başlarsam Chase’in ailesi ne düşünecekti? Asla Chase’i yeterince önemsemediğimi ve aslında kazanın da pek de umurumda olmadığını mı düşünürlerdi acaba? Onlara sanki koca bir kazık atıyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi, dün geceki davranışlarımdan

ötürü bir temiz haşladım. Sonra duşa girdim ve aşağı kahvaltı etmeye indim.

“Günaydın Claire,” dedim yanağından öperek. O sabah şükürler olsun ki proteinli içeceğimi o hazırlamıştı. “Tam zamanında galiba...?”

“Duşta olduğunu duydum, hemen inebileceğini düşündüm,” dedi. “Dün nasıldı bakalım?”

“Çok iyiydi. Hatta garip derecede iyiydi.”

Claire başını yana eğip, ‘kafam karıştı ama bana nasılsa anlatacaksın,’ dercesine bana baktı. Ben de ona dün Carrie ile olan konuşmamızı ve sonrasında nasıl zaman geçirdiğimizi anlattım. En sonunda da ezikçe, dün gece Brandon’ı öptüğümü Claire’e itiraf ettim.

Gülümseyerek elimi tuttu. “Biliyorum, sen olmaz sanıyorsun ama kendi hayatın için de bir şeyler yapabilirsin. Hatta yapmalısın. Chase bebeği yalnız büyütmeni ve yalnız bir hayat sürmeni istemezdi.”

“Yalnız olmayacağım ki, siz varsınız yanımda.”

“Biz hep yanında olacağız ama aşkı hayatından silemezsin. Chase bir kocan olsun isterdi. Bebeğe birilerinin babalık yapmasını...” dedi yanağından yaşları silerek.

“Ama çok kısa bir zamanda olmadı mı? Kafam o kadar karışık ki... Aynı Brandon’layken, Chase için duygularımı ötelemeye çalıştığım zamanki gibi. O zamandan farkıysa şu an sanki Chase benim için hiç önemli olmamış gibi davranıyor olmam.”

“Birçok insan için iki ay çok kısadır ama senin durumun tamamen farklı. Bu zamana dek her şey üçünüz arasında olup bitti. O nedenle bu durum seninle Brandon’ı pek de etkilemiyor. Bizim için de endişeleniyorsan Harper, sakın yapma. Hepimiz senin mutlu olmanı istiyoruz ve hepimiz de seni Brandon’ın mutlu edeceğini biliyoruz. Senin ona dönmenden çekiniyor olsak, yas tuttuğun zamanda seni toparlaması için onu aramazdık.

“Bebeği kendi başına büyötmek istiyorsan, tamam. Ama onunla olmak istiyorsan bu şansı kaçıрма. Senin için biçilmiş kaftan o. Bebeğini istememek için onca nedeni de var ama bebeği şimdiden seviyor ve hayatındaki adam olmak istiyor.” Durup arkasına yaslandı. “Onun hakkında Chase’in ne düşündüğünü biliyorum, emin ol o da senin seçiminden ötürü mutlu olacaktır. Brandon’ın seni herkesten daha çok seveceğini ve size iyi bakacağını biliyordu. O yüzden ilişkinize hiç karışmadı.”

Ben bu bilgiyi hazmederken orada sessizce oturduk. Sanki ne duymam gerektiğini Claire çok iyi biliyordu. Ailenin beni yargılamayacağını bilmemi ve daha da önemlisi Chase’in benim için neler isteyebileceğini ve hayatıma devam etmemi söylüyordu. Claire yaklaşıp beni sıkı sıkı kucakladı. “Asıl soru,” dedi, “senin Brandon’ı öptükten sonra nasıl hissettiğin.”

“Sanki yeniden nefes alıyormuşum gibi hissettim,” dedim dürüstçe. “Onu hâlâ seviyorum Claire.”

“Sevdiğini biliyorum tatlım.”

“Bu yanlış bir şey mi?”

“Pek sayılmaz. Chase için olan aşkını tamamen silip atmıyorsun ki. O ikisi hakkında ne hissettiğini başından beri biliyorum. Söylesene,” dedi bana, yüzü birden yaramaz bir ifadeye büründü. “Öpücük nasıldı? Yukarıda olması gerektiğini düşündüğümde fazla kalmış olmalı. E bir de seni uyurken buraya taşıdığını düşünecek olursak...”

Yanaklarım kızardı ve geniş bir gülümseme tüm yüzümü kapladı. “Muhteşemdi,” dedim hafiften nefesim kesilerek. Öpüşmeyi yeniden hatırlamıştım. Claire yüzümdeki ifadeye bakıp kıkırdadı.

“Hım...” dedi Bree, Konrad’ın yanında tembel tembel mutfığa girerken. “Annem kıkırdıyor ve Harper da kızarıyor. Neler olduğunu öğrenmem gerek.” Gelip bana sarıldı.

sonra da yanımdaki sandalyede oturan Konrad'ın dizine oturdu.

“Harper dün gece Brandon’la öpüşmüş,” dedi Claire öne eğilip fısıldayarak. Sanki çok ballı bir dedikodu anlatırcasına.

“Of, lanet olsun, zamanı gelmişti!” dedi Bree mahsustan kızarak.

Ona şaşkınlık içinde baktım. “Bunu nasıl söylersin Bree? Daha iki ay oldu.”

Yüzü anlayış dolu bir gülümsemeyle aydınlandı. “Biliyorum ama sen sadece Chase’in anısına zarar vermemek için kendini geri çekiyorsun. Söylesene tatlım, kalbinde bir şey değişti mi? Brandon sana gel evlenelim dese şu an, ne dersin?”

Evet, cevabımı hiç düşünmeden verirdim elbette. “Ama Bree-“

Kendine Brandon’la olmaya izin vermek kötü bir şey değil. Chase ile yaşadıklarını da silip atmayacaksın ki. Hem senin için bunu o da isterdi. Hepimiz isteriz hem.”

Bu Claire’in söylediği şeyin aynıydı. Üçüne baktım. Gözlerimi kısarak, “Aranızda mı konuştunuz bunu?” diye sordum. “Bir ben mi yeni duyuyorum?”

“Brandon’la olup olmayacağına karar vermen için öncelikle iyileşmen gerekiyordu. Seni herhangi bir şey söyleyerek zorlamak istemedik,” dedi Claire kısaca. “Tatlım, açıkçası onunla olmak istiyorsan olmalısın. Seni herhangi bir şeyin durdurmasına izin verme. Bırak seni ve bebeğini sevebilsin.”

“Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onunla ilişki yaşamak nasıl olacak ki?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bree.

“Yani- bilmiyorum. Tüm bu olanlar kafa karıştırıcı ve garip. Hem zaten ben,” dedim onlara çabucak bir bakış ata-

rak. Yanaklarım utancımdan alev alev yanmaya başlamıştı. “Onu bir süredir Jöleceğimin babasıymış gibi düşünmeye başlamıştım. Ona çok tatlı davranıyor ve ben de hep onun ne kadar iyi bir baba olacağını düşünmeden edemiyorum. Sırf babalık konusu için onunla birlikte olmak ona haksızlık olur. Ya bu işi hiç üstlenmek istemezse? Onu böyle bir karar almaya zorlayamam.”

“Ufaklık,” dedi Konrad hafif bir hıh sesiyle. “Kusura bakma ama sen ciddi misin? Tüm bunları düşündün mü sa-
hiden?”

“Hayır ama sanki ondan yararlanmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Pekâlâ açıkçası, bence o da senin ve Jöleciğin yanında olmayı çok istiyor. Ama sen şunu söyleyince ikinizin birbirinize ne yaptığını görmek bizi hayal kırıklığına uğrattıyor. Aynı Brandon gibi konuşuyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni severim ufaklık. Ama bazen dayanılmaz derecede konuları derinleştiriyordun. Seni deli gibi seviyor ve sen de bunu biliyorsun. Ama seni bir şeylere zorlamaktan çekiniyor. Sizin birlikte olamayacağınızı söylemen de herhangi bir şeye yardımcı olmuyor.” Bir anlığına elini Bree’nin bacağından çekti ve konuşmama izin vermeden, “Bunu neden söylediğini biliyorum ama hepimiz sizin yeniden birlikte olacağınız zamanı bekliyoruz,” dedi. “Onun yerine sizler karşımıza geçip birbirinizi bir şeylere zorlamaktan bahsediyorsunuz. Sen gelip o ne ister, ne yapmalıyım, onu bir şeye zorlayamam diyorsun, o da ne zaman bir araya gelsek senin ve Jöleciğinin yanında olmak istediğinden, hayatının geri kalanını seninle geçirmek istediğinden bahsediyor. Ama devamlı endişeli. Tek bir şey söyleyip de senin onu hayatından çıkarmandan korkuyor. Böyle bir şeyin olmasındansa seninle arkadaş kalıp ikinizin de iyi olduğundan emin olmayı yeğleyeceğini söyledi bana, biliyor musun?”

“Ah Brandon,” diye fısıldadım. “Tanrım, ne kadar da bencilim. Hayatını yaşaması gerekiyor. Onu bırakmam gerekiyor.”

“Hayır, salaklık ediyorsun; kusura bakma ama,” dedi Konrad, ellerini iki yana açarak. Claire’e baktı. “Birinin ona bunu söylemesi lazım ama,” dedi. “Harper.” Yüzüne bakıncaya kadar sessizliğini korudu. “Sen onu seviyorsun ve onunla olmak istiyorsun. O da seni ve Jölecği seviyor ve seninle olabilmek için her şeyi yapmaya hazır. Bırak artık. Bu, hamile olduğunu Chase’e söyleyemediğin zamandan da kötü. Evet, ben de biliyordum o ara.” Bree, Claire ve ben ona şok geçirmiş hâlde bakıyorduk. “Devamlı sizin yanınızdaydım ve ne olduğu çok belliydi.”

Kapı tıklatıldı. Herkes dönüp bir kapıya, sonra da sırtarak bana baktı.

“Konrad haklı dostum. Bunu gerçekten istiyorsan gidip Brandon’la konuşmalısın. Bir şeyleri başından beri engelleyen sensin.”

Kızarak kapıya gittim. Kalbim pıtır pıtır atıyordu. Gözüm onun gri gözlerinden ve geniş gülümsemesinden başkasını göremiyordu. Bana sarıldı ve eğilip Jölecğime, sabahtan beri dikkatinin dağınık olduğunu; antrenman yaparken dayak yediğini anlattı. Birden kamımın üstünde bir dirsek belirdi ve Brandon orayı öptü. Sonra kalkıp bana baktı. Eğer Konrad haklıydıysa ki bundan da hiç kuşku yoktu, o zaman gerçekten ahmaklık ediyordum. Onu seviyordum ve onunla olmak istiyordum. Onunla olamamanın düşüncesi işkence gibiydi. Bunu değiştirmem gerekiyordu. Bunu. Hemen. Yoluna. Koymam. Gerekiyordu.

“Günaydın,” dedi yumuşacık sesi hafiften sorgularcasına.

“Burada olmana sevindim. Dün gece yeniden gelmezsin diye endişelenmiştim.”

“Geleceğim elbette. İyi misin? Yani olanlardan sonra. Eğer seni zorluyorsam söyle, gerçekten, hemen geri çekilirim.”

Gülümseyip kolunu tuttum. “Bunu kimin başlattığını hatırladım galiba,” dedim ona yaklaşıp. Parmaklarımın ucuna kalktım ve onu öptüm.

“Harper,” dedi alnını alnıma dayayarak. “Bana bundan ne beklediğini söylemelisin. Aramızda olanların yanlışlığına düşmem iyi bir fikir olmayabilir.”

Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı ensesinde dolaştırdım. “Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Seni hak etmiyorum ama bunun için elimden ne geliyorsa yaparım ama-“ diyerek sınırlı bir şekilde güldüm. Önceki korkularım yeniden ortaya çıkmıştı. “Böyle bir şeyi senden istemem hiç de adil olmaz.”

“Bırak da ona ben karar vereyim,” dedi burnumu öperek. Alnını yeniden alnıma dayadı.

O da bunu istiyor. O da bunu istiyor. Ama buna sen engel oluyorsun. Derin bir nefes daha alarak, “İşleri önceden batırmış olsam da seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Seninle olmak istiyorum. Jölecige davranma şeklin, bize ilgi göstermen, şey, kafamda onu büyütürkenki resimde seni de hayal etmeme neden oldu. Bunu istiyorum da. Hem de nasıl. Ama bunu sana söylerken bile çok kötü oluyorum. O senin bebeğin değil ve hamile kalmam seni çok üzdü. Bunu senden isteyemem. Ne kadar istesem de yaptıklarımın ötürü seninle bir gelecek hayal dahi edemem. Bu çok bencilce olur,” dedim.

“Sensiz yaşamayı denedim Harper. Ama olmadı. Seninle tanışana kadar kimseyle gerçek bir şey yaşamadım. Seni seviyorum. Jölecige de seviyorum. O hayal ettiklerini ben de uzun zamandır hayal ediyorum.” Yüzümü avuçları arsına aldı ve hafifçe eğilip bana baktı. “Onun benim olup olma-

ması önemli değil. Eğer izin verirsen onu oğlum gibi büyüteceğim ve hayatımın kalanını sizinle geçireceğim. Emin ol ona Chase'i ve babasının ne kadar harika biri olduğunu anlatmaya hazırım."

Ağlıyordum. Chase ve Brandon gibi adamları ve onların ailelerini hak etmek için ne yapmıştım bilmiyordum ama Tanrı'ya onları yoluma çıkardığı için şükrediyordum. "Beraber olursak," diye uyardım onu, "benden kurtulamazsın." Gülerek öptüm. "Sen de istersen, sonsuza kadar yanında yım," diye fısıldadım.

"Sonsuza kadar," dedi ve beni kucağına alarak oturma odasına götürdü. Bir yandan da beni öpüyordu.

Kanepede otururken, hafifçe geri çekildim ve ona gülümsedim. Derken gözüme hâlâ masada oturan ailem ilişti. Hepsi bize gülümseyerek bakıyordu. Bree ve Claire ağlamışlardı. Girişin yankı yaptığı birden dank etti, her şeyi duymuşlardı. Beni desteklemeleri ve ikimiz için mutlu olmaları benim için çok değerliydi. Brandon için de öyle olduğundan emindim.

Brandon da onlara baktı ve sonra dönüp bana gülümsedi. "Seni seviyorum Harper."

Kalbim kuş kadar hafifti. Tüm tartışmalarımızda birbirimizi hâlâ sevdiğimizi söylemiştik ama bunu bir de şimdi ondan duymak, dünyanın hâlâ güzel olduğunu hissettiriyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi yeniden. "Ben de seni seviyorum," dedim. Parmaklarımla çenesini okşadım ve onu yeniden öptüm. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Baba olmaya, sabahları kalkıp bebeği beslemeye, okul zamanlarına, sportif faaliyetlere ve ergenlik yıllarına... Önümüzdeki altmış yılı benimle geçirir misin?"

"Sanırım yetmiş de oynayabiliriz," diye fısıldadı. Yeniden birbirimizin yanındaydık ve ayrı kaldığımız onca zaman da ikimize fiziksel olarak da acı vermişti. "Söylediğin her şeye de varım," dedi.

“Her şey yolunda mı Brandon?” diye sordum. Öğle yemeğini yemiş ve havuzun yanına inmiştik. Birdenbire sessizleşmişti.

Cevap vermeden bir süre durdu. “Korkarım seni fazla acele ettiriyorum. Kaza olana kadar Chase ile aile kurmayı planlamıştın. Benimse tek düşündüğüm sensin. Başka kimseyi düşünemem. Şu son birkaç aydır arkadaşın olarak kalmaya çalışıyorum. İsteseydin öyle de kalırdım ama her zaman eğer birlikte olsaydık ne olurdu diye de düşünmekten kendimi alamadım. Şimdiyse sen yeniden yanımdasın ve ayrı kaldığımız her dakika seni daha çok istememe neden oluyor. Kaldığımız yerden devam etmek istiyorum. Bir evimizin olmasını istiyorum. Seninle evlenelim istiyorum ama bunu yapmak için en uygun zaman hangisi, bilmiyorum. Onu yetiştirmek konusunda ne söylediğini biliyorum ama iş ona geldiğinde, sadece bebeği yetiştirmene yardım eden adam olmam sana yetecek mi? Onu yetiştiren baba olmak istiyorum ben. Bu konuda Chase’in yerini alırsam eğer ne düşünürdün?”

“Brandon,” dedim kaşlarımı hafifçe çatarak. Daha önce konuştuğumuzda bu konuda uzlaştık sanıyordum ama demek ki yanılmıştım. “Önce şu işi bir bitirelim, kafamızda hiç soru işareti kalmasın. Önceden yaşadıklarımızı bir düşünürsek hızlı davranmak diye bir şey söz konusu değil. Seninle evlenmeyi her şeyden çok istiyorum. Bunun ne zaman olacağı önemli de değil. Yarın da olabilir, iki yıl sonra da. Bunu Chase’e de anlatmaya çalıştım ama sırf bebek oluyor diye hemen evlenmemiz gerektiğini düşündü. Chase ile birlikteyken, o bebeği öğrenene kadar aslında hiç gelecek planlamamıştım. O dönemde seninle evlenmek istediğimi çoktan biliyordum.

“Kabul ediyorum, kazadan sonra seninle olma kararım hızlı olduğunu düşündüm elbette ama Claire, Bree ve Konrad’la konuştuktan sonra bakış açım değişti. Claire, durumumuzun farklı olduğunu söylerken de başkalarının ne düşündüğünün önemli olmadığını söylerken de haklıydı. Bu bizim hayatımız, onların değil.” Sırtüstü uzandım ve bir elimi gözlerime siper ettim. “Konuşmaya devam etmeden şunu söyle, baba olmak gerçekten istediğin bir şey mi?”

Yanına dönerek başını başımın üstüne uzattı. “Evet.”

“Güzel,” dedim gülümseyerek. Bir elimle ensesine dokundum. “Senin sadece onu yetiştiren kişi olmanı istemiyorum. Bu sabah söylediğin şey gerçekten çok güzeldi. Onun babası olmanı istiyorum, onun da senin oğlun olmasını... Kocam olmanı istiyorum. İlerde çocuklarımız olduğunda onları ikimizin çocuğu ve o diye anlatmak istemiyorum,” dedim bir yandan da karnımı işaret ederek. Biliyorum, Chase’i bilmek isteyecektir ama sen de ona baba olacaksın ve o bizim bebeğimiz olacak, aynı diğer olacak bebeklerimiz gibi.”

“İstersen eğer, diğer randevularıma gelebilirsin. Merak etme, Dr. Lowdry senin hakkındaki her şeyi biliyor. Hem de daha ikinci randevuda öğrendi. Sadece babanın kim olduğunu öğrenmek istemişti, baktım ki tüm hikâyeyi anlatıvermişim. Yemin ediyorum, doktorlardan gerçekten iyi terapist olur. Chase’in öldüğünü ve senin yanımda olduğunu biliyor. Açıkçası Bree ve Claire gibi biri ve seni gördüğüne pek de şaşırmayacaktır. Gelmek istersen gerçekten memnun olurum. Hem bebeğe isim bulma konusunda bana yardım etmen lazım. Bir de doğum sırasında yanımda olmanı istiyorum. Sana şunu yap bunu yapma diyemem, her şeyimde yanımda olmanı istiyorum. Uzun zamandır duygularımı engelliyordum ama artık rol yapmayı da bıraktığımıza göre her şeyi yapmaya hazırım. Fakat önce bana, kafana takılan her şeyi anlatmalısın.”

“Başka biri olsa evet, kafama bir şeyler takılırdı. Ama sen benim her şeyimsin Harper. Durumumuz her ne kadar garip olursa olsun seninle bir aile kuruyor olmak bana güzel hissettiriyor.”

“Katılıyorum,” diye fısıldayıp boynunu öptüm. “Kafanda başka soru işareti var mı?”

“Bana taşınıp, size göz kulak olmama izin verir misin? Ve benimle evlenir misin?”

“Evlenme teklifi mi ediyorsun yani Brandon Taylor?” diye takıldım kahverengi gözlerinin içine bakarak.

Gülümseyip beni öptü. “Karşına bir yüzükle gelene kadar, sana evlilik teklifi edemem, tatlım.”

“Güzel. Diğer türlü çok kötü bir teklif olurdu bu. Söylediğin her şeye de evet diyorum.”

O hafta sonunda Brandon ve ben güzel bir ev bulduk. Üç odası, iki banyosu, iki garajı ve bir de bahçesi olan bir yerdı ve harikaydı. Claire ve Robert'ın evlerine aşağı yukarı on dakikalık mesafedeydi. Her ne kadar Brandon'la ikimizin bir hayat kurmamıza seviniyor da olsalar, evden ayrılacağım için üzüldüklerini söylemişlerdi. Claire, boşalacak bebek odasının yerine bir bebek odası daha kuracağını, nasılsa o odayı kullanmamız gerekeceğini söylemişti. Bu şekilde sık sık onlara gitmemizi garanti altına almaya çalışıyordu. Bir gün önce de evimize gereken her şeyi satın almıştık. O gün, Brandon'la ilk kez doktora beraber gidiyorduk. Düşündüğüm gibi, Dr. Lowdry Brandon'ı görünce pek şaşırmadı, hatta onu yanımda görünce çok sevindi.

Jölecığimi ultrason ekranında gördüğünde ve bebeğin kalp atışlarını duyduğunda Brandon elimi güçlü bir şekilde sıktı. "Aman Tanrım, Harper."

Ona gülümseyip ekrana baktım. Bu deneyim, Chase ile yaşadığımdan daha farklıydı. Chase ile büyülü bir ley gibi gelmişti, şimdi ise Brandon'la yaşadığım şey harika bir başlangıç gibi geliyordu.

"Pekâlâ Harper, gördüğün gibi bebek şu anda olmaması gereken bir pozisyona dönmüş durumda. Başı aşağıda. Bunun aslında birkaç hafta sonra olması gerekir. Maalesef yatak istirahatine çekilmen zorunlu görünüyor. Hâlâ erken doğabilir, şu anki tabloya göre her an her şey olabilir. Her

şeyinin düzgün gelişmesi için bebeğin bir süre daha içerde kalması gerek. Doğum için, bebek daha da aşağı inerse bunu önleyecek bazı ilaçlar var ama şahsen bunları kullanmamayı tercih ederim. Şimdi, ne kadar az hareket edersen o kadar iyi.” Dr. Lowdry Brandon’a dönerek, “Az hareket etmesi konusunda sana güveniyorum, tamam mı?” dedi.

Brandon bana dönüp sırttı. “Emin olun, gözüm gibi bakacağım,” dedi.

Gözlerimi devirdim. Hamilelikle başa çıkabiliyordum ama son birkaç gündür bunu yapamaz hâle gelmiştim.

Ertesi gün yaşananlar çılgınlığın ötesindeydi. Ne zaman bir şeyler taşımak istesem beni kanepeye uzanmaya zorluyor ve kutuları nereye götürmelerini istediğimi onlara söylememin yeterli olacağını anlatıp duruyorlardı. Sızlanmaya ve şikâyet etmeye başladım. Sonra Brandon elinde bir sürü kutu ve donmuş yoğurtla çıkageldi. Hemen sesimi kestim ve günün kalanında cici kızı oynamaya karar verdim. Eve taşınmamıza yardım eden herkese pizza söyledim. Aşağı yukarı saat sekiz gibi evde baş başa kaldık. Brandon’la ben oda oda dolaşp mobilyaların nasıl görüldüğüne baktık. Ev gerçekten çok güzel olmuştu.

“Gözlerini kapat, tatlım.”

“Nedenmiş?”

Brandon gelip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Parmaklarını da nazikçe karnıma koydu ve “Sana bir sürprizim var, lütfen gözlerini kapatır mısın?” dedi.

Hemen söylediğini yaptım. Brandon beni elimden tutarak bir odaya götürdü. Gözlerimi açtığımda söyleyecek söz bulamadım. “Ne zaman yaptın bunu?” diye geveledim. Yatak odasını düzenlemişti. Oda loştu ve tek ışık mumlardan geliyordu ve odada bir sürü turuncu zambak vardı. En azından iki düzine kadarı yatağın üzerindeydi.

Beni usulca öptü ve beni yatağa götürdü. “Bir süre dik-

katinin başka yere çekilmesini sağladım. Bree'nin gerçekten mutfak eşyalarıyla bebek odası eşyalarını nereye koyacağını bilemediğini sandınü değil mi?" Beni oturttu ve yeniden öptü.

"Teşekkür ederim Brandon, her şey için."

"Harper, seni sonsuza kadar seveceğim. Kalan hayatım boyunca sana ve ilerde olacak bebeklerimize göz kulak olacağıma söz veriyorum." Uzanıp çekmecedden bir şey çıkardı ve bir dizinin üstüne çöktü. Ağzım ve gözlerim ardına kadar açıldı. "Benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin?"

Ağlamaya başladım. Başımı sallayarak, "Evet!" diye ciyaklamayı başarabildim. Sonra onu, uzun uzun öptüm.

Siyah kutuyu açtığında nefesim kesildi. Kutuda beyaz altın bir çemberin üstüne oturtulmuş üç tane yuvarlak elmas vardı. Brandon nazikçe yüzüğü kutusundan çıkardı ve sol elimin yüzük parmağına taktı. Yüzük, ağırlık nedeniyle parmağımın üstünde hemen yana döndü. Gülerек Brandon'ı öptüm ve onu kendime çektim. Vücudumu öperек en son karnıma ulaştı. Karnımı da şefkatle öperек Jölecіğime anne ve babasının evlendiğini söyledi. Yüzünü yeniden yüzüme yaklaştırdığında, gözlerinde ateş vardı. Üstümdeki şeyin düğmelerini açmaya başladı. Aslında karnım bu kadar büyükken beni istemeyeceğini düşünmüştüm ama beni öpüş şeklinden aynı düşünmediğimizi anladım. Onunla olmak için sabırsızlanıyordum ama bir süre sonra inleyerek kendini yatağın diğer yanına attı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Neden durdun?"

Eliyle yüzünü sıvazladı ve dönüp bana baktı. "Bir dakika, kendini hazır mı hissediyorsun?" Başımı evet anlamında sallayarak kızardım. Hayal kırıklığıyla dolu bir gülüş fırlattı ve beni göğsüne çekerek, "Bir kere daha hazırsın ve bizi bir şeyler durduruyor," dedi.

“Hayır, sen durduruyorsun.”

“Tatlım emin ol ben de şu söylediklerinden sonra durmak istemiyorum ama Dr. Lowdry yapamayacağımızı söyledi.”

“Ne? Ne zaman?!” deyip bir dirseğimin üstünde doğruldum.

“Sen dün tuvalete gittiğinde bana iki şey söyledi. İlki yataktan çıkmaman gerektiği. Diğeri de sevişmekten uzak durmamız. Normalde çiftlerin bu dönemde sevişmesini teşvik ettiğini ama senin erken doğum yapmandan endişelendiği için bunu söylediğini anlattı bana.” Brandon gülümseyerek yanağımlı öptü. “Elbette hazırsın, biliyorum.”

“Özür dilerim Brandon.”

Elleriyle yüzümü avuçlayarak, “Sakın,” dedi. “En sonunda birlikte olduğumuzda harika olacak.” Beni öptü ve yüzüklü elimi tuttu. “Uzun bir gündü, biraz uyuyalım be-beğim,” dedi.

Uyandığımda bir süre nerede olduğumu anlayamadım. Sonra nerede olduğumuzu ve yatağımızda yattığımızı fark ederek gülümseyip Brandon’ın kollarının arasına kıvrıldım. Bir kolu başımın altındaydı, diğeri de nazıkçe karnımın üstünde duruyordu. Yüzüğüme baktım. Onu evirip çevirdim ve içinden geçen ışığın pırıltısını izlemeye koyuldum. Derken Jölecüğüm minik dirseğini kımıldattığında Brandon karnımın üstünde elini gezdirmeye başladı.

“Seninle bu şekilde uyanmayalı uzun zaman olmuştu,” dedi başımdan öperek. “Yüzüğünü sevdiğine de memnun oldum.”

“Seni de yüzüğümü de seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, benim güzel nişanlım.”

Gülümseyip ona dönmeye davrandım ama karnım yü-

zünden bunu hemen yapamadım. “Bunu da seviyorum,” deyip Brandon’ın çenesinden öptüm. Bana daha sıkı sarıldı. “Noel zamanı nasıl?”

Brandon bana bakarak, “Ne için?” diye sordu.

“Evlenmek için. Evlendiğimizde hamile olmak istemiyorum. Bunun bir kaza evliliğiymiş gibi görünmesini istemiyorum ve gerçekten güzel bir şeyler giymek istiyorum, hamile elbisesi filan değil.”

“Dört buçuk ay sonra yani?” dedi. Başımı evet anlamında salladım. Bana geniş geniş gülümsedi ve o çok sevdiğim gamzesi ortaya çıktı. “Harika olur,” dedi. Beni öpüp yataktan çıktı. “Gidip bize bir şeyler hazırlayacağım. Sen de hazır olduğunda telefonlarımızı kapatıp mutfığa gel. Breanna çok kızacak bana ama hafta sonu için dünyayı evimizin dışında bırakmak istiyorum. Nişanlandığımızı pazartesi günü öğrenebilirler.”

Aynı dediği gibi yaptım; telefonlarımızı kapatarak duşu girdim ve üstüme rahat bir pijama ve bol bir tişört geçirdim. Jambon ve peynirli omlet yapmıştı. Kendine kahve, bana kafeinsiz çay hazırlamış, bir de karpuz kesmişti. Mutfak masasına oturduk. Bacaklarımı Brandon’ın bacaklarının üstüne koymuştum. Kahvaltı ederken bir yandan da sohbet ediyorduk. Hafta sonunun kalanını film izleyerek, akşamları bahçede oturarak ve yatakta kıvrılarak geçirdik. İlk gün öğlene kadar durmadan şikâyet etmemden sonra Brandon en sonunda yemeklerimizi pişirirken ona yardım edecek kadar ayakta kalmama izin verdi. Gerçi yardım etmeme izin verdikten sonra yemek hazırlamak için çok zaman geçirmediyi fark etmiştim. Pazartesi günü bizimkiler ve onun ailesi, tamamen yerleştiğimizden, evimize geleceklerdi. Brandon sadece beş dakikalığına bir şeyler yapmama izin verip sonra da o işlerin kalanını kendi yapıyordu. Kabul etmem gerekirdi ki aslında her şey çok güzel görünüyordu;

yemeklerimizi yaptığını görmek ve bu yerin yavaş yavaş yuvamız hâline geldiğini izlemek gerçekten güzeldi.

Brandon ve ben yeniden bir araya geldiğimizden beri aklıma takılan bir şey vardı. Tüm bu zaman boyunca onunla bunu nasıl konuşacağımı düşünüp durmuştum. Pazartesi akşamıydı, yatakta oturmuş, onun duştan çıkmasını bekliyordum. Banyodan, üstünde kotla çıktığında, bunun herhangi bir zaman kadar iyi olabileceğine karar verdim.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Elbette,” dedi yatağın üstünden bana doğru emekledi ve yerine oturup da bana sarılmadan hemen önce sordu: “Nedir?”

Dudağımı ısırdım ve inanılmaz şekilde yakışıklı yüzüne baktım. Bana her baktığında gözleri sevgi ve neşeyle doluyordu. Bunun, normalde göz korkutucu bir adamdan gelmesi bunu biraz daha çekici kılıyordu. “Bebeğe isim konusunu düşünüyordum da,” dedim.

“Evet?” dedi flörtöz ve sabırlı bir gülüşle. Chase ile karar verdiğimiz on isimin üstünden yeniden geçmiştik ve ben hâlâ isim seçemiyordum. Brandon bunun komik olduğunu düşünüyordu. “Ne karar verdin peki?” diye sordu.

Derin bir nefes alıp yatakta doğruldum. “Önce söz vereceksin. Seni rahatsız ediyorsa bu, hemen söyleyeceksin. Tamam mı?” Arizona’da geçirdiğimiz o Noel günüyle, Chase’in mutfağında oğlum olacak dediğim zamanki bakışı aklıma geldi.

Gülümseyerek, “Söz veriyorum bebeğim,” dedi.

“Şey,” dedim tüm bedenim titreyerek. Bunu ona söylerken bu kadar heyecanlanacağım aklıma bile gelmemişti! Bana bir keresinde oğluna, babasının ismini vermek istediğini söylemişti ve Jölecığımı de kendi oğlu gibi görüyordu. Ama biyolojik olarak bebeğin Brandon’dan olup olmayacağı fark yaratır mıydı, bilmiyordum. “Ona Liam Chase Taylor adını vermeyi düşünüyordum,” dedim.

Brandon yüksek sesle nefesini içine çekti. Ağzı hafifçe açıldı. Bana o güzel kahverengi gözleriyle sonsuz gibi gelen bir süre baktı ve bana gülümsedi. “Teşekkür ederim Harper,” deyip dudaklarıma sıkı sıkı bastırarak beni öptü. “Seni çok seviyorum. Çok teşekkür ederim.”

“İsmi sevdin mi yani?” diye sordum hafiften nefes nefese kalmış hâlde.

“Bayıldım. Bu isim hem onun hem de bizim için mükemmel bir isim.” Bir yanağımı avcunun içine aldı. “Beni neden rahatsız edeceğini düşündüğünü anlıyorum ama emin ol ki hiç bu hafta sonu kadar mutlu olmadım. Seninle olduğum için gerçekten çok şanslıyım Harper.”

“Asıl şanslı olan benim,” diye fısıldadım.

Kapı zili çaldı. Brandon yataktan fırlayarak üstüne bir tişört geçirdi. “Onlara ismi bu gece söylemeli miyiz dersin?” diye sordu beni de kapıya doğru çekerken.

“Bu gece harika olur,” dedim yanağından öperek. Kapıyı açtım ve ailemin tüm üyeleri beni öpüp kucakladı. Claire hemen neden ayakta olduğumu sormaya başladı. “Claire, iyiyim ben,” dedim. “Daha şimdi kalktım yataktan.” Bree’yi kucakladım. Bree içini çekerek çığlığı bastı.

“Aman Tanrım! Nişanlandınız mı?!” diyerek beni yeniden kucakladı. Sonra Brandon’a doğru sıçrayarak onu da kucakladı. Bree yüzüğümü, Claire’in arkasındayken görmüş olmalıydı.

“Tebrikler Evlat,” dedi Konrad alnımı öperek ve Brandon’ın elini sıkarak.

“Bakayım, bakayım!” diyerek Claire ve Bree elimi tutular. Derken Robert gelip ikimizi de kucakladı. “Konrad, bunu görüyor musun? Not al,” dedi Bree yüzüğümü ona göstererek. Sonra yüzüğümü inceleyerek bana döndü ve “Sana teklif etti mi?” diye sordu.

Brandon’a bakarak tek kaşımı kaldırdım ve gülümse dim. “Cuma gecesi siz gittikten sonra,” dedim.

Breanna elimi bırakıp, “Oo dur bakalım, ne dedin? Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?” dedi. “Olanları bana hemen anlatman gerekiyor, bekledikten sonra değil...” Parmaklarıyla sayıp konuştu. “Üç gün!”

“Bu benim suçum, Harper’a hafta sonunu baş başa geçirelim diyen bendim. O yüzden sana sonra söylemesini istemiştim.”

Dönüp Brandon'a baktı Bree. “Önümüzdeki beş dakika için arkadaş değiliz.”

Hepimiz güldük. Önlerine düşüp onları oturma odasına aldım. Tam oturacaktık ki kapı yeniden çaldı ve Brandon gidip kapıyı annesiyle Jeremy'ye açtı.

“Ah Harper, şu karnın sevimliliğine bak! Sanki bir haftada daha da büyümüş gibi! Ah tatlım, harika görünüyorsunuz!” dedi Carrie beni kucaklayarak. Geri çekildiğinde ona yüzüğümü gösterdim. Çılgık atarak elimi eline aldı ve “Ah Tanrım, tebrikler ikinize de!” deyip Brandon'ın omzuna hafifçe vurdu. “Ona teklif edeceğini kendi annene nasıl söylemezsin? Neler söyleyeceğini filan çalışırdık.”

Jeremy ikimizi de geniş bir gülümsemeyle kucakladı. “Sizin için gerçekten mutluyum çocuklar,” dedi.

“Sağ ol Jeremy,” dedim. “Ah Carrie, inan ki harika iş çıkardı!” ve herkese evi gezdirirken bana nasıl teklif ettiğini anlattım.

Ev turu biter bitmez tüm kadınlar bana kanepenin yolunu gösterdi. Gözlerimi devirerek sessiz kaldım. Onların burada olmasından ötürü çok memnundum. Erkekler arka bahçeye, ızgarada hamburger yapmaya çıkmışlardı. Biz de diğerleriyle evliliğimiz hakkında konuşuyorduk. Hepsi de Noel'de evlenme fikrimizi sevmiştii ve bebek doğana kadar beklemenin en iyisi olacağını söylediler. Carrie ve Claire hemen, büyükanneler olarak bebeğe bakacakları hakkında konuşmaya başladılar. O dönemde bir tür balayı yapabil-

memizi istiyorlardı. Evde tek geceyi bile baş başa geçirsek yeterdi.

“Şşt Bree?”

“Efendim tatlım?”

“Sana olayı hemen söylemedim diye kızgın mısın hâlâ?”

Dudak bükerek, “Pek değil,” dedi. “Takılıyordum sadece. İkiniz için gerçekten çok mutluyum!”

“Madem o kadar kızgın değilsin,” dedim gülümseyip göz kırparak. “Benim baş nedimem olur musun?”

“Ah, EVET! Elbette! Başka kime soracaksın?”

“Sadece sana. Brandon da Konrad ve Jeremy’ye soracak. Burada olan insanlardan başka arkadaşım yok. Brian ve Marissa benimle cenazeden beri konuşmadı, o yüzden onlara soramam.”

“Sadece Bree’ye sorman en iyisi olur. Ya o iki çocuk gelip sen sunağa giderken sana eşlik edecek ya da tek başına Brandon’a ilerleyeceksin,” dedi Carrie.

“Sizce o zamana kadar bir şeyler yoluna girer mi? Herhangi bir şeyin abartılı olmasına gerek yok. Sadece bir elbise giyeyim istiyorum. Bir de siz yanımdayken onunla evleneyim istiyorum, o kadar. Onun dışında burada evlensek bile umurumda olmaz.”

“Ah hayır,” dedi Bree başını iki yana sallayarak. “Annemin bağlantıları var. Çok güzel bir düğün olacak.”

“Gerçekten de!” dedi Claire. “O zamana kadar gerçekten güzel bir düğün planlayabiliriz.”

Gülümseyerek, “Tamam,” dedim. “Sanırım Brandon’la on beş aralık konusunda mutabıkız. O günü alamazsak, ya bir hafta önce ya da bir hafta sonra yaparız düğünü. Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum.”

“Mutlu musun Harper?” diye sordu Claire.

“Hem de çok.”

Üçü de bana gülümsedi. Sonra düğün planları ve bebek

hakkında konuşmaya devam ettik. Yemek hazır olduğunda dışarıda yedik. Erkekler de önceki konuşmamıza dahil oldu. Brandon çoktan Jeremy ve Konrad'a sağdıçlık konusunu açmıştı. Renklere ve düğünü nerede yapabileceğimize karar verdik. Bu hafta o yerlere gidip bakacaktık. Brandon'ın birçok arkadaşı bu sene mezun olmuştu. Her ne kadar onlara davetiye göndermeyi planlasak da onların yeniden buraya geleceğinden emin değildik. Misafirlerin çoğu onun ailesinden ve Graysonlardan oluşacaktı. Claire, Efendi'ye yeniden ulaşmamız gerektiğini söyledi ama ben pek de bu işe heveslenmedim. Hamile olduğumu söylediğimden bu yana ondan tek satır e-posta dahi almamıştım ve şimdi de durumun değişmesini beklemiyordum. Hava karardığında hepimiz oturma odasına gittik. Brandon konuşmaya başladığında hepimiz başka başka konuşmalara dalıp gitmiştik.

“Millet size söyleyeceğimiz bir şey daha var.”

“Evleniyor olabilir misiniz?” dedi Bree.

Nefesimi içime çekerek, “Nasıl bildin!” dedim ve herkes güldü. Brandon yeniden konuya girmeyi denedi.

“Pekâlâ. Size söyleyeceğimiz bir şey daha var,” dedi bana bakarak. Yüzü çok neşeli görünüyordu. Benim de nefesim resmen tutuldu. Odadaki herkes kıkırdadı. Brandon bana, “Tatlım, sen söylemek ister misin?” diye sordu.

“Bebeğin adına karar verdik,” dedim. Gülümsemekten yanaklarım acıyordu. Bakışlarımı Brandon'dan alarak ailenin geri kalanına baktım. “Bebeğe Liam Chase Taylor adını vereceğiz.”

Bir anlığına herkes nefesini tutmuş gibi geldi. Sonra herkes ağlamaya, kalkıp birbirine sarılmaya ve ismi ne kadar beğendiklerini söylemeye başladı. Yeniden oturduğumuzda Brandon bana sıkı sıkı sarıldı.

“Ona verecek daha güzel bir isim düşünemiyorum,” dedi Robert ve geri kalan herkes onayladı.

“Biz de öyle düşündük,” dedi Brandon. “Yanımızda olduğunuz için gerçekten teşekkürler. Şimdiki hâlimize gelebilmek için çok zor zamanlardan geçtik. Harper ve ben desteğiniz için müteşekkirimiz. Gerçekten, bizim için çok anlam ifade ediyor.”

Brandon’ın çenesini öptüm ve başımı omzuna yasladım. Durumu daha iyi anlatamazdım.

“Breanna,” dedi Claire Bree’ye bakarak. Bree hemen yerinden kalktı ve mutfağa gidip elinde kocaman bir çantayla döndü. “İkiniz için bir şey hazırladık. Hâlâ bebeğe Chase adını vermeye kararlı mısınız?”

Boğazım düğümlendi. Brandon benim yerime cevap vererek, “Evet,” dedi. “Bebeğin ilerde Chase’i bilmesinin önemli olduğunu düşünüyoruz.”

Claire başını onaylama anlamında sallarken Bree kucagımıza bir albüm koydu. “Herhangi bir şekilde bebeğe anlatmasanız bile kimse sizi suçlamaz. Ama olur da bebeğe Chase’i anlatırsınız diye size bu albümü hazırladık. Bu sayede Liam’a sadece hikâyeleri anlatmak zorunda kalmazsınız.”

Brandon albümü kucagına koydu ve onu açtı. Kapak kısmı benim kucagiıma geliyordu. Sayfaları çevirdikçe nefesimi tutuyordum. Chase’in bir sürü fotoğrafı vardı içinde. Doğumunun hemen sonrası, komik bebeklik fotoğrafları, okulun ilk günü ve ilk kez sörf yapmayı denediği gün çekilmiş fotoğraflar. Gözlerimin önünde büyüyordu Chase. İnanılmaz bir şeydi bu. Sonlara geldiğimizde gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Benim tanıdığım Chase buydu işte. Uzun boylu, yakışıklı, dövmeleli olan bir dövme sanatçısı. Sonlarda, ev arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları da vardı. Bree’yle çekilmiş olanlar, dükkânda çekilmiş olanlar... En sonunda da birlikte çekildiğimiz fotoğraflar.

İlki benim doğum günümde çekilmişti. Aşağı yeni in-

miştik. O karede, benim arkamda duruyordu ve minik karnımın üstünde ikinci ultrason fotoğrafımı tutuyordu. Ben, onu öpeyim diye başımı arkaya çevirmiştim. İkinci fotoğraf, biz Chase'in kamyonetinin arkasında otururken çekilmişti. Onun çekildiği gün Bree ve Konrad'la plaja gitmiştik. Son iki resme bakmak benim için çok zordu ama onları albüme koydukları için çok müteşekkirdim. Biri, Chase'in üniversitedeki son dersinden sonra çekilmişti. İkimiz de kollarımızı birbirimize dolamış alınlarımızı birbirine yaslamıştık. Bir sonrakiyse, Chase'in hayatta olduğu son gece çekilmişti. Dışarda oturmuş Claire ve Robert'la konuşuyorduk. O konuşmayı çok net hatırlıyordum, bana partiye gitmemek için nedenlerini sıralıyordu. Ben de karşısında durmuş ona gitmesini söylüyordum. Birilerinin fotoğrafımızı çektiğini dahi bilmiyordum ama çok güzel bir fotoğraftı bu. Karede güneş arkamızda batıyordu ve Chase yola çömelmiş hâlde duruyordu, ben de bir yandan gülerken gür sarı saçlarının arasından parmaklarımı geçiriyordum. Burnunu karnıma dayamıştı. Chase o gece, eğer Jölecik bir tekme atarsa partiye gitmeyeceğini söylüyordu. O yüzden durmadan bebekle konuşmuştu ama bebek uyanıp da kımıldamamıştı. En sonunda da Chase partiye gitmişti. Birlikte geçirdiğimiz son mutlu anımızdı o.

Albümü kapattığımızda Brandon bana dönüp elleriyle yanaklarımı sildi. Yanaklarımı usulca öptü. Ayağa kalkıp Claire'in yanına gitti ve ona sarıldı. Claire ağlıyordu. Bu, onu sevme nedenlerimden biriydi; sert çocuk görünüşünün ötesinde çok nazik ve şefkatli bir kalp taşıyordu. Chase ve benim yaptığımız kesinlikle onu çok üzmişti ama o, olayı birimizin üstüne atıp onu suçlamak yerine sessizce kenara çekilmişti. Chase beni üzdüğünde yanımda olmuştu ve Chase öldüğünde katatonik sayılabilecek yas dönemimden beni o çekip çıkarmıştı. Beni ve bebeğimi seviyordu; hem

de yaptığım onca hataya karşın. Şimdi ise Liam'a anlatabilmek için Claire'in hazırladığı albüm için ona teşekkür ediyordu. Claire'in ağlaması geçtikten sonra Brandon Konrad, Robert ve Bree'ye sarıldı. Ben de gidip Claire'i sıkı sıkı kucakladım.

"Brandon," dedi Claire, çatlayan bir sesle. Boğazını temizleyip devam etti. "Umarım seni ne kadar çok sevdiğimizi biliyordur. Seninle Harper'ın yeniden birlikte olabilmenize çok seviniyoruz. Hepimiz ona ve Liam'a iyi bakacağını biliyoruz."

"Bakacağım," diye söz verdi Brandon. "Sonsuza kadar."

Çok rahatsız oluyordum. Kimse bana hiçbir şey yaptırmıyordu. Sürekli yatmaktan çok sıkılmış ve yorulmuştum. Kendimi kocaman hissediyordum, balina gibi olmuştum. Gerçi her seferinde Brandon bana ne kadar güzel görüldüğümü söyleyip duruyordu. Her zaman şikâyetlerimi sessizce dinliyor ve bana devamlı gülümsüyordu. Kahkaha atmak için kendini tuttuğunun farkındaydım gerçi ama ona aynı zamanda minnettardım da. Ne kadar gülünç olduğumu biliyordum ve kendimi durduramıyordum. Eğer gülseydi, sanırım onu bir temiz haşlardım.

İki hafta önce bir randevuya daha gitmiştik ve Dr. Lowdry bebeğin içerde daha fazla kalamayacağını söylemişti. Onun talimatıyla bir hastane çantası hazırlamıştık. Bebek koltuğunu çoktan arabanın arka koltuğuna yerleştirmiştım ve artık yemek hazırlamaya yardım da edemiyordum. Devamlı dizlerimin ve ellerimin üstünde temizlik yapmak, bebek odasını yeniden düzeltmek istiyordum. Elbette, kimse bana izin vermiyordu. Ben de devamlı kanepede yatıyor ve küçük Liam'la konuşuyordum.

Brandon üç hafta kadar önce okula yeniden başlamıştı. Neyse ki danışmanıya görüşmüş ve sadece iki ders alarak Aralık'ta, düğünümüzden bir hafta önce mezun olabileceğini öğrenmişti. Harika iş çıkarıyordu. İhtiyacım olan her şeyi bana temin ediyordu. Hatta istemeyi unuttuklarımı da. O okuldayken ya Carrie'nin ya da Claire'in yanımda

olmasını sağlıyordu, çünkü yavaş yavaş nasıl dellendiğimi biliyordu. Şu anda tek problem devamlı dövüş maçlarına katılmasıydı. Korkuluk'a bebek doğduktan birkaç ay sonrasına kadar maçları bırakacağını söylemişti. Elimizde birkaç yıl yetecek kadar para olmasına rağmen L.A.'den San Diego'ya kadar her yerde maça çıkıyordu. Amacı, biriktirebildiği kadar çok para biriktirebilmektir. Fazla şikâyet edemiyordum, geçen hafta on bin dolar kazanmıştı ama bu dövüşleri sevmiyordum işte. Çok heyecanlı olmayacaksa, maça diğerleriyle gelmeme izin veriyordu. Daha kalabalık maçlardan çekiniyordu, o yüzden ben de hemen her gece oturup, kazandığını söylediği telefonlarını bekliyordum ve korkudan deyim yerindeyse aklım yerinden oynuyordu.

O sabah beni Claire'in evine bırakmıştı. Onlarda öğle yemeği yiyecek ve Bree ile pediküre gidecektik. Sonra da otuz altıncı haftanın kontrolü için doktora gidecektim. Dedğim gibi, artık hiçbir şeyi kendi başıma yapmama izin vermiyorlardı. Ne araba kullanabiliyordum, ne ayak tırnaklarımı boyayabiliyordum. Gerçi ayaklarıma kendim ulaşmıyordum ama yine de herhangi bir şeyi tek yapmama izin yoktu.

"Harper, her şey iyi görünüyor. Bebek de. Lütfen yataktan istirahatine devam et. Şanslıysak en azından bir hafta daha içerde kalacaktır. O zaman teknik olarak tüm süreyi doldurmuş olacaksın. Şimdi de doğsa herhangi bir sıkıntı olmayacaktır. Bugünden itibaren randevularına haftada bir geleceksin. Gerçi daha kaç randevumuz kaldı, onu da bilemiyorum." Dr. Lowdry konuşurken bir yandan da gülümsüyordu. "İkiniz de hazır mısınız? Aklınıza takılan herhangi bir şey var mı? Hastanede yolunuzu nasıl bulacağınızı biliyor musunuz?"

"Bu hafta başında bir baktık ve galiba hiç sorumuz da yok. Doğumuna hazırım, hatta heyecandan uyuyamıyorum."

Dr. Lowdry güldü ve bacağıma pat pat vurdu. “Rahat hissetmemen çok normal. Doğduğunda geceleri uyanacak, bebeğin buna hazırlandığını düşün.” Gülerek devam etti. “Ya sen nasılsın Brandon?”

“Galiba iyiyim. Sadece evde ben yokken doğum başlarsa diye endişeliyim.” Uzanıp bacağımı tuttu Brandon. “O anda yalnız olmasını istemiyorum.”

“Anlıyorum ama sen olmasan bile, birçok kadının suları geldikten saatler sonrasına kadar doğurmadığını bilmelisin. O nedenle Harper’ı hazırlayıp buraya getirecek kadar yeterli zamanın olacaktır.”

Başını evet anlamında salladı ama tatmin olmamıştı. Her gece maça gitmeden önce eğilip Liam’la konuşuyor ve eğer doğacaksa, en azından maçtan dönene kadar beklemesini söylüyordu. Maçtan sonra beni aradığındaysa nasıl olduğunu sormadan direkt beni sevdiğini söylüyordu. “Seni seviyorum. Bir şey oldu mu? Nasıl hissediyorsun?” Kırıkla ya da haşat hâlde döneceğinden korkmasam ona güler ve gidip oradakileri pataklamasını, nişanlısının da bebeği doğuracağını söyleyiverirdim.

“Güzel!” dedi Dr. Lowdry ayağa kalkıp bana sarılarak. Herhangi bir şey olursa ya da bana ihtiyacın olursa ara beni. Olmazsa da seninle haftaya görüşüz.”

Ona teşekkür ederek kanepede eğlenceli bir geceye doğru yola çıktık. Kabul ediyordum, artık gerçekten şikâyet etmeyi bırakmalıyım. Bu işleri daha da kötü hâle getiriyordu. Brandon sözlerimden ya da ruh hâlimden etkilenebilirdi ya da daha da kötüsü, maça kafasını veremezdi. Akşamları evde geçirdiğimiz zamanları seviyordum; yemekten sonra ayaklarımı dizine koyup, şişlikleri inene kadar onları ovuyordu. Sonra yanıma uzanıyor ve bana sarılıyordu. O şekilde televizyon seyrediyorduk. Dedğim gibi cidden harika iş çıkarıyordu. Son zamanlarda rahatsız olan bendim.

“Brandon bu akşam plaja gidelim mi? Ya da arabayla da gezebiliriz. Eve yeniden tıklamak istemiyorum,” dedim.

Yanağının içini ısırdı ve yolda dönmeden önce bana şöyle bir baktı. “Tamam,” dedi. “Yalnız söz ver. Yorulur yorulmaz bana hemen söyleyeceksin.”

Uykum açılmıştı ve oturduğum yerde zıplıyordum. “Söz! Nereye gidiyoruz?”

“Nereye gitmek istersin?”

“Sahil ve Pinkberry’ye.” Gerçekten, her gün ya dondurma ya da donmuş yoğurt yiyordum ve artık tatları yavan geliyordu.

Brandon’ın boğuk gülme sesi tüylerimi diken diken etti. Onu dinlerken gülümsedim. “Sahil ve Pinkberry’ye, o hâlde,” dedi.

Sahile vardığımızda jipin arkasındaki battaniyeyi çıkardı ve yere yaydı. Üstüne oturdum. O da gelip arkama oturdu ve bacaklarını iki yanıma uzattı. Ben de sırtımı ona yasladım. Tişörtümü yukarı sıvadım. Brandon da karnımı okşamaya başladı. Liam hemen, Brandon’ın hareketlerini hissedince kımıldanmaya başladı.

“Onunla tanışmaya can atıyorum,” dedi o güzelim boğuk sesiyle. “Ama bu hâlini de özleyeceğim Harper. Gördüğüm en güzel hamile sensin.”

İçimi çekerek ona daha da fazla sokuldum. “Şu aralar ne kadar harika olduğunu ve seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?”

“Ben de seni seviyorum,” dedi ve parmaklarıyla saçlarımı çekip boynumu öptü. “En çok ne için heyecanlısın?”

“Seni ona bir şeyler öğretirken izlemek istiyorum. Topu nasıl atacağını ya da nasıl sörf yapacağını anlatırken mesele...” dedim hemen. “Ya sen?”

“Her şey için.”

“Adil değil bu bebeğim. Bir şeyler söylemelisin!”

Bir süre durdu. “Senin onu kucağına aldığın zamanı görmek istiyorum.”

“Kucağıma aldığımı mı?” diye sordum.

“Hıhı. Ne zaman ona dokunsan ya da onu düşünsen yüzünü aldığı hâli çok seviyorum. Çok şefkatli ve çok sevgi dolu, henüz onu görmemiş olsan bile. Onu kucağına aldığını görmeyi gerçekten çok istiyorum.”

“Ah,” dedim. Bu söyledikleriyle ona daha da âşık olmuştum. Dönüp hemen onu öpüverdim. “Harika bir baba olacaksın Brandon. Baban seni görse gurur duyardı.”

“Öyledir umarım.”

“Duyardı, eminim buna.”

Omuzlarını silkti ama hâlâ gülümsüyordu. “Sanırım para için dövüşmemi istemezdi. İş adamıydı, ben de hep öyle bir şey yapacağımı düşünürdüm.”

“Yapmayı ister misin? Bir gün, yani.”

“Pek emin değilim. Sanırım yakında ne istediğimi bulacağım. Sonsuza kadar dövüşmem.”

Şükürler olsun. “Daha zamanımız ve yeterli paramız var. İlk aylarda özellikle, benimle olmanı istiyorum. Henüz bir kariyer için endişelenme, tamam mı?”

“Pek endişelenmiyorum aslında. Ama sağ ol. Seninle mümkün olduğunca çok evde kalacağım ama şimdiden ne yapacağımı düşünmem gerek. Sadece ne yapmak istediğimi bilemiyorum.”

“Birlikte buluruz.”

“Evet,” dedi. Beni yeniden öptü. Yeniden ona yaslandım.

Güneş batana kadar orada kaldık. İkimiz de battaniyenin üstünde uzanıyorduk. Tişörtüm hâlâ sıvanmış hâldeydi ve ikimizin de eli karnımın üzerindeydi. O sırada bebeğimiz uyumak için rahat bir pozisyon arıyordu.

“Geç oluyor tatlım, gidip sana biraz Pinkberry alalım da eve gidelim.”

“Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Her ne kadar yatıyor da olsam dışarıda, suyun yanında olmak güzeldi.” Beni kaldırmasına izin verdim ve battaniyeyi katlayıp kaldırmasında ona yardım ettim.

Pinkberry’ye gittik. Ağzım sulanıyordu. Brandon son aylardaki tatlı krizlerimin çok sevimli olduğunu düşünüyordu. Ama ne zaman tatlı yemeye çok yaklaşısam içimden hayvansı bir şeyler çıkıyordu. Tek sorun, eğer çok seçenekli bir yere gitmişsek, karar verememem oluyordu. O nedenle genelde Brandon gidip tatlıları benim için alıyordu. Orada her şeye bakarak durdum ve Brandon da beni sabırla bekledi. Orada kısa süre kalacağımızı biliyordu. Kolunu belime doladı, çenesini kafama dayadı ve yüzümü öpmeye başladı. Sonra kulağıma beni ve Liam’ı ne kadar sevdiğini fısıldadı. Ben de karar verme aşamamı yeniden başlatmak zorunda kaldım.

“Hiç yardımcı olmuyorsun bebeğim,” dedim parmaklarımınla kısa saçlarını okşayarak. Bir süre dikkatimi dağıtmasını engelleyecekti bu. Sağıma baktım ve uyuşmuş gözlerle bakan iki kadın çalışanı fark ettim. Omzumun üstünden arkaya baktım ama orada duvar vardı. Alenen bize bakıyorlardı. “Tanrım,” dedim. “Ne yaparsan yap, kadınların sana bakarken ağzı sulanıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Maça sadece şortla çıkıyorsun. O zaman da kızlar sana ulaşmak için birbirlerini çiğniyorlar. Okulda ya da alışveriş merkezinde şöyle bir yürüyorsun, arkandan geliyorlar: sırf seni izlemek için. Konuşuyorsun ya da gülüyorsun, tüyleri diken diken oluyor. Hamile nişanına sarılmak ve kulağına tatlı sözler fısıldamak gibi tatlı bir şey yapıyorsun, o zaman da kendilerinden geçiyorlar.”

Vücudu gerildi ve onun etrafı kolaçan ettiğini hissettim. Başını kımıldatmıyordu gerçi. “Ürkünç bir şey bu.” dedi. “Dur biraz, çalışanları nasıl fark ettin?”

Hâlâ ordalar mı diye hemencecik bir göz attım ve fısıldayarak, “Sana nasıl bakılabileceğini biliyorum,” dedim. “Ben de aynı şekilde bakıyorum. Bu arada saat üç yönündeler.”

“Bu seni rahatsız mı ediyor?” diye takıldı bana hemen sağımıza bakıp kıkırdayarak.

“Pek değil. Sen benimsin. Diğerlerinin benim erkeğimi o kadar istemeleri sadece beni güldürüyor.”

“Seni uyarıyorum. Şimdi sana ne kadar senin olduğunu göstereceğim.”

Kıkırdadım. “Ah gerçekten mi? Şimdi mi?”

“İzlemek istiyorlarsa bu onlara da şov olur,” dedi. Bana döndü ve dudaklarımı tatlı tatlı öpmeye başladı.

Boynunun iki yanına ellerimi koydum. Başparmaklarımınla çenesine ulaşabiliyordum. Bu şekilde kocaman yüzüğümü de görebiliyorlardı. O anda ne kadar saçma bir şey yaptığımı düşündüm ve bir kahkaha koyuvermemek için kendimi zor tuttum. Görenlerin önceden şüphesi vardysa bile şimdi tamamen birlikte olduğumuzu biliyorlardı. Geri çekildim ve Brandon’a gülümsedim. “Çok komik,” dedim elinden tutup onu yoğurt standına götürerek.

“Gerçekten de,” diye onayladı beni.

“Evet. Şimdi de seni öptüklerini hayal edecekler. İyi iş tatlım. Bunların hepsi kalpten gider şimdi.”

Derin sesli gülüşü tüylerimi ürpertti. Dudağımı ısırđım. “Yalan söylemeyeceğim, eğleneliydi. Etraftaki tüm elemanlara senin başının bağı olduğunu anlatmaya çalışıp duyuyordum. Şimdi de senin benim için aynını yapman beni bayağı eğlendirdi.”

“Hayır, öyle bir şey yapmadın,” dedim göğsüne mahsus-tan vurarak.

“Yaptım. Seninle ilk çıkmaya başladığımızda etraftaki erkekler sana o kadar çok bakıyordu ki. Görmeliyidin. Sana

baktıklarında gözlerinde oluşan o aç ifade gerçekten sinir bozucuydu.”

“Yalancı.”

“Harper,” dedi çenemden tutup başımı çevirerek. Yumuşak yumuşak benimle konuşmaya devam etti. “Belki güzel göründüğünü söylemem seni tatmin etmiyor. Başka şekilde anlatayım o hâlde, deli gibi seksi görünüyorsun. Hamilelik sana çok yakışıyor. İnan bana. Doktorun söylemesine rağmen kıyafetlerini paramparça edip seninle sevişmek için her şeyimi verirdim. Başka erkekler sana baktıklarında, onlar da senin hakkında fantezi kuruyor.”

Gözlerimi devirdim ama onu da öpmeyi ihmal etmedim. Elimdeki kupu donmuş yoğurtla doldurduktan sonra ona yaslanıp fısıldadım. “Evet, eğlenceliydi. Beni öperken yüzüğümü gösterdim.”

Brandon duvarları inleten bir kahkaha koyuverdi. “İşte benim kızım.”

Erkek çalışanlardan biri, yoğurtların üstüne bir şeyler koyarken bize yardımcı oldu. Kaplarımızı kasaya götürdüğünde, kadın çalışanlar bir araya toplanmış Brandon’a bakıyorlardı. Brandon hafifçe gülüp kolunu omzuma attı ve beni dışarı çıkardı. Aldıklarımızı jipin içinde yedik. Tam çıkıyorduk ki Brandon’ın telefonu çaldı. Arayan Korkuluk’tu. Brandon telefonu hoparlöre aldı.

“Dostum bu akşam gelmen lazım. Bu gece hiç kazanmadığımız kadar kazanabiliriz. Cidden çok sağlam bahisler kondu ortaya.”

“Tamam. Nerede?”

Korkuluk ona adresi verdi. Brandon lanet okuyarak, “Harper’la oraya gelemem. Zaten on dakika mesafedeyiz ama onu önce eve bırakıp sonra da oraya gelmem imkânsız,” dedi.

“Yapma dostum, o bahisler rakip sensin diye konuldu. Sana ihtiyacım var.”

Brandon dönüp bana baktı ve burnundan derin bir nefes alarak, “Pekâlâ ama ona göz kulak olacaksın. Ona bir şey olursa bir sonraki pataklayacağım kişi sen olursun, anladın mı?” dedi.

“EVLVET! Benim oğlanın beni yarı yolda bırakmayacağına biliyordum. Az sonra görüşürüz,” deyip telefonu kapattı.

“Üzgünüm bebeğim ama seni de götürmek zorundayım. Gitmek istemezsen söyle, hemen geri arayayım onu.”

“Senin gitmeni hiç istemiyorum ama bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum.” Parmaklarının tersiyle çenemi okşadı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Sen seninkileri ara. Ben de Konrad ve Jeremy’yi arayayım.”

Biz Korkulukla platforma ulaşana kadar Breanna, Konrad, Jeremy ve Jeremy’nin bir arkadaşı çoktan yola çıkmışlardı. Beni böylesine büyük bir maçta gördüklerine çok şaşırdılar ama durumu açıklayınca anladılar ve yanımızdaki çocuklar, beni ve Bree’yi kapsayan gevşek bir çember oluşturdular. Az önce birileri kazara karnıma dirsek atmıştı.

Korkuluk bir o yana bir bu yana zıplayıp duruyor, gülmeden ve sırtımadan edemiyordu. En sonunda yaklaşıp eğer Brandon kazanacak olursa en azından kırk beş bin dolar kazanacağını söyledi. Rengim attı birden. Bu, rakibin sağlam dövüştüğü anlamına geliyordu. Bu zamana kadar Brandon sadece üç bin kazanmıştı. Korkuluk ringde onları tanıttı ve maç, benim durdurulamaz titremelerimle başladı. Bree elimi sıkı sıkı tuttu, bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Dövüş sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibiydi, iki taraf da eşit güçteydi. Brandon en sonunda onu yere yaptırdı ve ‘İblis’ lakaplı çocuk yere vurana kadar boynunu koluyla sıktı.

Rahat bir nefes aldım. Bree ve ben deli gibi gülerек bir-

birimize sarıldık. Korkuluk ikimizi de sıkı sıkı kucakladı ve ringe doğru seğirtti. Yeniden nişanlıma baktım, bizim olduğumuz yerin tam karşısında birilerine bağıırıyordu. İblis denen çocuğun birilerini itip, bir yandan da Brandon'a bağıırarak geldiğini gördüm. Brandon arkasını dönüp baktı ve o anda İblis onu öyle bir yumrukladı ki Brandon'm vücudu kilitlendi ve yere düştü. İblis Brandon'ın üstüne çıkıp onu yumruklamaya devam etti. Birileri o yana yetişip İblis'i Brandon'ın üstünden aldılar. Korkuluk Brandon'ın yanına gitti ama Brandon kımıldamıyordu. Bense bağıırıyor ve Brandon'a ulaşmaya çalışıyordum ama beni olduğum yerde tuttular. Birden Chase'in cansız bedeninin nasıl kamyonetinden çıkarıldığını ve elini nasıl tuttuğumu hatırladım. Bree'nin eli kolumu o kadar sıkıyordu ki onun da benimle aynı şeyi hatırladığından emindim. Birkaç kişi, Brandon'ı kaldırmada Korkuluk'a yardım etti. Beni tutan artık her kimdiyse ondan kurtulup uçarcasına Brandon'ın yanına gittim. Nefes alıyordu ama ne gözlerini açıyor ne de bir şeye cevap veriyordu.

Pek iyi bir fikir değildi belki ama bir kilometre ötede bir hastane vardı. Elemanlar Brandon'ı taşıyıp jipine götürdü. Jeremy benimle birlikte arabaya atladı, araba anahtarlarını arkadaşına verdi. Konrad arkamızdan bizi takip edeceğini söyledi.

Hastaneye geldiğimizde Jeremy arabadan atlayıp acil girişe koştu. Geldiğinde yanında bir hemşire ve bir sedye vardı. Brandon'ı bir gözlem odasına götürdüler. Biz bekleme salonunda kaldık. Jeremy'nin yanına çökerek ağlamaya başladım. Brandon'ın birilerini nakavt ettiğini görmüştüm, o elemanlar da yere iki seksen düşüyordu ama bir süre sonra tuz filan koklatıldığında hemen kalkıyorlardı ama Brandon kalkmamıştı. Bu olamazdı. Bree, Konrad ve Jeremy'nin arkadaşı başıma üşüştüler. Bree de benim gibi ağlıyordu.

Konrad'ın yüzü kül gibiydi ve boş bakıyordu. Son üç ayda yaşadıklarım gerçekten çok fazlaydı.

Jeremy'nin arkadaşı Kevin, Jeremy'ye yaklaşp, "Sadece nakavt oldu bu adam, onu ben bile anladım ama bu insanların sakın olması lazım," diye fısıldadı.

Konrad ona doğru bir hamle yaptı ama Jeremy ikisinin arasına girdi. "Tamam, olay bende," diyerek arkadaşını oradan çıkardı. Jeremy'nin ona, "İyi bir şey söylemedin," dediğini duydum.

Konrad kanepeye oturdu, Bree'yi kucağına aldı. Bree onun kucağında ağlamaya devam etti. Konrad diğer yandan bir koluyla da bana sarılmıştı. Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Bekleme salonunda tek ses, hıçkırıklarımızdan geliyordu. Oturduğum yerden Konrad'ın diğer kolunu göremiyordum ama bu kolundaki pembe izler, Chase'i kamyonetten çıkarırken olmuştu ve şu an gözüme daha bariz görünüyordlardı. Brandon'ın cevap vermeden yatışı aklıma hep Chase'in cansız şekilde yatışını getiriyordu. Birkaç dakika sonra Jeremy beni kendine çekip bana sarıldı. Hâlâ lisedeydi ama ağabeyi kadar uzundu ve sırık gibiydi ama bana Brandon gibi güçlü sarılabiliyordu.

"Bir şey olmayacak Harper," diye mırıldandı melodik bir sesle. "İyileşecek."

Bir hemşire gelip bizden bazı kâğıtları doldurmamızı istedi. Jeremy'nin yardımıyla tamamını doldurup teslim ettik. Kanepeye yeniden oturacakken Kevin geldi ve oturduğumuz yerin karşısındaki koltuklara oturdu ve boş boş bakmaya başladı.

"Gerçekten özür dilerim. Bilmiyordum..." dedi etrafına bakıp dudaklarını ısırarak.

"Önemli değil," dedim boğuk bir sesle.

Korkuluk koşarak bize geldi ve "İyi mi? Uyandı mı?" diye sordu.

Bunun üzerine ben ve Bree yeniden ağlamaya başladık. Uyanmıyordu! Aklıma Konrad'ın, Chase'in öldüğü gece bağırışı ve sağlık görevlileri beni Chase'ten uzaklaştırırken nasıl yalvardığım geliverdi.

Jeremy onunla konuştu ve yeniden yanıma gelip beni sakinleştirmeye çalıştı. Konrad'ın şanslıysa Bree ile yaver gitmiyordu pek. O da kısa süre sonra şoka girmiş gibi görünmeye başlamıştı. Korkuluk bana bir tomar para uzattı. Ona tiksintiyle baktım. Uzun bir nefes almıştım ve tam onun hakkında ne düşündüğümü söyleyecektim ki Jeremy yaklaşıp bana sarıldı. Parayı ondan alıp çantama tıktı ve Korkuluk'a gitmesi gerektiğini söyledi. Beni ahmakça şeyler söylemekten kurtarmıştı. İyi bir kardeşti o.

"Harper, bana bak," dedi bana. Gönülsüzce başımı kaldırdım. "İyi olacak. Sizin için ne anlama geldiğini biliyorum ama o iyi olacak."

"Bay Taylor?"

Jeremy ve ben yerlerimizden zıplayıp doktora seğirttik.

"Bay Taylor'ın yakını mısınız?"

"Ben erkek kardeşiyim, bu da nişanlısı," dedi Jeremy. Her ihtimale karşı kolumun üst kısmını tutuyordu. Kendimi bayılacak gibi hissediyordum.

"Şu anda uyandı, onu görebilirsiniz. Sadece tek bir kişi yanına girebilir ama önce size birkaç sorum olacak. Bunun nasıl olduğunu bana anlatır mısınız?"

Jeremy maçıktan sonra olanları doktora anlattı. Doktor başıyla onaylayıp saatine baktı.

"Birkaç dakika içinde röntgen çekeceğiz. Şüphelendiğimiz bir şey çıkarsa birkaç test daha yapacağız ama isterse-
niz onu şu anda görebilirsiniz."

Ayakta kalabileceğime kanaat getirdikten sonra Jeremy beni bırakıp grubun yanına döndü.

"Hanımefendi? Tekerlekli sandalye getirilmesini iter mısınız?" diye sordu koca karnıma ve solgun yüzüme bakarak.

“İyiyim. Lütfen beni onun yanına götürün.”

İki koridoru geçip bir odaya girdik. Brandon rahat bir nefes aldı ve bir kolunu bana uzatarak, “Gel bebeğim,” dedi.

Elini, iki elimle tuttum. Artık ağlamam umurumda değildi. “İyi misin?”

“Evet ama sanki beni fena benzettiler,” dedi tıslarcasına gülererek.

“Hiç komik değil. Gözlerini açamıyordun Brandon!”

“Biliyorum,” dedi beni kendine çekerek. “Buraya gel.” Beni öpüp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Özür dilerim. eleman çirkef çıktı, bunu beklemiyordum. Bunun yeniden olmasına izin vermeyeceğim ama. İlk kez biri beni böyle gafil avlıyor.”

Aniden geri çekilerek, “Bir daha mı? Hayır! Brandon, yeniden dövüşemezsin. Seni o şekilde görmek ne demekti biliyor musun? Seni tepki vermez hâlde yerde görmek? Seni de kaybedemem,” diyerek hıçkırdım ve yatağın yanındaki sandalyeye yığıldım.

Brandon yataktan kalkmaya çalıştı ama kolundaki serum onu bundan alıkoyuyordu. “Beni kaybetmeyeceksin bebeğim. Daha dikkatli olacağım, söz veriyorum.”

Tüm vücudum deli gibi titriyordu. Sakinleşmek için derin nefes alıp veriyordum ama bunu yapmak da o kadar kolay değildi. Chase’i ölü hâlde görmenin hayatımda yaşadığım en kötü şey olduğunu düşünüyordum ama yanıltmıştı. Brandon’ı o hâlde görmek ve onu da kaybedeceğimi düşünmek ondan daha beterd.

Kapı tıklandı. “Bay Taylor?”

Başımı çevirip doktora baktım. Keşke yüzünde bir gram duygu olabilseydi, o zaman iyi haber mi yoksa kötü haber mi vereceğini anlardım.

“İyileşeceksiniz gibi görünüyor. Büyük çapta bir beyin sarsıntısı geçirdiniz ve sizi emin olmak için bir süre daha

gözlem altında tutacağız. Çok fazla şişliğiniz yok, bu iyi; ancak birkaç soru sormam gerekiyor. Sık dövüyorsunuz, değil mi?”

Brandon başını sallayarak onayladı.

“Size ne yapacağınızı söyleyemem. Ama bu işten emekli olsanız iyi olur. Bu geceki gibi bir darbe genellikle daha ciddi hasara yol açar. Kalıcı hasara. Bu gece inanılmaz derecede şanslısınız ama bu gecekinden sonra daha hafifini bile alsanız, yanlış bir yerinize gelirse eğer sonuçları gerçekten büyük olacaktır.” Elindeki birkaç kâğıda baktı ve onlara bakarak konuşmaya devam etti. “Önümüzdeki dört saat boyunca sizi gözleyeceğiz. İyileşme olduğunu görürsek eve gidebilirsiniz. Sorunuz var mı?”

Brandon bana bakarak usulca cevap verdi. “Hayır, teşekkürler doktor.” Doktor çıktıktan sonra Brandon ağlamamı ve karnımı tutmamı sessizce izledi. “Harper -“

Başımı iki yana sallayıp onun ulaşabileceği mesafeden çıktım.

“Selam millet,” dedi Jeremy içeri girerken. “Harper, seninle biraz konuşabilir miyim?”

Bir şey söylemeden dışarı çıktım. Brandon iki kez arkamdan seslendi ama dönüp bakmadım. Konrad, Breanna ve Kevin’in yanına gittiğimde doktorun dediklerini ve Brandon’ın hâlâ dövüşmeye devam etme planı olduğunu anlattım. Konrad tuvalete gitti ve Bree de beni Jeremy gelene kadar tuttu. Neyse ki kimse uzun konuşmuyordu. Çok geçmeden Jeremy içeri girdi.

“Seninle konuşmak istiyor,” dedi bana.

Başımı sallayıp odasına girdim. Kapı aralıktı ve Brandon’ın sesi tüm odayı dolduruyordu.

“Kötü görüldüğüne eminim ama oldukça iyiyim.”

“Anlamıyorsun dostum. O gece sen Chase’in yanında değildin,” diye cevap verdi bir ses. Konrad’dı bu. Yakınlaştım.

“Biliyorum ama ilk kez böyle bir şey oluyor. Hem maç esnasında da olmadı bu. Gerçekten sağlam kazandım. Hepimizin geçimine yetecek kadarını hem de. Ufacık bir hasardan ötürü duramam.”

“Seni felç edecek bir darbe daha alırsan, onları geçindiremeyeceksin de.”

“Darbe filan almayacağım,” diye mızıldandı Brandon.

“İstediyini yapabilirsin, tamam mı? Harper’ın bu geceki laflarının aksine, seni istediğin biri şeyden alıkoymayacak kadar çok seviyor seni. Ama senin gidici olduğunu bir tek o düşünmedi. Bu hepimiz için resmen Chase’in öldüğü geceye geri dönüşümüz gibi oldu. İnsanlar genellikle tuz kokladığında uyanırlar ama sen uyanmadın. Kımıldamadın bile.”

“Tuz mu koklattılar?”

“Hem de üç kere. Harper korkmakta haklıydı, seni de Chase gibi kaybedeceğini sandı. Yalnız bu defa hayatına devam edebilir miydi, onu bilmiyorum. Siz ayrıyken olayları onun tarafından göremezdin elbette, anlıyorum. Ama biz gördük. Herkes, sana deli gibi âşık olduğunu biliyordu. Hatta Chase bile biliyordu ama tek laf dahi etmedi. Hepimiz Chase’in onun kalbini seninki gibi etkileyemeyeceğini biliyorduk. Ama Chase’in öldüğü günün sabahı onu gördün. Yaşananları ve bunun ona ne yaptığını biliyorsun.”

“Sanki akli yerinden gitmiş gibiydi,” diye fısıldadı Brandon.

“Aynen öyle. O gece iki polis onu yerde zor tutuyordu, oysa Chase’e ulaşmaya çalışıyordu. Bir yandan da Chase’e uyanmasını söylüyordu. Bu geceyse etrafımızda tanımadığımız insanlar onu tutmamız için yardım ettiler. Dört yetişkin adamın elinden kayıp gitti. Dört! Hem de bebeği doğurmasına az kaldı. Sesindeki ve yüzündeki dehşeti daha önce kimsede görmedim ben. Tek istediği yanına ulaşmaktı. Seni kaybetseydi, o da ölürdü, eminim buna. İstediyini yap ama yapmadan önce onu ve bebeğinizi düşün.”

“Onları zaten düşündüğüm için yapıyorum bunu!”

“Onları geçindirmenin başka bir yolunu bulabilirsin. Her seferinde senin için endişelensin mi istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Brandon birkaç derin nefes alarak. “Onu o hâlde görmek, sanki biri bıçaklamış da bıçağı döndüremeye devam ediyormuş gibi hissettirdi. Ona bunu yaşattığım için kendimden nefret ettim.”

“Ve hâlâ ona dövüşü bırakmayacağını söylüyorsun, öyle mi?” dedi Konrad meydan okurcasına. “Eğer söylediğin kadar onu seviyorsan kendine dikkat et ki onlara da iyi bakabilesin.”

“Onu kendi hayatımdan da çok seviyorum,” dedi Brandon inleyerek.

Konrad içini çekti. “Sevdiğini biliyorum adamım. Bunu kastetmedim. İkiniz de benim için çok değerlisiniz. İkinizden birinin incindiğini görmek dahi istemem.” Kapıya doğru birkaç adım atıp durdu. “Bak, seninle ilişkisini bir kere batırdı; şimdi de bunun bedelini ödüyor. Hayatının kalanında da ödeyecek ama seni yeniden üzecek bir şey daha yapmaz. Bunu bir düşün.” Konrad çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Beni görünce yine o eski hâline geri döndü. “Selam ufaklık.”

Ona sıkı sıkı sarılıp omzunda ağladım.

“Sen, şey, duydun mu yoksa?”

“Çoğunu.”

“Hay senin. Özür dilerim ufaklık, bunu duymaman gerekiyordu.”

Yanaklarımı kuruladım ve ona baktım. “Önemli değil. Onunla konuştuğun için teşekkür ederim. Gerçekten çok makbule geçti.” Vücudundaki yara izlerine baktım. O da onlara bakarken bedeni titremeye başladı. Bu zamana kadar yaptığın her şey için teşekkürler. Ben de seni seviyorum.” Ona yeniden sarıldım ve gülümsedim. Odaya girmeden önce ilerleyip köşeyi dönmesini bekledim.

“Selam tatlım,” dedi Brandon. Sesi boğuklaşmıştı. Güç bela gülümsedi.

“İyi misin?”

Başını iki yana sallayarak, “Pek sayılmaz,” dedi.

“Hayır mı?” dedim panik içinde ve yanına koştum. “Sorun ne?”

“Hayır, hayır. Öyle değil. Seni yine korkuttuğum için özür dilerim,” dedi ağır ağır nefes alarak.

Sandalyeyi yatağın yanına çektim. “Senle Konrad’ı duydum,” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim nefesimi vererek.

“Harper, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?”

“Evet biliyorum.”

“Bu gece sana yaşattığım şeyler için özür dilerim. Herkese ne yaşattığımın farkında değildim.”

Gülümseyip saçlarını okşadım. “Beni korkuttun. En iyi arkadaşımı ve hayatımın arkadaşını kaybedeceğim sandım.”

“Biliyorum Harper ve gerçekten çok üzgünüm. Bunu ne kadar söylesem azdır. Bu gece maça çıkmamalıyım. Bundan böyle de çıkmayacağım. Ne kadar olursa olsun, para seni şu duruma sokmaya değmez.”

“Sen ve ben hayatlarımızdan zaten çok şey kaybettik. Buna yenisini eklemesek olmaz mı?”

Başını onay anlamında sallayıp beni kendine çekti. “Bir yere gittiğim yok. Sana sonsuza kadar söz verdim, değil mi?”

“Evet,” diye onayladım.

“Gel buraya,” dedi yatağın en sağ ucuna çekilip sol yanına dönerek. “Hâlâ yatak istirahatindesin ve ben bu gece seninle hiç ilgilenemedim.”

Uzandım ve Brandon’ın vücudunu yanımda hissedince

içimi çektim. Dr. Lowdry şu istirahat konusunda haklı olabilirdi, vücudumun her yanı ağrıyordu.

Brandon beni usulca öptü ve elini karnıma koydu. “İkiniz de fiziksel olarak iyi misiniz?” diye sordu.

“Evet, buraya gelmeden hemen önce uyudu,” dedim.

“Güzel. Senin de uyumani istiyorum şimdi. Eve gideceğimiz zaman seni uyandırırım.”

İtiraz dahi edemedim. Uzun bir gün olmuştu ve bu gece olanlar beni çok yormuştu. Durduğum yerde uyuklamaya başladım. Bir ara Brandon’ın alımı öperek beni ne kadar sevdiğini söylediğini duydum ama ona cevap veremeden uyuyakaldım.

“Nasıl hissediyorsun bebeğim?” diye sorarak kafasını banyo kapısından uzattı Brandon. Makyajımı bitirmek üzereydim.

“Harikayım! Yeniden evden çıkacağım için çok heyecanlıyım.” Halbuki daha maçın olduğu akşam, yani Perşembe akşamı çıkmıştık dışarı. O gün ise pazartesiydi. Son iki gündür o kadar çok enerjiktim ki Brandon, eğer duş alıp hazırlandığımda hâlâ kendimi iyi hissedersen beni önce yemeğe, sonra da Claire ve Robert’ı görmeye götürecekti.

Bana sarılıp hafifçe boynumu öptü. Vücudumu bir ateş dalgası sardı, inlememe az kalmıştı. “Muhteşem görünüyorsun,” dedi.

“Sen de fena değilsin,” dedim nefes nefese. İlk randevumuzu hatırladım. Brandon güldü.

“Gitmeye hazır mısın? Hemen çıkmazsak hiç çıkamayız,” dedi beni kendine çekerek.

“Şu anda Dr. Lowdry’den biraz nefret ediyorum.”

Brandon gülerek beni bıraktı. “Bu kadar bekledik, birkaç hafta daha bekleyebiliriz. Sen üstünü değiş, ben salon-da olacağım.”

Suratımı ekşitip banyodan çıktım ve dolabın yanına gittim. Doğum günümde Bree’nin aldığı tişörtlerden birini giydim. Bunlar resmen tüm hamileliğim boyunca dayanmışlardı. Lacivert olan bluzu ve beyaz pamuk eteğimi çekiştirdim ve dolabı kapattım. Ellerimi belime koymuş

aynada kendime bakıyordum ki birden karnımda bir şeyin hafifçe patladığını ve bacaklarımın anında ıslandığını fark ettim. Sanırım altına kaçırmıştım! O kadar zaman hiç öyle bir kaza geçirmemiştim. Şimdi tam da dışarı çıkarken mi başıma geliyordu bu? Hayal kırıklığına uğrayarak üstümdenkileri çıkardım, banyoya gittim ve duşa girdim. Saçlarıma ve yüzüme su gelmesin diye de bir yandan uğraşıyordum. Suyu kapatmak için musluğa uzandığında donakaldım. Aman. Tanrım.

“BRANDON!” diye seslendim duştan çıkarak. Bir havluyu vücuduma sarıverdim. “Brandon!”

Hemen geldi. Paldır küldür içeri girerek, “Ne oldu?!” diye sordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “İyi misin?”

Güldüm ve başımla onaylayarak, “Suyum geldi!” dedim.

“Ciddi misin?” dedi. Önce yüzü asıldı, sonra geniş geniş sıırıttı. Yanıma gelip beni uzun uzun öptü. Geri çekilip yüzümü avuçlarının içine aldı ve şefkatle gülümsedi. “Geliyor mu yani?”

“Sanırım. Hazır mısın?”

Brandon soluğunu hızla içine çekerek, “Bir dakika, çıkmamız gerek! Yani gitmemiz gerek!” deyip odadan çıktı. Ben kendimi kurularken onun telefonda aileden birileriyle konuştuğunu duydum.

Lacivert bluzumu giyerken kendimi garip bir şekilde sakin hissediyordum. Temiz bir eşofman altı aradım. Derken Brandon elinde hastane çantasıyla dışarı koşturdu. Kapının bir açıldığını, bir kapandığını, sonra yeniden açılıp kapandığını duydum. Brandon yanıma geldiğinde yatakta oturmuş onun hâline gülümsüyordum.

“Harper gitmemiz gerek. Haydi bebeğim, aklına gelen başka bir şey var mı?”

“Şarj aletleri,” dedim bir yandan da söylediğim şeyi onun almasını izlerken. “Kulaklıklar, ha bir de kazakların-

dan birini yanımıza alır mısın?” Eylül ayıydı ama geceleri serin oluyordu. Geçen haftaki hastane maceramızda gerçekten çok üşümüştüm.

“Başka?”

“Gelip beni öpmeni, sakın olmanı, sonra da bizi hastaneye götürmeni istiyorum.” Beni nazikçe ayağa kaldırdı ve arabaya götürdü.

Yola çıktığımızda ailenin geri kalanı aramaya başladı. Brandon o kadar heyecanlıydı ki hiç görmediğim kadar sıırıyordu. Orada oturmuş onun o çok sevdiğim gamzesine bakıyordum. Uzanıp saçlarını okşadım. Brandon hemencecik bana bir baktı.

“İyi, misin?” dedi telefonunu bırakırken. “Çok sessizsin.”

Omuzlarımı silkerek, “Çok iyiyim. Acımasını ya da korkmayı filan bekliyordum ama olmadı. Şu an çok mutlu ve huzurluyum. Garip mi acaba bu?” dedim.

Evet, garipti. Uzun sürmedi. Hastaneye ulaştığımızda beni bir odaya aldılar ve kasılmalarım giderek daha acı verici olmaya başladı. İki saat kadar bu kasılmalar sürdü ve giderek kötüleşti. Yeni bir kasılma başladığında Brandon’ın elini yakalayıp sıkı sıkı tuttum. O da alnını benimkine dayayıp, diğer eliyle elimi okşamaya koyuldu.

“İyi gidiyorsun Harper, neredeyse bitti. Seni çok seviyorum.” Sesi çok yavaş ve ritmik geliyordu. Beni sakinleştiren tek şey onun sesiydi.

Derin bir nefes verdim ve kasılma bittiğinde elimi gevşettim. Brandon usulca beni öptü ve sandalyeye oturdu. Bir eli hâlâ üstümdeydi. Bir kere daha benzer bir atak daha gelirse epidural isteyeceğimi düşündüm. Sırtıma ne olacağı umurumda değildi. Etrafıma baktım ve ailemi görünce onlara gülümsedim. Hepsi ya konuşmaya, telefonuna ya da kitaba dalmıştı. Jeremy odaya devamlı kutular taşıyıp duruyordu.

“Senden nefret ediyorum,” diye homurdandım. Burnuma nefis bir koku gelmişti.

“Özür dilerim,” diyerek sırttı Jeremy. “Sana da dondurma getirdim.”

Gözlerimi kıstım. Brandon hariç herkes güldü. Jeremy ona payını uzattığında istemediğini bildiren bir baş işareti yaptı. Ellerimi onunkilerden çektim. “Ne yaptığını biliyorum,” dedim “Eğer yemezsen zamanı geldiğinde burada benimle kalamazsın.” Akşam yemeği yiyememiştik ve ben açlıktan ölüyordum. Brandon’sa yaptığı onca şeyin arkasından bana dondurma verilmesinden hoşlanmamıştı.

Bir süreliğine bana bakıp kaşlarını çatı. Sonra yemeğin durduğu yere gitti. Kulaklıklarımı kulağımdan çıkarıp gözlerimi kapattım. Bir kasılma daha yaşadım. Bu defa yatağın kenarını tuttum ve çok hızlı nefes almamaya çalıştım. Ne olduğunu anladığında Brandon yanıma gelirdi, bunun olmasını istemiyordum ama göstergeleri unutmuştum. Eli. sancı geçinceye kadar elimi sıkı sıkı tuttu. Rahatladığımda elimi öpüp yemeğini yemeye devam etti.

Bir saat daha geçti. Herkes şimdi kanepeye uzanmış ya da sandalyeye tünemiş hâlde sessiz televizyonda bir şeyler seyrediyordu. Brandon yanımda, bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Yeniden rahatladığımda sandalyesini yatağa yaklaştırdı. Bu şekilde otururken bana da yaklaşabiliyordu. Bir eliyle yastığını düzeltiyor, diğeriyle de yeniden ihtiyacım olursa diye elimi tutuyordu. Biraz uyuyabileceği için memnundum. Yanıma döndüğümde uykuya dalacağımı düşünecekti ve o da uyuyacaktı. Ama bu pek bir anlam ifade etmiyordu. O kadar çok sancım vardı ki artık daha fazla saklayamıyordum ve artık ailemi görmek filan istemiyordum. Yüzüm yeni bir acı dalgasıyla daha buruştu ama elimi Brandon’ın kilerden uzak tuttum. Bir iki damla gözyaşı. pıtır pıtır damladı. Acı dalgası geçtiğinde yeniden rahat bir nefes

koyuverdim. Brandon elimi okşamaya başladı. Gözlerimi açıp ona baktım, başını diğer eline yaslamıştı. O da beni bu hâle görmekten ötürü acı çekiyormuş gibi duruyordu.

Uzanıp gözyaşlarımı sildi ve alnını alnıma dayayarak, “Yapabileceğim bir şey var mı tatlım?” diye sordu.

“Fazlasıyla yapıyorsun zaten,” dedim. O olmasa bu kadar bile dayanamazdım. “Saat kaç?” diye sordum.

Brandon telefonuna bakıp saati söyledi. “Neredeyse on bir. Uyumaya çalış, zaman daha hızlı geçer.” Beni önce yumuşak, sonra daha sert öptü.

“Sen de uyursan, denerim.”

Sandalyesine oturup yeniden başını eline yasladı. Bu defa başını benden yana koymuştu. O hâliyle burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Diğer eliyle de yüzümü avcuna almıştı. Birkaç saniye içinde uyuyakaldı. Onun bu hâline bakıp gülümsedim. Sonra bir sancı daha... Derken uyuyakaldım.

Yüksek ve ritmik bir ses beni uykumdan uyandırdı. Brandon sandalyesinden fırladı. Monitörlere bakar bakmaz gözleri kocaman açıldı. O sırada bir hemşire kapıdan içeri girdi ve bir şeyleri kontrol etmeye başladı. Beni yeniden sırtüstü çevirdi ve Claire ve Brandon’dan başka herkesin çıkmasını istedi. Bir başka hemşire geldi ve bir o yana bir bu yana giderken bana bir şeyler yapıyordu. Claire bir elimden, Brandon diğer elimden tutmuştu ve gri gözlerini bir an olsun üstümden ayırmıyordu. Monitör yeniden normale dönene kadar ya da bir hemşire ne yapacağımızı söyleyene kadar hiçbirimiz nefes almayacakmışız gibi hissettim. Dr. Lowdry gelip hemşirelerle konuşmaya başladı. Birinin yerine geçti ama ne yaptığını göremiyordum. Brandon şimdi iki eliyle yüzümü tutmuş, bana fısıldıyor; beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama kendi gözlerinde endişe vardı.

“Pekâlâ Harper, hazır mısın?” dedi Dr. Lowdry yatağın

ucundan. Brandon yüzümü bıraktı. Doktora baktım. “Bunu şimdi yapmamız lazım. Göbek kordonu boynuna dolanmış ama ikinize de bir şey olmayacak. Sadece söylediklerimi yap ki onu hemen dışarı çıkarabilelim.”

Başımı aşağı yukarı salladım ve derin bir nefes alarak Brandon’ın elini daha çok sıktım. Sanki beni yeryüzünde tutan tek şey oydu. Claire diğer elimi sıkıyordu ve bana her şeyin iyi olacağını söylüyordu. Brandon beni hemencecik öptü ve önümüzdeki altı dakika boyunca bana güven ve sevgi sözcükleri söylemeye devam etti. Hepimiz Liam’ın sağır edici ağıtını duyunca rahat bir nefes aldık. Onu yıkarlarken bir yandan da muayene ediyorlardı. Brandon bana yaslanıp, yanağını yanağıma bastırıyor, gülümsüyor ve benimle gurur duyduğunu söylüyordu. Bir hemşire Liam’ı bize getirdi. Boyu otuz altı buçuk santim, ağırlığı üç kiloydu ve saat 12:03’te doğmuştu.

Hemşire Liam’ı bana verdi. Çok farklıydı ve ben de asla eskisi gibi olmayacaktım. Çok geçmeden ağlamaya başladı. Bir yandan da bana bakıyormuş gibiydi; sanki ağlasa mı yoksa sessiz mi kalsa bilemezmiş gibi. Çok güzeldi. Claire yanı başımda durdu, sessizce ağlıyordu. Brandon üstümüze eğildi ve usulca Liam’ın kolunu okşadı. Brandon’ın gözleri, oğlumuza baktıkça daha da ışıldıyordu. Gülüşü nefes kesiciydi.

“Merhaba Liam,” dedim. Gülümseyerek ona baktım. Sesim çatlak çıkmıştı.

Sarındığı battaniyenin altından minicik ellerini kımıldattı. Ellerini yumruk yapmıştı. Brandon parmağını getirip Liam’ın minik yumruğunu okşamaya başladı. Liam birden Brandon’ın parmağını yakaladı. Brandon gürültüyle nefesini verdi ve birbirimize baktık. Claire gelip, Brandon’ın parmağına sarılı olan Liam’ın minik parmaklarını okşadı ve odadan çıktı. Brandon beni yanağımdan öptü.

Hemşire gelip Liam'ı kucağımdan aldı ve onu Brandon'a verdi. Bir yandan da doktor beni muayene ediyordu. Bir anda neden Brandon'ın beni, kucağımda Liam'la görmek istediğini anlamıştım. Enine boyuna kalıplı bir adam, mini minicik bebeğimizi kucağında tutuyordu. Kendimi daha fazla tutamadım ve ağlamaya başladım.

“Merhaba küçük adam,” diye fısıldadı Brandon yataktan hafifçe kalkarak. Sonra bana dönüp gülümseyerek, “Bebeğim,” dedi. O anda gülümsemesinden başka bir şeyi gözümün görmediğini fark ettim. “Doğduğunda, hemşirenin dediğini duydun mu?”

Ona gülümsedim. Hemşire hemen, “11 Eylül'de doğmasını mı istemiştiniz?” diye sordu nazikçe ve tatlı bir yüz ifadesiyle.

Brandon'a baktım. Ağlıyordu. Cevap veremeyeceğini anladım ve “Aslında onu bu tarihte beklemiyorduk,” dedim. “Ama tarihin ailemiz için anlamı var. Bebeğimize, Brandon'ın babası Liam'ın adını verdik. Brandon'ın babası İkiz Kuleler'e çarpan uçaklardan birinde vefat etti.”

Dr. Lowdry ve odadaki hemşireler içlerini çekip sessizleştiler. Dr. Lowdry beni muayene etmeyi bitirdikten sonra Brandon'ın kucağındaki bebeğe bakarak, “Üçünüz için de önemli bir gün olacak bu. Birini kaybederken, hayatınızda yeni birine hoş geldin diyorsunuz. Hem acı hem tatlı ama bence kesinlikle harika,” dedi.

Brandon yeniden bana yaklaşıp Liam'ı kucağıma bıraktı. Bir eli bende bir eli de Liam'ın üzerindeydi. “Harikaydın. Seni çok seviyorum Harper,” dedi.”

“Ben de seni çok seviyorum,” dedim. Liam minik bir çılgılık koyuverdi ve ikimiz de hemen ona baktık. “Şuna bak Brandon, harika görünüyor.”

“Gerçekten de,” dedi Brandon onaylayarak. “Nihayet aramızda.”

“Değil mi? Gerçek değil sanki.”

Liam daha fazla ağlamaya başladı. Sesi bana hem çok güzel hem de çok hüzünlü geliyordu. Yine de ellerini gördükçe ve sesini duydukça gülümsemekten kendimi alamıyordum. Brandon elini, Liam’ın elinin üstüne koydu ve Liam içini çekerek hemen sustu.

“Babacık sakinleştiriyor mu Liam’cık?”

Brandon bana baktı. Yüzü gurur, neşe ve sevgi doluydu. Yeniden ağlamaya başladım. “Baba oldum,” dedi. Sesi kalın geliyordu. Dudaklarımı öpüp hafifçe geri çekildi ve “Teşekkür ederim bebeğim,” dedi. “Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Beni gerçekten çok mutlu ettin.”

Liam’m tutmadığı elimle çenesini okşayıp yüzünü avcunun içine aldım. “Sanırım biliyorum nasıl hissettiğini. Sen benim için her şey demeksin Brandon. Sensiz bunu başaramazdım. Sensiz de yapmak istemezdim.”

Claire, arkasında Carrie ile odaya girdi. Sırayla Liam’ı kucaklarına aldılar. Biz de onların arkasında öpüşüp birbirimize doya doya baktık. Hemşirenin söylediklerini Brandon Carrie’ye anlattığında, Carrie manalı manalı gülümsedi. Yüzü yumuşadı ve gözleri buğulandı.

“Selam Liam,” dedi sanki kocasını yıllardan sonra ilk kez görmüş gibi. “Nasıl giriş yapılacağını iyi biliyorsun.”

Carrie’nin anlattığı bir hikâyeyi hatırladım. Liam’la tanıştıkları ilk akşam, deli gibi yağmur yağıyormuş. Carrie kız arkadaşlarıyla bir kafedeymiş. Tam çıkacaklarken Liam içeri girmiş ve ayağı kaymış. Düşerken Carrie’nin ayağına ayağı takılmış ve Carrie de onun üstüne düşmüş. Olaya çok gülmüşler. En son ayağa kalkabildiklerinde, Liam hemen kendini tanıtmış.

Carrie, Liam’ın elini sıkarak, “Nasıl giriş yapılacağını iyi biliyorsun, Liam Taylor,” demiş. Tam gidecekken, Liam ona bakıp, “Bizi bir şeyler böyle bir araya getirirken, sen çıkıp gidecek misin yani?” demiş.

O zaman Carrie, dükkândan kızlarla çıkmaktan vazgeçip onunla kalmış. Kafe kapanana kadar orada kalmışlar ve altı ay sonra da evlenmişler. Bu sözler de evlilikleri boyunca, hatta oğulları olduktan sonra da aralarında espri olmuş. Şimdiyse minik Liam, nasıl giriş yapılacağını iyi biliyordu.

“Tatlım,” diye inledi Brandon, sesi uykudan kalınlaşmış hâlde. “Senin sıran mı, benimki mi? Saat kaç?”

Saatin durduğu yere başımı çevirdim ama gözlerimi açmadım. “Bilmiyorum. Galiba benim sıram,” dedim. Gözlerimi güç bela açtım, saat dördü biraz geçiyordu. Gülümsedim, bu defa Liam biraz daha uzun uyumuştı. Yorganı açtım ve yataktan çıkmaya davrandım ama o sırada Brandon kolumu tutup beni yatağa çekti.

“Öyle diyorsan, muhtemelen benim sıram.”

“Onu nasılsa ben emzireceğim Brandon, üç saattir uyuyor. Ben giderim.” Bacaklarımı yataktan sarkıttım ve kalktım. Brandon omuzlarımdan tuttu ve beni geri çekti.

“O zaman bebeği getirmeye ben gideyim,” dedi beni usulca öperek. “Sen arkana yaslan, hemen geliyorum.”

Mutlulukla iç geçirdim ve yastıklarımı sırtımı dayayacağım şekilde yerleştirdim. Liam artık aşağı yukarı altı haftalık ve bazı geceler onu uyandırıp emzirmem gerekiyordu. Bu gece öyle değildi ama. Brandon onu sakinleştirmede çok yardımcı oluyordu. Brandon yanımda olduğu ve beni sevdiği için gerçekten şanslıyım. Kadın ben olduğumdan her seferinde Liam’ın yanına gitmesi gereken ben olduğumu düşünmüştüm. Elbette, onu yalnızca ben emzirebilirdim ama şimdi olduğu gibi Brandon bazen bebeği gidip bana getiriyordu. Her şeyi sırayla yapıyorduk. Brandon gerçekten iyi bir babaydı. Liam’ı seviyordu ve onu her gördüğünde heyecanlanıyordu. Liam da her seferinde Brandon’ı gördüğünde aynı tepkileri veriyordu. Ne zaman

Brandon onunla konuşsa Liam sessizleşiyor ve Brandon'ı seyrediyordu. Brandon ona öpücükler kondukmaya başladı-ğında ya da tutsun diye parmağını uzattığında Liam gülüm-süyordu. İkisini bu şekilde görmek içimi sıcacık yapıyordu. İkisi sayesinde yataktan enerjik kalkıyordum. Her ne kadar Brandon'ı yanımda istesem de o okula gittiğinde Liam'la yalnız geçirdiğimiz saatler de benim için çok önemliydi.

Brandon, kucağında Liam'la geldi ve elbette, Liam ses-siz ve sakindi. "Birileri çok acıkmış," dedi. "Beni emmeye çalıştı."

"Lokanta kapalı demedin mi?" dedim kıs kıs gülerек. Bana gülen dişsiz surata gülümseyerek bebeği kucağıma aldım ve onu emzirmeye başlamadan önce alnından öptüm. Yorgun olmam pek önemli değildi, minik adamımla olmayı çok seviyordum.

"Lokantanın hiç açılmadığını anlatmaya çalıştım," dedi Brandon içten gülerек. Bizi öpüp yatağa girdi. Televizyonu açtı. Tüm kanallarda haberler vardı.

"İyi kestirdin mi Liam?" diye sordum eliyle oynayarak. Açgözlü bir hâlde süt emiyordu, sanki bir daha hiçbir şey yemeyecekmişçesine.

Brandon elini bacağıma koydu ve bana doğru yaslandı. "Sen nasılsın? İyi kestirdin mi Harper?" diye sordu. "Ben-den daha az uyuyorsun."

"Biliyorum," dedim içimi çekerek. Başımı onun başına yasladım. "Elimde değil ama. Ne zaman onu emzirsem te-dirgin oluyorum. Sanki uyursam ona bir şey olacakmış gibi geliyor."

"O iyi ve iyi de olmaya devam edecek. Ama senin uyuman lazım. Belki--"

"Olmaz Brandon. Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum."

"Harper," dedi başını bana çevirerek. "Onları rahatsız fi-lan etmezsin. Neredeyse her gün buradalar ve her gün ona

bakıp bakamayacaklarını soruyorlar. O yüzden annemi ya da Claire'i çağıramazmıyız gibi davranma. Neden onları çağırmak istemediğini anlat bana.”

Bir kıymetlime bir de muhteşem nişanlıma baktım. Sonra ağlamaya başladım.

“Tatlım, ağlıyorsun. Neden ki?”

“Yapamam Brandon... Yapamam,” diye hıçkırdım ve yumruğumu ağzıma dayadım. Liam yeniden uyuklamaya başlamıştı.

“Harper sorun ne? Lütfen anlat bana.”

Deniyordum. Ama konuşmıyordum. Parmağımla zaman istediğimi belirten bir işaret yaptım. Sonra sakinleşerek, “Onu bırakamam. Yaparsam olacaklardan korkuyorum. Chase ve baban ölüverdiler. Onu kaybetmek istemiyorum. Onun da bizden birini kaybetmesini istemiyorum. İkimiz de tek ebeveynli olmanın ne olduğunu biliyoruz. Ona bunu yapamam,” dedim.

“Ah tatlım, böyle bir şey olmaz ki. Neden korktuğunu biliyorum ama bu şekilde de yaşayamayız. Geçmişte olanları arkamızda bırakmamız lazım. Şu anki hayatımızı yaşamalıyız ve geleceğe hazırlıklı olmalıyız. Bu ne bizim ne de Liam için adil. Ben de ondan ayrı olmak istemiyorum ama seninle de baş başa zaman geçirmek istiyorum. Buna ihtiyacımız var. Haftada birkaç saat olsa bile.”

“Üzgünüm,” dedim Liam'ı göğsümden çekip gazını çıkarmaya çalıştım.

“Ne için?”

“Seni ihmal ettim. Haklısın. Zaman geçirmeye ihtiyacımız var.”

Brandon kıkırdarak yastıkları arkamdan çekti. “Beni ihmal filan etmiyorsun. İnanılmaz meşgulüm ve ailemle zaman geçirmek benim için çok önemli.” Sesini daha da alçaltarak kulağıma eğildi. “Ama bencilim. Bazen kızım

baş başa kalayım istiyorum. Sence bunu bir ayarlayabilir miyiz?”

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Dudaklarını tenimde hissediyordum ve birden Liam doğduğundan beri sadece öpüşüp sarıldığımızı fark ettim. “Ayarlamamız lasım galiba,” dedim nefes nefese.

“Randevu gecesi yapalım mı? Her Perşembe?”

“Perşembe demek? Ne tesadüf,” deyip gülümsedim ve kucağına daha çok sokuldum.

Brandon önce hafifçe Liam’ın kafasını okşadı. Sonra da ellerini, eskiden Liam’ın olduğu karnıma getirdi.

“Özlüyor musun?” diye sordum. Bir an durduktan sonra ellerini yeniden düz karnımda gezdirmeye başladı. Benden nefret eden birçok kadın vardı, bunu biliyordum. Liam’ı doktora götürdüğümüzde onu evlat edinip edinmediğimizi soruyorlardı, çünkü bir hafta içinde karnım normale dönmüştü. Bu hem Brandon hem de benim için inanılmaz bir şeydi. Kısa bir süre sonra karnım, plajda rahat gezeceğim kadar düzleşmişti. Bir tek ufak bir iz vardı, o da belli belirsizdi. Dövmemin altında kaldığı için pek görünmüyordu. O iz ve göğüslerim olmasa hamileliği uydurduğum ve bebeği de hastaneden kaçırdığım pekâlâ düşünülebilirdi.

“Gördüğüm en güzel kadınsın,” dedi omuz silkerek. Başımı öptü. “Özlemiyorum. Şu anda kucağımızda olduğu için çok mutluyum. Yeniden karnının olmamasına alışmam gerekecek. Şimdi ellerimi kaydırıyorum, kaydırıyorum hiçbir şey elime gelmiyor. Dümdüz.”

“Bir de o kocaman şeyin bacaklarıma sarktığını düşün.”

Brandon’m boğuk gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. “Kusura bakma ama yüzünün aldığı hal çok komikti.” dedi.

Liam gerindi. İkimiz de onun uyuduğundan emin olana kadar çıtımızı çıkarmadık. “Ben onu yatağına yatırayım,” diye fısıldadım. “Hemen dönerim.”

Brandon'ın alnını öptüm ve bebek odasına gittim. Liam'ın minik alnını usulca öpüp onu yatağına yatırdım.

"Seni seviyorum Liam Chase," dedim. Bir kere daha bebeğime baktıktan sonra kapıyı aralık bıraktım ve diğer adamımın yanına gittim.

"Uyandı mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. Yatağa girdim ve Brandon'ın üstüne çıktım. Kumandayı alarak televizyonu kapattım ve Brandon'ın boynunu yavaş yavaş öptüm. "Yorğun musun?"

Brandon inleyerek bana sarıldı, "Pek sayılmaz," diyerek beni yatağa yatırıp üstüme çıktı.

"Düşünüyordum da, bence randevu öncesi bir buluşmamız olabilir," diyerek bacaklarımla onu sarıp kendime çektim.

"Harper, "dedi. "Eğer sende bir şeyler değiştiyse söylemelisin. Uzun zamandır hiç yakınlaşmadık ve eğer beni sen şimdi durdurmazsan, kendim durabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Seni şimdi daha çok istiyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum. Seninle olmak istiyorum."

Beni öpmeye başladı. Bir yandan da beni oturur vaziyete getirip tişörtümü çıkardı. Çıplak göğsünü hissetmek muhteşemdi. Bir sıcaklık dalgası vücuduma yayılmaya başladı. Kendimi ona doğru itiyordum. Derken Brandon karnımı öpmeye ve sağ elini de şortumun içine kaydırmaya başladı. Çok hızlı nefes alıyordum ve birleşeceğimiz anı iple çekiyordum. İç çamaşırım ve şortum da tişörtümün akıbetine uğrayınca Brandon beni öpüp okşamaya başladı ama ben ne zaman ona dokunmak istesem ellerimi çekti. En sonunda onları başımın üstünde birleştirdi. Bir süre sonra onları bıraktı. Ben de onun kaslı sırtına, daracık beline ve kalçalarına dokunmaya başladım. Nefesi kesilmeye başlamıştı.

Kısık sesle güldüm ve onu yeniden öptüm. Tam şortuna hamle etmişim ki o sırada Liam uyandı ve ağlamaya başladı. Brandon lanet okuyup yanıma uzandı ve beni üstüne çıkardı. İkimiz de kulak kesilmiş onu dinliyor ve içimizden yeniden uyuması için dua ediyorduk. Durmayınca, alnımı Brandon'inkine yasladım ve derin derin içimi çektim.

Brandon hâlâ nefesini toplamaya çalışıyordu. "Bu gece," dedi beni yeniden öperek. "Hiçbir şey bizi durduramayacak. Seninle tüm gece boyunca sevişeceğim."

"Bu gece," diye onaylayarak kalktım. Yanağını öptüm, giyindim ve Liam'ın yanına gittim.

Odaya gidip de onu yatağından çıkardığımda daha çok ağladı ve onu sakinleştirmem birkaç dakikamı aldı. Karanlık odada, kucağımda onunla dolaşmaya başladım. Derken minik elleri saçımın ucunu yakaladı. O zaman dudaklarını büzüp sustu. Onun bu hâlini çok seviyordum.

"Merhaba aksi kuş," dedim ona sevgiyle şakıyarak. "Yarım saat senin için bile kısa bir süre küçük bey." Bir tıkırtı duydum. Dönüp baktığımda Brandon'ın kapıya yaslandığını gördüm. Kaslı vücuduna baktım ve dudağımı ısırarak, geçirdiğimiz o kısacık zamana şükrettim. Az önceyi düşündüğümde nefesim yeniden hızlanmaya başladı. En son, ayrılmadan önce bu kadar yakınlaşmıştık.

"Hâlâ en sevdiğim hal bu," dedi beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Nedir o bebeğim?"

"Seni, kucağımda onu tutarken görmek," dedi ağır ağır bize doğru gelerek. "Şu an nasıl?"

"Sakin. Onun yanında biraz geç geldim diye çıldırdı."

"Ah, çıldırdı demek," dedi Brandon onu kucağımdan alarak. Liam'ı şefkatle öptü ve tutsun diye parmağını Liam'a uzattı. "Kusura bakma adamım, böldüm ama sen de annenle yaptığım çok önemli bir şeyi böldün."

Güldüm ve sallanan koltuğa oturdum. Birden bir yorgunluk çöktü. Son iki günde toplamda üç buçuk saat uyumuştum. Onları izlerken gözlerimin kapandığını hissettim. Derken Brandon yanıma geldi ve usulca bebeği bana uzattı. Liam'ı yavaşça öptüm ve Brandon onu yerine yatırdı. Sonra gelip beni kucığına alıp odaya götürdü. Yeniden tişörtümü çıkarmaya çalıştım ama Brandon beni durdurarak öptü.

“Uyu tatlım. Daha sonra kaldığımız yerden devam ederiz,” diyerek bana sarıldı ve mutlu mutlu içini çekti. “Seni çok seviyorum Harper.”

Ben de onu boynundan öptüm ve onu sevdiğimi fısıldadım. Saniyeler içinde uykuya daldım.

Liam'ı Robert ve Claire'e bırakmak bana çok zor gelmişti. O sırada uyuyordu ve fark etmemişti ama evden çıkmam beş dakika sürmüştü. Arabaya bindiğimde az daha ağlayacaktım ama kendimi toparladım. Liam onların yanında iyi olacaktı; o nedenle çok endişeli değildim. Sanki duş alıyormuşum ya da uyuyormuşum gibi olacaktı ama onu hastaneden getirdiğimizden beri hiç ayrı kalmamıştık. Derin bir nefes alarak Brandon'ı ve okuldan gelince yapacaklarımızı düşündüm ve arabayı çalıştırdım.

Duşun altında kalmak hoşuma gitmişti; bunu neredeyse iki aydır yapamıyordum. Bu aralar her aldığım duş beş dakika kadar oluyordu ve uzun kalmaya ihtiyacım vardı. İşim bitince saçımı ve makyajımı da yaptım. Brandon beni makyajsız seviyordu ama onun için güzel görünmek istediğimi bilsin istiyordum. Dolabın önünde, ne giysem diye düşünerek durdum. En sonunda çingene pembesi bir üstle siyah dantelden bir çamaşır seçtim. Başka bir şey giymek gereksiz gibi gelmişti. Banyoya gidip aynaya baktım ve

gerçekten mükemmel göründüğümü düşündüm. Dövmenin altında kalan izler, altı hafta kadar önce doğum yaptığımı gösteriyordu ve bunun en bariz kanıtı da göğüslerimdi. Onlar büyüdüğünde, Bree seksi olanlarından da almam için ısrar etmişti. Sonradan, eskileri üstüme olmayabilirdi. Biraz parfüm sıkıp banyodan çıktım ve kapının açıldığını duydum. Kalbim çarpmaya başladı. Müstakbel kocama koşmak için kendimi çok zor tutuyordum.

“Harper? Ben ge-“ diye durakladı beni görünce. Gözleri yerinden fırlamıştı. “Yüce Tanrım.”

Gülümseyip ona doğru yavaş yavaş ilerledim. “İyi mi? Kötü mü?”

“İyi,” dedi kalçalarımın tutup beni kendine çekerek. “Çok iyi.” Beni kucağına alıp yatak odasına götürdü ve beni yatağın ucuna oturttu.

Tişörtünün ucundan tutup çektim. Brandon çıkarırken eğilip beni öptü. Parmaklarımı göğsünde, karnında ve pantolon düğmelerinin üstünde gezdirdim. Sabahki gibi hızlıca içini çekti. Güldüm. Düğmeleri çözüp fermuarı açtım, hemen pantolonunu çıkardı ve sütyenimin kopçasını çözmek için elini sırtıma götürdü. O da yere atılınca beni yatağa yatırıp öpmeye başladı. Nefes nefese kalmıştım. Usulca iç çamaşırına dokundum. İnleyerek beni durdurdu.

“Önce ben,” diye fısıldadı.

Geri çekilip ağırlığımı dizlerine verdi ve beni yatakta daha yukarı kaydırды. Beni bir kere daha öpüp parmaklarıyla karnıma dokundu. Çamaşırımı çıkarırken gözlerimin direkt içine bakıyordu. Onu da yere attık.

“Çok güzelsin Harper,” dedi Brandon, ismimi kutsal bir şey söylemiş gibi söylemişti. Ellerini yeniden bacaklarıma getirdi.

O beni öpüp okşarken ben pek bir şey yapamıyordum. Daha fazla dayanamayacağım noktaya geldiğimde yüzünü

kendiminkine yaklaştırdım ve iç çamaşırını çekiştirdim. Neyse ki bu sefer beni durdurmadı ve çamaşırını da yerdeki yığına attı. Dizlerinin üstünde yatakta duruyordu ve ben, sanki ezberlemek istercesine onun her santimine bakıyordum. Eğilip usulca karnını, göğsünü, boynunu ve dudaklarını öptüm. Brandon beni yatırıp, diziyle bacaklarımı daha çok açmamı sağladı. Aklımı kaçıracağımı sandım; orada öylece durmuş bekliyordu.

“Hazır olduğuna emin misin?”

Saçlarını okşayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdım. “Emim. Nasıl hissettiğimi anlatabilsem keşke ama yapamam. Seni sevdiğimi söylemem yetmiyor. İzin ver, göstereyim.”

Alnımdan öptü. İkimiz de birbirimize, birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi gösterirken göz gözeydik. Birbirimizi hissederek öylece durduk bir süre. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi hareket etmeye başladık sonra. Bunun asla bitmemesini istedim, Brandon’ı mümkün olan her şekilde sonsuza kadar sevmek istiyordum. O süre bile yeterli gelmeyecek gibi görünüyordu. Her şey sona erdiğinde bir süre daha kımıldamadan durduk. Yine birbirimizi öpüp okşamaya devam ediyorduk. Birbirimize bakıp sevgimizi fısıldadık, gülüştük, güreştik ve tutkuyla öpüştük. Zaman kavramını yitirmiştim, her dakikanın ayrı bir güzelliği vardı.

Son kez birbirimizden ayrıldığımızda nefes nefeseydik ve durmadan gülüyorduk. Derken alarmımız çaldı ama iki kere erteledik. Üçüncüsünde alarmı kapatıp hemen duşa girdik. Artık her yanımız acıyordu ve bu da bizi duşta da birlikte olmaktan alıkoyuyordu ve artık gerçekten Liam’i alma vaktimiz gelmişti. Evden çıkmadan önce Brandon beni bir kere daha öptü. Yoldayken Claire’i onlara gittiğimizi söylemek için aradım.

Hâlâ yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Brandon’a da şöyle bir baktım. O da öyleydi. “Bu gerçekten-“

“Harikaydı,” diye tamamladı cümlemi. “Gerçekten harikaydı.”

“Öyle. Bu kadar beklettiğim için üzgünüm.”

“Üzülme. Bu kadar beklemesek ve geçen yılı yaşamamış olsak bunun gibi olmazdı. Yani şu yaşadığımız gibi olmazdı.”

Onaylamadan önce biraz düşündüm. “Galiba haklısın,” dedim ona uzanıp yanağını usulca öperek.

“Seni seviyorum,” deyip dudaklarını bana çevirdi.

“Seni sevmek için yaratılmışım ben Brandon.”

Gülümsemesi daha da genişledi. Eliyle yüzüğümü okşadı.

“Seninle evlenmek için de sabırsızlanıyorum.”

“Liam’ı doğurduğun gün dışında,” dedi sesini biraz daha alçaltarak, “seninle evlendiğimiz gün, hayatımın en güzel günü olacak.”

Claire ve Robert’ın evine geldiğimizde, Brandon kapımı açtı ve inmeme yardımcı oldu. Son altı saat çok hızlı geçmişti. “Gecemizin bitmesine hazır değilim ama onu görmek için de sabırsızlanıyorum,” dedim.

“Gelecek perşembeye kadar zaman hızla geçecek bebeğim,” diyerek beni öptü. İnleyerek ona sarıldım. O da beni kucağına aldı. Bacaklarımı hemen beline doladım. Bir süre öyle kaldık, sanki liseli ve eve henüz eve dönemeye hazır olmayan gençler gibiydik. İkimizin de hemen nefesleri hızlandı ve birbirimizi daha aç hâlde öpmeye başladık.

“Bir sefer daha kaldıramam bebeğim. Hem Claire’le Robert’ın komşuları şovumuz için eminim çoktan müteşekkirdir.”

Gülerek alnını alnıma dayadı. Sakinleşmeye çalışarak, “Açıkçası şu anda nasıl yere yığılmadığımı merak ediyorum. Resmen tükettin beni Harper,” diyerek kıkırdadı ve beni yeniden yere bıraktı. “Gidip oğlumuzu alalım mı?”

Gülümsedin ve onu evin kapısına giden yola çektim. Claire şişmiş dudaklarıma, karışmış saçlarıma ve Brandon'ın defalarca öpmekten kızarttığı boynuma baktı ve hafifçe güldü.

Beni Robert ve Brandon'dan ayrı bir yere çekerek fısıldadı. "Sanırım randevu akşamınız güzel geçti. Hım?"

Pancar gibi kızardım ve hızlıca Robert ve Brandon'ın olduğu yana kaçamak bir bakış atarak, "Aman Tanrım, hem de nasıl," dedim. Bree'nin annesinin bu şekilde konuştuğunu duyunca cidden utanmıştım ama hemen bunun normal olduğunu düşünerek, bir başkasıyla da konuşabilmekten mutlu oldum. Etrafıma bakınarak, "Bree ve Konrad nerede?" diye sordum.

"Dondurma almaya gittiler. Detaylar için beklemesi gerekecek. Bu sizin... ilk seferiniz miydi?"

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Olamaz, şaka yapıyordum oysa! Bilmiyordum. İkiniz de şaka yapılmayacak kadar mutlu görünüyordunuz halbuki."

"Claire!" tısladım ve dönüp hemen ilerdeki elemanlara gülümsedim. "Eskiden böyle şeyler söylemezdin sen."

"Evet, eskidendi o. Ama şimdi aylardır birlikte yaşıyorsunuz."

"Sanki zamanımız mı vardı önceden? Kocaman bir karım vardı ve Dr. Lowdry de sevişmememizi söylemişti. Sonra da hep Liam'la ilgilendik. İlk birkaç denemeyi acele-ye getirmedik ve aslında uzun zaman bekledik."

"Birkaç mı!"

Geniş geniş sırttım. İkimiz de bebek odasına yöneldik.

"Madem artık bir şeyleri aştınız, o zaman, başka şeyler yapmaya da zaman bulacaksınız demektir, emin ol."

"Ha! Daha fazlasını şu an düşünemiyorum. Deli gibi yorgunum."

"Bebeği her zaman bize bırakabilirsin, biliyorsun."

“Aklıma yazdım bunu,” dedim hafifçe gülerek. Uyuyan bebeğimi yatağından aldım. Onu kucağıma alınca kalbim sıcacık oldu. “Özledim seni Jölecğim,” dedim alnını öpe-
rek.

“Bıraktığın üç şişeyi de bitirdik ama çok uyumadı. Umarım bu gece huzurlu bir gece geçirirsiniz.”

Başımı sallayarak ben de aynını içimden geçirdim. Öncelikle Brandon’la geçirdiğim zamandan sonra dinlenmem gerekiyordu. Salona girdiğimizde müstakbel kocamın gülümsemesi beni kendimden geçirdi. Bu adamı gerçekten çok seviyordum ve benimle olduğuna inanamıyordum. Brandon bize doğru yürüdü ve usulca Liam’ın başını okşayarak onu öptü.

Liam esnedi ve Brandon’a baktı. “Selam minik adam. Özledik seni,” dedi Brandon. Bir kere daha esnedikten sonra Liam’ın gözleri ağır ağır kapanmaya başladı. “Onu eve götürülem mi?” diye sordu Brandon.

Başımı salladım. Claire’le Robert’la vedalaştık. Çıkar-
ken bize, “Pazar günü gelecek misiniz?” diye sordular. Aile günü geleneğini devam ettirmek için ya Claire’le Robert’ın ya da Carrie’nin evinde haftada bir toplanıyorduk. Bilerek bize gelmiyorlardı, ben de anne olmayı öğrenirken bir yandan da temizlik ya da ev sahibeliği konularını kafama takmak zorunda kalmıyordum. Onlara, geleceğimizi söyledik.

“Görüşürüz. Size iyi eğlenceler,” dedi Claire gülümseyip bir gözünü kırparak. Robert bir kahkaha patlattı. Brandon kıpkırmızı kesildi, onun daha önce kızardığını hiç görmemiştim. Ben de gülmeden edemedim.

Liam’ı emzirdik, üstünü değiştik ve onu rekor denecek bir sürede uyuttuk. Yatağa girerek öpüşmeye ve sarılmaya başladık. Brandon beni öperken kulağıma yaklaşıp fısıldadı. “Harper...”

“Dördüncü sefer mi?” diye sordum sırtarak.

O da sırtıttı ve beni üstüne çekti.

“Brandon?” diye seslendim kalın bir sesle. Yatağın ona ait olan tarafı boş ve soğuktu. Saate baktım ve neredeyse altı buçuk saattir uyuduğumu fark ettim. Muhtemelen min-noşumuzu kontrol etmeye gitmişti.

Yerden Brandon’ın tişörtünü alarak üstüme geçirdim ve yalınayak serin yerde yürümeye başladım. Bebeğin odasına yaklaştığımda Brandon’ın melodik sesini duydum ve yavaşladım. Bebeğimize anlattığı şeyleri duymaya çalıştım. Aralık kapıdan bakarken yüzümde minik bir gülümseme vardı. O da bebeğimize sörf maceralarından birini anlatıyordu. Hayır... Chase’in sörf maceralarından birini anlatıyordu. Konsolun üstünde de bize hediye edilen albüm duruyordu. Yavaşça iç çektim. Nefesimi tutmaya çalışarak Brandon beni görmeden dinlemeye çalıştım.

“...her zaman delice şeyler yapardı. O yüzden de herkes onu severdi ama ben onunla sık kavga ederdim. Denizde kimse kalmasa bile o sörfte devam ederdi. Bir keresinde Brad’le onu sudan çıkarmaya çalıştık. Diğer elemanın yumruk attığı yer açılmıştı ve kanıyordu. Sudan çıktık ama kaşla göz arasında yeniden bir dalga yakaladı. Yemin ederim, bizi nasıl kızdıracığını iyi biliyordu. O elemanlar çıkmamıza da hiç memnun olmamışlardı zaten. Baban, sörfle onları sudan atabilirdi. Ben de onlarla dövüşebilirdim. Ama şunu bil evlat, okyanus dışındayken kimseyle kavga edilmez. Kavga sorun çözmez. Hem suda bir yandan yüzerken

bir yanda da yumrukların sıkılıyken salak gibi görünürsün. Sudan çıkınca çok eğlendik ve o gece, ateşkes yapmak için o elemanları partiye çağırdık.”

Brandon bir sonraki sayfayı açtı ve hafifçe kıkırdadı. Bir resme işaret ederek, “Dediğim gibi, her zaman delice şeyler yapardı,” dedi sayfayı çevirerek. “Ama annen bunu değiştirdi.”

Donakaldım ve kafamı daha da ileri uzattım.

“Annenle tanıştığım gün, onun hayatımın aşkı olacağını anlamıştım. Onda farklı olan bir şey vardı ve daha ilk gün ona âşık olmuştum. Onu gördüğümde daha iyi olmak istedim. Aşkına layık olmam gerekiyordu. Maalesef baban da aynı şeyi hissetmişti. İçmeyi, başka kadınlarla birlikte olmayı tamamen bırakmıştı. Sanki annen, onu birden olgunlaştırmıştı. Hep bir gün anneni kaybedeceğimden korkuyordum. Sanki hep an meselesiymiş gibi geliyordu bu. Ama annen bambaşkaydı. Bir sürü kızla çıkmıştım ama onları pek de umursamamıştım. Babamı kaybetmenin acısını yatıştırıracaklarmış gibi yaklaştım onlara. Annenle tanıştıgımdaysa duygularımın farkına vardım ve onu yanımda tutabilmek için elimden ne geliyorsa yaptım. Anne ne söyleme ama Chase ve ben, annen etrafta yokken çok dövuştük. Neredeyse o evden çıkar çıkmaz ikimiz hemen yumruklaşmaya başlıyorduk. İkimiz de hangi kızı istersek elde edebileceğimizi biliyorduk ama ikimiz de sadece Harper’ı istiyorduk. Annen etrafta olmadığında birbirimize laf söyleyip yumruk atıyorduk. Bunu ona hiç söylemedim ama babanla annen arasında olanları hissetmiştim. Ne olduğunu bilmiyordum ama. Tatilden geldiğimde Chase beni bir daha rahatsız etmedi. O şekilde ben de bir şeyler döndüğünü hissettim ama ne var biliyor musun küçük adam? Buna şimdi hiç kızamıyorum, çünkü bu olmamış olsa sen burada olmayacaktın.”

Üç aylık oğlumuzu şefkatle öptü ve albümdeki son resmi işaret etti, “Anneni çok sevdi,” dedi. “Hem de çok. Sana her zaman onu anlatacağım ama keşke onunla tanışabilmiş olsaydın.”

Elimi ağzıma bastırıp hıçkırığımı bastırmaya çalıştım. Odamıza gittim. Yorganın altına girdim ve babasını hiç tanıyamayacak Liam için ağladım. Bir yandan da kucağında durduğu babaya karşı da sevgim artmıştı. Orada ne kadar kaldım bilmiyorum ama ağlamam geçtiğinde Brandon nihayet yanıma gelmişti. Uyanık olduğumu fark etti.

“Bebeğim, neyin var?”

“Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?”

Başını evet anlamında salladı. Konuşmaya devam ettim. “Bazen senin gerçek olduğuna ve bizim yanımızda olduğuna inanamıyorum.”

Gözlerime düşen saçları geri attı ve yüzümü ellerinin arasına alarak, “Buradayım,” dedi. “Başka bir yere de gitmiyorum.”

“Evet.”

“Harper, lütfen sorun ne, onu söyle. Senin – ayakların mı üşüdü?”

“Hayır! Seninle evlenemem Brandon. Muhteşemsin ve keşke sana ne kadar mükemmel olduğunu anlatabilsem. Benim için öyle değerlisin ki. Nasıl benimle olabilirsin, anlamıyorum. Seni hak edecek ne yaptığımı da bilmiyorum.”

Brandon usulca güldü ve gamzesi ortaya çıktı. “Peki, neden ağlıyorsun ki?”

“Ben – ona Chase’i anlattığın için teşekkür ederim.”

“İkimiz de anlatacağız demiştik ta bebeğim,” dedi bana sarılıp başımı öperek. “Ona Chase’i her zaman anlatacağım.”

“Biliyorum. Sadece anlattıklarını duyunca... nasıl desem... harikaydı. İçim mutlulukla doldu,” dedim gülerek.

Sesi alçaldı. “Sen de benim içimi mutlulukla dolduruyorsun Harper,” deyip beni öptü usulca. Sol elini tişörtüm-den içeri kaydırды. Belimi, karnımı ve kalçalarımı okşadı. “Üstünde benim tişörtüm varken çok güzel görünüyorsun. Bunu çok seviyorum.”

“Sen de üstünde bir şey yokken çok güzel görünüyorsun,” dedim boğuk bir sesle. Elimi şortuna götürdüm.

Brandon elimi çekerek tuttu. “Evlenmeden önce olmaz,” dedi. “Öncesinde yapamayız. Benim seni bu akşama kadar görmemem gerek aslında.”

“Ama buradasın,” dedim sırtarak. Yeniden ona yaklaştım.”

“Evet,” diye onayladı.

Beni sırtüstü yatırdı ve belimi okşamaya başladı. İnleyerek kollarımı boynuna doladım. Bir yandan da öpüşüyorduk. Tam boynumu öpmeye başlamıştı ki kapının zili çaldı.

“Çalmadı,” dedim, Brandon kımıldamasın diye ellerimi vücudunun üstünde tutarak. Zil iki kere daha çaldı. Bir hışımla nişanlımın yanından fırladım ve kapıya doğru gitmeye başladım. “Şaka mısın sen?” dedim tıslayarak. Kapıyı savurup açtım. “Liam uyuyor!”

Carrie, Claire, Bree ve Konrad kapıda duruyordu.

“Güzel kıyafet,” dedi Bree alayla. Arkamdan Brandon geliyordu, kaşları çatılmıştı. “Ah hayır! Evlenmeden yiyecek yok!”

“Breanna!” dedim kıpkırmızı kesilerek. Onunla ve Claire ile özel hayatımı konuşabilirdim ama Konrad ve Carrie ile böyle şeyleri paylaşmıyordum.

“Alenen meydanda be güzelim,” dedi içeri gidip beni çeğiştirerek. Banyoya gittik ve bana, “Hemen duş al,” dedi. “Sonra da rahat bir şeyler giy. Günün çoğunu kuaförde geçireceğiz.”

“En iyi yerinde geldiğinizin farkında mısın? Günün kalanında küseceğim sana.”

“Hayır, küsmeyeceksin. Önce evlilik. Sonra aşna fişne.”
Gözlerimi devirdim ve duşa girdim. “Aynı Brandon gibi konuştun. Hem Konrad neden burada? O da mı kuaföre bizle gelecek?”

“Hayır, biz kuafördeyken o Brandon’la takılacak. İkisi bugün Liam’a bakacak.”

Birden durdum. “Ah, Liam,” dedim.

“Hayır, hayır! Buna yeniden başlamıyoruz. İyi olacaksın, ikinizin de balayına ihtiyacı var. Bitti. Eğer şimdi yapmazsan da ileride pişman olacaksın.”

“Biliyorum ama bizler anne babayız ya. Kendimi korunç hissediyorum!”

“Gerçekten siz ikiniz o kadar uzun süre uzakta kalmayacaksınız ki. Birçok kişi genelde bir haftalığına filan gidiyor. Siz ise bu gece dahil üç geceliğine yoksunuz. Bunu uzun bir randevu gecesi gibi düşün.”

“Bree,” diye içimi çektim. “Bizim için yaptıklarına gerçekten müteşekkirim ama buradan yedi saat uzaklıkta bir yerde olacağız. Bu farklı bir şey. Çantamı tam dört kez toplamaya kalktım, biliyor musun?”

“Kötüymüş.”

Elimdeki jileti, her ne kadar Bree göremese de, ona doğru sallayarak, “Bebeğin olduğunda görürsün. Ben de ne kadar gülünçsün diye geçip karşına güleceğim,” dedim.

“Bitti mi dırdırın? Biz gelene kadar hazırlanmış olman lazımdı senin.”

“Kaba şey. En azından gelin olduğum günde bana karşı nazik olamaz mısın?”

“Sen de dünyadaki en iyi arkadaşın, baş nedimen olduğum ve senin için güzel bir gün planladığım için bana karşı nazik olamaz mısın?”

“Gerçekten,” dedim suyu kapatıp bir havluya sarındım. “Sen gerçekten de en iyi arkadaşımsın.” Ona sarılarak, “Seni seviyorum tatlım,” dedim.

“Ben de seni.”

Brandon içeri girdi ve ikimizi o hâlde görünce iki elini havaya kaldırdı. Evet, Bree’ye sarılırdım ama genellikle çıplakken bunu yapmazdım.

“Onu görmemen gerek!” dedi Bree omzumun üstünden. “Bu sabah yeterince gördün zaten. Bir çıkana kadar gidip bir yerde otur.”

“Bree,” diye mızımızlandım ve boş koridora bakıp bağırdım. “Seni seviyorum Brandon!”

Brandon sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. “Ben de seni seviyorum bebeğim, seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Bree karımın üstünden ellerini çek. Onunla çıkmak için çok geç kaldın.”

Bree ve ben kahkahalara boğulduk. Gözümüzden yaşlar geliyordu. Yeniden düzgün nefes alabildiğimde havlumu düzelttim ve ikinci bir havluyu da saçlarımı kurulamak için üstüme aldım.

Yeşil kazak ve düz bir gömlek giyerek hazırlandım. Kuaföre gittik. Gelinzilla olanları, gerginlikten kusan ya da devamlı ağlayan gelinleri duymuştum ama ben resmen şanslıydım. Tek yaptığım etrafımdaki kadınlara gülümsemekti. Spada çok eğlenmiştik. Masaj, manikür ve pedikür yaptırmış, deli gibi şampanya içip meyve ve peynir yemiş, saçımızı ve makyajımızı yaptırmıştık. Sanırım Bree’nin ve benim on dokuz yaşında olmamızı pek de umursamıyorlardı.

Henüz elbiselerimizi giymemiştik ama hepimiz harika görünüyorduk. Tüm makyajlar ve saçlar kusursuz yapılmıştı. Saçlarım tam hayalimdeki gibiydi. Uzun kestane rengi saçlarım ikiye ayrılarak örülmüş, sonra da ensemde tatlı bir şekilde bükülerek topuz biçimi verilmişti. Herkes hazırlanmama yardım etikten ve bana tebriklerini ilettikten sonra Bree’nin hazırladığı seremoni ve resepsiyon kısmına geçtik.

Çok heyecanlı olmasalar da, yanlarına gidip herkesin düğüne hazırlanmasına yardım ettim. Önce gidip iki odanın nasıl görüldüğüne baktık. Törenin yapılacağı yer yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Tüllerin içindeki minik lambalar tüm koridor boyunca ilerliyordu. Burada fazla bir şey olsun istememiştik. Biraz daha ışık ve beyaz zambakla her şey tamamlanmıştı. Resepsiyonu vereceğimiz odanın olayıysa bambaşkaydı. Odanın ortasına kadar minik lambalı tüller uzanıyordu. Bu da sanki çadırdaymışız havası veriyordu. Masalarda beyaz örtüler, bunların üzerinde de yeşil, gümüş rengi ve siyah tüller vardı. Cam fanusların içinde konmuş mumlar masaları aydınlatıyordu. Her masada birer tane bunlardan vardı ve etrafa çikolata nane kokusu veriyorlardı. DJ ekipmanlarını hazırlıyordu ve açık büfeye tabaklar yerleştirilmişti bile. Düğün pastasıysa resmen şaheserdi. Yeşil ve siyah renkte, girdabımsı bir şekli vardı. Yanında da aynı desen ve şekilde yüzlerce mini pasta vardı. Erkekler giyinip geldiğinde biz de arka odalardan birindeydik ve üstümüzü giyiniyorduk.

“Tanrım! Geldiler!” deyip pencereye koştum ve yüzümde koca bir gülümsemeyle gelişlerini seyrettim. Nedendi bilmiyorum ama Brandon’ı burada gördüğümde nefesim tutulmuştu. Gerçekten muhteşem görünüyordu. Robert, siyah gömlek ve koyu gri bir takım giymişti. Jeremy ve Konrad ise koyu yeşil gömlek, siyah takım elbise, siyah yelek giyip yeşil, gevşek bağlanmış kravat takmışlardı. Hayatımın aşkı siyahlar içindeydi, o da yeşil, gevşek bağlanmış kravat takıyordu ve kucağında da oğlumuz vardı. Üstündekiler çok siyah kalıyordu ama orada ne olup bittiğini tam anlayamıyordum ve bu onu ilk kez takım giyerken görüşümdü. Takım ona daha güçlü ve gizemli bir hava katmıştı. Çok seksiydi. O takımı bu gece nasıl çıkaracağımı düşünürken dudağımı ısırdım. Onlar binaya girene kadar izledim ve kocama seğirtmemek için kendimi bir hayli tutmam gerekti.

Sadece yirmi dakika kalmıştı. Kızlar bana gelinliğimi, jartiyerimi ve beyaz Converse ayakkabılarımı giymemde yardım etti. Tüm gece boyunca o yüksek topuklu ayakkabıları giymemin imkânı yoktu. Gelinliğim sade ve güzeldi. Askısızdı, kalçalarıma kadar dümdüz iniyor ve sonrasında da hafifçe kabarıyordu. Sırtıysa korse gibi iplerle kaplıydı. Parlak gümüş ve siyah renkli elbiselerinin içindeki Carrie ile Claire'e ve kaval kemiginde biten koyu yeşil kıyafet giyen en iyi arkadaşıma baktım. Hepimiz birbirimizi öpüp kucakladık. Sonra bana kırmızı güller ve beyaz zambaklardan oluşan, üstünde koyu yeşil bir kurdele bulunan gelin buketimi verdiler ve erkeklerle buluşmak için çıktılar.

"Vaaay," dedi Jeremy beni nazikçe kucaklayarak. "Muhteşem görünüyorsun."

"Sağ ol Jer, sen de çok yakışıklı olmuşsun!" diye ciyaklayarak Konrad'a sarıldım.

"Çok güzel görünüyorsun, ufaklık," deyip yanaklarımı öptü ve sonra gidip Bree'ye sarıldı.

"Sağ ol ihtiyar," diye takıldım. Robert ve Liam içeri girdiklerinde nefesimi içime çekerek, "Merhaba miniğim!" dedim ve bebeğimin minicik başını öptüm. Biraz parmaklarıyla oynadım. Sonra Claire ve Carrie onu benden alıp yerlerine geçtiler.

Jeremy ve Konrad onlara yerlerine kadar eşlik ettiler. Sonra da Bree'yi almaya geldiler. Bree bana göz kırptı ve müzik başladığında üçü de kortejin önündeki yerlerini almak üzere harekete geçtiler. Robert kolumu koluna dolayıp beni bir süre öyle tuttu.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlı kız. Seni teslim etme işini bana verdiğin için teşekkür ederim. Bu bizi ailen olarak gördüğünü gösteriyor. Seni seviyoruz. Ve hem kişiliğinle hem de seçimlerinle gurur duyuyoruz."

Gözyaşlarımı itmek için gözlerimi kırptırdım. Robert

kolumu bırakmıştı. “Teşekkürler Robert. Siz benim için çok değerlisiniz. Siz olmadan hiçbir şey başaramazdım.”

Kolunu dirseğinden bükerek bana uzattı ve elimi tam dirseğinin üzerine koydu. “Her şey hazır. Ya sen?”

“Hem de çok!” dedim köşeyi dönmeden hemen önce minik adımlarla dans ettim. İkimiz de kıkırdadık. Derken koridordaki yürüyüşümüz başladı.

Gözlerim hemen Brandon’ı buldu. Çok güzel bakıyordu. Koca gülümsemesi gamzesini ortaya çıkartıyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Robert beni tutmasa, hemen ona koşardım ama yavaş yürümeye devam ettik. Robert beni teslim esip, elimi Brandon’ın eline koyduğunda kocaman gülümsedim. İkimizin de gözü birbirimizden başkasını görmüyordu.

Merhaba, dedi sadece dudaklarını oynatarak.

Gülümsedim ve ben de aynı şekilde, *seni seviyorum*, dedim.

Gülümseyerek *ben de seni seviyorum*, dedi. Ellerimi daha da sıkarak bana saf mutlulukla baktı.

Rahipten sonra tekrarlayarak yeminlerimizi söyledik ve “evet” derken yüzüklerimizi taktık. Rahip bizi karı koca ilan etti ve Brandon yüzümü yukarı kaldırarak beni öptü. O öpücükle ikimiz de birbirimize sonsuza kadar söz vermiş olduk. Odadan ilk önce çıkabilmemiz için gönülsüzce birbirimizden ayrıldık. Koridordan geçip köşeyi döndüğümüzde Brandon, yüzümü ellerinin arasına alarak beni yeniden öptü.

“Muhteşem görünüyorsun Harper,” dedi.

Kısa saçlarını okşayıp alnını alnıma dayadım. “Evliyiz,” dedim kıkırdayarak. “Kocamsın artık.”

“Sen de benim karımsın,” dedi yanağımı ve boynumu öperek.

Derken aile üyeleri bizi o hâlde buldu. Hepsi gelip bize sarıldı. Brad ve Derek düğüne kız arkadaşlarıyla gelmişti

ve onları gördüğüme çok sevinmiştim. Brandon'm okuldan başka arkadaşları da vardı. Birkaç fotoğraf çekildik. Brandon'la ikimiz, bir türlü öpüşmeyi bırakamadığımızdan fotoğrafçı epey bir eğlendi. En sonunda gecenin sonuna kadar doğal kareler çekeceğini söyledi. Biraz yemek yedik. Birkaçı küçük Liam'la da olmak üzere çokça dans ettik. Brandon dişleriyle jartiyerimi çıkarırken kıpkırmızı oldum. Konrad jartiyeri, Bree de buketimi kapmayı başarmışlardı. Konrad'ın Bree'ye Noel arifesinde evlenme teklif edeceğini biliyordum. O nedenle Konrad'a göz kırptım. Brandon gelip kulağıma bir şeyler fısıldadı. Hemen oğlumuzu öpüp onu Carrie'ye teslim ettim. İnsanlar, arabamıza giden yola koridor oluşturmuşlar, bize sabundan balonlar üflüyorlardı. Kısa balayımıza doğru yola çıktık.

Brandon plaja yakın yerde bir daire kiraladı. Kısa bir süre sonra içeri beni kucağında taşıyarak girdi ve beni yatağa bıraktı. Kapıda bıraktığımız eşyalarımızı almak için koşarak gitti. Geldiğinde yüzü tutku ve sevgiyle doluydu. Gri gözleri alev alevdi. Yatağın yanında durdu ve bir süre beni izledi. Ben de ona bakıyordum. Gecenin erken saatlerinde ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını kıvrımış, kravatını daha da gevşetmişti. Gömlek ve pantolon üstünde muhteşem görünüyordu. Gömleği, güzelim omuzları ve göğsü üstünde gergin duruyor, daracık beli bu şekilde açığa çıkıyor ve kaslı bacakları mükemmel görünüyordu. Tam bir heykel gibi görünüyordu. Son derece seksi bir heykel gibi.

Doğrudum ve yatağın ucuna yaklaştım. Kemerinin tokasından tutarak ona daha çok yaklaştım. Kocaman bir gülümseme yüzünde belirdi ve gamzesi daha da ortaya çıktı. Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardım. Sonra kalkıp yeleğini, kravatını ve gömleğini çıkardım. Bir yandan da kıyafetlerinin üstünden onu okşuyordum. Beni yatağa itti ve bir bacağıma kendine çekti. Converse'imle burun buruna gelince kıkırdamaya başladı.

“Seni bu yüzden çok seviyorum işte,” dedi ayakkabımı çıkararak.

Bacaklarımı okşamaya başladı. Çamaşırımı çıkararak bacaklarımın arasında yerini aldı.

“Gelinliğimi çıkarmayacak mısın?”

Brandon boynumu öperek, “Belki sonra,” dedi. Kahverengi gözleri, benimkileri yakaladı. Gözlerinde benim için hissettiklerini okuyabiliyordum resmen. Onsuz yaşamayı nasıl düşünebilmişim ki? Benimle tek bir vücut olurken, “Seni çok seviyorum, Harper,” dedi.

Nefesimi tuttum ve tüm o yaşadığım duyguların hepsini tutmaya çalıştım. Sanki her seferimiz, bir öncekinden daha iyi oluyordu ve bundan bıkaçağımı da hiç zannetmiyordum. Kendimden geçerken, “Brandon,” diye bağırdım. “Ah Tanrım, ben de seni çok seviyorum.”

“Uyan Harper.”

Homurdanarak sırtüstü yattım. Hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaydım. Boynumda bir şey hissettim. Ondan kurtulmaya çalıştım ama olmadı. Saçım filandır, diye düşünüp sıcacık yatağa daha da gömüldüm. Yeniden uykuma döner gibi olmuştum ki o şey boynumda kımıldanmaya devam etti. Derken daha aşağı inip göğsüme geldi ve orada bir süre durdu. Bunu yapan sevgili kocamdı. Brandon karnımı öpmeye devam ederek sol kalçamı hafifçe yukarı kaldırdı ve aynını sağ yanıma da yapmaya başladı. Gözlerimi açtım. Brandon bacaklarımın iç kısmını öperken nefes alışverişim hızlandı.

Brandon usulca güldü. Titremeye başladım. Dudakları ve dilinin yaptığı şeyler artık algılamamın ötesine geçiyordu. Ellerimi saçlarına götürdüm ve onu görmeye çalıştım

ama gözlerimi bir türlü açık tutmayı başaramıyordum. İnliyordum. Diliyle beni uyarırken bir yandan da beni okşuyordu. Daha fazla dayanamayacağımı hissettim ve vücudum tamamen kontrolümden çıktı. Bir süre sonra etrafımızda kimselerin olmadığına şükrettim, yüksek bir çığlık koyuvermiştim. Vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplamıştı. Sonra Brandon üstüme çıkarak benimle birleşti. Bir yandan da boynumu ısıırıyordu. Her seferinde de daha sert ısıırıyordu. Omuzlarını ve sırtını okşadım; her hareketinde kaslarını elimin altında hissediyordum. O da rahatladığında üstüme yuvarlandı. İkimiz de fazlasıyla terlemiştik. Ağırlığını bana vermemeye çalışarak yana kaydı ve beni kendine çekti.

El ele tutuştuk. Elimi dudaklarına kaldırıp bileğimi nazikçe öptü. Oraya yeni bir dövme yaptırmıştım ve o dövmenin eşinden Brandon'da da vardı. Sol bileğimde, "Onu seviyorum," yazıyordu. Aynı cümle de Brandon'ın sağ bileğindeydi. Çok dandikti ama biz seviyorduk. Chase'in eski çalıştığı yere gitmiştik. Onlarla karşılaşacağım için gerginleşmişim ama hepsi de bizi sıcak bir şekilde karşılamıştı. Trish artık orada çalışmıyordu. Jeff ise bana sarılmadan duramıyordu ve Brian'ın gözleri durmadan bulanıklaşıyordu. Onlara Liam'm fotoğraflarını gösterdik. İsmi, aynı ailemiz gibi çok sevdiler. Onlarla bir gece bir araya geleceğimize dair söz verdik; bu sayede hepsi Liam'la tanışabilecekti. Brian, bebeği Marissa'nın kaçıracağını söyleyerek bize takıldı. Hepsi önceden Brandon'ı tanıyordu. Onlara gidip de dövmeleri istediğimizi söylediğimizde, şaşırarak onların bizim için mutlu olduklarını gördüm. Brandon, Chase ve benim aramızda olanlar hakkında olan biteni bildiklerini anlattıklarında; hepsinin kötü kızlar gibi dedikodu ettiklerinin farkına vardım. İlk önce Brandon'la çıktığıma varana kadar biliyorlardı.

"Ne üç gündü ama," dedim içimi mutlu mutlu çekerek. "Her şey için teşekkür ederim."

“Ben de benimle evlendiğin için teşekkür ederim.”

Başımı göğsüne bastırdım ve bana daha çok sarıldığında gülümsedim. “Her şey mükemmelmış gibi hissediyorum. Sence çok mu romantik bu?”

Kıkırdayarak başımı öptü. “Hayır. Ben de aynını hissediyorum. Sence... Liam’a bir an önce kavuşmak istemem kötü mü?”

“Ben de aynını hissediyorum. Bir yanım yataktan çıkmak istemiyor. Diğer yanımsa bebeğimizi görmek için can atıyor.”

“O zaman bebeğimizi gidip alalım.”

Yataktan güç bela kalktım. Brandon da öyle. Onu üstünde hiçbir şey yokken görmek tüylerimi diken diken etti. Ne düşündüğünü biliyordum. O da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Yanına gidip çıplak göğsümü onunkine bastırdım. Gayet flörtöz bir sesle, “Galiba duşa gireceğim,” dedim kulağına fısıldayarak. “Gelmek ister misin?” Ve kocamla banyoya doğru ilerledik.

Hasret's Sisters Planet

“Gidip babacığı görelim mi?” diye mırıldandım melodik bir sesle. Liam bana kocaman gülümsedi ve fısıldayarak, ‘Babba’ dedi. “Gel bakalım koca oğlan,” deyip onu kucağıma aldım. “Aman Tanrım, külçe gibi olmuş!”

Bree gülerek Liam’ın minicik başına öpücükler kondurdu. “Annemi boş ver, sen dünyanın en şirin, en sevimli bebeğisin.”

“Elbette öyle,” dedim burnumu Liam’ın yanağına değirerek. Minicik parmaklarını dudaklarıma değiriyordu, ben de onları yermiş gibi yapıyordum. Beni kahkaha atarak ödüllendiriyordu.

“Çantaları aldım, çıkmadan önce alacağınız bir şey var mı?” diye sordu Bree bir yandan da kapıya doğru giderken.

“Hayır!” dedim. “Haydi, gidip onları görelim.” Liam’ı araba koltuğına yerleştirdik ve Brandon’ın çalıştığı spor salonuna doğru yola koyulduk.

Evlenmemizin üstünden iki ay geçmişti. Gittiğimiz spor salonu önceden Brandon’ın gittiğı ve ona dövüşleri ayarlayan yerdı. Brandon, ne yapmak istediğini hâlâ bulamamıştı ve huzursuzdu. Dövüşü bırakmıştı. Para derdimiz yoktu ama o sanki kendini, kocalık ve babalık görevini yerine getirmiyormuş da para kazanmak zorundaymış gibi hissediyordu. McGowan Spor Salonu’nun battığını duyunca hemen eve gelip ne düşündüğümü sormuştu. Kendini tekrar, o en sonuncu dövüşteki gibi bir duruma sokmaya niyeti yoktu ve

maçları özlüyordu. O nedenle de spor salonunu almanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ben de onay verdikten bir ay sonra Brandon, spor salonunu satın almıştı. Hâlâ Korkuluk ile iyi geçiniyordu. Ona yeni dövüşçüler de sağlıyordu. Brandon ve Konrad orada eğitmenlik yapıyorlardı. Kısa bir süre sonra üye sayısı ikiye katlandı. McGowan Spor Salonu, daha önce hiç o kadar iyi iş yapmamıştı.

Bree ve Konrad nişanlanmışlardı ve bizim yaşadığımız yere çok yakın bir eve taşınmak üzerelerdi. İkisi de üniversitedeki üçüncü yıllarına başlayacaklardı. Kasım'm başında evleneceklerdi. Onlar için gerçekten seviniyordum. Okula başladığımızdan beridir birlikteydiler. Başlangıçta Konrad da Bree ve Chase gibiydi ve yatak ilişkisinden başka bir şey aramıyordu. Ama ne zaman ki Bree ile çıkmaya başlamışlardı, o zaman bu durum sona ermişti. Hatta Bree bir süre Konrad'ı oyalamıştı da. Şimdiyse, çıkmaya başlamalarından iki yıl sonra, evlenmelerine günler kalmıştı. Konrad, spor salonunda Brandon'la çalışıyordu ve Brandon da ona iyi ödeme yapıyordu. İkimiz de Breanna'nın asla çalışmayacağını biliyorduk. O sadece alışveriş yapardı ve zamanını çok fazla alacak işlere bulaşmayı istemezdi. Brandon da bu şekilde onlara göz kulak oluyordu. Onu sevme nedenlerimden bir tanesi de buydu.

“Selam bebeğim!” diye seslendi Brandon duvarın yanından. Bir yandan da kum torbalarına yumruk atıyordu. Yanındaki çocuğa bir iki tavsiye verip yanımıza koştu. Liam'ı kucağına alıp havaya savurdu. Liam kucağına yeniden düştüğündeyse onu sesli sesli öptü. Liam çığlık atıp kıkırdadı. “Benim küçük adamım nasılmış bugün?” Liam hâlâ kıkırdıyordu. Brandon kolunu belime dolayıp beni yavaş ve uzun uzun öptü.

Vücudum hemen bir alev dalgasıyla sarıldı. Bree'nin yüksek sesli kahkahasıyla kendime geldim.

“Peki, karım bugün nasıl?” diye sordu o güzelim boğuk sesiyle. İçimden yatak zamanımızın hemen gelmesini dile-dim.

“Harikayım,” dedim gülümseyerek. Yanaklarım kızarmıştı. “Günün nasıl geçiyor?”

Brandon’ın ela gözleri bir anlığına sertleşti. Sonra kendini gülümsemeye zorlayarak, “Bayağı iyi,” dedi. “Bir grup daha buraya kaydoldu.”

Yüz ifadesine kaşlarımı çatarak baktım. “Kaç kişi peki?”
“On bir.”

“On bir mi? Bu harika Brandon! Ama sen bunun nesine memnun olmadın ki?” Bazen hiç üye alınmayan günler oluyordu ve sabahın bu saatlerinde on bir kişi pek de rastla-nır bir rakam değildi.

“Memnunum yahu. Ee, siz ne yapıyorsunuz?” diyerek beni alnımdan öptü. Sonra da Liam’a dönüp dilini dudak-larının arasına sıkıştırıp üfledi. Liam, Brandon’ın kafasına vurup kıkırdamaya başladı yeniden. Gerçekten de mutlu bir bebeğimiz vardı.

“Eh, biz Bree’yle düğün için bir şeyler bakacağız ama öğlen buluşalım mı diye sormaya gelmiştik.”

Sert yüzü yumuşadı ve elini sinsice kalçama kaydırıp hemencecik sıktı. “Ben çıkamam Harper,” dedi. “Aaron bu sabah arayıp gelemeyeceğini söyledi. Burada yalnızca Konrad’la ikimiz varız. Ama Konrad sizinle gelebilir.”

“Gidip sandviç alıp gelebilirim.” dedi Bree.

Brandon’ın gözleri arkamdaki bir şeye hemencecik ba-kıverdi. Sonra Konrad’a baktı ve yüzü yeniden sertleşti. “Gidip kartımı getireyim. Harper, benimle ge-“

“Kiraz.”

Bu tanıdık ses tüm vücudumu germişti. Brandon alçak sesle lanet okudu. Ağır ağır döndüm ama bir yandan da Brandon’ın ela gözlerine bakıyordum. Az sonra daha ileri

bakmam gerektiğini fark ettim. Carter'dı bu. Kalbim sıkıştı ve gözlerim doldu. Neden ağlıyordum ki ben? Ah evet, nedeni elbette basitti.

"Ah Kiraz, lütfen ağlama," dedi ellerini uzatarak bana yaklaştı. Muhtemelen yaşları silmek istemişti ama ben onun eline vurarak, "Bana dokunma," dedim.

Gözlerinden bir anlığına bir acı ifadesi geçti ama hemen sonra yüzü taştan yapılmış gibi oluverdi. "Konuşabilir miyiz?"

"Neden buradasın Jason?"

"Bu sabahki on bir kişilik ekipten," dedi Brandon. Derin sesi kendimi toparlamama yardımcı olmuştu.

Sırtımı Brandon'ın karnına yasladım. O da, boşta kalan kolunu belime doladı. "Neden onca yolu tepip buraya geldin ki? Üssünüzde spor malzemesi vardır herhâlde."

"Bir aydır dışarıdayım. Zamanım doldu gerçi ama yeniden kimseyle iletişime geçmemeye karar verdim."

"Peki, neden buradasın?" Kabalaştığımı biliyordum ama onu yeniden görmek, arkadaşlığımızı kaybetmenin acısını yeniden hortlatmıştı.

"Burada resmen koloni gibi olduk. Birbirimizden etkilenip işi bırakıyoruz. San Diego'da eve çıkacağız."

"Ya karın?"

Alayla gülüp başını iki yana salladı. "Ben Afganistan'dayken banka hesabımı tamamen kurutmuş. Eve döndüğümde gitmişti ve masanın üstünde boşanma kâğıtları duruyordu."

"Sana bunun olacağını ben bile söyledim. Fahişenin tekiyle evlenip onun seninle kalmasını nasıl bekleyebildin ki?"

"Harper," diye uyardı Brandon.

Yüzüne baktım. Kendimi azar işitmiş çocuklar gibi hissettim. "Özür dilerim Cart – Jason. Kabalaştım. Geri dön-

mek zorunda kaldığın için de üzgünüm. Seni kesinlikle hak etmiyordu o kadın.”

Brandon kalçamı sıkarak elini biraz gevşetti. Bu, biraz daha iyi konuştuğuma işaretti. Belirli sebeplerden ötürü Jason Carter’a dayanamıyordu ama ona karşı olabildiğince nazikti; aynı Chase’e karşı olduğu gibi.

“Carter,” diyerek içimi çektim. Soyadıyla hitap edince gülümsedi. “Gerçekten, neden buradasın?” diyerek elimle salonu işaret ettim. San Diego’da tonlarca spor salonu vardı ama burayı tesadüfen seçmesi de çok enteresandı.

“Ben ah – bizden önce işi bırakan arkadaşlardan biri buraya üyeydi. Sahibinin adını bana söyledi ben de gelip Brandon’la konuşabileceğimi düşündüm. Yani belki senden haberdardır filan diye. Sizin hâlâ birlikte olduğunuzu bilmiyordum. Sen benim en iyi arkadaşımın Kiraz. Seni görmeye ihtiyacım vardı ve şansım da yaver gitti. Aslında şu ilerdeki çocuğun antrenmanının bitmesini bekliyordum,” dedi duvar kenarındaki çocuğu göstererek. “Derken sen geldin.”

“Ya. Tam o noktada da ne harika arkadaş olduğumuz iyi görünüyor tabii. Bir buçuk yıldır görüşmüyoruz ve sen hayatımda olup biteni bilme hakkını kaybettin. Gerçekten arkadaş kalmış olsak Brandon’ı bulduğunda benim de uzakta olmayacağımı bilirdin. Hakkımda artık en ufak şey dahi bilmiyorsun. Ben de senin hakkında herhangi bir şey bilmiyorum. Son bir buçuk yılda başıma bir sürü şey geldi.”

Carter, Brandon’m elinin durduğu yere bakıp içini geçirdi. “Hâlâ beraber olduğunuzu görebiliyorum. Haklısın, şu anda hayatında ne olduğunu hiç bilmiyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Her zaman en iyi arkadaşım olarak kalacaksın,” dedi yumuşak bir sesle.

Liam mızızlanmaya başlamıştı. Dönüp onu Brandon’ın kucağından aldım. Dönüp baktığımda Carter’m ağzı bir karış açılmıştı.

“O bebek senin mi?”

Dudaklarımın kenarını hafifçe kıvrarak, “Evet ve Brandon’la da evliyiz,” dedim.

Bir bana, bir Brandon’a bir de Liam’a bakıverdi. “Hay senin,” deyiverdi. Ona gözlerimi devirdim ve Liam’ı kucağımda daha yüksek bir noktaya alarak, “Seni görmek güzeldi Carter ama gidip Liam’m karnını doyurmalıyım,” dedim. Bree bana bebek bezi poşetini verdi. Ben de hemen Brandon’ın ofisine doğru yürümeye başladım.

“Kiraz bekle, biraz konuşamaz mıyız? Seni- seni özledim. Hayatında ne olup bittiğini bilmek istiyorum. Yaptığım şey yüzünden bana kızgın olduğunu biliyorum ama bir şekilde hayatımda olmamandan da nefret ediyorum.”

“Numaran hâlâ aynı mı?”

“Evet,” dedi. Sesi o kadar umut doluydu ki. Anlıyordum onu. Eğer o partide haddini aşmamış olsaydı hâlâ arkadaş kalabilecektik.

“Bunun hakkında düşüneceğim Carter. Sana da haber veririm,” deyip Brandon’ın elinden tuttum ve ofise doğru yürümeye başladım.

“İyi misin Harper?” diye sordu Brandon, kapıyı kapatır kapatmaz.

“Evet. Sadece bunu neden yaptığını anlamıyorum. Uzun süredir konuşmuyoruz. Aramayı deneyebilirdi.”

Brandon, Liam’ı alıp sandalyesine oturdu. Liam’ın yüzü bana dönüktü. “Ama çağırıyor reddedebilirdin de. Hakkını teslim etmek lazım, buraya gelip seni bana soracak kadar yürek varmış herifte.”

Gülerek yanağından öptüm ve bir sandalye çekerek ikisinin karşısına oturdum. “Demek sen, ben geldiğimde ondan sinirliydin.”

“Evet. Hâlâ burada bir yerde olduğunu biliyordum ve seni görsün istemiyordum. Özür dilerim, pek olgun bir davranış değil bu ama bu elemanı sevmiyorum işte.”

“Bebeğim, asıl ben senin nasıl onu buraya üye yaptığına şaşırdım. Ben olsam onu hemen dışarı postalamıştım.” dedim Liam’a gülümseyip onun ağzına bir parça daha mama verirken.

“Onu da düşünmedim değil,” dedi gülererek. “Onunla konuşacak mısın?”

Liam’a bir kaşık daha havuç püresi verip arkama yaslandım. “Bilmiyorum,” dedim. “O gece partide olanlar yaşanmasaydı, olabilirdi belki ama bir şeyleri başlatan oydu. Yeniden arkadaş olabileceğimizi hiç sanmıyorum, biliyor musun?” Başımı iki yana sallayarak, “Tanrım,” dedim. “Onun duygularını hemen fark edemediğim için kendimi hâlâ salak gibi hissediyorum.”

Brandon bana gülümsedi. “Onu sadece sen anlamamıştın. Sana Bree bile söylüyordu, sense ısrarla onun yanıldığını söylüyordun.”

“Benim en iyi arkadaşımdı! Bana Efendi’nin birliğindeki diğer elemanlardan biriymişim gibi davranıyordu.”

“Ah tamam,” dedi alayla. “Kiraz’ım, kızım, senin bensiz Kaliforniya’ya gitmene gönlüm razı olmadı.”

“Brandon Taylor... Sen Carter’ı mı kıskanıyordun yani?”

“Ben mi kıskanmışım? Kızımın yoldan geçen herifin tekine koşup ona sarılmasını mı kıskanmışım? Ah bu kesinlikle mümkün değil.”

“Hım,” dedim Liam’a bir kaşık mama daha vererek. “Onu azarladıktan sonra hemen sana koşmuştum diye hatırlıyorum ben. Öpmüştüm de seni.”

Geniş geniş gülümsedi. “Pek iyi hatırlayamadım. Nasıl olmuştu, anlatsana.” Gözleri pis bir ifadeyle parlıyordu. Ona doğru yaklaştım. Dudaklarım onunkinden bir santim ötedeydi. “Brandon,” diye fısıldadım usulca ve şehvetle.

“Efendim?” dedi daha da yaklaşarak. Ama ben hemen bir iki santim uzağa kaçtım.

Dudağımı şöyle bir yakalayabilmişti. Yerine oturdu. Gülererek, “Eğer hatırlamıyorsan öyle bir şey de olmamıştır,” dedim tatlı tatlı ve bebeğimize mama yedirmeye devam ettim.

“Gıcık.”

“Ah, evet... Gıcığım ben,” dedim bir gözümü kırparak. Onu daha yumuşak bir şekilde öptüm.

Bir süre sonra, “Sorunun cevabına gelirsem,” dedi. “Carter’ı hiç kıskanmadım, çünkü habersiz olduğun için duyularını paylaşamazdın da.”

Ne hakkında düşündüğünü öğrenince midem düştü sanki. Carter’ın duygularını kesinlikle ve asla paylaşmamıştım. Buna rağmen, Brandon Chase’le aramızda bir şeyler olduğunu bilmişti. Bunu Liam’a düğün günümüzün sabahında anlatırken duymuştum. Brandon bunun an meselesi olduğunu düşünmüştü. Derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş bıraktım.

“Eğer arkadaşını yeniden kazanmak istersen Harper, seni durdurmayacağım ama olur da yeniden bir şey yapmaya kalkarsa, bu defa ona vurmaktan çekinmem.”

“Sağ ol bebeğim ama onu gerçekten yeniden hayatımda istediğime emin değilim. O gecedan sonra nasıl mesajlar attığını, sarhoşken nasıl sesli mesajlar bıraktığını hatırlıyordur. Benim arkadaşım değildi o, Kaliforniya’ya geldikten sonra tamamen değişti. Bunun geçici olup olmadığını bilmiyorum.”

“Sanırım bunu öğrenmenin yolu onunla konuşmaktan geçiyor,” dedi Brandon.

“Onunla konuşmamı mı istiyorsun?”

Nazıkçe çenemden tutup başımı kaldırdı. “Ne istersen onu yapmanı istiyorum. Sadece şunu bil, yeniden arkadaş olursanız kızmam ben. Senin eski hâlinizi ne kadar özlediğini biliyorum.”

Başımı evet anlamında salladım. “Hâlâ buradaysa onunla konuşabilir miyim? Yani sen de buradayken.”

“Eğer beni de yanınızda istersen, benim için problem olmaz.”

“Brandon,” diyerek içimi çektim ve Liam’ın önlüğünü çıkardım. “Sen benim kocamsın. Elbette, seni yanımda isterim. Bununla ilgili bir sorunu olursa eğer, o zaman gerçekten ne düşündüğünü anlarım.”

Yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. Bana sıcacık gülümseyerek, “Tamam o zaman. Biz hemen geliriz,” deyip ayağa kalktı. Liam’ı hâlâ öne bakacak şekilde tutuyordu. Ofisten çıktı.

Her şeyi çantaya yeniden yerleştirdim. Bree’ye mesaj atıp sandviçleri nasıl istediğimizi yazdım ve oturup elemanların gelmesini bekledim.

Carter bir bana, bir Brandon’a bakarak, “Şey, neler oluyor?” diye sordu.

“Konuşmak istediğini söylemiştin,” dedim bir sandalyeyi işaret ederek. “Konuşalım.”

“Yalnız konuşuruz sanmıştım.”

“Bana ne söylersen gidip zaten ona anlatacağım. O yüzden ikimiz buradayken konuşabilirsiniz.”

Rahatsız olmuşa benziyordu ama oturup kazağının koluyla terini sildi. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Eh, ben biliyordum ama. “Sana ne oldu? Tanıdığım Carter striptiz kulüplerine gitmez, önüne gelenle yatmazdı. Ha bir de pat diye tanıştığı bir sürtükle evlenmezdi.” Dönüp Brandon’a baktım. “Kusura bakma ama onu bundan başka şekilde tanımlayamam,” diyerek yeniden Carter’a baktım. “O türden kızlarla ilk dalga geçen sendin ve gidip onlardan biriyle evlendin. Gerçi bunu da yapmadan önce de tam bir salağa dönüşmüştün ya Carter.”

“Biliyorum, emin ol biliyorum. Hayatımın en kötü aylarındı onlar.”

“Yine de bu davranışlarını sürdürdün ve nedense tüm bunları bana da anlattın. Bunu da anlamıyorum işte.”

Ağzını açtı ama Brandon’a çekinen gözlerle bakarak vaz geçti konuşmaktan.

“Söylesene.”

“Sadece,” dedi derin bir nefes alıp vererek. “Buraya taşınmam ne kadar zor olmuştu bilemezsin. Geldim baktım ki sen çoktan biriyle birlikteydin. Seninle olma umutlarım tamamen suya düşmüştü. Yani, yanıliyordum belli ki ama hep senin de, benim için bir şeyler hissettiğini düşünüyordum. Yanıldığımı görünce ne kadar kızdığımı anlatamam.”

“Sadece arkadaşlık biz. Bunu defalarca birbirimize söylemiştik de.”

“Hayır, bunu böyle düşünen sendin. Evet, en iyi arkadaşımydın da ama benim için sadece bundan ibaret değildi bir şeyler. Babanla ne kadar zaman geçirdiğimi ve devamlı senin hakkında konuştuğumu hiç bilmiyordun sen. O nasıl hissettiğimi biliyordu, arkandan neden Kaliforniya’ya gelmek istediğimi biliyordu. Geçişim için bastıran da oydu.”

“Efendi mi yaptı bunu?” dedim hayretler içinde. “Bana kadın kıyafeti bile giydirmeyen adam mı?”

“Hıhı.”

“Bana, onun birliğinde olduğun sürece, benimle çıkamayacağını söylemişti diye anlatmıştın sanki. Sana bunun için neden yardım etsin ki?” diye sordu Brandon sakince.

“Eh, evet öyle dedi ama geçişimi ilk öneren de oydu.”

“Ne?” Carter’la gerçekte konuşan adam kimdi ve baba-bana ne yapmıştı acaba?

“Biliyorum, ben de çok şaşırmıştım. Senin buraya geleceğin gün, ben de buraya bir şekilde kapak atma planları yapıyordum. Ama o gün beni ofisine çağırdı ve ‘Biliyorsun, Harper yakında Kaliforniya’ya gidecek. Pendleton yakınlarında bir yerde olacak. Oraya geçiş yapsan, birliğimden ay-

rılmış olurdun,' gibi bir şey söyledi. Sonra da bana, hani şu seni tartarcasına bakan bakışını attı. Sonra da, eğer seninle olmak konusunda ciddiysem evrak işlerine başlayacağını söyledi."

"Sanki..." dedim uygun kelimeyi bulamayarak.

"Konuştuğum kişi Efendi değilmiş gibi. Değil mi?"

"Aynen."

"Olay ilk olduğunda ben de şok oldum. Neden o kadar kötü olduğumu şimdi anlarsın belki, o zaman yaptığım şeyler aslında biraz da ne kadar kötü olduğumu senin de bilmen içindi. Şu anda ne kadar salakça davrandığımı biliyorum ama kendime engel olamadım. Ashley'ye gelirsem; o da hepten hataydı."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Ne düşünüyordun ki? Üsteki diğer elemanlara olanlardan hiç mi ders çıkarmadın? Mesela Ramos'tan? Sevgilisinin ne yaptığını öğrendiğinde sen de oradaydın! Seni sevecek ve sen görevdeyken sana sadık kalacak birilerini seçmen gerekirdi. Onun yerine gidip neden bir yellozu seçtin ki? O tipler, kendi sevgilileri görevdeyken üssün etrafında sürtüp birilerine yanaşmak için fırsat kollarlar. Gömlek değiştirir gibi sevgili değiştirdiklerini bilirsin."

"Bilirim Kiraz," dedi hemen. "Bilmediğimi nasıl düşündün ki?!"

"Karımla o ses tonunda konuşmamayı şiddetle tavsiye ederim," dedi Brandon sıkılı dişlerinin arasından.

Carter derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışarak, "Kusura bakmayın," dedi. "Harper, salak gibi davrandığımı biliyorum ama Ashley aynı sana benziyordu ve ben de kendime hâkim olamadım."

İşte, bu gerçekten ürkünçtü.

Brandon'ın yüzü daha da sertleşti ve ilgisini hemen Liam'a yöneltti. Neyse ki Liam onun kucağındaydı. Gördü-

ğüm kadarıyla kasları seğiriyordu. Bir şeylere vurmak istediğini anlamıştım. Liam sakinleşmesinde gerçekten büyük rol oynuyordu. Onlara şöyle bir gülümseyerek baktım ve yeniden Carter'a döndüm.

"Peki ya şimdi? Tüm bu olanlardan sonra ne yapıyorsunuz? Hâlâ içiyor musun?"

"Hayır, o gün bu gündür bir iki biradan fazlasını içmiyorum. Pek bir şey de yapmıyorum. Sana ulaşabileceğim tek bir şansım olduğunu bilseydim eğer yaptığım şeylere hemen son verirdim. Şimdi seni yeniden buldum. Evlisin ve çocuğun var," dedi öne eğilerek. "Bebeğinin olduğuna inanmıyorum," dedi fısıldayarak.

"Kaliforniya'ya gelerek benimle yaşama hayallerini suya düşürdüğüm için özür dilerim. O kadar zaman uğraşmışsın. Seni incitmek istemem ama seni hep arkadaşım olarak gördüm ben. Bunu iyi açıklamadığım için de üzgünüm. Bunu söyleyeceğim için de özür dilerim ama hayatımda, hiç şimdiki kadar olduğum kadar mutlu olmamıştım."

"Eh, o kadarını anladım. Tebrikler, bu arada," dedi. "Kaç yaşında şu an?"

"İki hafta sonra bir yaşına basacak," dedi Brandon onu kucağında zıplatarak.

"Vay be," dedi Carter Liam'ı inceleyerek. "Çok tatlı bir bebek," dedi.

"Biz de öyle düşünüyoruz," dedim ıslıl ıslıl bir yüz ifadeyle. Garip geçen birkaç sessiz dakikadan sonra yeniden eski arkadaşıma baktım ve içimi çektim. "Konuştuklarımız hakkında ne düşünüyorsun, bilmiyorum Carter ama eğer gerçekten yeniden arkadaş olacaksak, bunu gerçekten isterim. Ama bu senin için yeterli değilse, korkarım bu son görüşmemiz."

Kaşlarını çatıp arkasına yaslandı. "Kiraz ben – hayatımda olmamandan nefret ediyorum. İkimizin ne olmayacağı-

nı gayet iyi biliyorum. Bunu anlamam sence uzun sürmüş olabilir ama biliyorum artık. Seninle hâlâ görüşmek istiyorum. Brandon bunu istemezsen de seni anlarım. Önceden gerçekten bok gibi davrandım ama bir daha herhangi bir şeye kalkışmam. En nihayetinde evlisiniz. O kadar da pislik değilim.”

Bree ve Konrad ellerinde yemekle içeri girdiler. “Yemek getirmiştik ama?” dedi Bree soru sorarcasına. Sesi, “Ne oluyor yahu?” der gibi çıkıyordu.

Başımı iki yana salladım. Brandon yeniden sözü alarak. “İstersen,” dedi. “Gelecek cumartesi barbekü partisi yapacağız. Arkadaşlarını da getirebilirsin. Harper sana adresimi zi mesaj atar.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nasıl yani?

Carter bunu, gitmesi için bir işaret olarak algıladı ve sandalyesinden kalkarak, “Güzel olur. Teşekkürler dostum,” diyerek Brandon’ın elini sıktı. Parmaklarının tersiyle Liam’in kolunu okşadı. “Sağ ol Kiraz,” deyip beni kucakladı. “Gelecek hafta görüşürüz, o zaman.”

“Hıhı, görüşürüz.”

Herkese bir kere daha rahatsız bir bakış atarak ofisten çıktı.

“Ne oldu ya?” diye sordu Bree, sandviçleri verirken.

“Konuştuk,” dedim kendiminkini masaya bıraktım. Brandon yiyebilsin diye Liam’ı kucağıma aldım. “Neden onu da davet ettin ki? Bunu yapman gerekmiyordu.”

Omuzlarını silkip sandviçinden kocaman bir lokma aldı. Bir yandan çiğnerken de, “Herkes ikinci bir şansı hak eder, değil mi?” dedi.

O an biri karnımı yumruklamış gibi hissettim. Benim Carter’dan pek aşağı kalır yanımdı yoktu ki. Erkek arkadaşımın arkadaşıyla yatmış ve hamile kalmıştım. Muhtemelen

ben de ikinci şanslar kraliçesiydim, özellikle de Brandon'ın verdiğini düşünecek olursak.

"Hey," dedi bana eğilerek. Kulağıma, "Bir şey kastetmemiştim," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Başımı sallayarak, "Ben de seni seviyorum," dedin. Boynumu öptü. Ben de gülümsedim.

"Yani şimdi ikiniz barıştınız mı?" diye sordu Bree.

"Tam öyle denemez. Deneyeceğiz. Brandon'la evli olduğumuzu öğrendiğinden, beni bir şeylere ikna etmeye çabalamayacağını söyledi. Önümüzdeki hafta sonu işlerin nasıl gelişeceğini göreceğiz bakalım."

"Bu çok garip, sen pek de --"

"Ee, kızlar, bugün düğün için ne yapacaksınız bakalım?" diye sordu Konrad bana göz kırparak.

Bree'nin yüzü ışıldadı ve yaptıklarımızın ve yapacaklarımızın detaylı bir listesini getiriverdi.

"Harper, eğer gelmesini istemiyorsan, gelmek zorunda filan değil. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum," dedi Brandon usulca. Bir yandan da Bree'nin sözünü kesmemeye çalışıyordu.

"Hayır. İyi de olacaktır gibi geliyor. Dediğim gibi, olayların nasıl geliştiğine bakacağız. Eğer hiç değişmemişse o zaman onu bir daha görmeyiz."

"Tamam. Olur da beni yine kızdırırsa, eh, adresi üyelik kayıtlarımızda var," dedi pis pis gülerek. "Kaçta evde olursun bu arada?"

Göz ucuyla Bree'nin bana gülümsediğini gördüm. "Emin değilim, akşamüstü civarı olabilir. Muhtemelen eve benden önce gidersin. Gelirken almamı istediğin bir şey var mı?"

"Annem bu gece Liam'a bakmayı önerdi. Evinde Liam için yeterli malzeme varmış. Bir tek Liam'ı ona götürmek kalıyor. Eve gelmeden Liam'ı bırakabilirsin."

“Hım... Buluşma gecesi istiyorsun galiba? Kaç haftadır yapmıyoruz.”

Yakınlaşıp kulağıma tüm tüylerimi diken diken ederek, “Evet, bu gece bayağı uzun olacak,” dedi.

Ben de hak veriyordum ona. “Tamam o zaman. Eve mümkün olduğunca hızlı geleceğim.”

“İşte benim kızım,” dedi Liam’ı kucığımdan alıp sandviçimi elime vererek. Bree ve ben birbirimize göz kırptık. Ah bir bilseydi... Bu gece neler olacağını bir Bree biliyordu ama bebeğin onda kalmasını en başta öneren de Carrie’ydi. Oraya çoktan Liam’ın eşyalarını götürmüştük. Yemeğimizi bitirdik ve Brandon’la Konrad bizi kucaklamalar ve öpücüklerle uğurladı. En çok ben mi yoksa Breanna mı heyecanlıydık bilemiyorum.

“Harper, evde misin?”

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Neden bu kadar neden heyecanlanmışım ki ben? Yani heyecanlı değil de biraz başım dönüyordu. Tamam, aslında deli gibi heyecanlıydım. Gidip hemen üstümdeki iki kıyafete baktım. Siyah dantel iç çamaşırıyla, Brandon’ın sevdiğini bildiğim mavi ipekten bluzumu giymiştim. Saçlarımın uçlarını da hafifçe kıvrırmıştım.

Usluca yatağın ucunda ayağa kalkıp bekledim. Ellerim titremeye başlamıştı. Odaya girdiğinde ben de dudaklarımı ısıırıyordum.

“Ah Tanrım, Harper, harika görünüyorsun,” diyerek iki adım da yanıma geldi ve beni kucığına aldı. Parmak uçlarıma kalktığımda da boyum dudaklarına tam yetişmiyordu. “Daha evde olacağını düşünmemiştim,” dedi burnunu boynuma sürterek.

“İstersen gidip bir daha geleyim...?”

“Ah. Hayır. Tüm gün bu geceyi düşündüm. Sadece duşa girip geliyorum.”

Gülümsedim; benim beklediğim de buydu. “Acele et,” dedim vücudumu onunkiye bastırarak. “Dediğin gibi, bu gece uzun olacak.”

Beni yeniden yere bırakmadan şöyle bir göğsüme ve belime dokundu. “Üç dakika,” deyip alt dudağımı öptü ve beni yatağa oturtup banyoya gitti.

Yatağın başucuna kadar gidip bağdaş kurdum ve beklerken kendime hâkim olmaya çalıştım. Her dakika sanki bir saatmişçesine geçiyordu. Brandon’ın ne yaptığını duymaya çalışıyordum. Su açıldığında biraz üzüldüm, ya fark etmemişse? Onu hemen küvetin yanındaki havlu sepetine koymuştum oysa. Brandon her duşa girmeden önce oradan bir havlu alıp küvete yakın bir yere koyardı. Ellerimi ovuşturdum ve güç bela kendimi, alt dudağımı ısırmaktan vazgeçirdim. Birkaç dakika sonra banyodan elinde bir şeyi sallayarak geldi.

“Harper, bu ne?”

Titreyerek de olsa gülümsemeyi başardım. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve maalesef o anda da ne düşündüğünü hiç tahmin edemiyordum.

“Bu- bu?” deyip elini saçlarından geçirdi. Gülerek, “Düşündüğüm şey mi? Sen- bebeğimiz mi oluyor yani?”

Başımı evet anlamında salladım. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma geldi. Yüzümü ellerinin arasına alarak defalarca öptü. Bir yandan da gülüyorduk.

“Ne zaman öğrendin?” diye sorup beni yeniden öptü.

Burnumu kaşıyıp bir yandan da ona temkinli bakarak, “İki hafta oldu,” dedim.

Neyse ki gülümsüyordu. Üzüleceğini sanmıştım oysa. “Şimdi mi söylüyorsun?” dedi mahsustan ve boynumu öptü.

Nefesim hızlandı ve kendimi cevap vermek için âdeta zorladım. “İlk randevum bugündü,” dedim. “Emin olana kadar beklemek istedim.”

“Bugün mü gittiniz?” dedi yeniden bana bakarak. “Hani düğün işiyle uğraşacaktınız?”

“Tüm işleri dünden bitirdik. Bugünse sadece randevu işi vardı, o kadar. Doktorun ne söyleyeceğini adım gibi biliyordum o yüzden de, bunu sana söylerken yalnız olmak istedim. Ben de anneni aradım, işimiz bittiğinde Liam’ı ona bırakıp bırakamayacağımızı sordum.”

“O zaman Liam’a bakma önerisi senden çıktı, ondan değil,” dedi bana bakıp başını iki yana sallayarak. “Bir dakika, Bree biliyor mu peki?”

“Aslında,” dedim. “Beni test yapmaya zorlayan oydu. Yemin ediyorum, hamile kadını tespit etmeye programlanmış gibi. Elinde testle gelip beni banyoya yolladı.”

“Beklerim. Başka kim biliyor?”

“Kimse. Bree de banyonun kapısında beklemeseydi ona da söylemeyecektim.”

“Bree ilk öğrendi diye seni suçlayamam. Her şeyi öğrenmek gibi bir gayreti var onun.”

“Hem de nasıl,” deyip gülümsedim ve yüzünü yeniden kendime çektim.

Geri çekilip bluzumu yukarı kaldırdı ve karnımdaki belli belirsiz çıkıntıyı öpmeye başladı. Sonra başını kaldırıp, “Ne zaman doğacak?” diye sordu.

“26 Mayıs’ta. Şu an onuncu haftada,” dedim nefes nefese.

“Seni çok seviyorum Harper, sana ne kadar heyecanlandığımı anlatamam.”

“Gerçekten mi?”

Brandon gözlerimin içine baktı. Kahverengi gözleri sevgi doluydu. “Evet,” dedi.

Gölümsedim ve onu öptüm. Bir yandan yatağı uzanırken bir yandan da belindeki havluya uzandım ve “Ben de seni seviyorum,” dedim.

“Bir şeyler duydum, ufaklık?” dedi Konrad başımdan öperek. Beni sıkı sıkı kucakladı.

Beni bıraktığında, “Sağ ol. Eh şimdi de senin sıran galiba,” dedim alayla Bree’ye ama Bree’nin ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Yemin ederim ona ben söylemedim!” dedi ellerini kaldırarak.

“Ben söyledim,” dedi Brandon. Arkamdan gelerek kollarını belime doladı. “Sadece Bree’nin bilmesi pek adil gibi gelmedi. Onun da bilmesini istedim.”

“İkiniz Claire’e söylemediniz, değil mi?”

Konrad ve Bree başlarını hayır anlamında salladılar. “Hani herkese Liam’ın doğum gününde söyleyecektin? Daha ben doğurmadan ikinci bebeği doğuracağına inanmıyorum!”

“Hım... O zaman çalışmalara başlamalısın,” dedim ona göz kırparak.

“Olmaz. Elimiz şu an sizinkilerle dolu. Sen doğur, biz onlara bizimmiş gibi bakarız.”

“Hayır! İki gayet yeterli. İkinci bebek doğduğunda ben yirmi bir, Brandon da yirmi üç yaşında olacağız. Üçüncüye daha da yaşlanmış olacağız.”

Kapı çaldı ve Brandon yanağımdan öperek kapıyı açmaya gitti. “Muhtemelen Jeremy’dir. Yanında birkaç kuzenle gelecekti, o yüzden bebek meselesini sonra konuşalım.”

“Jeremy’ye daha söylemedin mi?”

“Söyledim ama o kimseye söylemedi. Kuzenlerim boş-boğazdır ama. Muhtemelen daha evden çıkmadan anneme yetiştirirlerdi,” dedi kıkırdayarak. Kapıya koştu.

Bree bana doğru eğilerek, “Jer de biliyor yanı?” diye sordu.

“Hıhı,” diye homurdandım. Raftaki kâselere uzandım. “Neden şimdiden ebeveynlere söyleyemediğimizi anlamıyorum. Neredeyse herkese söyledik. Galiba herkesin aynı anda duymasını istiyor.”

Tam tezgâha tırmanmıştım ki Konrad gelip kâseye uzandı ve bana sırtıttı. Parmak ucuna bile kalkmamıştı.

“Hay boyunuza sizin,” diye mırıldandım.

“Selam Harper! Selam Bree,” dedi Jeremy. Bree’yi şöyle bir kucaklayıp bıraktı ama Konrad’a uzun uzun sarıldı. “Nasılsın Konrad?” Sonra yaklaşıp yanıma geldi. Hâlâ tezgâhın üstündeydim ve o hâldeyken bile hâlâ benden uzundu. “Yine kâse mi alacaktın Harper?” deyip beni yanaklarımdan öptü. Sonra fısıldayarak, “Tebrikler Harper. İkiniz için de çok sevindim,” dedi.

Ben de ona sıkı sıkı sarılarak, “Sağ ol Jer,” dedim. Gel-diğin için de teşekkürler.

“Kız arkadaşım da yanımda. Sakıncası var mı?”

“Jeremy, senin kız arkadaşın mı var?!” Yüzü aydınlandı ve geniş geniş sırtıttı. “Kız arkadaşın olacak kadar büyüdünmü sen?” Güldüm. O da omzuma minik bir yumruk attı.

“On yedi yaşındayım ben.”

“Hepimiz ciddileştik. “Tabii ki. Nasıl unutulabilirim ki?” Arkasından dolaşarak, “Ee? Nerede peki? Kayın biraderimin kalbini çalan bu kızla tanışmak istiyorum,” dedim.

“Laura ve Kate’in yanında ama çok utangaçtır. O yüzden Bree,” dedi dönüp ona bakarak, “lütfen ona çok yüklenme, tamam mı?”

Bree elini göğsüne koyarak, “Kim, ben mi? Utangaç insanlarla çok iyi anlaşırım ben, Harper’a sor,” dedi.

Hepimiz güldük. “Kardeş ne halt ediyorsun sen?”

“Dile dikkat!” dedim ona dönerek ama hemen kıkırdamaya başladım. “Aşağı inemiyorum. Yukarı da çıkamıyorum. Ne halt ettim de çıktım ben buraya Konrad?”

“Dile dikkat!” dedi Jeremy sesimi taklit ederek, bir yandan da beni tezgâhtan indirdi.

“Tanrım. Çok kısasın.”

“Hayır, hepiniz anormal derecede uzunsunuz,” dedim onu kendimden iterek. Gidip Bree’nin yanında durmaya başladım, onun boyu benimkine yakındı.

“Aaaa bebeğim, yine alay mı ediyorlar seninle?” diyerek ve sırtarak içeri girdi Brandon. “Neden seninle alay ediyorlar ki? Sonuçta sen ortalama boydasın, değil mi?”

Ona, bana güzel gülümseyip de sarılana kadar baktım. “Aynen,” dedim ve parmak uçlarıma kalkarak onu öptüm.

“İlk olarak bir oda bulun. İkincisi, Harper, seni Aubrey ile tanıştırayım.”

Brandon’m yanından başımı uzatıp baktım. Beyaz tenli, siyah saçlı, kahverengi gözlü tatlı bir kız, Jeremy’nin kolunun altından bana bakıyordu. İkiisi birlikte o kadar tatlı görünüyorlardı ki. “Merhaba Aubrey!” deyip yanlarına gittim ve ikisini de kucakladım. Onu bıraktığımda, aklıma ilk başlarda birinin bana sarılmasından ne kadar nefret ettiğim geldi. Bunu kıran Bree olmuştu.

“Aubrey, bu benim yengem. Harper.”

Başını hafifçe salladı ve kızarak hafifçe gülümsedi. Gerçekten iyi geçinecektik bu kızla. “Memnun oldum Harper. Eviniz çok güzel.”

“Teşekkürler! Aubrey, bu benim en iyi arkadaşım Breanna ve nişanlısı Konrad.” Onlar selamlaşana kadar bekledim ve Brandon’ın yanına gittim. “Sanırım Brandon’la çoktan tanıştın.”

Başını evet anlamında sallayarak alt dudağını ısırıldı. Sanki Jeremy'nin kolunun altına saklanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Olamaz! Ufaklık nerede?” diye seslendi ikizlerden biri.

Kate ve Laura içeri girerlerken güldüm. Onları kucakladım, “Bu gece Claire ve Robert'ın evinde. Kalabalık ona fazla gelir diye düşündük. Kızlar bu arada, Konrad ve Bree'yi hatırlıyorsunuz, değil mi?”

Laura hemen Bree'nin üstüne zıplayıp onu kucakladı ama Kate kollarını kavuşturup bana baktı. “Minik Liam'ı görmek istemiştım oysa,” diye dudaklarını büzdü ve ayaklarını sürüyerek Bree'nin yanına gitti.

“Bir dahakine,” diye söz verdim onlara. “Hem bugün buraya askeri üstten dört beş asker gelecek. O zaman da gerçekten bebekle olmak ister miydiniz?”

“Ah Tanrım, gerçekten mi?!” dediler ikisi de aynı anda.

Güldüm ve başımı evet anlamında salladım. İkizler Brandon'ın ve Jeremy'nin kuzenleriydi. Benden bir yaş ufaktılar ve ikisi de gerçekten çok güzeldi. Benden bir baş uzundular. Saçları da sarıya boyalıydı ama o hâlleri bile gerçekten çok hoştu. Gözlerine bakmazsam, onları asla ayırt edemiyordum. Kate'in gözlerinden birinin yarısı mavi yarısı kahverengiydi.

“Tamam o zaman!” dedi Kate ve kız kardeşinin elinden tutarak. “Gidip bikinilerimizi giyelim biz!”

“Havuzumuz yok, biliyorsunuz değil mi?” dedim arka-
larından.

“Umurumuzda değil!”

“En sonunda birilerini yumruklayacağım illa, değil mi?” diye homurdandı Brandon.

“Muhtemelen,” deyip içimi çektim ve ona baktım. Gü-lümsüyordu. “İzgara işine ne zaman başlayacaksın?”

“Onları içeri alır almaz başlamıştım zaten. Birazdan et-
leri koymaya başlarım.”

“Eline sağık,” dedim onu öperek. “Bugün için de teşekkürler, güzel bir gün olacak.”

“Galiba haklısın,” deyip beni kaldırdı ve tezgâhın üstüne oturttu. Beni yeniden öptü ve Jeremy’ye seslenerek mutfak kapısına yöneldi. “Buzlukları dışarı taşımama yardım et,” dedi kardeşine.

“Brandon! Daha yeni indim! Jeremy indirmek zorunda kaldı!”

“Biliyorum,” dedi pis pis gülerек ve gara ja doğru gitti.

Konrad’a döndüm bu sefer. “Yardım etmezsin, değil mi?”

“Ee şey, dondurma almayı unutmuşum da... Bebeğim, sen de gelsene,” dedi Bree’nin elini tutup onu da götürerek. Pislikler.

Odada bir tek kişi kalmıştı. Kuru bir sesle sordum. “Katılmak ister misin?”

Aubrey gelip tezgâha oturdu. Bunu yapabilmek içinse üç kere zıplaması gerekti.

“Gerçekten uzunlar, değil mi? Bir ben kısa değilim yani.”

“Hayır kesinlikle,” dedi usulca ve saçını kulağının arkasına kıstırdı. “Bizi çağırdığınız için teşekkürler. Gerçekten çok tatlı bir davranış.”

“Elbette! Eğlenceli bir gün olacak. Gerçi ortam bozulursa, şimdiden özür dilerim. gelecek elemanları hiç tanımıyorum.”

Güldü ve bacaklarını salladı. “Önemli değil.”

Tanrım, ben de bu kadar yumuşak mı konuşuyordum? “Jeremy ile nasıl tanıştınız peki?”

“Okulda.”

“Sahi mi? Ne zamandır çıkıyorsunuz?”

Aubrey kıpkırmızı oldu ve kapıya şöyle bir göz attı. “Bir hafta oldu,” dedi. “Geçen yıl bana birçok kez teklif etmişti, Kimya dersinde aynı projedeydik ama bilemiyorum... O zaman ürkmüşüm biraz.”

“Ne? Niye?”

“Eh, o boyda olunca... Bir de oldukça popüler ve dışa dönük biri. Okula gelişinden bir hafta sonra filandı, gerçekten popüler oldu. Birçok kız da ondan hoşlanıyor. Genellikle elemanlar benim gibi kızlardan hoşlanmazlar. İlk duyduğumda şaka yapıyor sanmıştım.”

Anlattıkları hiç de şaşırtmamıştı beni. Geçen yıl gerçekten de iyi gelişmişti ama vücut yapısı Brandon’ınki gibiydi ve aynı onun gibi görünüyordu. İkisi de gerçekten yakışıklıydılar. “Pardon, bir şey kaçırdım galiba. Senin gibi kızlar derken?”

“Futbol oynuyor ve takım kaptanı. Benimse okulla pek bir alakam yok, sporla da pek haşır neşir değilim.”

“Seninle çıkıyorsa eminim pek önemsemiyordur. Hem Aubrey, sen gerçekten çok güzelsin ve gerçekten çok tatlı görünüyorsun. Senden neden hoşlandığı aşikâr. Jeremy kızlarla sadece çıkmaz... Aslında Brandon’la biz iki yıldır birlikteyiz ve bu zaman boyunca hiç sevgilisi olmadı. Sana teklif etmek onun için de büyük bir olay olmuş olmalı. Emin ol, bu kardeşlerde hiç zalimlik yoktur. Seninle asla şaka olsun diye çıkmıyor. O da aynı ağabeyi gibi. Birlikte oldukları kızlara karşı inanılmaz korumacı ve düşkün oluyorlar.”

Yeniden kızardı. “Seninle Brandon çok uyumlusunuz. Jeremy bana hakkınızda çok şey anlattı. İkiniz yan yana gerçekten çok tatlı görünüyordunuz. Birbirinizi ne kadar sevdiğiniz anlaşıyor.”

Gülümsedim ve ağırlığımı diğer elime vererek, “Gerçekten âşığız birbirimize,” dedim.

Brandon ve Jeremy ellerinde buzluklarla içeri girdi. İkisi de bizi tezgâhın üstünde görünce geniş geniş gülümsedi. Jeremy gözlerini Aubrey’den alamıyordu, kız onu fena çarpmıştı.

“Sporla uğraşmıyorsan neyle ilgileniyorsun?”

Aubrey de o sırada Jeremy’e dudağını ısırarak bakıyordu. “Ah, efendim?” diye sordu.

“İlgi alanların nedir?” dedim. “Jeremy dışında yani.”

“Ah,” dedi yeniden kızarak. Kızarma konusunda ben de dengimi bulmuştum en sonunda. “Fotoğrafla uğraşıyorum. Bir de genellikle okurum.”

“Ne okuyorsun peki?” diye sordum. Pek okur tiplerden değildim ben. Evimizde ben küçükken Stephen E. Ambrose, R. Lee Ermey ya da Tom Clancy gibi yazarların kitapları olurdu. Bunlar da pek ilgimi çekmezdi.

“Aşk hikâyeleri. Bilhassa aşk üçgenleri hoşuma gidiyor.”

Bunun neresi güzel olabilirdi ki? Ben de kısa denecek bir süre önce benzer bir üçgenin içindeydim. Hiç de eğlenceli değildi. Başımı onay anlamında sallayarak, “Peki ya fotoğraf?” diye sordum.

Yanındaki koca çantaya şöyle bir dokunuverdi. Galiba makinesi çantadaydı.

“Hemen her şeyi çekiyorum. Manzara, insanlar, çiçekler...” diye sıraladı.

“Fotoğraflarını bir gün görmek isterim, tabii senin için de sakıncası yoksa.”

“Görmek derken?” dedi Jeremy gelip Aubrey’nin önünde durup ona sarıldı.

“Fotoğraf çekmeyi seviyormuş.”

Jeremy bana şöyle bir baktı. “Ah Tanrım,” dedi. “Çektiklerini görmelisin. Gerçekten çok iyi. Aslında kamerası yanında. Neden göstermiyorsun?” dedi Aubrey’ye dönerek.

Tam o anda Kate ve Laura mutfağa geldi. O sırada Aubrey biraz daha rahatlayarak elini çantasından çekiverdi.

“Daha sonra,” diye fısıldadım ona. O da başını sallayarak onayladı.

Brandon, elinde telefonumla mutfağa geldi. Elindekini görsem de yine de ceplerimi bir yokladım ve onun benim telefonum olduğuna emin oldum. “Evet, beyaz bir kamyonet var. Onun yanında da siyah bir jip göreceksin. Onun arkasındaki kapı. Mutfak tarafındayız. Görüşürüz,” deyip ekrana şöyle bir tıkladı ve telefonu bana verdi.

“Carter mı?”

“Evet. Birazdan gelirler. Konrad nereye gitti?”

Gözlerimi devirdim. “O pis herif buz almayı unuttuğunu söyleyip beniz tezgâhta bıraktı. Sonra da herkes gitti. Neyse ki kibar biri yanımda kalmayı kabul etti.”

Brandon Jeremy’ye baktı ve ikisi de gülmeye başladılar. “Tatlım, buz almayı unutmadı. Onları buzluklara biz koyduk.”

Konrad ve Bree mutfağa girdi. Bree’nin üstü başı dağılmış görünüyordu. Ona gözlerimi kısarak baktım. “Buz öyle mi? Pis herif.”

Uyuz uyuz gülümseyip omuz silkti. “Kusura bakma ama aşağı inememeni görmek çok eğlenceli.”

“Yazdım seni deftere Konrad Anderson,” dedim. Herkes gülmeye başladı. Derken ön kapıdan bir ses geldiğini duyduk.

“Merhaba?”

“Buradayız,” dedi Brandon ve ikizler de gülümsemeye başladı.

Carter mutfağa, peşinde birkaç elemanla daha geldi. Konrad ve Brandon’ın ellerini sıktı ve kucaklamak için bana gelmeye başladı. Garip garip bakıyordu. “Sana ne oldu?”

“Yok bir şey,” diye homurdandım.

“Brandon onu oraya çıkardığı için kızdı. Kimse de inmesine yardım etmiyor,” dedi Konrad, tezgâhın bir başka yanında Bree’yi çıkararak.

“Eh, Kiraz, seni tehlikeden korumak istiyorlar sadece.”

Ona şöyle bir baktım ve tezgâhın ucuna yaklaştım ama hemen geri çekildim. Aubrey de aynısını yaptı ama Jeremy gelip ona yardım etti.

Carter da yemek odasına geçmişti. Birkaç arkadaşının daha geldiğini duyduk. Brandon bana yaklaşıp, “Orada dururken çok tatlı oluyorsun,” dedi usulca. Beni öpüp yere indirdi. İndirirken beni kendine çekerek indirdi. O yüzden göğsüm onunkine değdi. Brandon’ın gözlerinden bir ateş dalgası geçiverdi. Benim vücudumdan da. Şu aptal barbekü olmasa...

Carter yeniden içeri girdi. Yanında beş asker daha vardı. İki yanlarında kız arkadaşlarını da getirmişlerdi. Tanışma faslına geçtik. Brandon Carter’den önce davranıp bizimkileri tanıttı. Kate’in Carter’a arsızca baktığını gördüm. Ağzı hafifçe de açılmıştı. Carter da ona baktı. Sadece kızın yüz ifadesinden miydi bilmiyorum ama Carter da ona aynı şekilde bakmaya başladı. Aubrey ve Jeremy’nin yanından geçti. Bu defa da Laura’yı gördü. Kaşlarını çatıp bir Kate’e bir Laura’ya baktı ama sonra gözlerini Kate’e dikti. Bana dönüp baktı. Tek kaşımı kaldırıp ona gülümsedim. Kızardı ve kendini tanıtırken hafifçe kekeledi.

“Bunu gördün mü?” dedi Brandon bana fısıldayarak. Demek ki tek gören ben değildim.

“Hım.”

“Ah,” dedi başımı öpüp ağırlığını iki bacağına da vererek. “Enteresan.”

Carter söylediklerini bitirdiğinde etraf çok sessizleşti. Neyse ki tam o anda Brandon yemeği hazırlama işine başlayacağını söyledi. Herkes mutfaktan çıktı. Jeremy çıkarken bir yandan dönüp dönüp Aubrey’ye bakıyordu. Aubrey onu itip yürümesini sağladı. Çok sevimli görünüyorlardı. Ben de peynir, domates ve soğan hazırlamaya başladım. Diğer

dördü tezgâh sandalyelerine oturup lak lak ederken Bree ve Aubrey bana yardım etti.

“Kiraz, kocan peynir lazım olduğunu söyledi,” dedi Carter mutfağa girerek. Ama diğer yandan da Kate’e bakıyordu. Bree ona doğranmış peynir tabağını uzattığındaysa, hemencecik omzunun üstünden Kate’e bir kere daha baktı.

Carter çıktıktan sonra, “İştah kabartıyorsun Kate,” dedim ona gülerek.

Yaramaz bir tavırla gülümsedi ve sanki sır verirmiş gibi öne eğilerek, “Çok tatlı, değil mi?” diye sordu.

Laura onayladı. Bree ve bense gizlice birbirimize bakıp sırtttık ve gözlerimizi devirdik. Aubrey başını sallayarak yanımıza oturdu.

“Demek Kiraz sensin,” dedi askerlerden birinin kız arkadaşı.

Homurdanmamı yutarak gülümsedim. “Evet.”

“Senin hakkında çok şey duydum. Craig, Jason’la aynı evde kalıyor.”

Craig adı bende pek bir şey çağrıştırmadı. Kızın erkek arkadaşı olan elemanı hatırlamaya çalıştım. “Eminim kötü şeyler söylemiştir,” dedim gülümseyerek. Doğranmış yiyeceklerin konduğu tabağa uzandım. “Aubrey, kâseler ve tabakları taşımamda yardım eder misin?”

“Dediğine göre ikiniz epeyce yakınmışsınız,” dedi Craig’in kız arkadaşı.

“Eh, sayılır. Buraya gelmeden önce yakındık. Ama bu da uzun zaman önceydi.”

“Sana güzel isim takmış,” dedi ısrarla.

Tabakları, koymam gerekenden daha hızlı koydum ve kendime hâkim olmaya çalışarak gülümsedim. “Pek sayılmaz. Sürekli kızarmamla dalga geçiyordu.”

“Başka kimseye isim takmıyor ama.”

“Aman Tanrım, en iyi arkadaşına isim takmış, ne mese-

le ama!” dedi Bree ellerini bacağına kenarlarına vurarak. Hafiften kızmıştı. “Şimdi yiyebilir miyiz acaba? Açlıktan ölüyorum.”

Tanrım, şu Bree ne harika kızdı.

“Ashley’i terk etmesinin sebebi sendin, biliyor musun?”

Alt dudağıma ısırıldım ve bir şey söylemeden önce beşe kadar saydım. “Pardon, adım ne demiştin?”

“Lauren.”

“Lauren, tamam. Bir dakikalığına benimle gelir misin?”

Onu salona götürdüm. Neyse ki Bree diğerlerinin mutfakta kalmasını sağladı. “Sanırım sen Ashley’in arkadaşısın.”

Cevap olarak bana pis pis baktı.

“Eminim arkadaşının arkasında durmak için bir dolu nedenin vardır. Carter’ın banka hesabının tamamını boşaltması, evi hiçbir şey söylemeden terk etmiş olması filan da çok harika şeyler zaten. Ama seni temin ederim ki boşanmaları benim yüzümden değil. Buna inanır ya da inanmaz, bu Ashley’nin problemi. Ama hâlâ meseleyi karıştırmak istiyorsan, gidip bunu Carter’a sorabilirsin. Uzun bir süreden sonra ilk kez görüştük. Sana evlendiklerini, bana mesaj çekerek söylediğini filan anlatır.”

“Elbette. Senin hâlâ Carter’ın etrafında dolandığını biliyorum. Ne türden bir hatun olduğunu da biliyorum.”

“Eminim biliyorsundur.”

“Askerlerle dolu bir yerde büyümedin mi? Jason’ın birliğindekilerin yarısıyla yatmadın mı? Hâlâ Jason’la yatmıyor musun? Kocan birliğin yarısıyla düzüştüğünü biliyor mu?”

“Pardon ama kim evime gelip de beni bir şeylerle suçlama izin verdi-“

“Yuva yıkan değil misin bir de? Birinin ipliğini pazara çıkarma vakti geldi. Kocasını Ash’e asla senin gibi olamayacağına söylediğinde, kız ne kadar üzüldü, haberin var mı?”

“Ashley’le olanlar onunla benim meselemiz,” dedi Car-

ter yanıma gelerek. Brandon'ın da arkamda olduğunu hissediyordum. "O zaman olan hiçbir şey de kimseyi ilgilendirmez."

"Sürtüğün teki yüzünden arkadaşımın yuvası dağıldı. Elbette ilgilendirir!"

"Hay lanet olsun," dedi bir ses homurdanarak. "Lo, senin sorunun ne kızım ha?" Zayıf bir eleman, galiba Craig'di, odaya gelip Lauren'ın kolundan tuttu. Bir iki şey fısıldadı ve Lauren odadan ok gibi çıkıp gitti. "Hepinizden özür dilerim. Onu eve götüreceğim. Şu anda... şey... doğru değil söyledikleri. Harper, sen... Sürtük filan değilsin. Gerçekten özür dilerim."

Kanım çekilmiş, vücudum tir tir titriyordu. Ama kendime hâkim olmaya başarak, "İstedğin her zaman gelebilirsin. Ama onu bir daha getirme," dedim.

Craig başını sallayarak onayladı ve bir bana bir Brandon'a baktı. "Brandon, ben-"

"Önemli değil," dedi Brandon bir elini kaldırarak. "Ama Harper haklı. Lütfen onu bir daha evimize getirme. Geri gelirsen diye de senin payını ayıracağız."

Craig garip bir şekilde başını salladı ve ön kapıya gitti.

Üçümüz kapanan kapıyı bir süre seyrettik. Sonra ben ellerimi hafifçe birbirine vurarak, "Ah," dedim. "Ne şeker şeydi o. Hamburger isteyen?"

Carter sırtıttı ve mahsustan kolumu yumruklayarak, "Ya, tabii. Seni hâlâ yarışta yenebilirim," dedi.

Sanki kolaydı da. Mideme pıt pıt vurarak hemen Brandon'a bir göz kırptım ve "Orasını bilemem. Bu aralar çok pis acıkıyorum," dedim.

"Dondurma değil ki bu Kiraz. Dondurma dışında beni bir şeyde yenemezsin."

"Ya," dedim içimi çekip Brandon'ın beline sarılarak. "Senin ızgarayla ilgilenmen gerekmiyor muydu?" diye sordum ona.

“Her şey pratikte tamam. Jer yerime geçti. Bree, gelip seni kurtarmamızı söyledi.”

Gözlerimi devirdim. “Ben ilgileniyordum, sıkıntı yoktu... Tamam, belki de vardı.”

“Gerçekten de iyi iş çıkardın. Muhteşemsin, biliyor musun?” dedi Brandon. Gri gözleri yüzümde dolaştı ve dudaklarımda durdu.

“Sen de çok yakışıklısın, biliyor musun?”

Eğilip beni usulca öptü ve gülümsedi. Mutlulukla içimi çektim.

“Ah, siz ikiniz gerçekten çok şirinsiniz.” dedi Carter bize gülümseyip başını iki yana sallayarak.

“Biliyor musun Carter? Kate’in erkek arkadaşı yok...” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Şu gözleri güzel olan mı?”

Brandon ve ben güldük. “Evet.”

“Gerçekten mi? O zaman izninizle,” dedi odadan çıkarak. Sonra başını kapıdan yeniden uzattı. “Sağ kroşen iyi diye biliyordum. Bir daha biri sana sürtük derse o yumruğu görmek istiyorum. Prokowski boşuna kum torban olmamıştı. Hepimizi onurlandır Kiraz!”

Carter günün geri kalanını Kate’in yanında geçirdi. Her ne kadar ben rahat bir nefes alsam da Brandon hâlâ rahat değildi. Carter’ın bana özlemiş gibi baktığını fark etmem biraz zaman aldı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Döndüm. Carter yanıma gelmiş gülümsüyordu. “Çok bir şey kalmadı. Az sonra gelirim yanınıza.”

Sandalyelerden birini çekip oturdu. Birasını içerken sandalyede hafifçe kaykıldı. “Bugün güzel geçti gerçekten,” dedi.

“Hım. İyi ki gelebildiniz. Yeniden askerlerin etrafta olması iyiydi. Uzun zaman olmuştu.”

“Bizi özlediğini biliyordum. Sen okula gittiğinde her şey çok farklı oldu. Yani, senle bir sürü şey yapıyorduk. Sen gidince sanki ne yapacağımızı bilemez olduk.”

“Benim için de çok garipti, özellikle Bree ile ilk tanıştığım zaman. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı ama bu kız gerçekten harika biri. Etraftakiler de bana sizi anımsatıyordu. O yüzden alışmam zor olmadı. Tüm hayatım Efendi’nin birliğiyle birlikte geçti. Siz benim ailem gibiydiniz.”

“Jacobs bile mi?” dedi bana geniş bir gülümsemeyle. O sapık herifi hatırlayınca gözlerimi devirdim.

“Tamam, belki hepiniz değil. Sana galiba, buraya ilk geldiğinde söylemiştim. Bir grup kardeşin arasından çıkıp bir başkasınınkine geldim diye. Bunu gerçekten başka türlü açıklayamam. Onlar elbette bir sen, Prokowski ya da Sanders değildi elbette ama korumacı ve eğlenceliydiler. Yani yeniden eve dönmüşüm gibi oldu. Eve çıkmam ve Bree’nin desteği de bu süreci kolaylaştırdı.” Gidip dolapta kalan son kremalı pasta parçasını çıkardım. Carter’ın yüzünde sanki yalnızmış gibi bir yüz ifadesi vardı, onu o şekilde görünce kalbim burkuldu. “Seni yeniden görmek gerçekten çok güzel Carter. Seni özlemiştim.”

Ben de seni özledim, Kiraz. Şu son birkaç sene nasıl geçti, bilmiyorum,” dedi birasından bir yudum daha alarak. İçini çekti. “Düşündüğümde çok farklı oldu.”

“Benim için de,” dedim masaya yaslanıp başımı iki yana salladım. Hafifçe gülerek, “Evlenmeyi ve bebek yapmayı düşünmemiştim kesinlikle,” dedim.

“Ben düşünmüştüm ama bunu benimle yapacağını düşünmüştüm. Hepsini planlamıştım. Aklını başından alacaktım. Sen okulu bırakıp hemen benimle evlenecektin.” Acı acı güldü ve elini saçlarından geçirdi.

“Eh, olmadı ama,” dedim ona sırıtarak.

“Öyle. Peki, ne yaptın görüşmediğimiz dönemde?”

“Okula gittim, ‘üniversite deneyimi’nin tadını çıkardım, sanırım. Gerçekten bilemiyorum Carter, gerçekten kim olduğumu bulabilmem için evden uzaklaşmam gerekliydi.”

“Sonra da Brandon’la tanıştın ve tüm dünyan değişti, değil mi?” diye sordu hüzünlü bir şekilde. Yine de gülümsemeyi başardı. “Kabul ediyorum, aklıma seni evlenmeye ikna etmek için uzun bir süre geçeceği gelmişti ama tanıdığım kızın çoktan yeni tanıştığı birine abayı yakacağını hiç düşünmemiştim. Yanına geldiğimde çok farklıydın; kendine güvenen, daha kadınsı ve dışa dönük bir Harper bulmuştum ama kendime hep senin, benim Kiraz’ım olduğunu söyleyip duruyordum. Plajdaki o birkaç dakika çok acı vericiydi. Seni bir de onunla görünce, ben- bilmiyorum. Şok geçirdim ve içimden bir şeyler koptu sanki.”

“Açıkgası evden ayrılırken biriyle çıkmak planlarımın arasında değildi. Yani, evet, bir gün olabilirdi ama gelir gelmez hayatımın aşkıyla karşılaşacağımı hesap etmemiştim hiç.” Güldüm ve gülümsemeye devam ederek, “Evliliği ve bebeği mezun olduktan sonrası için düşünmüştüm. Ama senin de dediğin gibi, hayat hep planlandığı gibi gitmiyor, değil mi? Yaşadıklarım hemen olgunlaşmama neden oldu ama bundan şikâyetçi değilim pek. Hepsi benim yaptıklarımın sonucuydu. O yaptıklarım etrafimdakilerin de olgunlaşmasına neden oldu maalesef.” Mutfak şimdi çok sessizdi. Konuşmaya devam ettim. “Yaşadıklarımız Brandon’la bizi bu noktaya getirdi ama Chase, Brandon ve ben bu noktaya gelene dek çok acı çektik.”

“Chase mi? Şu dövmele olan mı? Bree’nin kardeşiydi, değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım ve meseleyi çözmeye çalışmasını izledim.

“Biliyordum! İkinizin arasında bir şey döndüğünü biliyordum. Sana karşı çok korumacıydı. Brandon’la beni üst

üste koysan onun kadar korumacı davranamayız herhâlde. O nerede bu arada?”

“Öldü.”

“Oha. Ne zaman?”

“Bir yıl kadar önce. Kırmızı ışıktaki geçti ve bir başka araca çarptı. O zaman beş buçuk aylık hamileydim. Chase, Liam’ın gerçek babası.”

“Ne?” dedi masaya eğilip fısıldadı. “Brandon’ın bundan haberi var mı peki?!”

“Evet Carter, Brandon her şeyden haberdar. Ben, şey, sen Afganistan’a gittikten kısa bir süre sonra Brandon’ı Chase ile aldattım. Şimdi söylemek kolay ama emin ol, yaptığım ‘bir çuval inciri berbat etmek’ten daha fazla bir şeydi.”

“Kiraz, bunlar gerçekten oldu ve sen tek kelime dahi anlatmadın bana, öyle mi?”

Gözlerim doldu. “Bu akşam konuşmayalım Carter, oldu mu?”

“Peki, olur,” dedi başını inanamıyormuş gibi sallayarak. “Ama Liam kendi oğluymuş gibi davranıyor.”

“Chase gerçek babası ama Liam, Brandon’ın babasının adı. Bebeği, kendininmişçesine seviyor.” Kalkıp yanına oturdum. “Bunu anlamaya çalışmanı beklemiyorum, açıklaması da çok zor. Olaylar olurken hiç görmedin çünkü.”

Carter bana gözünü kırpmadan bakmaya başladı. “Tanrım Kiraz.”

“Evet, biliyorum.”

“O kadar zamandan sonra karşıma geçip anlattıklarına bak.”

“Pekâlâ Carter. Sen de görüşmediğimiz zaman ne yaptığını anlatmak ister misin?”

Öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. “Olduğu gibi anlatacağım o zaman. O gece partiden sonra kendimi gerçekten kaybettim. Her hafta sonu yeni bir kızla birlikte ol-

dum, her cuma gecesi striptiz kulüplerine gittim. Her hafta sonu sarhoş hâlde dolandım durdum. Bir cuma günü, yanımda bir iki eleman daha vardı ve arabadaydık. Duran kamyonetlerden birinin arkasında bir kızın oturduğunu gördüm. Yemin ederim ki ilk başta sen sandım. Yanına gidip baktığımda sen olmadığını anladım ama gerçekten dikkatimi çekmişti ve o dakikada pek de umurumda değildi bir şeyler. Yanımdakilere yolu tarif edip kızın yanına gittim. Acınası şekilde orasını burasını gösterip duruyordu ama önemsemedim. O günü onunla geçirdim ve ertesi gün Vegas'a gidip onunla evlendim. Bu zamana dek yaptığım en ahmakça şeydi bu ve o hatun beni gerçekten deli ediyordu. Ne zaman dışarı çıksak beni künyemi takmaya zorluyordu. Bir de üstünde "Asker Karısı" yazan bir tişört giyiyordu. Beni hiç adımla çağırmazdı, onun yerine hep bana 'Asker' diye seslenirdi ve her zaman etrafındakilerin, onun bir askerle çıktığını anlamasını sağlardı. Gerçekten, kimle tanışırsa tanışın ilk söylediği şey buydu. Beni umursamıyordu, ben de onu umursamıyordum. İkimiz de birbirimizi kullanıyorduk aslında ve birbirimizi tahammül edebilmemizin tek nedeni de buydu sanırım. Sonra ben göreve gittim."

"Lauren ikinizin hakkında ne söyledi peki?"

Alayla gözlerini devirdi. "Bir gece kazara Ashley'e Kiraz diye seslendim. O da, kendine lakap taktım zannedip heyecanlandı. Çok sarhoştum ve ona hemen lakabın onun için olmadığını ve asla senin gibi olamayacağını söyledim."

"Jason Carter!" dedim. Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Bunu karına söylediğine inanamıyorum." Bu berbat bir şeydi kesinlikle ama kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Carter da sessiz kakhahalarla sarsılıyordu. "Bak sen bile gülüyorsun."

"Özür dilerim," dedim gözlerimdeki yaşları silerek. Yeniden bir kakhaha daha attım. "Bunu söylediğinde yüzünün almış olabileceği hâl aklıma geldi de."

“Ah Tanrım, tek kelimeyle çıldırdı. Beni herkesin içinde tokatladı!”

“Başkaları da mı vardı?!”

“Dışarıdaydık ve ateş yakmıştık, yanımızda arkadaşlarımız da vardı. O gece hiç de iyi bitmedi.”

“Ah, Carter. Bu berbat bir şey.” Kahkahalarım da bunu doğrular nitelikteydi.

Omuzlarını silkerek, “Söylemeye dahi gerek yok. O evlilik yürümedi,” dedi.

“Ah, neden acaba?” dedim bir gözümü kırparak. Gülümseyerek arka bahçeye çıktım ama herkesin yüzünde kızgın bakışlar vardı. Brandon, Konrad kolunu tutmasını diye omzunu silkiyordu. Diğer elinde telefonu vardı, biriyile konuşuyordu. Bree, Jeremy ve Aubrey onun arkasında durmuşlar kara kara düşünüyorlardı. Aubrey gergin gergin bir Brandon’a bir bana bakıp duruyordu. “Bebeğim?”

“Seni sonra ararım,” dedi ve telefonu kapattı. “Harper, seninle konuşmam lazım.”

“Hayır,” dedi Konrad sertçe. Şaşkınlıktan gözlerim ardına dek açıldı.

“Bunu aklından geçirmene bile inanamıyorum. Seni ki-birli piç!” diye söylendi Bree arkasından ama Brandon ona dönüp bakmadı bile.

“Tatlım arayan-“

“Gülümsüyorsun bir de!! Dalga mı geçiyorsun sen?” Jeremy’nin suratı kıpkırmızı olmuştu, konuşmaya devam ettikçe sesi yükseliyordu. “Nasıl mutlu olabilirsin? Onu mahvedeceksin!” Gidip Brandon’ın yakasına yapıştı ve Brandon’ı kapıya itti.

“Bırak beni Jer,” diye gürledi Brandon ve kardeşinin elini itti.

“Ne kaçırdık?” diye sordu Carter yanıma gelip yarı fısıldar bir sesle.

“Bilmiyorum,” dedim. Şaşkınlığım, Jeremy ağabeyini kafakola almak istediğinde iki kat arttı.

“Sana bırak beni dedim!” dedi Brandon kardeşinin hamlesini savuşturup onu duvara fırlattı. Jeremy yeniden Brandon’a hamle etti ama Konrad onu tutup çekti.

“Brandon Taylor!” diye tısladım utanarak. “Senin derdin ne?”

Konrad hâlâ Jeremy’yi zapt etmeye çalışıyordu. Brandon ona yaklaşıp baktı. Burunları neredeyse birbirine değecekti.

“Durun!” dedim aralarına girerek. İki elimi de Brandon’ın göğsüne yasladım. “Hepiniz sakın olun!” Önce Konrad Jeremy’yi bıraktı. Sonra da nihayet Brandon bana bakabildi. Gözlerimi kısarak kocama baktım ve usulca ko-nuştum.

“Jeremy’den özür dile.”

Bunu ilk başta alayla karşıladı Brandon ama ben ısrar edince bir özür homurdandı.

“Şimdi ne olduğunu anlat.”

“Aryan Korkuluk’tu,” dedi Brandon yeniden gülümseyerek.

“Tamam. Ne istiyormuş?” Herkesin yüzü gergindi ama o gülüyordu. Birden ne olduğunu anladım. “Aman Tanrım, ciddi değilsin, değil mi?”

“Harper, beni bir dinle,” dedi kollarını bana uzatarak. Bense arkamda birine değene kadar geri çekildim.

“Ciddi misin?!”

“Neler oluyor?” dedi Carter öfkelenerek.

“Tatlım, sadece dinle. Sadece bir rövanş istiyorlar. Karşı taraf. Bu tüm bahisleri ikiye katlayacak. Ne kadar kazana-cağımızı bir düşünsene!”

“Karşı taraf mı? Kim?” Ama içimden bir ses, kim olduğunu bildiğimi söylüyordu. Brandon’a yeniden meydan okuyabilecek kimse yoktu.

“İblis.”

“HAYIR!”

“Bu işten sekiz bin kazanabiliriz! Sekiz bin Harper!” Başımı iki yana sallayarak ona kuşkuyla baktım. “O paraya ihtiyacımız yok Brandon,” dedim.

“Hiçbir şey de olmayacak. Sadece elimde on bin ya da daha fazla bir parayla ringden çıkacağım.”

“Bunu neden yapıyorsun?” dedim sesim çatlayarak. Yanıma yaklaştı ve bu defa bana sarılmayı başardı.

“Neler oluyor?” dedi birileri içeriden.

“Güzel soru,” dedi Carter sesinde hafif bir öfkeyle.

Konrad usulca, “Maç için telefon geldi,” dedi.

“E sorun ne peki?” dedi Carter bir bana bir Konrad’a bakarak. “Hiç maç kaybetmediğini söylemiştin önceden, değil mi?”

“Hiç kaybetmedi de ama son maçındaki dövüştüğü eleman sonuçtan memnun kalmadı ve maç bitiminde ona çok sert vurdu. Doktorlar, bir daha benzer bir hasar aldığında o kadar şanslı olmayabileceğini söylemişti. Şimdiyse maçı isteyen gene aynı eleman.”

Konrad’ın açıklaması beni ürpertmişti. Hava daha serin geliyordu. Brandon bana yeniden sarıldı ve başımı öperek, “Bunu konuşalım,” diye fısıldadı.

Onu itip yüzüne baktım. Gri gözlerindeki kararlılık beni hayal kırıklığına uğrattı. “Çoktan kararını vermişsin sen.”

Brandon yüzünü ekşiterek, “Bir şey olmayacak, söz veriyorum,” dedi.

Başımı iki yana sallayarak kollarının arasından sıyrıldım. “Git o zaman. Bu kadar eminsen Brandon, o zaman git.”

“Tatlım konuşma böyle.”

“Sana git dedim.” Ona tek bir bakış bile atmadan olduğu yerin aksine doğru gittim. Yemek odasındaki birkaç kişiyi

geçip yatak odalarının olduğu yana gittim. Bebek odasında durdum. Odadaki sandalyeye güç bela attım kendimi. Hâlâ bağışmaları duyabiliyordum. Derken Brandon içeri girdi ve bana sarıldı.

“Kızma bana lütfen.”

Gerçekten ciddi miydi? Bu işe sadece tamam dememi mi bekliyordu yani? “Bunu neden bize yapıyorsun? Bana, Liam’a ve bebeğimize! Neden!”

“Üzgünüm ama işin sonunda çok para var. Bunu geçip gitmek ahmaklık olur. Lütfen benimle gel. Sana ihtiyacım var.”

“Seninle o maça gelmem! Hele son defakini gördükten sonra imkânsız. Lütfen, gitme,” diye yalvardım. “Ya sana bir şey olursa? Bizi hiç mi umursamıyorsun?”

Onu tokatlamışım gibi bir adım geri çekildi. “Böyle bir şeyi nasıl söylersin?”

“Brandon! En son maça ne olduğunu hatırlamıyor musun? Bana bir daha dövüşmeyeceğine dair söz vermiştin. Bugünse Korkuluk’tan gelen ilk telefonla yaptığını bak! Bulduğun bahane de çok gülünç, sırf İblis diye gidiyorsun. O geceki kadar başka kimseyle dövüşürken korkmamıştım. O çocuk bir an bile boş kalmamıştır.”

Brandon’ın gözleri kısıldı. “Onu bir kere yendim. Yine-”

“Sen kötüydün demiyorum sana. Hâlâ maçları kazanabilirsin de ama lanet olsun bebeğim! Kimse sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemedi mi? Birkaç güne kadar Liam bir yaşına basıyor, sana da bu işaret gibi gelmiyor mu?”

Burnundan bir ‘hıh’ sesi koyuverdi. “Sadece tek maç. Sen daha anlamadan dönmüş olacağım.”

“Brandon -”

“Bunu yapmam gerek Harper.” Ses tonu tartışmanın bitiğı anlamına geliyordu.

Ağlamamaya çalışarak başımı evet anlamında salladım.

Gelip beni öptü ve biter bitmez beni arayacağını söyledi. Söylediğim tek kelimeyi dahi duymamıştı sanki. Dövüşmeyi gerçekten bu kadar özlemiş miydi? Yoksa İblis yüzünden miydi bu? Para için olmadığı aşikârdı. Konrad ve Jeremy, bebek odasına girdiler. Arkalarında da Bree vardı.

“Gidiyor mu?” diye sordu Bree usulca. Gelip pufun üstüne oturdu.

Başımı evet anlamında salladım ve Konrad ve Jeremy’ye bakarak, “Siz de onunla gider misiniz? Ona bir şey olmadığından emin olmamız lazım,” dedim.

Bree üçü adına, “Seninle kalıyoruz,” dedi.

“Şu anda yalnız kalmam lazım. Sizin orada olmanız lazım. Durum kötüleşirse yanında birileri olmalı. Lütfen bana her dakika haber verin.”

Konrad’ın telefonu çaldı. “Dövüş onaylandı. Nerede ve kiminle maç yapılacağı da bildirildi,” dedi.

“Gidin.” diye yalvardım.

Elemanlar beni kucaklayıp dışarı çıktılar. Bree yanımda kaldı.

“Biter bitmez kimin kazandığını öğrenmek istiyorum, tamam mı?” Bree cevap vermedi. Ona sarıldım ve onu koridora çıkardım. “Carter’dan benim için özür diler misin? Ona, onunla sonra görüşeceğimizi söyle.”

Bree içini çekti ama yine de yanaklarımı öpüp salona gitti. Bense yatak odasına gittim ve çantamı hazırlamaya koyuldum. Biraz para, gerekli bakım eşyaları, pijama, yedek kıyafet ve önümüzdeki iki gün boyunca Liam’ın ihtiyacı olabilecek her şeyi çantaya doldurdum. Herkes çıktıktan on dakika sonra ben de çıktım. Claire beni görünce şaşırды ama herkesin iyi vakit geçirdiğini ve Liam’ı daha geç almak istemediğimden onlara gittiğimi söylediğimde beni hemen-cek öptü ve bebeğimi kucağıma verip beni eve uğurladı. Ama ben eve gitmiyordum. Bir otel odası kiraladım. On

dakika sonra Bree mesaj atıp Brandon'ın kazandığını, her şeyin yolunda olduğunu ve eve döndüklerini söyledi. O zaman ben de telefonumu tamamen kapattım, yatağa kıvrıldım ve evden çıkarken yapamadığım şeyi yapıp ağlamaya başladım.

Dikiz aynasından Liam'a baktım. Gergin gergin alt dudakımı ısırdım ve titreyen vücudumu sakinleştirmeye çalıştım. Pazartesi öğle vaktiydi ve bir buçuk gündür eve dönmemiştim. Hâlâ telefonu açıp birilerine eve sadece beş dakikalık uzakta olduğumu söyleyebilirdim ama eve döndüğümde, Brandon evde olacaktı ve o zaman da kendimi beni orada ne bekliyorsa, kendimi ona hazırlamam gerekecekti.

O şekilde evi terk etmenin salaklık olduğunu biliyordum, not filan da bırakmamıştım. Ama evden iki günden daha uzun süre uzakta kalamazdım. Hem Brandon hem de ben biraz ayrı kalıp düşünmeliydik. Verdiği sözden sonra dövüşe geri dönme isteği beni öldürüyordu. Hâlâ bu konuda ne düşünsem bilemiyordum. Neden geri dönmek istediğini de bilemiyordum. Kafamın içinde bir ses, dövüşe geri dönerse; bu durumun Brandon'ın ailemizi gerçekten önemsemediği anlamına geldiğini bağıırıyordu. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Brandon bizi çok seviyordu. Bu da beni ilk soruma yöneltiyordu; neden kendini devamlı riske atınsındı ki?

Brandon'ın jipini gördüğümde miden yerinden oynadı. Sanki yeniden aceleyle çıkmam gerekirmiş gibi arabayı garaja sokmadım. Ön kapıya baktım, Brandon çok kızacaktı. Onu birkaç kere çok öfkeliyken görmüştüm ve kızgınlığı bana yönelik bile değildi ama o zamanlarında gerçekten çok ürkütücü görünüyordu. Kucağımda birleştirdiğim elle-

rime baktım. Koluma bir yaş düşüverdi. Ağladığımı gördüğümde çok şaşırdım. Farkında bile değildim bunun. Yanaklarımı silerek derin bir nefes aldım ve Liam'ı da alarak arabadan indim.

Kapıyı yeni kapatmıştım ki Brandon koridorda koşup kayarak durdu. Bizi gördü ve gürültüyle nefesini içeri çekti. Kızgın değildi ama berbat görünüyordu. Gözleri şişmişti ve altları mosmor olmuştu. Bir eliyle duvara tutundu ve diğeriyle de çıplak göğsünü tuttu. Nefes nefese kalmıştı.

“Sen – sen – “ dedi usulca lanet okuyup sonra da dudaklarını büzdü.

Liam kucagımda kımıldanmaya başladı ve babasına gitmek istediğini söyledi. Onu yere bıraktım. Liam hemen babasına doğru emekledi. Brandon dizleri üstüne çöktü ve ağlamaya başladı. Göğsüm sıkıştı. Daha önce onun ağladığını görmüştüm ama her zaman sessizce ve kontrollü ağlardı. Şimdiyse omuzları sarsılıyor ve devamlı hıçkırıyordu. Liam'ı kucagina alıp ona sarıldı ve duyamayacağım kadar sessizce bir şeyler söyledi.

Bacaklarım titreyerek ben de koridor boyunca yürüdüm ve onun karşısına oturdum. Dizlerim Brandon'ın ayaklarından birkaç santim uzaktaydı. Dizim ona değince birden durdu. Ayağa kalkıp oğlumuzu bebek odasına götürdü. Bir kusma isteği hissettim ama bu, hamileliğin getirdiği sabah bulantıları gibi değildi. O zaman, işleri tahminimden daha da batırdığımı anladım. Bir süre sonra bebek odasının kapısı kapandı ve Brandon gelip bana elini uzattı. Elini tuttum. Beni kaldırıp odamıza götürdü. Kahverengi gözleri, benimkilere dikilmişti, o yüzden her adımını dikkatli atıyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan beni nazikçe yatağa uzattı ve o da gelip yatağa kıvrıldı. Şimdi yüzümüz birbirine dönük yatıyorduk. Elimi uzatıp yüzündeki yaşları sildim. Elimi tuttu ve avcumun içini, sonra da bileğimdeki dövmeyle öptü ve yüzümü avuçlarının içine aldı.

“Brandon, ben –”

Başparmağını dudaklarıma bastırđı ve başını iki yana salladı. “Ahmakça davrandım,” dedi usulca ama sesi hâlâ hafif bir sertlik taşıyordu. “Hem de çok ahmakça davrandım. Dövuşmeyi özlemiştim ve herkes korktuğum için devam etmiyorum sanıyordu. Bundan hiç hoşlanmadım. Beni aradığında – “ Gözlerini benden kaçırdı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Sanki geçen sene olanlar olmamış gibiydi. Küçük çaplı bir şey olmuştu sanki. Kendime bir şeyleri kanıtlamak istedim. Hem kendime, hem Korkuluk’a, hem de İblis denen o çocuğa... Herkese. Maça gitmek yapabileceğim en kötü şeydi ve döndüğümde benden nefret edeceğini biliyordum ama duramadım. Dövuşmem gerekiyordu.”

“Dövuş sona erdiğinde kendimi çok kötü hissettim. Bir şeyleri batırdığımın farkındaydım. Bunu, sen olanı biteni fark edip de benden uzaklaştığında anlamam gerektiğini fark ettim. Ama olaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki iş-ten geçene dek hiçbir şey anlamadım. Mümkün olan en kısa zamanda buraya geldim, senden af dilemeye hazırdım... Gidebileceğin aklıma bile gelmemişti.” Gözlerindeki acı içimi burkuyordu. Konuşmaya devam etmeden önce birkaç kere derin nefes aldı. “Sana ulaşmaya çalıştık. Jeremy annemin evine gidip baktı. Diğerleri de Claire ve Robert’ın evine gitti. Claire, gitmenize izin verdiği için kendine çok yüklendi. Kimsenin nereye gittiğinizden haberi yoktu. Bir daha seni ve Liam’ı göremeyeceğim sandım. İkiniz benim her şeyimsiniz. Sizsiz nasıl yaşarım, bilmiyorum. Biliyorum her şeyi mahvettim ama lütfen bir daha bana bunu yaşıatma. Seni her şeyden çok seviyorum Harper. Seni üzdüğüm için özür dilerim.”

Konuşurken yüzüne baktım. “Bizi yeterince düşünmediğini düşündüm. Bizi düşünmeden fırlayıp gitmen bunu gösteriyordu.”

Brandon gözlerini sıkı sıkı kapadı ve yüzünü boynuma gömerek derin bir nefes aldı. “Bu, bu kadar-“

“Brandon? Harper?!”

İkimiz de Bree’nin ciyaklayan sesiyle yatakta doğrulup oturduk. Bree odaya girdi ve ben daha durduramadan yüzüme bir tokat attı.

“Breanna!” diye bağırarak odaya girdi Konrad.

Brandon, nazikçe yanaklarımı avcunun içine aldı. Gözleri korkudan, sinirden ve şoktan parlıyordu. Daha hamle bile yapamadan Bree beni kendine çekip sıkı sıkı kucakladı.

“Bunu yapamazsın,” diye bağırıldı ve bana daha sıkı sarıldı. “Öylece çıkıp gidemezsin. Sandık ki - sandık ki tamamen bırakıp gittin. Evden gidebilmek için beni de maça gönderdin! Neden bana söylemedin? Ben senin kardeşimim. öylece çıkıp gidemezsin. Aklım çıktı. Annemle babam çok üzüldüler - “ Tüm vücudu titreyene kadar konuşmaya devam etti.

“Şşş,” dedim kısa saçlarını okşayarak. “Tamam Bree, geçti. Bir yere gitmiyorum.” İkimiz de yatağa oturduk. Bree’nin sırtını sıvazlayıp onu sakinleştirmeye çalıştım. Konrad ve Brandon’a bakarak, ailemizin ne kadar büyüdüğünü ve birbirinden bağımsız bunca kişi olarak aslında ne kadar birbirimizi önemsedığımızı fark ettim. Birimizden birimizin yaptığı bir şey hemen diğerlerini de etkiliyordu. Bunu, kocamdan kaçmadan önce hesaba katmam gerekiyordu.

Bree yavaş yavaş sakinleşti. Sonra geri çekilip bana baktı ve “Sana vurduğum için özür dilerim. Bunu yaptığıma bile inanamıyorum,” dedi.

Dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı. “Sanırım bunu hak etmiştim, tatlım.”

“Tamam, peki. Hak etmiştin,” dedi hafifçe gülerek. “Ne zaman geldin?”

“Sen gelmeden yarım saat önce. Hepinizi endişelendirdiğim için özür dilerim.”

“Ay! Annemle babamı aramam lazım!” deyip telefonunu aramaya koyuldu.

“Ben ararım,” dedi Konrad kapının eşiğinden.

“Annemle Jer’i de ara lütfen,” diye ekledi Brandon. “Sanırım yirmi dakika kadar sonra gelip hepsi seninle konuşmak isteyecek. Lütfen bize bir iki dakika verir misiniz?”

Bree, Konrad’ın kolundan çekiştirerek kapıya ilerledi. “Liam nerede?”

“Uyuyor,” dedi Brandon ve usulca Konrad’a bir şeyler söyledi. Konrad başını onay anlamında salladı ve Bree ile birlikte odadan çıktı.

Brandon bana doğru gelip yüzümü parmaklarıyla okşadı ve yanağımdan usulca öptü. “İyi misin?”

“Evet. Ya sen?”

“Geri döndün. Artık iyiyim.” Parmaklarıyla hafifçe başını ona döndürdü. Gözlerimin içine baktı. “Seni seviyorum Harper Taylor, ailemizi de seviyorum. Lütfen bir daha bundan endişe duyma.”

Kollarımı boynuna daldım ve yüzünü kendiminkine yaklaştırdım. “Etmem,” dedim ve onu öptüm. Cumartesi-den beri öpüşmemiştik ve bedenim onu öperken titremeye başlamıştı. Brandon beni yatağa yatırdı, bir yandan bedenini benimkine bastırırken bir yandan da ağırlığının tamamını bana vermemeye çalışıyordu. Sol elimi, sağ eliyle ve parmaklarımızı birbirine geçirerek tuttu. Boynumu öpmeye başladı. Boşta kalan elimle tişörtünün ucunu buldum. Tişörtünü sıyrıp yuvarladı. Artık kımıldatamıyordum. Eğilip, “Burada olduğuna inandırayım kendimi,” diye fısıldadı.

Geniş omuzlarına dokundum. Beni yeniden öptü ve aile üyeleri gelmeye başlayana kadar orada öyle öpüşerek uzandık. Son bir öpücükten sonra üzgün ailemizin yanına gittik.

Sadece Bree aşırı tepki veriyor diye düşünmüştüm.

Yarım saat kadar sonra Carrie, Jeremy, Robert ve Claire bağırmaya, yaptığının yanlış olduğunu söylemeye başladı. Sonra geri döndüğüm için ağlamaya başladılar ve en sonunda hepsi sakinleşip mantıklı düşünmeye başladı. Görünüşe göre Brandon, hafta sonu boyunca beni aramak için her akrabanın kapısını çalmış ve dövüşü sırf düşündüğü için bile kendini ahmak olarak ilan etmişti. Kimse ne parayı ne de kazanmasını umursamış; yüzüne aldığı yumruğun pervasızca bir hareketinden kaynaklandığını düşünmüşlerdi. Bunu sadece ben düşünmediğim için memnundum da. Ama herkesin asıl sinirini bozan benim ortadan, Liam'la birlikte sessizce kaybolmam olmuştu.

Hepsi de beni pazar gününün erken saatlerinden başlayarak aramış, Brandon en yakındaki otel ve motellere bakmıştı. Öğle üzeri aile yeniden bir araya toplanmış, telefon rehberindeki tüm konaklama yerleri numaraları paylaşılarak, yüz kilometre uzaklıktaki her yer tek tek aranmıştı. Pazar gecesi aile yeniden evlerine dönünce Brandon dışarı çıkıp arabamı aramaya koyulmuş. Odayı başka bir isimle kiraladığımı anlamış ama bundan da bir sonuç alamamış. Bunun üzerine Carter'ı aramış ve doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için evine kadar gitmiş ama Carter'm benden haberi yokmuş. Eve sabah onda gelmiş ve Liam'ın odasında oturarak her beş dakikaya bir numaramı aramış. Cuma gecesinden beri de hiç uyumamış.

Onun bu yorgunluğunu gören aile üyeleri, evden birer birer çıkıp gitti. Hepsi de bu kadar pervasız davrandığımız için bizi azarlayıp çıktı evden. Bir o yana bir bu yana giden Carrie en sonunda Liam'ın odasına girip uyuyan bebeği aldı ve onu eve götüreceğini söyledi. Brandon bir anda panikledi ama Carrie ona öyle bir bakış attı ki en sonunda Brandon olduğu yere sindi. Carrie, düzgün uyumamızı, ya-

rın sabah onu getireceğini söyledi. Evden en son Bree ve Konrad çıkınca baş başa kaldık.

Kocamın elinden tutarak onu odamıza götürdüm. Soyundum ve onun da soyunmasına yardım ettim. Onu yatağa yatırıp yanına uzandım. Bir kolunu belime attı, diğerini de boynumun altından geçirdi ve beni öptü. Saçlarını okşamaya başladığımda gergin kasları gevşedi ve “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Birkaç dakika sonra uyuyakaldı. Onun nefes sesini dinlerken ben de yavaş yavaş uykuya daldım.

Ertesi sabah vücudum titreyerek uyandım. Kafam karıştı. Liam’ın ağlama sesi yoktu. Telefonlarımız sessizdi ve Brandon’ın nefesi hâlâ sakindi. Brandon’ı rahatsız etmemeye çalışarak kalktım ve Liam’ın odasına gittim. Beşiğini boş görünce kalbime inecekti sanki. Tam Brandon’a seslenecektim ki Liam’ı bir gece önce Carrie’nin eve götürdüğü aklıma geldi. Yeniden yatağa dönüyordum ki kapı çaldı. Zaten hızla çarpan kalbim daha beter atmaya başladı. Hemen odaya dönüp Brandon’m tişörtlerinden birini giydim ve kapıya baktım.

“Tanrım, Carter,” diye içimi çektim ve kapıyı savurup açtım. “Ödümü patlattın b-“ Birden boynuma atılıp beni sıkı sıkı kucakladı.

“Şükürler olsun bir şeyin yok.”

Beni bırakana kadar sırtını okşadım. Sonra beni suratında tuhaf bir sırıtmayla bıraktı. “İyiyim,” dedim. “Burada ne arıyorsun? Saat kaç?” Hava tam karanlık değildi gerçi ama hâlâ saati tahmin edemiyordum.

“Sekiz civarı,” dedi bana sanki bunu bilmem gerekirmiş gibi.

“Brandon’la ben uyuyorduk. Kapının sesi beni uyandırdı.”

“Hâlâ uyuyor mu?”

“Hıhı.” Bu bana bir şey hatırlatmıştı... Yarı karanlık evde Carter’ın yanındaydım ve üstümde tişörtten başka bir şey yoktu. Ne iç çamaşırı, ne sütyen... Sadece baldırlarıma kadar gelen bir tişört vardı üstümde, o kadar. Kollarımı kavuşturdum ve başka bir yerimin açılıp açılmadığına baktım. “Gerçekten Carter, bu saatte burada ne arıyorsun?”

“Seninle yalnız konuşmak istedim.”

Yana çekildim ve onu içeri buyur ettim. Salona geçtikten sonra lambaları yaktım ve onun oturduğu koltuğun karşısına bir sandalye çekip oturdum. “Konuşalım,” dedim.

“İyi misin?”

“Dedim ya Carter, iyiyim diye.”

“Peki, anladım. Cumartesi gecesi çok üzülmüştün ve ortadan kayboldun. Şu kavga işine Brandon’ın bulaşmaması gerekirdi. Konrad geri döndüğünü söyleyince çok şaşırdım.”

“Bunu yapmam gerçekten çok çocukça idi.”

“Ama yaptın Kiraz. O nedenle de seninle konuşmaya geldim.”

Olamaz.

“Bak,” diye başladı dirseklerini dizine dayayarak. “Evlisiniz diye bir şey yapmayacağımı söylemiştim ama eğer bu durumdan kurtulmak istiyorsan, sana yardım edebilirim Kiraz. Brandon’dan korkuyorsan tek yapman gereken bunu bana söylemek. Seni buradan çıkarmak için elimden gelelim yaparım.”

“Aman Tanrım. Carter. Olayı saptırıyorsun. Evliliğimden kurtulmaya filan çalışmıyorum ve elbette. Brandon’ı terk etmek istemiyorum.”

“Ama terk ettin. İnsanlar sadece bir şeyler ters gitti diye kocalarını terk etmezler Kiraz.”

Ona, "Brandon'ı terk etmedim ki," dedim. "Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Senin için ne kadar kötü olduğunu mu düşünecektin? Seni incitti, bu cumartesi gecesi gayet aşıkardı. Kardeşini nasıl duvara fırlattığını görmedin mi? Bunu önceden konuştuk, biliyorum ama o tehlikeli bir Harper. Patlamaya hazır bomba gibi."

"Yanılıyorsun," dedim fısıldayıp başımı iki yana salladım. "Çok yanılıyorsun Carter. Onunla geçirdiğin zamanlarda sorun çıkmış olabilir ama onunla biraz daha zaman geçirsen sen bile ne kadar yanıldığını görebilirsin. O gece partide haklı olmasına rağmen sana vurmadı. Yeniden geldiğinde spor salonuna üye olmana izin verdi ve barbekü partisine davet etti seni. Dünyanın en özverili, en tatlı ve en korumacı kocasıyla evliyim. Evet, dövüşmeyi seviyor ve ailesini korumaya çalışıyor. Onun böyle olmasını da seviyorum."

"Kiraz, o seninle--"

Durması için elimi kaldırdım. "Sakin söyleme. Sana onu, en yakın arkadaşıyla aldattığımı söylemiştim, değil mi? Hamileliğimi dahi öğrendiğinde bana sesini bile yükseltmedi. Mahvolmuştu ama ne yüksek sesli ne de kaba tek kelime etti bana. Ona yaptığım onca şeye rağmen hâlâ benimle birlikte."

"Demek öyle. Onunla, suçluluk duyduğun için mi birlikte sin? Ona bir şey borçlu olduğunu düşündüğün için mi yanındasın?"

"Elbette, bunun için değilim!" diye tısladım ona. Gözlerimi kısarak, "Onu her şeyden çok seviyorum. O benim her şeyim. Ayrıldığımızda kendimi o kadar kaybolmuş hissettim ki. Hayatımı normal yaşamam gerektiğini biliyordum. Chase'le mutlu ya da değil birkaç ay geçirdim ama o zaman bile Brandon'sız çok zordu. Onsuz bir hayat düşünemiyorum."

“Tamam. Bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Ama senin yanında nasıl davrandığını görüyorsun. Kimseyi dövmekle tehdit etmeden senin yanına yaklaştırmıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Doğru değil bu. Nasıl biri olduğumu biliyorsun, erkeklerle iyi anlaşıyorum. Onlarla büyüdüğüm için bu bana normal geliyor. Bree ve ailedeki kızlar dışında hiç kadın arkadaşım yok. Tüm arkadaşlarım erkek ve Brandon bunu biliyor. Aralarından birkaçı benle flört etmeyi denedi ama Brandon bununla sadece alay etti. Ama sen? Herkese peşimden kıtanın diğer ucuna geldiğini ve beni sevdiğini söyledin. Bana her şey normalmiş gibi yalan söyledin. Ben bunu yedim ama Brandon her şeyi çoktan fark etmişti. Bu da yetmezmiş gibi o dönem bir de Chase ile kavga ediyorlarmış sık sık. Bunu da yeni öğrendim.” Derin bir nefes alıp battaniyeyi iyice üstüme sardım. “Yani beni seven iki elemanı benden uzak tuttu. Hangi erkek arkadaş yapmaz ki bunu?”

“Sahiplenici davranıyor. Bu tehlikeli olabilir.”

Ona bir ofladım ve gülümsedim. “Sahiplenici derken? Pek sayılmaz. Seni o şekilde sevmediğini biliyordu. Sadece seni benden uzak tuttu ki bunda ona müteşekkirim. Bunu sahiplenme diyorsan olur, sıkıntı yok. Ama o gece seni yumruklamak için bir dolu nedeni vardı ama yapmadı. Ve biliyor musun, Chase’e de âşık olduğumu biliyordu ve birlikte olalım diye sessizce aradan çekildi. Bu pek de sahiplenilen birinin yapacağı bir şey olamaz.”

“Ciddi misin?”

Başımı salladım ve şaşkın bakışına güldüm.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra patladı ve “Gidip azizin tekiyle evlenmek zorunda mıydın Kiraz?” dedi.

“Aziz demek? Hani patlamaya hazır bombaydı?”

“Eh, onun benim argümanıma yaraması lazımdı, senin değil,” deyip güldü ve bana göz kırptı.

“Ah Carter, seninle ne yapacağım ben?”

“Sevebilirsin beni, mesela?”

“Ah... Hayır,” dedim mahsustan incinmiş gibi yapan yüz ifadesine gülerek. “İyi deneme ama.” İkimiz de gülmeyi bitirince usulca ona, “Gerçekten harika biri Carter,” dedim.

“Biliyorum,” dedi hüzünle gülümseyerek. “Onun yerinde olmayı dilerdim Kiraz. Bunu hep böyle düşüneceğim. Şimdiyse onun hem senin hem de bebeğin için en doğru kişi olduğunu biliyorum.”

“Bebekler olacak o.”

“Ne? Yine mi hamilesin?” Yüzünde koca bir gülümseme belirdi. “Vay be. Şimdi seninle gerçekten hiç şansım yok, desene.”

Şaka yaptığını biliyordum ama yine de ciddiyetimi bozmadım. “Sen de senin için iyi birilerini bulmalısın. Dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum.”

“Ama gözüm senden başkasını görmüyor ki. Tüm bu üç yıl boyunca, aklımda hep sen vardın Kiraz.”

“Dur ama artık. Aramızda hiçbir şeyin olmayacağını biliyorsun. Brandon’la benim ayrılmamızı bekleyeceğine gidip kendi hayatını yaşamaya başla. Dışarı çık, başka kızlarla tanış. Senin için gerçekten anlam ifade eden birilerini bul. Seni seviyorum Carter ama senin istediğin şekilde değil. Sen de bunu istemiyorsun. Gidip seveceğin ve seni sevecek birini bul. Brandon ve ben birbirimizi seviyoruz.”

“Belki bir gün bulurum,” dedi kuşkuyla.

“Umarım bulursun,” deyip esnedim ve koltuktan kalktım. “Şimdi git de ben de kocamla uyuyabileyim yoksa seni pis döverim.”

“Ah lütfen. Hamilelerin kimseye bulaşmaması gerekir. Bebek için kötü filan ya.”

“Peki, gidip Brandon’ı çağırayım o zaman.”

“Tamam, tamam, gidiyorum!” deyip beni sıkı sıkı kucakladı. “Mutlu olmana gerçekten sevindim Kiraz. İnan ya da inanma, gerçekten mutlu olmanı istiyorum.”

“Bunu ben de senin için istiyorum.”

“Belki bir gün olurum,” dedi başımı öperek. Beni bırakarak eşiğe ilerledi ve “Seni yakında yine görebilir miyim?” diye sordu.

“Cumartesi günü Liam’ın doğum günü partisi var. İki de.”

Kıkırdadı. “Doğum günü partisi. Kulağa çok hoş geliyor.”

“Kate de gelecek.”

“Öyle mi?” dedi. Gözlerinde, daha önce Chase ve Brandon’da gördüğüm bir ışık çakıyordu. “Şey ben- onun numarasını aldım. Onu arasam, senin için sorun olur mu?”

“Seni başka hangi sebeple aile partisine çağırayım ki?”

Bir an boş boş baktı. Sonra bana dönüp yüzünü ekşitti. “Kiraz...”

“Yapma Carter. Kate ile ilgilenmiyorsan sorun değil ve kendini cumartesi günü gelmek için de zorlama. Ama hayatına devam etmek zorundasın.”

“Ediyorum. O, yani – onunla zaman geçirmek güzel. Eğlenceli ve çok hoş bir kız. Ama- boş ver. Haklısın. Cumartesi günü geleceğim.” Yeniden bana özleyen bakışlar fırlatarak kapıyı açtı. “İyi geceler Kiraz,” deyip çıktı.

“Hoşça kal,” dedim kapıyı kapatarak. Rahat bir nefes alıp lambaları kapatmaya gittim. Yeniden koridora çıktığımda Brandon’ı gördüm. Üstünde sadece siyah baksırı vardı. Tanrım, kocam gerçekten çok seksi görünüyordu.

“Yine diyorum, elemanın hakkını teslim etmem lazım. Gerçekten benim evime gelip de beni yerimden etmeye çalışıyor. Gerçekten çok cesur,” dedi gülümseyerek ve beni kendine çekti.

“Gerçekten gülünç oluyor bazen. Kusura bakma, sesi-
miz yüksek çıkmış olabilir. Kapıda kim olduğunu bilmeden
açtım. Uyanmazsın sandım.”

“Beni uyandıran sen değildin. Karnım aç, o yüzden
uyandım. Sen gittiğinden beri bir şey yemedim.”

“Brandon!”

“Ne bir şey yiyebilir ne de bir şey yapabiliyordum Harper.
Tüm düşündüğüm seni bulabilmektir. Bunu yapmana neden
olduğum için kendimden nefret ettim.”

“Ben de düşüncesizlik ettim,” diye fısıldadım. “O şekil-
de gitmemem gerekirdi. Çok çocukça idi. Sadece, kendini
seni kolayca kaybedebileceğimiz bir pozisyona sokuyor-
san, bizsiz olmak nasılmış görmeni istedim.”

Nefesini tuttu ve beni daha sıkı sardı.

“Özür dilerim bebeğim ama bizsiz nasıl bir hayatın ola-
cağını sana göstermek istedim. Bunu görürsen, o zaman
kararını vermen kolaylaşır diye düşündüm. Ama elbette,
bu sadece seni daha da çok üzdü. Gelip seninle konuşmam
gerekirdi.”

“Özür dileme. Beni yine terk etme ama özür de dileme.”

“Çok-“

“Hayır,” dedi dudaklarını öperek. “Daha fazla özür yok.

Homurdandım ama öpüşmeyi uzatmak için parmak uç-
larıma kalktım. Tam o anda Brandon’ın karnı guruldadı.
“Tamam, yemek. Ne istersin?”

“Hım-“ dedi ellerini havaya kaldırarak. Ona ben de bir
çeşit aıklıkla bakıyordum. “Bana öyle bakmamalısın,” dedi.

Sırtarak göğsüne bir öpücük kondurdum ama kendimi
kaybetmeden geri çekilmeyi başardım. “Önce gerçek bir
yemeğe ihtiyacın var. Çin yemeği ister misin?”

Karnı yeniden guruldadı. Birlikte mutfağa gittik ve res-
toranın menüsüne bir baktık. Brandon beni yeniden tezgâha
oturttuğunda ona kaşlarını çattım ama telefonda siparişi-
mizi başarıyla verdim.

“Yarım saate burada olacaklar.”

“Yarım saate mi?” dedi düşünceli bir şekilde. Sonra beni kendine çekerek tişörtün altından kendine, boynuma ve omuzlarıma giden yolu buldu. Derken ben de ayak parmağım ile baksırının ucunu buldum ve onu aşağı ittim. Az sonra Brandon, “Zamanı geldi sanırım,” dedi ve tüm vücudum alev alev yanmaya başladı.

“Bunu çektin mi?” diye sordum Aubrey’ye. O anda Liam suratını pastaya gömmüştü.

“Evet,” dedi yeniden kamerasını gözüne yaklaştırarak. Fotoğraf çekmeye devam etti.

Aubrey o kamerayla gerçekten harika işler çıkarıyordu. Brandon, Liam ve ben bir gün önce, Carrie’nin evine gitmiştik ve Aubrey de yemeğe davetliydi. Bana birkaç fotoğrafını gösterdi. Ben de bunlardan bazılarını Bree’ye gönderdim. Bree hemen kızı arayıp, ona düğününde fotoğraf çekmesi için yalvardı. İlk kez bir iş için ödeme alacaktı ve çok sevinmişti. O utangaçlığıyla sadece gülümsemiş ve kızarmıştı. Onu bir köşeye çektim ve hamilelik fotoğrafları çekip çekmeyeceğini sordum. Ona sanki dünyaları vermişim gibi baktı. Çok tatlıydı ve ikisinin Jeremy ile uzun bir ilişkisi olmasını diliyordum. Gerçekten birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Brandon bana sarılıp karnımı okşadı. Bebek on iki haftalık olmuştu ve karnım artık daha da belirgindi. Ne yazık ki artık tüm karnım yusuvarlak bir görünüm kazanmıştı. Yine bir gün önce Dr. Lowdry’yi görmeye gitmiştik ve bana her şeyin normal olduğunu, ilk hamileliğimden sonra her şeyin normal bir hızda ilerlediğini söylemişti. Bir şekilde vücudum artık ne olacağını biliyor ve ona göre tepki veriyordu. Gerçi bazı şeyler canımı sıkıyordu. Liam’a hamileyken kocaman olmuştum. Şimdiki karnımsa fındık kadar-

dı. Bunu doğurana kadar kimbilir nasıl görünecektim. Bu akşam üstümde bol bir bluz vardı ve ailelerin hâlâ haberi yoktu. Onlara pazartesi günü söyleyebilirdik ama son olaylardan sonra hiç fırsatımız olmamıştı. Biz de ilk planımıza sadık kalıp bugünü beklemiştik.

“Kız,” diye fısıldadı Brandon kamımı okşarken.

Dönüp yanağını öptüm ve fısıldayarak cevap verdim. “Erkek.”

Liam çığlık atıp cıvıldadı ve ağzına biraz daha pasta soktu. Saçı da bundan nasibini aldı. Herkes ona güldü. Brandon, boynumu öptü ve gidip Liam’ı lavabonun başına getirdi. Üstü başı pasta olmuştu. Tulumunu çıkarıp suya tuttum. Sonra da Brandon’a bebeği tamamen yıkamasında yardımcı oldum. Biraz sonra onu tamamen banyo yaptırmaya karar verdik ve ona yeni giysiler giydirdik. Adamlarım içeri girerken gülümsedim. Brandon minik adımlarla ilerliyor, arkasından Liam hızla emekleyerek içeri giriyordu.

“Benim minik doğum günü bebeğim nasılmış?” dedim burnumu yanağına sürterek. Liam tek dişiyle bana gülümsedi.

“Kesinlikle hemen uyumayacak,” dedi Brandon homurdanarak. Gülümsüyordu bir yandan da. Bunu sadece hayal kırıklığı ile söylemişti. Aslında yapabilse Liam’ı hiç de uyutmazdı.

Liam dönüp gördüğü yeni birine doğru gidiverdi. Onu alıp Carter’a verdim. Bu öğlen geldiğinden beri, Liam Carter’a tapıyordu resmen. Hep onunla olmak istemişti. Carter Kate’e bir şans vermiş olmasa bu da bozulur ve ikisi de Liam’ı tutarken yakınlaşamazlardı. Kate süzülüp durmuştu ve bir saatin sonunda Carter ona belirgin bir ateşle bakıyordu. Derken Kate oğlumu öptü. On dakika sonra Carter yanıma za gelip Kate’i dışarı çıkarıp çıkaramayacağını sordu.

Hediyeleri açma tüm gecenin en tatlı ve en uzun anıydı.

Her yeni paketi açmamız, içinden çıkanı Liam'ın yemesine engel olmamız ve yeni hediyeleri ıslak mendille silmemiz üç dakikayı buluyordu. Sonlara doğru çok yorulmuştum ama çok da mutluydum. İkinci bebeğimiz için de heyecanlanmaya başlamıştım. Ortalığı toplamaya ve temizlemeye başlamıştık. Carter ve Kate dışarı çıktığında artık ailemizle dinlenmeye hazırдық.

“Ne dedi?” dedim Brandon’a bir yandan Liam’ın oyuncak kamyonla oynamasını seyrederken.

“Bana kuzenimle çıkıp çıkamayacağını sordu.”

Gözlerimi kocaman açarak, “Gerçekten mi?” diye sordum.

“Ya. Ona benim bu konuda söz hakkım olmadığını, kuzenimin kararı kendinin vereceğini söyledim. O da bana iyi anlaşılmadığınızı ve beni kızdırmak istemediğini söyledi.”

“Çok düşünceli, değil mi?”

Brandon omuzlarını silkerek güldü ve Liam şaşkın şaşkın kamyonun kendinden nasıl uzaklaştığını anlamaksızın baktı. “Ona iyi davranmasını söyledim. Onun dışında onunla başka hiçbir problemimin de olmadığını söyledim.”

Brandon gerçekten de insanları affedebiliyordu.

“Bir de artık peşini bırakması gerektiğini de söylemiş olabilirim...” dedi.

Beline sarılıp gülümsedim. “Eh, bunu beklerim işte. Şaka bir yana senin en çok bu yanını seviyorum. Bu arada üstüm başım pasta içinde. Hemen üstümü değiştirip geliyorum.”

“Daha üstüne oturan bir şeyler giy.”

“Onlara böyle mi anlatacağız? Göstererek mi?”

Gülümseyip etrafa şöyle bir baktı ve “Her şey normalmiş gibi davran. Bakalım ne zaman anlayacaklar. Çok eğlenceli olacak görürsünüz Bayan Taylor,” dedi.

“Sizinle aynı fikirdeyim Bay Taylor. Hemen dönerim.”

Parlak mavi sporcu tişörtüyle temiz bir kot giydim ve aşağı indim. Gülümsememeye çalışıyordum.

“Harika görünüyorsun Harper,” dedi Brandon bana sarılıp öperek. “Özür dilerim, sen çok dikkat çektiğini filan düşünüyorsun ama bence hamileyken harika görünüyorsun.”

Parmak uçlarıma kalktım ve yüzünü yüzüme yaklaştırdım. “Teşekkürler,” dedim onu hemen öperek. Sonra geri çekilip gözlerine baktım ve ona, “Seni seviyorum,” dedim.

“Ben de seni seviyorum,” dedi beni çabucak öperek.

“İkiniz gidip bir oda bulun,” diye seslendi Robert koltukların birinden seslenerek.

Kızarak Brandon’a yaslandım ve gülümsedim. Liam emekleyerek yanımıza geldi, bacağıma tutunup ayağa kalktı ve diğer eliyle de bana uzandı. Onu kucağıma alıp sandalyeye oturdum. Robert, Claire ve Carrie benimle ve Brandon’la dalga geçiyorlardı ve hiçbir şey fark etmemişlerdi. Şimdi fark ederler, diyordum ama yanılmışım. Fark etmeleri bir buçuk saat aldı.

Brandon Liam’ı kucağımdan almıştı ki karnımı herkes görebilsin. Birkaç kere içkileri tazelemek için kalkmıştı. Hatta banyoya bile gidip geldim. Derken Bree tişörtümün rengi hakkında yorum yapmaya başladı. O an Carrie yerinden zıpladı ve Claire ile ikisi resmen ciyakladı.

“Aman Tanrım! Aman Tanrım! Hamile misin? Hamilesin, değil mi?” Claire hemen yanıma gelerek ellerini karnımın üstüne koydu.

“Olmasam garip olurdu,” dedim gülerek. Claire beni defalarca öptü ve bana defalarca sarıldı. Carrie ve Robert da aynıını yaptı ama Robert hem daha nazik hem de daha kontrollüydü. Brandon’a da sarıldı.

“Karnın çok büyümüş!” diye ciyakladı Carrie oğlunu öpüp bana dönerek. “Bebek ne kadarlık?”

“On iki haftalık. Emin ol perşembeye kadar hiçbir şey yoktu. Karnım birden çıktı.”

“On iki hafta! Aman Tanrım, tebrikler! Jeremy, gel de ağabeyini tebrik et.”

“Anne,” dedi Jeremy minik bir ‘hıh’ sesiyle, bir yandan da Aubrey’yi yanına çekerek. “Sizi o konuda çoktan geçtik. Gelişmelerin biraz gerisinde kaldınız.”

İnsanlar garip garip bize baktılar ama hemen sonra kız mı yoksa erkek mi olacak tartışmasına başlandı. Brandon, Liam’ı dizime oturtup, telefonla görüşeceğini söyleyerek odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geldiğinde yüzünde gergin bir ifade vardı. Biraz endişelendim ama gelip konuşana dek bir şey söylemedim ama iki saniyeye bir telefonla konuşmak için dışarı çıkıyordu.

Liam’ı kucarımda tutarak Brandon’a yaklaştım ve bana bakmasını sapladım. “Korkuluk muydu?”

“Ne?”

“Telefondaki. O muydu?”

Bakışları yumuşadı ve şakağımdan öperek, “Hayır,” dedi. “Geçen pazar ona telefonumu artık silmesini söyledim.”

“Gerçekten mi?” dedim gülümsememi bastıramayarak.

“Evet. Biliyorum her şeyi o gece batırdım ama bunu bir daha yapmayacağım. Yeniden araması aklıma gelebilirdi.”

Derin ve rahat bir nefes aldım ve Tanrı’ya bana Brandon gibi bir adamı verdiği için şükrettim. “O zaman kim aradı?” diye sordum.

Ağızını açıp kapadı ve en sonunda, “Bunu sonra konuşsak olur mu?” dedi.

“Endişelenmemi gerektiren bir şey var mı?” diye sordum. Belki de çabuk şükretmişim.

Yeniden bir telefonuna bir de yüzüme baktı. “Hım, sanmıyorum,” dedi.

Sıkılı dışlerimin arasından, “Bir ipucu ver bari bebeğim.” dedim.

“Özür dilerim. endişelenme, her şey iyi olacak.” Beni öpmek için uzandı ama tam o dakikada zil çaldı ve Brandon nefesini tuttu. Bir şeyler mırıldanarak bir elini omzuma koydu ve kapıya bakacağını söyledi.

“Birini mi bekliyorsunuz ufaklık?” diye sordu Robert.

“Hayır... Beklemiyorduk.” Dönüp kapıya baktım ama Brandon dışarı çıkmıştı ve kapı sadece aralık bırakılmıştı. Sırtı yüzünden de kimle konuştuğunu göremiyordum. Ayağa kalkıp Liam’ı bir yanımdan diğer yanıma aldım ve Brandon içeri girerken ben de ona döndüm. Arkasında yaşça büyük, sıırım gibi, kır saçlı, sert ve yıpranmış yüzlü bir adam vardı. Vücudumdaki tüm hava birden boşaldı sanki. Elimle ağzımı kapattım.

Brandon beni endişeli gözlerle izliyordu. Gelip yanımda durdu. “Harper?”

Onun burada ne işi vardı? Burada olduğumu nereden biliyordu? Bu sert duruşlu, elinde yeşil bir çanta tutan bu adam, sessizlik içinde bana bakıyordu. Benim de elimden ona aynı şekilde bakmaktan başkası gelmiyordu o anda. Brandon’ın elimden Liam’ı aldığını ve bana yaslandığını belli belirsiz fark ettim.

“Tatlım lütfen bir şey söyle.”

Sesim beni terk etmiş gibiydi. Brandon yaklaşıp fısıldadı. “Eğer onu burada istemiyorsan söylemen yeterli.”

Birden bundan Brandon’ın haberi olduğunu anladım. Arayan da oydu, Brandon’ın gerilmesine neden olan da. Neden bana bir şey söylememişti? Birden üstümün başımın uygun olup olmadığını düşünmeye başladım. Makyajım hafifti ama makyaj yaptığım belliydi. İyi ki Liam çeker diye dudağımdaki piercingi çıkarmıştım. Üstümdeki bluz çok mu açıktı acaba? Ne düşünüyordu ve neden bir şey söylemiyordu?

“Brandon,” dedi Robert boğazını temizleyerek. “Kim bu?”

“O – o-“ dedim bir anlığına durarak. Kendimi hemen topladım ve ağlamamaya karar verdim. Zor bir an yaşıyordum. “O Efendi. Şey, yani benim babam.”

Oda birden sessizleşti. “Burada hoş karşılanacağınızı size düşündürten nedir?”

Ağzım açık kaldı. Robert gürültüyle nefesini içine çekti. Efendi’yle kimse öyle konuşamazdı.

“Lütfen karımı mazur görün,” dedi Robert. “Adım Robert Grayson, bu da eşim Claire.” Bree’yi göstererek, “Kızım Breanna ve nişanlısı Konrad.”

Efendi onaylarcasına başını salladı ve boğazını temizleyerek. “Bu insanlar daha önce bana e-posta göndermişlerdi,” dedi. “Harper için yaptıklarınıza müteşekkirim.”

Brandon yanımdan ayrılıp Efendi’nin eşyalarını almaya koridora gitti. “Oturabilirsiniz. Yiyecek ya da içecek bir şeyler ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim. Böyle iyiyim.” Kolunu uzatarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “Harper,” dedi. “İyi görünüyorsun.”

Onun olduğu yerin aksine bir adım attım ve kocama baktım. “Bundan haberin var mıydı?”

Yüzü gergindi ama endişeyle bakıyordu bana. Daha cevap veremedi Efendi araya girdi.

“Son bir senedir ayda bir bana yazıyor. Son mektubunda bir de uçak bileti gönderdi.”

İçimdekileri daha fazla tutamadım ve Claire’in söylediklerini sona erdirmeye karar verdim. “Demek bu yüzden, sırf sana uçak bileti gönderdi diye geldin, öyle mi? Seni görmek isteyeceğimi sana düşündürten ne? Beni reddettin sen!” Sesim titriyordu ama git gide yükseliyordu da. “Beni hayatından kesip attın ve ne beni ne de Liam’ı görmek istedin.” Bana doğru bir adım daha attı, ben de bir adım geri attım. “Benimle ilgili hiçbir şeyi, hiçbir zaman bilmek istemedin sen!”

“Bu doğru değil,” dedi Efendi zayıf bir sesle. Olduğum yerde kalakaldım.

Dünya mı durmuştu? Cehennem mi soğumuştur? Tanıdığım Efendi’nin duyguları filan yoktu ki. Karşımdaki adam sa acı içindeydi ve çenesi hafiften titriyordu.

“Son iki yılda, hiç görmediğim sevgiyi bu aile gösterdi bana,” diyerek arkamdakileri işaret ettim. “Senden görebilmiş miydin hiç?”

“Anne,” dedi Brandon usulca ve ona bir bakış attı.

“Ah, ben dışarda olacağım,” dedi Carrie ve herkes dışarı çıkmaya başladı.

Dönüp baktığımda Bree’nin Liam’ı odadan çıkardığını gördüm. “Lütfen Bree,” dedim. Oğlumu kucağımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Bree hemen Liam’ı bana verdi ve dışarı en son o çıktı.

“Bebeğim, ben de çıkayım ister misin?”

Brandon’ın kolundan tutarak, “Sakin beni burada bırakma,” dedim. Direkt gözlerinin içine bakarak başımı iki yana salladım. “Bunu bana söylemeden yaptığını inanamıyorum.”

“Harper ben- olan onca şeye rağmen onunla farklı bir ilişkin olsun istediğini biliyordum. Geçen yaz ondan hiç cevap almayınca yıkılmıştın. Ben de ona ulaşmadan işin peşini bırakmak istemedim. Ondan hiç cevap alamadım ve en sonunda ona bir açık tarihli bilet gönderdim. Bu da bir ay kadar önceydi. Bir buçuk hafta önce beni aradı. Biraz konuşuktan sonra bana gelmeye karar verdiğini söyledi.” Bir yanağımlı avcunun içine aldı ve diğer koluyla da Liam’la bana sarıldı. “Bu senin için gerçekten zor, biliyorum. Evet, Robert’ı gerçek bir baba gibi görüyorsun ama hayatında Efendi’ye de ihtiyacın var. Lütfen bunu neden yaptığımı anlamaya çalış.”

Ah Brandon. Elbette, anlıyordum. Sadece keşke bana

bir işaret filan verebilmiş olsaydın. Onu öpüp gülümsedim. “Teşekkür ederim. Haklısın. Teşekkür ederim.” Brandon, alenen rahatlamıştı ve bu da odadaki gerilimin azalmasına yardımcı oldu. Efendi’ye dönerek, “Lütfen oturun, Efendim,” dedim. “Konuşabiliriz.”

Hafifçe gülümseyip kendine en yakın sandalyeye oturdu. Brandon ve ben yüzümüz ona dönük hâlde kanepeye oturduk. Bir yandan da Liam’ı kucagımda tutuyor bir yandan da Efendi bir anda beni neden yine hayatında istedi acaba diye düşünüyordum.

“Sana çok benziyor,” dedi birkaç sessiz dakikadan sonra. Gözü Liam’ın üstündeydi ve... Gülümsüyor muydu ne?

Boğazımı temizleyerek, içgüdüsel bir hareketle Liam’a daha çok sarıldım. Kendi bebeklik fotoğraflarımı hiç görmemiştim ama oğlum da kesinlikle babasına benzemiyordu. Gözleri dışında hiçbir yerini babasından almamıştı. Onlar da farklıydı. Chase’in gözleri koyu elektrik mavisiydi. Liam’ınkiler ise soluk bir maviydi ve bir gören bir daha bakıyordu. Gözleri aynı Sibiryalı Kurtlarına benziyordu.

“Biliyorum, evliliğini ve bebeğini tebrik etmek için çok geç kaldım. Adı... Liam, değil mi?”

Başımı onaylayarak salladım. “Liam Chase Taylor.”

“Brandon isminin önemini anlattı bana. O iki insanın anısını onurlandıran bir davranış.”

“Brandon başka ne anlattı sana?” diye sordum sıkı sıkı dişlerimin arasından. Bu adam benim hayatımla ilgili bugüne dek hiçbir şey yapmamıştı ki, hâlâ bir de isim konusunda yorum yapabileceğini mi sanıyordu?

“Tatlım,” dedi Brandon yumuşak bir sesle.

“Hayır, ona ne anlattığını bilmek istiyorum.” Yeniden Efendi’ye döndüm ve “Neden geldiğini öğrenmek istiyoruz,” dedim. “Onca yıldır ilk defa bu kadar uzun konuşuyoruz. Bir buçuk yıldır senden haber aldığım yok. Derken evimize geliyorsun!”

“Ona her şeyi anlattım,” dedi Brandon beni yanına biraz daha çekerek. “Chase, dövüşüm, Liam’ın doğumu, düğünümüz, spor salonu... Son ayda olanlar haricinde her şeyi biliyor.”

“O zaman kalanları ben anlatayım,” dedim haşlarcasına. Sinirlerime hâkim olamıyor gibiydim. “Brandon ve ben ikinci bebeğimizi bekliyoruz. Brandon bir maça daha çıktı. Ben de iki günlüğüne evden kaçtım.”

Efendi’nin gözleri karnıma kaydı. Brandon şimdi, bu işi bana söylemediği için pişmanmış gibi görünüyordu.

“Ah,” diye devam ettim. “Bir de Jason Carter hayatımıza yeniden girdi ve senin, onun buraya gelmesinde yardımcı olduğunu söyledi. Sağ ol bu arada, ikinizin de hayatımı düzenlediğinizi bilmek gerçekten hoş. Önce bana sorsaydınız iyiydi.”

Efendi başını iki yana salladı ve gözlerini hafifçe kıstı. “Asla niyetim bu olmadı. Çavuş Carter’ın bana anlattıklarından, senin de onun hislerini paylaştığını çıkardım. Sadece yardımcı oldum.”

“Yardımcı mı? Sağ ol.” Bu arada konuşmadan, Carter’ın rütbe atladığını bildiğini anladım. Efendi bunu nereden biliyordu? Hâlâ görüşüyorlar mıydı?

“Harper,” dedi Brandon kulağıma fısıldayarak. “Bebeğim, kendine hâkim olmaya çalış. Seninle konuşmaya çalışıyor.”

“Konuş o zaman,” diye buyurdum Efendi’ye.

Brandon içini çekip eliyle yüzünü kapattı. Efendi öne eğilip, sinirim yatışana dek bana baktı.

“Dünyanın en iyi babası olmadığımı biliyorum ve birçok şeye, sen buraya taşındıktan sonra daha farklı yaklaşmalıydım.” Durup boğazını temizledi. “Ama seni hayatımda her zaman istedim Harper. Janet öl – annen öldükten sonra yaşamama yardım eden tek şey sendin.”

Gözleri yaşla doluydu ve çoktan sinirim geçmişti. O anda, dünyanın en güçlü adamı, karşımda çözülüyordu.

“Sen olmasan hayatıma nasıl devam ederdim, bilemiyorum ama bir bebekle ne yapacağımı hiç bilememiştim, hele bir de kız bebekle. Ailesi ilişkimizi hiç onaylamamıştı ve ben de benimkilerden kaçıp askere yazılmışım. Eminim ki hayatın olması gereken bir hayat değildi ama senin için yalnızca bunu düşünmemiştim ki ben. Senin olman, her gün uyanma sebebimdi. Biliyorum, senin yanında çok olamadım ama hâlin ve tavırların, anneninkilere o kadar çok benziyordu ki senin yanında olmak acı veriyordu. Bu bahane değil elbette. Hiçbir şey davranışlarımı mazur gösteremez. Bana onu anımsatman senin hatan değildi ki. Seni itmek yerine kendime daha çok çekmem gerekirdi.”

“Sen okula geldiğinde zamanı kullanmakta zorluk çekmeye başladım. Telefonda sesini duymak da işleri güçleştirdi. Daha çok çalışmaya, üste daha çok kalmaya ve seninle sadece e-posta yoluyla iletişimde kalmaya başladım. Bu şekilde gidişinle daha kolay başa çıkabilirim sandım.”

Başım dönüyordu. Bana anlattıklarına inanamıyordum. Daha önce bunları bana hiç anlatmamıştı ve ben de aile olarak Graysonları kabul edene kadar, büyüme şeklimden hiç şikâyet etmemiştim. Onun bu kadar mesafeli olmasından hep nefret etmiştim ama annemin ölümünün onu hâlâ etkilediğinden hiç haberim yoktu. Anlattıklarından sonra ondan nefret etmem için hiç nedenim kalmamıştı. Gidip ilk kez ona sarılmak istiyordum ama nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Yerimde kaldım.

“Hamile kaldığını öğrendiğinde bana yazdığın postaya cevap verme şeklim yüzünden kendimi asla affetmeyeceğim,” diye fısıldadı Efendi. Yaşlı gözlerini benimkilerden bir an olsun ayırmıyordu. “Aynı Janet sana hamile kaldığında, kendi ailesinin ona söyledikleri gibiydi. Askerin

tekiyle olmasını hoş karşılamamışlardı ve hiç tanışmamış olmamıza rağmen benden nefret ediyorlardı. Uzun süredir de beraber değildik ama onunla evlenmek istediğimi biliyordum ben. Önümüzdeki tek engel onun ailesiydi. Seni aldırmadığı için onu evlatlıktan reddettiler ve biz de hemen ertesi hafta evlendik. O on sekizindeydi, ben de on dokuzumdaydım. Çok gençtik ve çok mutluyduk. Gelişini dört gözle bekliyorduk.”

“Sen hamileliğinle ilgili bana yazdığında çok korktum ve senin, annenle benim geçtiğimiz yoldan geçmeni istemedim. O yüzden kendimce seni korumaya çalıştım. O e-postayı gönderdiğimdeyse ölmek istedim. Bunu yaptığımı inanamadım. Kalpsizce bir şey yapmıştım ve sen de beni muhtemelen asla affetmeyecektin. Claire Grayson o gün beni aradı ve bana ağzına geleni söyledi. Seni seven bir ailenin yanında olman beni memnun etmişti. Benim sana veremediğim sevgiyi sana onlar verebilirdi. Beni asla affetmeyecek olmanın da en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Bu nedenle senden ne haber gelirse gelsin sessiz kaldım. Bunun senin ve yeni ailen için en iyisi olduğunu düşündüm. Brandon’ın mektupları bana senden haber taşıyordu. Eğer ilişkimizi koparmazsak, nasıl bir diyalogumuzun olabileceğini o mektuplarla anladım. Derken bir gün artık yazamayacağımı söyleyince panikledim. Sana yardımcı olduğumu sanıyordum ama tek yaptığım seni üzmekti. Seni seviyorum Harper, seni hep sevdim.”

Ağzım açık kalmıştı. Bana bunu ilk kez söylüyordu.

“Şu anda olduğun kadından gurur duyuyorum. Hayat seni nereye sürüklerse sürüklesin, pes etmedin ve benim yaptığım gibi bazı şeylerin asla hayatını mahvetmesine izin vermedin. Harika bir ailen var. Brandon’ı seçmekle harika bir iş yapmışsın. Seni ve Liam’ı gerçekten çok seviyor ve o olmasaydı, şu an ben de burada olmazdım.” Brandon’a bakarak, “Teşekkürler evlat,” dedi. “Her şey için.”

Brandon sadece başını aşağı yukarı salladı ve kolumu okşamaya devam etti. Liam'ı Brandon'ın kucağına verdim ve titreyerek ayağa kalktım. Efendi'ye doğru ilerledim. O da kalktı ve bir anlığına bana baktı. Beline sarıldım, o da kollarını beceriksizce bana doladı.

“Ben de seni seviyorum,” dedim boğazım düğümlenmiş hâlde.

“Ah Harper,” dedi sesi ağlamaktan kalınlaşmış hâlde. “Beni affedebilecek misin?”

Hıçkırmayla karışık bir kahkaha yükseldi boğazımdan. Bir adım geri çekildim. “Gördüğün herkese bir şans daha verilerek kuruldu bu aile. Sormana gerek bile yok.”

Biraz tereddüt etti ama bana yeniden sıkı sıkı sarıldı. “Seni çok özlemiştim. Gittiğinden beri hiçbir şey aynı değil.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu konuşma Efendi'yle bu zamana dek yaptığım en farklı konuşmaydı. Pek çok şeyi, özellikler son zamanlarda olan şeyleri değiştirmişti. Eski hâliyle olan hayatımı özleyebilirdim ama hayatım boyunca yapıp ettiklerinin açıklamasını yapan bu adam hayatımdan çıkarsa, onu gerçekten çok özlerdim. Bir süre sonra birbirimize sarılmayı bıraktık. “E, torununla tanışmak ister misin?”

Efendi'nin gözleri yaşlarla doldu yeniden. Brandon gidip Liam'ı getirdi.

“Bu senin büyükbaban, küçük adam,” dedi Brandon Liam'a. “Büyükbabaya merhaba diyebilir misin?”

“Bay baay!” dedi Liam tek dişli gülümsemesiyle. İster yeni karşılaşsın, ister veda edilsin; herkese ‘bay bay’ diyordu.

Efendi cevap vermedi. Çenesi ve dudaklarının kenarı titriyordu.

Liam bana bakıp Efendi'nin göğsüne pat pat vurdu. Başını evet anlamında sallayıp, “Dede,” dedim yine.

Efendi'ye yeniden bakarak Liam, yine Efendi'nin göğsüne vurdu ve "Bay bay dede!" dedi.

"Senin ona 'merhaba' demeni bekliyor," diye açıklama yaptım.

"Ah," dedi Efendi. "Merhaba Liam. Sonunda tanışabildik."

"Onu kucağına almanı istiyor," dedi Brandon garip garip. "Senin için sorun olur mu?"

"Elbette alırım. Ah-" Kollarını, onu almak için uzattı. Güldüm.

"Efendim, onu daha farklı tutmanız gerek. Artık bebek değil. Kolunuzu şöyle tutun," deyip Liam'ı kucağına vermeden önce kollarının pozisyonunu ayarladım.

Efendi, onu dikkatlice Brandon'dan aldı ve Liam bıcırdarken ona gülümsedi. Efendi onunla konuşuyor, Liam'sa cıvıldıyordu. İkisinin o hâlini görmek içimi sıcacık yapmıştı. Bunu göreceğimi hiç zannetmiyordum. Hele ki soğuk ve mesafeli babamın böyle davranacağı aklımın ucundan bile geçmiyordu. Şimdiyse, onun gülümseyebildiğini biliyordum. Sarılabiliyor, hatta ağlayabiliyordu da. Hepsi de yirmi dakika içinde olmuştu. Hem şaşkın hem de mutluydum.

Claire'in Brandon'a benden daha çok kızdığını tahmin ediyordum. O nedenle içeri gidip diğerlerine her şeyi açıkladım. Ona bir şans vereceklerini biliyordum, ailem bu konuda gerçekten inanılmazdı. Hepsi o andan sonra Efendi'yi hoş karşıladı. Herkes içeri geçerken Robert'ın kolunu yakaladım ve herkes çıktıktan sonra ona sıkı sıkı sarıldım.

"Seni hep babam gibi göreceğim. Beni sen yetiştirmedin belki ama Efendi de beni yetiştirmede. Sen ve Claire bana seilmeyi öğrettiniz ve beni ikinci kızınız olarak kabul ettiniz."

"Ah, ufaklık," dedi gülüp başımı öperek. "Sen bizim için gerçekten çok kıymetlisin. Seni seviyorum."

“Ben de seni seviyorum.” dedim ona tekrar sarılarak.

“Kıskandığım o kadar belli miydi?” diye sordu alay ederek. “O nedenle mi bu ihtiyarın içini rahatlatıyorsun?”

Ona bakıp gözümü kırptım. “Pek sayılmaz,” dedim ama tam da o nedenden yanına gitmiştim. “Sen şüphelenmeye başlamadan nasıl hissettiğimi göstermek istemişim.”

“Ne gündü ama,” dedim içimi çekerek. Gidip Brandon’ın yanına kıvrıldım.

“Al benden de o kadar.”

Minik canavarım için bir parti vermek yeterince yorucuydu. Derken Efendi’nin gelmesi ve o şeyleri yaşamamız da oldukça garipti. Tüm aile gecenin ilerleyen saatlerine kadar oturmuş, sohbet etmiştik. Efendi de onlara biraz daha alışmış ve daha rahat hareket eder hâle gelmişti. Omuzları, kendini yargılayacaklar korkusundan gergindi ama tüm gece Liam’la oynayınca gece boyunca konuşup güldü. Şimdi, misafir odamızda uyuyordu ve sabah onun buraya taşınma işini konuşacaktık. Birkaç ay önce, yirmi iki yıllık hizmetin ardından, emekli olmuştu ve artık bize yakın olmak istiyordu. Bu hâlâ bana rüya gibi geliyordu.

Brandon yüzümü görebilmek için hafifçe geri çekildi ve “Bana hâlâ kızgın mısın?” diye sordu.

“Hayır, kesinlikle değilim. İyi ki de yaptın. Sadece benden sakladığına inanamıyorum.”

“Sana mektuplardan ve geleceğinden bahsetmem gerekiyordu ama yeniden umutlanırsın da cevap alamayız diye çekindim açıkçası. Hayal kırıklığı yaşamandansa, öfkenle başa çıkmak daha kolay göründü gözüme.”

“Sen gerçekten de muhteşem bir insansın, Brandon Taylor”

Başını iki yana sallayarak, bir parça saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yanaklarımı avuçlarının içine alarak, “Sadece seni mutlu etmek istiyorum. Senin için her şeyi yaparım Harper.”

“Biliyorum. Teşekkür ederim,” dedim onu öperek. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

23

İki yıl sonra.

“Haydi bakalım, büyükanneyle büyükbabayı görmeye gidiyoruz.”

Liam ve kız kardeşi çiçeklerini bırakarak Brandon’la yanımıza koştular.

“Bay bay Chase Aa-ca!”

“Görüşürüz Chase Amca!”

Chase öleli dört yıl oluyordu ve biz her ay yaptığımız gibi, o gün de Chase’in mezarına uğrayıp turuncu zambak bırakmıştık. Brandon ve ben hâlâ Liam’a onunla ilgili hikâyeler anlatıyorduk. Her ne kadar Liam ve kızımız Kristi bunları pek anlamıyor olsalar da, onun hikâyelerini dinlemeyi seviyorlardı. Onlara, Liam’ın babası olduğunu açıklamaya çalışmak, Chase ile tanışamayacaklarını açıklamaya çalışmaktan daha zor olmuştu. Onu Chase Amca olarak biliyorlardı ve her ayki ziyaret zamanlarımızı sabırla bekliyorlardı.

Kristi’yi kucağıma aldım ve Liam’ın elinden tuttum. Brandon gidip Chase’in mezarına eğildi ve usulca bir şeyler söyledi. Bunu hep yapıyordu. Onun bu yanını seviyordum. Ona hep ne söylediğini sormuştum. O da bana sadece Chase’e teşekkür ettiğini ve bize hep göz kulak olduğunu anlatmıştı.

Brandon Kristi’yi aldı ve diğer koluyla da bana sarıldı. Arabaya giderken, “Nasılsın bebeğim?” diye sordu.

“Dört yıl olduğuna inanamıyorum,” dedim usulca ve kocamın omzuna başımı yasladım. “Sanki hem uzun zaman önce hem de dün olmuş gibi.” O geceyi hatırlayarak titredim.

Kolumu okşadı ve alnımdan öptü. “Biliyorum bebeğim,” dedi hem bana cevap vererek hem de o geceyi hatırlayarak. “Onu ben de özlüyorum.”

Robert ve Claire’in evine, Chase’in doğum günü için gittik. İçeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Çatlak aile üyelerimiz çoktan gelmişlerdi bile. Elbette, aramıza yenileri de katılmıştı. Liam ve Kristi, artık kendine ‘babacık’ denmesini isteyen Efendi’ye seğirttiler. O da onları memnuniyetle kucağına aldı. Beni büyüten adamdan oldukça farklıydı ama çocuklarla çok iyi geçiniyordu ve Brandon da onunla defalarca zaman geçirmişti. İlk ziyaretinden hemen sonra Kaliforniya’ya taşınmış, Claire ve Carrie’nin baskısıyla da Veronika adında harika bir kadınla çıkmaya başlamıştı.

Konrad Brandon’ı kucaklayıp bana da bir öpücük verdi. Elindeki dolu tabağı da hemen Bree’ye götürdü. Bree hamile ve huysuzdu. Minik kızları Cadence, Liam ve Kristi’ye Efendi’yi gıdıklamalarında yardım ediyordu. İkinci kızları da yakında doğacaktı. Aubrey ve Jeremy bir sandalyede kucak kucağa oturmuşlardı ve deli gibi aşkıtlılar. Hâlâ cicim aylarını yaşıyor gibiydiler. Hatta gerçekten yaşıyorlardı da. Üç gün önce balayından dönmüşlerdi. Carrie’nin yeni kocası Bruce, Robert’a ızgara işinde yardımcı oluyor, ona malzeme taşıyordu ve az kalsın Kate ona çarpacaktı.

“Harper! Aman Tanrım, onunla nasıl başa çıkıyorsun?” diyerek Liam’ın saçlarını karıştırdı. “Resmen ikna edilmesi zor!”

Brandon’la ikimiz birbirimize bakıp gülümsedik ve gözlerimizi devirdik. “Yine ne yaptın?”

“Köpeğe TÜYYİŞ adını vermek istiyor!”

“Kırış’tan iyidir!” dedi alayla, elinde yeni köpeğiyle gelerek. “Bebğim, bir bulldoga bu adı veremezsin.

Haklıydı. “İyi de Tüyiş ne demek ki?”

Carter beni kucaklayıp Brandon’ın omzunu vurdu ve “Hayır dostum,” dedi. “İki y ile. Tüm Yaptığım Yiyip İçip Şıçmak’ın kısaltması.”

Brandon’la ikimiz kahkahalara boğulduk.

Carter kırış kırış köpeği yere bıraktı. Köpek çocukların arkasından koşayım derken çarptı. “Ona Crash diyemez miyiz?”

“Ah, Crash’ı sevdim,” dedi Kate ellerini çırparak.

“Öyle mi? Ben de seni sevdim,” dedi Carter sesini alçaltarak. Brandon’la ikimiz başka yana baktık.

Kate kendini Carter’ın kucığına attı ve ikimiz de yanlarından geçerken homurdandık. İkisi de birbirini için yaratılmıştı sanki. Carter, Vegas’ta yaşadıklarından hiç ders çıkarmamıştı sanki ama evlilikleri güzel ilerliyordu. Her gün kavga ediyorlardı ama kavgaları birkaç dakika sürüyordu ve barıştıklarında deli gibi öpüşüyorlardı.

Aşk pınarından uzaklaştık ve evin etrafında yürümeye başladık. Herkes birbirini kucaklayıp öpüşüyordu. Claire, masaya bir tabağı daha götürürken bana sıkı sıkı sarıldı ve gözleri dolu dolu oldu. Dışarı çıktığımda aileme bakıp gülümsedim.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Brandon kanımı kaynatan bir sesle. Boynumu öpmeye başlamış ve beni kendine daha da çok çekmişti.

Hafifçe inledim ve güldüm. “Şey – kocam dikkatimi dağıtmadan önce bunu ne kadar sevdiğimi düşünüyordum,” dedim insanları işaret ederek. “Ailemizi... Yaşamımızı seviyorum.”

Brandon onaylayan bir ses çıkardı ve çenesini kafama

Molly McAdams

yasladı. “Buralara gelebilmek için çok uğraştık ve başardık.”

Her zamanki gibi yine iyi açıklamıştı durumu. Ona dönerek parmaklarımın ucuna kalktım ve onu öptüm. “Aynen öyle,” diyerek alnımı alnına yasladım.

Hasret's Sisters Planet

Son

Teşekkürler

Öncelikle kocama, kocaman bir teşekkür borçluyum. Kitabı bitirmem konusunda bana inandı ve beni hep teşvik etti. Yarım kalan ev işlerinden; eksik yapılmış market alışverişlerinden, temizlenmemiş evimizden hiç yakınmadı ve benim kitabımı bitirmeye odaklanmama yardımcı oldu. Kitap karakterleri hakkında sanki gerçeklermiş gibi saatlerce konuşmamdan hiç yakınmadı. Karakterin, yazıldığı anda yaptığı şeylere kızarken şaşkın şaşkın baktı sadece. Her anlattığıma dikkat edemese de kim, kiminle nasıl bir ilişki içindeydi bunu çok iyi biliyordu ve kitabın her bölümüne sağlam eleştirel katkı sundu. En iyi arkadaşım olmadan bunu asla başaramazdım. Seni seviyorum bebeğim!

Yanlış anlamayın ama tüylü kızıma da teşekkür etmek istiyorum. Kafamda onca hikâye dönerken yanımda sessizce uzandı. Birkaç defa tenis topunu yanıma bıraksa ya da göbeğini kaşımam için önüme yatsa da, hep yanımda kaldı ve bilgisayar, monitöründe olanı biteni görürmüş gibi heyecanla izledi.

Katie, Angie ve Michelle, gevezelik ederken beni hep dinlediniz ve yeni fikirler bulmamda yardımcı oldunuz. Bana gerekli motivasyonu hep sağladığınız için size teşekkür ederim.